

ДЖОДИ ЕЛЪН МАЛПАС ПОД ТОЗИ МЪЖ

Част 2 от „Този мъж“

Превод от английски: Ирина Ценкова, 2016

chitanka.info

За моите дами.

ПЪРВА ГЛАВА

Едва събрах сили да стигна до работа днес. Минаха пет дни, откакто за последен път видях Джеси Уорд. Пет дни на агония, празнота и плач.

Всеки път, щом очите ми се затворят, той е там. Картините на сигурния, уверен, красив мъж, който напълно ме плени, се сменят с тези на бездушното пияно създание, което ме унищожи. Без него се чувствам разбита и празна. Той ме накара да се нуждая от него, а после изчезна.

Виждам лицето му в мрака, чувам гласа му в тишината. Не мога да избягам. Не възприемам случващото се около мен. Всеки шум е далечно бръмчене, всеки образ е размазан. Аз съм в ада. Празна. Разбита. Обзета от абсолютна агония.

Оставих Джеси, пиян и беснеещ, в панорамния му апартамент в неделя. Не се е свързвал с мен от онзи ден, когато го зарязах да крещи и да се препъва във всичко около себе си. Нямаше телефонни обаждания, нямаше съобщения, нямаше цветя... нищо.

Сам все още е редовното полуголо присъствие у Кейт, но разбира, че не трябва да говори с мен за Джеси. Мълчи си и се държи настрана. Сигурно не съм приятна компания в момента. Как е възможно мъж, когото познавам само от няколко седмици, да ме кара да се чувствам така? Но за краткото време, в което бяхме заедно, научих, че той е емоционален, буен и властен, а също така нежен, любящ и покровителствен. Този Джеси ми липсва много. Но пияният, бездушен мъж, когото открих в панорамния апартамент, не беше същият, в когото се влюбих. С радост бих приела объркващото и предизвикателно поведение, но не и грозното същество, в което се беше превърнал пияният Джеси.

Очевидно аз съм виновна, че се стигна дотам. Той ми припомни завалено, че ме е предупредил, че ще причиня големи щети, ако го напусна. Да, предупреди ме. Просто не ми обясни защо и какви ще бъдат щетите. Трябваше да го притисна повече, но бях прекалено

погълната от него. Бях откъсната от всичко, заслепена от желание и се давех в силата му. Никога не съм мислила, че ще се окаже Господарят на Секс Имението, и определено никога не съм мислила, че е алкохолик. Вървяла съм със затворени очи.

Имам късмет, че успях да избегна всякакви настойчиви въпроси от страна на Патрик за проекта на господин Уорд. Когато в банковата сметка на „Рококо Юниън“ кацнаха сто хиляди паунда благодарение на господин Уорд, бях извънредно благодарна. С толкова много платени в аванс пари бих могла да залъгвам Патрик с въображаемо делово пътуване, което задържа клиента извън страната и бави проекта. Знам, че накрая трябва да се справя с това, но просто не се чувствам достатъчно силна в момента, а не съм сигурна и кога ще бъда. Вероятно никога.

Горката Кейт се мъчи упорито да ме измъкне от черната дупка, в която съм се свряла. Опита се да ме включи в група по йога, да ме води на пиетие в пѳба и да ме занимава с украсяване на торти, но аз предпочитам да се разлагам в леглото. Тя неотклонно се среща с мен за обяд всеки ден. Не че мога да ям нещо. Достатъчно трудно ми е да преглъщам и без да се опитвам да прокарам храна покрай постоянната буца, заседнала в гърлото ми.

Сега единственото нещо, което чакам с нетърпение, е сутрешната ми разходка. Не спя, затова относително лесно се измъквам от леглото в пет сутринта всеки ден.

Утрото е тихо, а въздухът е свеж и аз отивам до мястото в Грийн парк, където се сринах изтощена в деня, в който Джеси ме помъкна по лондонските улици на един от неговите мъчителни маратони. Седя тихо и подбирам окъпани в роса стрѳкчета трева, докато гърбът ми се вкочани и подгизне, и съм готова да се върна бавно, за да се подготвя за още един ден без Джеси.

Колко мога да изкарам така?

Брат ми Дан се връща в Лондон утре след посещение при родителите ни в Корнуъл. Би трябвало да очаквам с нетърпение срещата си с него — минали са шест месеца, откакто го видях за последно, но откъде ще намеря сили, за да изглеждам весела?

Мобилният ми телефон започва да дрънчи на бюрото и ме измъква от бляновете ми и тупкането с молива. Рут Куин е. Простенвам вътрешно. Рут е нова клиентка и вече стана ясно, че няма

да е от лесните. Позвъни във вторник и настоя за среща в същия ден. Обясних ѝ, че съм заета, и предложих някой друг да поеме нейния проект, но тя настойчиво заяви, че иска мен. Накрая се примири с първата възможна дата за среща, която е днес. Оттогава звъни всеки ден, за да ми напомни.

— Госпожице Куин! — поздравявам уморено.

— Ава, как си?

Винаги пита, което е мило, предполагам. Няма да ѝ кажа истината.

— Добре съм. А вие?

— И аз добре съм — изчуруликва тя. — Просто исках да потвърдя срещата ни.

— В четири и половина, госпожице Куин — повтарям за трети пореден ден. Мисля, че ще предложи прекалено висока цена за тази работа.

— Прекрасно. Очаквам я с нетърпение.

Затварям и въздишам дълго, за да се успокоя. Как реших да завърша петъка си с нов клиент, при това претенциозен?

Виктория нахлува в офиса, а дългите руси къдрици обгръщат раменете ѝ. Изглежда различно. Изглежда оранжева!

— Какво си направила? — питам и съм напълно разтревожена. Знам, че не виждам особено ясно в момента, но никой не може да отхвърли оттенъка на кожата ѝ.

Тя извърта очи и вади огледалцето си от своята чанта „Мълбери“, за да провери лицето си.

— Недей! — предупреждава. — Поисках бронзов тен — казва и трие лицето си с кърпичка. — Тъпата жена използва грешна бутилка. Приличам на царевични пръчици! — Тя продължава да трие лицето си и пуфти.

— Трябва ти изжулване на тялото и душ — съветвам и се обръщам към компютъра си.

— Не мога да повярвам, че това ми се случва — проплаква тя. — Дрю ще ме изведе довечера. Ще избяга на километри, когато ме види такава.

— Къде ще ходите? — питам.

— В Ланган. Ще ме вземат за треторазредна звезда. Не мога да отида така!

Това е пълна катастрофа за Виктория. Двамата с Дрю се срещат едва от седмица — още една връзка на гърба на проваления ми живот. Сега остава само Том да влезе и да обяви, че ще се жени. Напълно егоистично, за никого не се радвам.

Сали — нашето момиче за всичко в офиса, влиза от кухнята и спира, когато забелязва Виктория.

— Леле! Виктория, добре ли си? — пита тя и аз се усмихвам на себе си, когато Сали ме поглежда тревожно. Всички тези разкрасителни процедури са напълно безинтересни за нашата обикновена Сал.

— Добре съм! — сопва се Виктория.

Сали се оттегля зад прикритието на неподвижния шкаф, за да избяга от раздразнената Виктория и от мен — още по-нещастната.

— Къде е Том? — питам, опитвайки да отклоня вниманието на Виктория от кризата с фалшивия тен.

Тя тръшва огледалцето си на бюрото и се обръща към мен. Ако имах сили, щях да се засмея. Изглежда ужасно.

— Той е у госпожа Бейнс. Явно кошмарът продължава — пухти тя и разрошва русите къдрици около лицето си.

Оставям Виктория и лъщящото ѝ лице и отново започвам да зяпам вкочанено монитора си. Нямам търпение денят да свърши, за да мога да изпълзя в леглото си, където няма нужда да виждам, да говоря или да търпя никого.

Пристигам в зашеметяващата градска къща на „Лансдаун Кресънт“ точно навреме и госпожица Куин отваря вратата. Напълно съм изненадана. Гласът ѝ не отговаря ни най-малко на вида ѝ. Бях я определила като стара мома на средна възраст, от типа учителки по пиано, но не бих могла да съм по-далеч от истината. Тя е много привлекателна, с дълга руса коса, големи сини очи, гладка бледа кожа и носи прекрасна черна рокля с убийствени обувки на платформи.

Усмихва се.

— Ти сигурно си Ава. Моля, влез! — казва и ме повежда към ужасно старомодна кухня от седемдесетте.

— Госпожице Куин, моето портфолио. — Подавам ѝ папката си и тя я поема охотно. Има наистина топла усмивка. Може би съм я преценила зле.

— Моля те, наричай ме Рут! Чувала съм много за работата ти, Ава — казва тя, докато прелиства папката. — За „Луссо“ специално.

— О, така ли? — звуча изненадано, но не съм. Патрик е предоволен от популярността, която получи „Рококо Юниън“ от рекламата на „Луссо“. Бих предпочела да забравя всичко за „Луссо“, но това не изглежда вероятно.

— Да, разбира се. Всички говорят за това. Свършила си удивителна работа. Искаш ли нещо за пиене?

— Едно кафе би било добре, благодаря.

Тя се усмихва и започва да приготвя кафето.

— Моля те, седни, Ава!

Сядам и измъквам папката си за указания от клиенти.

— Е, с какво мога да ти помогна, Рут?

Тя се засмива и махва с лъжичката за кафе наоколо към стаята.

— Искан ли питане? Ужасна е, нали? — възкликва тя и се връща към правенето на кафе.

Да, така е, но няма да ахна от ужас от обзавеждането в кафяво и жълто с фалшиви тухлени стени.

Тя продължава:

— Очевидно търся идеи как да преобразя тази чудовищност. Мислех да съборя някои стени и да я превърна в голяма дневна. Ела, ще ти покажа! — Подава ми кафето и ми кимва да я последвам към другата стая. Декорът е също толкова отблъскващ, колкото този в кухнята. Рут изглежда доста млада, вероятно в средата на трийсетте, затова предполагам, че се е нанесла неотдавна. Това място изглежда така, сякаш не е докосвано с боя от четиридесет години.

След час обсъждане съм уверена, че знам какво се опитва да постигне Рут. Тя има хубава идея.

— Ще скицирам няколко варианта, съобразени с бюджета и идеите ви, и ще ги пратя заедно с ценоразписа на моите услуги — казвам ѝ, докато си тръгвам. — Има ли нещо специално, което трябва да предвидя?

— Не, нищо. Искан да е луксозна и да има всичко, което се очаква от една кухня. — Тя протяга ръка и аз я поемам учтиво. — Хладилник за вино — смее се тя.

— Разбира се — усмихвам се сковано. Споменаването на алкохол кара кръвта ми да истине. — Ще държим връзка, госпожице Куин.

— Рут, моля те! — поклаща тя глава. — Ще чакам с нетърпение, Ава.

Влача се надолу по улицата към къщата на Кейт и се надявам да не си е у дома, за да мога да се оттегля в стаята си, преди да се е заела отново с мисията „Да развеселим Ава“.

— Ава!

Спирам и виждам Сам да виси от прозореца на колата си, докато кара бавно до мен.

— Здравей, Самюъл! — казвам с изопната усмивка, продължавайки да вървя.

— Ава, моля те, не се присъединявай към злата си приятелка в клуба „Да вбесим Сам“! Може да бъде принуден да се изнеса. — Той паркира, излиза от поршето си и ме среща на тротоара пред къщата на Кейт.

Изглежда небрежен, както обикновено, с нелепи торбести шорти и тениска на „Ролинг Стоунс“, а кестенявата му коса е разрошена.

— Съжалявам. Да не си се нанесъл за постоянно вече? — питам с вдигната вежда. Сам има скъп апартамент на Хайд парк с много повече пространство, но работилницата на Кейт е на долния етаж на къщата ѝ, а тя настоява той да остава при нея.

— Не, не съм. Кейт каза, че ще се прибереш до шест. Надявах се да те хвана. — Внезапно започва да изглежда нервен, което ме кара да се чувствам изключително неудобно.

— Всичко наред ли е? — питам.

Той ми предлага бегла усмивка, която не стига до трапчинката му.

— Не съвсем. Ава, трябва да дойдеш с мен — казва тихо.

— Къде? — Защо се държи толкова несигурно? Това не е типично за Сам. Обикновено е безгрижен и безпардонен.

— До дома на Джеси.

Сам вероятно е видял ужаса на лицето ми, защото пристъпва към мен с умоляващо изражение. Изпадам в паника само при споменаването на името му. Защо иска да отида до Джеси? След последната ни среща ще се наложи да ме завлекат там с писъци и ритници. Няма никакъв шанс да се върна доброволно. Никога.

— Сам, не смятам да отивам там. — Отстъпвам назад и клатя глава. Тялото ми започва да трепери.

Той въздъхва и тътри кецовете си по тротоара.

— Ава, започвам да се тревожа. Той не вдига телефона си и никой не го е чувал. Не знам какво друго да направя. Знаем, че не искаш да говориш за него, но минаха почти пет дни. Ходихме до „Луссо“. Портиерът отказва да ни пусне горе. Ще пусне теб. Кейт каза, че го познаваш. Не можеш ли само да ни вкараш? Просто искам да знам, че е добре.

— Не, Сам. Съжалявам, не мога — изграчвам.

— Ава, тревожа се, че е направил нещо глупаво. Моля те!

Гърлото ми започва да се стяга и Сам тръгва към мен с протегнати ръце. Не осъзнавах, че се движа назад.

— Сам, моля те, недей! Не мога да го направя. Той няма да иска да ме види и аз не искам да го видя.

Той сграбчва ръката ми, за да спре отстъплението ми, придърпва ме към гърдите си и ме притиска.

— Ава, не бих те молил, наистина не бих, но трябва да отида там и да се уверя, че е добре.

Раменете ми се отпускат уморено в прегръдката му, а от устните ми се изплъзва тихо ридание. Мислех, че вече не са ми останали сълзи.

— Не мога да се срещна с него, Сам.

— Хей! — възкликва той, отдръпва се и ме поглежда. — Само ни помогни да минем през портиера! Единствено за това те моля! — добавя, изтрива заблудена сълза от бузата ми и се усмихва умолително.

— Няма да влизам — потвърждавам и стомахът ми се свива от паника при мисълта, че ще го видя отново. Но ако е направил нещо глупаво?

— Ава, само ни заведи до апартамента!

Кимвам и изтривам стичащите се сълзи.

— Благодаря. — Той ме дръпва към поршето си. — Влизай! Дрю и Джон ще ни чакат там. — Отваря вратата на пътника и ме насочва към колата.

Сядам на седалката и оставям Сам да ме откара до „Луссо“ на доковете „Сейнт Катрин“ — място, на което се бях заклела никога повече да не се връщам.

ВТОРА ГЛАВА

Когато „Луссо“ се появява пред погледа ми, дишането ми болезнено се учестява. Трудно е да устоя на смазващото желание да отворя вратата и да изскоча от движещата се кола на Сам. Той ме поглежда с очевидно тревожно изражение на сладкото си лице, сякаш доловил намерението ми.

Паркира пред входа за гаража, минава от моята страна да ме вземе и ме държи здраво, докато ме води към Дрю, който чака наблизо.

Както винаги, той изглежда елегантен с костюм и официални обувки и със съвършено стилизирана черна коса, но вече не ме кара да се чувствам неудобно. Това, което ме шокира, е, че ме поема от Сам, придърпва ме към себе си и ме притиска силно. Това е първият истински контакт, който съм имала с него.

— Ава, благодаря, че дойде.

Не казвам нищо, защото наистина не знам какво да кажа. Те истински се тревожат за Джеси и аз се чувствам виновна и съм дори още по-разтревожена от тях. Дрю ме освобождава и ми се усмихва бегло, сякаш да ме успокои. Изобщо не ме успокоява.

Сам сочи към пътя.

— Ето го голямото момче.

Обръщаме се, за да видим как Джон паркира черния си автомобил „Рейндж Роувър“, набивайки рязко спирачки зад колата на Сам. Плъзва голямото си тяло навън, сваля слънчевите си очила и кима за поздрав. Това е обичайният безмълвен поздрав на Джон. Мили Боже, той изглежда вбесен. Зървала съм само за кратко очите му, те винаги са скрити зад тези очила, дори нощем или вътре, но сега слънцето свети, така че не мога да разбера защо ги е свалил. Може би иска всички да знаят колко е ядосан. Действа. Изглежда страховит.

Поемам си дълбоко въздух и намирам кода, като отварям вратата за момчетата. Искането ми се моето участие да приключваше само с това. Дрю ми прави жест да ги водя и аз тръгвам през паркинга в мълчание. Стомахът ми пърха, когато влизаме в мраморното фоайе на „Луссо“.

Всички сме притихнали, чува се единствено тропотът на обувките ни. Вътрешностите ми започват да се усукват и дишането ми се ускорява. Толкова много неща се случиха на това място. „Луссо“ беше първото ми голямо постижение в дизайна. За първи път бях с Джеси тук, последната ми среща с него също беше тук. Всичко започна и свърши в тази сграда.

Клайв ни поглежда с отегчено изражение над голямото си извито мраморно бюро, докато приближаваме.

— Клайв! — казвам с принудена усмивка.

Той ме оглежда, а после оглежда и трите заплашителни същества, които ме придружават, преди очите му да се спрат отново на мен.

— Здравей, Ава! Как си?

— Добре съм, Клайв — лъжа. — Ти?

— Добре съм. — Той несъмнено е уморен, след като е имал няколко разгорещени срещи с тримата мъже, които ме придружават, и ако съдя по студеното му отношение към мен, тези срещи не са били приятни.

— Клайв, ще ти бъда благодарна, ако ни пуснеш горе до панорамния апартамент, за да проверим Джеси — казвам. Зареждам гласа си с изобилие от увереност, каквато не чувствам. Сърцето ми препуска все по-бързо с всяка секунда.

— Ава, вече казах на приятелите ти, че може да си загубя работата, ако им позволя да влязат. — Той отново хвърля предпазлив поглед към момчетата.

— Знам, Клайв, но те се тревожат — казвам с напълно безгрижен глас. — Просто искат да проверят дали е добре, а после ще си тръгнат. — Опитвам с любезност, нещо от което Дрю, Сам и Джон вероятно са били доста далеч.

— Ава, качвах се горе, чуках на вратата на господин Уорд и не получих отговор. Проверихме някои от записите на камерите, а аз не съм го виждал да излиза или да се връща по време на моята смяна. От охраната не могат да проверят пет дни записи. Казах това на приятелите ти. Ако ви пусна горе, може да си загубя работата.

Смаяна съм от внезапния обрат в портиерската етика на Клайв. Ако беше толкова упорит и верен на професията си, когато дойдох да видя Джеси в неделя, може би никога нямаше да се стигне до онази

кавга. Но пък все още щях да съм в блажено неведение за малкия проблем на Джеси.

Усещам как Сам се притиска в гърба ми.

— Пусни ни, за Бога! — вика той през рамото ми.

Трепвам леко, но не мога да го обвиня за безсилието, което изпитва. Аз също се чувствам доста безсилна. Просто искам да ги вкарам вътре и да си отида. Усещам как стените се свиват около мен и виждам как Джеси ме носи през мраморния под в ръцете си. Всички картини, завладели мозъка ми, са още по-ясни сега, след като съм тук.

Обръщам се и виждам Джон. Изражението му е гръмотевично, но ръката му е върху рамото на Сам — това е неговият начин да го успокои. Налага се да направя нещо, което не ми се ще да правя, но страстите се разгорещават.

— Клайв, не искам да прибъгвам до изнудване — казвам сковано и се обръщам отново към него. Той ме гледа объркано и виждам как се опитва да се сети с какво мога да го изнудвам. — Не искам никой да узнава за редовните посетители на господин Гомес или за слабостта на господин Холанд към тайландски момичета — наблюдавам как лицето на Клайв се изкривява в поражение.

— Ава, играеш гадно, момиче.

— Не ми оставяш друг избор, Клайв.

Той поклаща глава и ни сочи към асансьора, докато мърмори обиди под носа си.

— Невероятно! — радва се Сам, докато вървим към асансьора на панорамния апартамент.

Нямам представа как става така, но откривам, че краката ми правят малки стъпки зад тях и аз ги следвам към асансьора.

— Джеси може да е сменил кода — казвам, вървейки зад гърбовете им.

Сам се обръща. Изглежда разтревожен.

Свивам рамене.

— Ако го е направил, няма начин да се качите горе.

Внезапно се озовавам пред асансьора, поемам си дълбоко дъх и намирам кода. Чувам хор от въздишки, когато вратата се отваря и всички влизат. Аз стоя отвън и гледам Сам. Той се усмихва и леко кимва с глава, насърчавайки ме да се кача с тях.

Правя го.

Влизам в асансьора, Сам и Дрю са от едната ми страна, Джон — от другата. Набирам отново кода. Пътуваме нагоре в неловко мълчание и когато вратата на асансьора се отваря, ние се озоваваме пред двойните врати, които водят към апартамента на Джеси.

Сам пръв излиза от асансьора, отива до вратата и разтърсва бравата, след което започва да тропа по вратата като луд.

— Джеси! Отвори шибаната врата!

Дрю и Джон приближават и го издърпват, после Джон опитва вратата, но тя не поддава. Не мога да не си помисля, че съм последният човек, излязъл от апартамента. Помня, че се постарях да я тръшна възможно най-силно.

— Сам, друже, той може дори да не е тук — успокоява го Дрю.

— Тогава къде е, по дяволите? — крещи Сам.

— О, той е тук — боботи Джон. — Копелето се дави в скръбта си вече твърде дълго. Има бизнес да управлява.

Все още стоя в асансьора, когато вратата започва да се затваря и ме изтръгва от замаяното ми състояние. По силата на естествен рефлекс ръката ми спира вратата и аз излизам във фоайето пред апартамента. Знам, че казах, че ще ги вкарам дотук, а после ще си отида, знам, че трябва просто да си тръгна, но като гледам Сам в такова състояние, разстройвам се още повече, а думите на Джон ме карат да настръхна. Дави се в скръбта си или се дави във водка? Дали ако остана, отново ще се изправя пред пияния и беснеещ Джеси?

Дрю чука на вратата спокойно. Смешно е. След като неумолимото думкане на Сам не получава отговор, то се съмнявам, че вежливото почукване на Дрю ще сполучи.

Той отстъпва от вратата и издърпва Сам към мен.

— Ава, опита ли да му се обадиш? — пита Дрю.

— Не! — изтърсвам. — Защо да го правя? Напълно съм сигурна, че не би искал да говори с мен.

— Защо не пробваш? — пита Сам умолително.

Клатя глава.

— Той няма да отговори, Сам.

— Ава, просто опитай! — притиска ме Дрю.

Неохотно вадя телефона от чантата си и набирам Джеси, докато Сам и Дрю гледат нервно. Нямам представа какво ще кажа, когато вдигне.

Главата на Дрю се извърта рязко към вратата.

— Чувам го да звъни. — Връща се към мен, очевидно чака да говоря, но обаждането ми се прехвърля на гласова поща и сърцето ми се стяга. Той не иска да говори с мен. Тръгвам обратно към асансьора. Болката ми се разпалва от отхвърлянето на обаждането ми, но точно тогава във фойето отеква страшен трясък.

Сам, Дрю и аз обръщаме глави към двойната врата, която отвежда в апартамента на Джеси, и виждаме Джон от другата страна, обграден от натрошената каса. Той ни кимва и Сам и Дрю политат към апартамента. Откривам, че ги следвам неуверено, спомняйки си последния път, когато бях тук.

„Обърни се! Качвай се в асансьора! Върви, СЕГА!“

Не го правя. Стоя на вратата и се оглеждам. Доколкото виждам, нищо не е било преместено. Пристъпвам леко напред в откритото пространство и чувам как мъжете тичат наоколо и търсят Джеси. Когато в полезрението ми се появява основата на стълбите, забелязвам, че празната бутилка от водка е все още на масичката. После виждам широко отворената врата на терасата. Поемам с колебливи стъпки към нея. Все още чувам мъжете да тичат наоколо из апартамента, да отварят и затварят врати и да викат името му.

Аз обаче съм притеглена към терасата. Знам защо. Това е същият магнетизъм, който ме притегля към Джеси всеки път, когато той е наблизо. Само че този път знам, че това няма да е *моят* Джеси. Дали искам да се изправя отново срещу него, когато е в такова ужасно състояние, когато е толкова зъл и омразен? Не, разбира се, че не искам, но изглежда не мога да се обърна.

Докато приближавам вратата, се опитвам да подготвя очите си за пияната развалина, просната на някой от шезлонгите с бутилка водка в ръка. Но вместо това съм посрещната от безжизненото голо тяло на Джеси, лежащо по лице на терасата.

Започвам да се задушavam и пулсът ми затуптява в ушите ми.

— Тук е! — крещя, докато тичам към безжизненото тяло. Пускам чантата си долу и се сривам до него.

Стискам раменете му и го обръщам. Не знам откъде намирам сили, но успявам да го обърна така, че главата му пада в скута ми. Започвам отчаяно да галя с ръце брадясалото му лице. Забелязвам, че

ръката му е все още подута и разранена и че има засъхнала кръв по кокалчетата.

— Джеси, събуди се! Моля те, събуди се! — умолявам го и се отдавам на истерията, докато гледам мъжа, когото обичам, да лежи в скута ми в безсъзнание. Сълзи се стичат по лицето ми и падат по бузите му. — Джеси, моля те! — Отчаяно прокарвам ръце по лицето му, по гърдите и по косата му. Той изглежда безжизнен, отслабнал е и челюстта му е покрита с едноседмична брада.

— Копеле! — избоботва Джон, когато ме открива на терасата с Джеси в скута ми.

— Не знам дали диша — плача и поглеждам със замъглени очи към огромния мъж, който върви към мен.

— Така — казва Джон, докато коленичи, и взима ръката на Джеси от мен.

Поглеждам нагоре и виждам Сам да спира до вратата.

— Какво...

Сълзи нахлуват в очите ми и всичко минава на забавен каданс. Сам идва и се смъква до мен. Започва да разтрива ръката ми.

— Ще повикам линейка — казва Дрю бързо, когато ни открива скупчени около неподвижното тяло на Джеси.

— Почакай! — изръмжава грубо Джон, навежда се над Джеси и разтваря изсъхналите му устни, докато проверява всяка част на отпуснатото му тяло. — Тъпото копеле! Напил се е до състояние на шибана кома.

Поглеждам към Сам и Дрю, но не мога да преценя реакцията им на заключението на Джон. Откъде знае? Джеси може да е полумъртъв. Определено изглежда така.

— Мисля, че трябва да повикаме линейка — успявам да кажа между подсмърчанията.

Джон ме поглежда съчувствено. Никога не съм виждала друго освен напълно безстрастно изражение на суровото му лице и начинът, по който ме гледа сега — толкова печално и сякаш съм малко наивна, — е странно утешителен.

— Ава, момиче. Виждал съм го така повече от веднъж. Той се нуждае от леглото си и от малко грижи, за да премине през това. Не се нуждае от лекар. Не от този вид поне. — Джон поклаща глава.

О? Колко пъти е повече от веднъж? Джон сякаш знае какво да прави. Изобщо не е разтревожен от състоянието на Джеси, който лежи в скута ми, докато аз съм истерична развалина. Сам и Дрю също не изглеждат добре. Дали са го виждали така преди?

Джон потупва бузата ми и се вдига от пода. Никога не съм го чувала да казва толкова много. Големият тих гигант се оказва голям, дружелюбен гигант. Но все още не бих искала да му се противопоставя.

— Какво е станало с ръката му? — пита Сам, когато зърва окървавената и ожулена ръка на Джеси.

Наистина изглежда ужасно и вероятно се нуждае от преглед.

— Разби прозореца на колата си — подсмърчам, когато всички поглеждат към мен. — Когато вдигна врява пред Кейт — добавям напълно засрамена.

— Да го отнесем ли в леглото му? — пита Дрю плахо.

— Дивана — инструктира Джон. Отново се е върнал към оскъдната изразност.

Наблюдавам как Сам става и вдига празната бутилка водка изпод шезлонга. Поглежда я с пълно отвращение и драматично я разбива отстрани в сандъчето за цветя. Силният шум, който отеква около нас, ме кара да трепна, но по-важното е, че кара и Джеси да трепне.

— Джеси! — разтърсвам го леко. — Джеси, моля те, отвори очи!

Сам, Дрю и Джон се скупчват около нас, а Джеси започва да вдига ръка над главата си. Стискам я и я връщам отстрани до тялото му, но още щом я пускам, той я връща пред лицето ми, мърмори неразбираемо и мята краката си неконтролируемо.

— Той търси теб, момиче — казва Джон тихо.

Хвърлям шокиран поглед към Джон и той ми кимва. Търси мен? Хващам ръката му и я насочвам към лицето си, поставяйки дланта му на бузата си. Той веднага се успокоява. Студената му длан върху лицето ми ми носи малко утеха, но изглежда утешава и него, затова я задържам там и го оставям да ме докосва. Ужасена съм, че е напълно възможно да е бил на терасата с дни гол и в безсъзнание. През деня може да е топло, но нощите са доста по-студени. Защо го напуснах? Трябваше да остана и да го успокоя, а не да си тръгна.

— Ще отида да донеса завивки — казва Дрю и се отправя обратно навътре.

— Да го вдигнем ли? — напомня Джон и кимва към Джеси на пода.

Неохотно пускам ръката на Джеси и оставям Сам и Джон да застанат от двете му страни за координирано преместване. Когато го вдигат от скута ми, ставам и изтичвам напред, за да съм сигурна, че пътят им е чист, че целият ъглов диван е освободен от милионите възглавнички (всичките мое дело) и че прилича повече на легло.

Дрю слиза по стълбите, понесъл достатъчно одеяла, а Сам и Джон чакат търпеливо. Тежестта на Джеси е разпределена поравно между тях. Вземам една кадифена завивка от Дрю и я постилам върху студената кожа, а после се дръпвам, за да могат да го поставят на дивана. Подпирам главата му на възглавници и слагам друга завивка върху голото му тяло. Отпускам се на колене до него и галя с ръка брадясалите му страни. Залива ме съжаление и сълзите отново започват да се стичат по бузите ми. Можех да спра това. Ако не бях изхвърчала навън, той нямаше сега да е в това състояние. Трябваше да остана, да го успокоя и да го отрезвя. Мразя се.

— Ава, добре ли си? — чувам тихия глас на Дрю през сподавените си хлипания и една ръка започва да разтрива гърба ми.

Подсмърчам и изтривам нос с опакото на дланта си.

— Добре съм, съжалявам.

— Не се извинявай! — въздъхва Сам.

Навеждам се над Джеси и поставям устни върху челото му. Задържам ги там няколко секунди и когато се вдигам от пода, ръката му се стрелва изпод одеялото и ме сграбчва.

— Ава? — гласът му е дрезгав и пресипнал, очите му се отварят леко и оглеждат стаята. Когато откриват моите, виждам единствено празни дупки към нищото. Обичайните му зелени пристрастяващи очи сега са почти черни.

— Здравей! — поставям длан върху неговата.

Той започва да повдига глава от възглавницата, но преди да успее да го бутна обратно долу, се отказва.

— Толкова съжалявам — промърморва. Ръката му започва да пълзи нагоре по ръката ми, за да намери отново лицето ми. — Съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам...

— Спри! — прошепвам с треперещ глас, докато му помагам да докосне лицето ми. — Моля те, престани! — обръщам устни към

ръката му и целувам дланта му. Когато се обръщам отново към него, очите му са затворени. Отново е потънал.

Вземам ръката му и я поставям под одеялото, като се старая да е добре завит. Ставам и се обръщам. Сам, Дрю и Джон стоят тихо и ме гледат как се грижа за него. Напълно съм забравила, че не съм сама с Джеси, но изобщо не съм засрамена.

— Ще направя кафе — нарушава тишината Сам и се отправя към кухнята, а Джон и Дрю тръгват след него.

Поглеждам отново към Джеси. Инстинктът ми казва да изпълзя на дивана и да се сгуша до него, да го галя и да го успокоявам. Може и да го направя, но първо трябва да поговоря с момчетата. Отивам след тях в кухнята и откривам Сам и Дрю да изправят бар столовете, а Джон да вдига хладилника от пода. Не беше така, когато си тръгнах в неделя. Джеси явно е изпаднал в ярост.

— Трябва да бягам — казва със съжаление Дрю, докато изправя последния стол. — Имам среща с Виктория — добавя. Изглежда малко засрамен.

— Върви, приятел! — казва Сам, докато търси чашите. — Ще ти се обадя по-късно.

— В последния шкаф вдясно, на най-горния рафт — напътствам Сам. Той се обръща и ме поглежда въпросително, докато Дрю излиза.

Свивам рамене.

Сам отнася три чаши черно кафе на плота, край който сме се настанили двамата с Джон.

— Дори да има, няма да рискуваме с мляко. Черно става ли? — пита Сам.

Кимвам и си взимам чаша. Джон също взима една и слага невероятните четири лъжички захар в своята. Знам, че няма мляко, но е безсмислено да споделям тази информация.

— Е — започва Сам, — след като вече го намерихме, какво ще правим с него? — шегува се.

Сам отново е възвърнал безгрижното си поведение и това е облекчение. Моята собствена тревога се подхранваше от неговата загриженост, а както се оказва, той е имал всички основания да бъде неспокоен. Вътрешно потрепервам при мисълта, че Джеси е бил сам и е страдал тези последни пет дни. Колко още щеше да лежи тук, ако бях отказала да дойда? Със сигурност щяха да се обадят в полицията.

— Всичко върви гладко в Имението — обажда се Джон. — Няма нужда да се тревожим за това. Ще се върне към нормалното състояние, след като изкара едноседмичен махмурлук.

— Не трябва ли да отиде в клиника? — питам. — Или на терапия, не знам — добавям. Нямам представа как стават тези неща.

Джон поклаща глава и слага отново очилата си. Започвам да се чудя каква е връзката му с Джеси. Мислех, че е просто служител, но изглежда знае всичко.

— Не клиника — заявява Джон категорично. — Той не е обсебен от алкохола, Ава. Пиеше, за да облекчи гадното си настроение, да запълни празнина. Когато започне, не може да спре — бегло ми се усмихва. — Ти помогна, момиче.

— Какво съм направила? — Не знам защо изглеждам толкова наранена от изявлението на Джон. Той просто ми каза, че съм помогнала в ситуацията, но не мога да се отърва от чувството, че намеква, че съм помогнала и за повторното му отдаване на алкохола.

Сам поставя ръка върху моята на плота.

— Вниманието ѝ беше съсредоточено другаде.

— Но после го напуснах — казвам тихо. Просто потвърждавам това, което и двамата мислят.

— Не е твоя вината, Ава — уверява ме категорично Сам. — Ти не трябваше да знаеш.

— Никога не ми е казал — прошепвам. — Ако знаех, нещата можеше да са различни. — Наистина не съм сигурна как щяха да са различни, ако Джеси ми беше казал. Но знам, че не искам никога да го виждам такъв, какъвто беше в неделя. Ако си тръгна сега, дали ще се случи отново? В ума ми е пълна каша. Подпирам лакти на плота и полагам глава в ръцете си. Какво да правя, по дяволите?

— Ава — дрезгавият глас на Джон ме кара да вдигна глава. — Той е добър човек.

— Коя бе причината, която го караше да пие? Колко зле е? — питам. Знам, че дълбоко в себе си е добър човек, но ако знам повече, може да го разбере по-добре.

— Кой знае? — замисля се Джон, после поглежда към мен. — Не мисли, че се е напивал по цял ден и всеки ден! Не е. В момента е в това състояние, защото се е чувствал нещастен, а не защото е алкохолик.

— И не е пил, откакто се появих? — Не мога да повярвам.

Джон се смее.

— Не, въпреки че ти извади някои други, доста гадни качества у него, момиче.

Мръщя се, но знам точно за какво говори Джон, а ако съдя по изражението на дръзкото лице на Сам, той също знае. Казвали са ми, че Джеси обичайно е доста сговорчив, но аз съм виждала много малко от сговорчивия Джеси Уорд, и то предимно когато ставаше неговото. През по-голяма част от времето виждах единствено един неразумен и властен маниак. Самият той призна, че е такъв единствено с мен... каква съм късметлийка!

— Ще остана, но ако се събуди и не ме иска тук, ще повикам някого от вас двамата — предупреждавам.

Сам видимо се отпуска.

— Това няма да се случи, Ава.

Джон кимва.

— Трябва да се върна в Имението и да управлявам шибания бизнес. — Той става от стола. — Ава, трябва да ти дам своя телефонен номер. Къде е мобилният ти?

Оглеждам се наоколо за чантата си и осъзнавам, че съм я оставила на терасата. Скачам и оставям Сам и Джон в кухнята, докато отивам да я донеса.

По пътя обратно към кухнята виждам, че Джеси все още е в несвяст. Колко дълго ще бъде така и на какъв етап трябва наистина да се тревожа? Нямам представа какво да правя.

Стоя тихо и го гледам. Миглите му трепкат леко, а гърдите му се издигат и спускат равномерно. Изглежда тревожно дори в безсъзнание. Приближавам тихо и дръпвам одеялото до брадичката му. Не мога да се спра. Никога не съм се грижила за него преди, но го правя по инстинкт. Коленича и поставям устни на студената му буза, поемайки частицата утеха, която получавам от допира, след което се изправям и се връщам в кухнята. Джон го няма.

— Ето. — Сам ми подава листче. — Номерът на Джон.

— Бързаше ли? — питам. — Можеше да ме изчака.

— Никога не се задържа повече от необходимото. Слушай, говорих с Кейт. Тя ще ти донесе някои дрехи.

— Добре. — Горките ми дрехи — бяха превозвани напред-назад многократно.

— Благодаря ти, Ава — казва Сам искрено.

— Не ми благодари! — протестирам. Чувствам се неудобно, особено след като това е отчасти по моя вина.

Сам се размърдва нервно.

— Знам. Просто... ами... след миналата неделя... шокът от Имението...

— Недей, Сам!

— Когато пие, той наистина пие здраво. — Сам се засмива леко. — Той е горд мъж, Ава. Ще бъде ужасен, че сме го видели така.

Представям си. Джеси, когото познавам, е силен, уверен, властен и още куп други неща. „Слаб“ и „безпомощен“ не са в дългия списък с качества му. Искам да кажа на Сам, че Имението и това, което става в него, вече не ми изглежда толкова страшно като пиенето, но не е така. Изобщо не е така. Сега, след като отново видях Джеси, всичко се връща с писък в главата ми. Джеси притежава секс клуб. И също така се възползва от услугите му. Той лично го потвърди, въпреки че ми беше повече от ясно, след като срещнах мъжа на едно от завоеванията на Джеси. Дълбоко в себе си знаех, че трябва да е спал с жени, че е търсец удоволствие плейбой, но определено не си представях подробностите.

През следващия един час събираме празни бутилки и чистим апартамента. Вадя още водка от хладилника и я изливам в мивката. Мисля си, че повече никога няма да пия водка.

Клайв звъни, за да ми каже, че една млада дама на име Кейт е във фойето. След като го осведомявам какво сме открили, двамата със Сам слизат долу, за да я посрещнем, а всеки от нас влачи черен чувал за смет, пълен с боклук и празни бутилки. Отбелязвам си да оправя повредената врата.

— Здравейте! — казва тя предпазливо, докато приближаваме, влачейки дрънчащите чували. — Как е той?

Пускам чувала, който изтропва драматично, и хвърлям на Клайв поглед, за да знае, че съм му наистина бясна. Ако беше пуснал Сам, Дрю или Джон в апартамента на Джеси по-рано, можеше да го намерим пиян, а не в кома. Клайв има приличието да изглежда засрамен.

— Спи — отговаря Сам, когато става очевидно, че всячески се старая да накарам Клайв да се чувства виновен.

Когато поглеждам отново към Кейт, виждам, че Сам е плъзнал свободната си ръка около нея и я прегръща. Кейт го избутва игриво.

— Ето — Кейт ми подава сака. — Просто натъпках всичко вътре.

— Благодаря. — Взимам сака.

— Е, значи оставаш тук.

— Да — отговарям и свивам рамене. Сам отново ме поглежда благодарно и отново започвам да се чувствам неудобно.

— Колко ще останеш? — пита Кейт.

Добър въпрос. Колко продължават тези неща? Той може да се събуди довечера или утре. Или след ден. Аз имам работа и трябва да търся апартамент. Поглеждам към Сам за някакво упътване, но той само свива рамене, така че поглеждам отново към Кейт и също свивам рамене.

Внезапно се сецам, че съм оставила Джеси сам горе, и започвам да се паникьосвам. Може да се събуди, а там да няма никого.

— Трябва да се връщам горе — казвам и поглеждам назад към асансьорите.

— Разбира се, върви! — Кейт ме изкъшква с ръка и взима чувала с боклук от пода. — Ние ще се отървем от това.

Казваме си довиждане и обещавам да ѝ се обадя на сутринта. После се отправям към асансьора, като междувременно инструктирам Клайв да се погрижи за прозореца на колата на Джеси и за вратата на апартамента. Клайв, разбира се, веднага се заема.

Когато пристигам отново на последния етаж и влизам в дневната, заварвам Джеси още спящ.

Е, какво да правя сега? Все още съм с тъмносивата си рокля и на токчета, затова се отправям нагоре и си избирам стая в най-далечния край на площадката. После се преобличам в протрити дънки и черна тениска. Добре би ми дошъл душ, но не искам да оставям Джеси сам твърде дълго. Това ще трябва да почака.

Връщам се долу и си правя черно кафе. Докато стоя и отпивам от кафето в кухнята, решавам, че идеята да прочета нещо за алкохолизма е добра. Джеси трябва да има компютър някъде, затова тръгвам да търся и намирам лаптоп в кабинета му. Пускам го и се чувствам облекчена, когато не ме пита за парола. Взимам го долу и се настанявам в големия стол срещу Джеси, за да го държа под око. Отварям „Гугъл“ и пиша „алкохолици“. Представят ми се седемнайсет

милиона резултата. Но най-отгоре на страницата са „Анонимните алкохолици“. Добро място за начало, предполагам. Джон може да казва, че Джеси не е алкохолик, но се съмнявам.

След няколко часа ровене в интернет имам чувството, че мозъчните ми клетки са съсипани. Има толкова много информация — дългосрочни ефекти, психиатрични проблеми, симптоми на отказването. Прочитам статия за тежка травма в детството, която води до алкохолизъм, и започвам да се чудя дали с Джеси не се е случило нещо, когато е бил малък, а грозният му белег веднага изскача в ума ми. Има също генетични връзки, затова се чудя дали някой от родителите му не е бил алкохолик. Затрупана съм с информация и не знам какво да правя с нея.

Умът ми се връща към неделята и нещата, които той ми каза. *Ти си шибана съблазнителка, Ава. Нуждаех се от теб, а ти ме напусна.* И после го напуснах... отново. Затварям лаптопа отчаяно и го слагам на масата. Едва десет часът е, но аз съм напълно изтощена. Не искам да си лягам в леглото горе, за да съм наблизо, ако случайно Джеси се събуди, затова събирам няколко възглавници, подреждам ги на пода до него и се настанявам с глава на дивана. Започвам да галя космите на една от загорелите му ръце. Допирът ме успокоява и не след дълго очите ми натежават и аз се отнасям.

ТРЕТА ГЛАВА

— Обичам те.

Слабо усещам дланта му, която държи тила ми, а пръстите му се движат из косата ми. Усещането е толкова успокояващо... толкова приятно. Отварям очи и срещам по-мътнозелените езера, които познавам толкова добре.

Скачам на крака и удрям глезена си в масичката за кафе.

— Мамка му! — изругавам.

— Внимавай с езика! — гълчи ме той, а гласът му е дрезгав.

Стискам глезена си, но тогава се събуждам напълно и си спомням къде съм. Пускам крак и обръщам поглед към дивана. Джеси е полуседнал и изглежда ужасно, но поне е буден.

— Ти си буден! — извиквам.

Той трепва и стиска глава със здравата си ръка.

„О, мамка му!“

Сигурно има адски махмурлук, а аз съм се разпищяла като жена призрак. Отстъпвам няколко крачки назад до стола зад мен и сядам. Нямам представа какво да кажа. Нямам намерение да го питам как се чувства, това е очевидно. Няма и да го заливам с лекции за лична сигурност или за пренебрегване на здравето.

Искам да го питам дали помни скандала ни.

Искам да го питам защо не ми е казал, че притежава секс клуб или че има проблем с пиенето.

Искам да го питам дали се чуди какво правя тук и дали иска да си тръгна.

Искам да му кажа, че го обичам.

Но не го правя. Вместо това изтърсвам:

— Как се чувстваш?

И моментално ми се приискава да си бях държала устата затворена. Той въздъхва и оглежда наранената си ръка.

— Гадно — заявява рязко.

Сигурно се нуждае от течности, затова ставам и се отправям към кухнята.

— Къде отиваш? — пита той леко паникьосан и скача от дивана.

— Мислех, че се нуждаеш от вода — казвам и сърцето ми олеква малко. Виждала съм това изражение много пъти. Обикновено го следва доминиращият властен маниак, който ме приковава някъде, но не мога да се надявам на толкова много. Той няма силите да ме преследва, приковава или да властва над мен в този момент. Разочарована съм.

Джеси се задоволява с моя отговор и аз продължавам към кухнята. Поглеждам към часовника на фурната, докато вадя чаша. Осем часът. Спала съм цели десет часа. Това не се е случвало от... откакто бях за последно с Джеси.

Грабвам бутилка вода от хладилника и пълня чашата, преди да се върна. Заварвам го да седи на дивана, отпуснал глава в ръцете си, а одеялото е на купчина в скута му.

Отивам при него. Той вдига поглед и очите ни се срещат, когато му подавам водата. Той взима чашата със здравата си ръка и пръстите му обхващат моите. Отдръпвам се бързо и водата се разплисква от чашата. Не знам защо го правя, а изражението на лицето му ме кара да се чувствам безсърдечна. Той трепери страшно и се чудя дали е от това, че е спрял да пие. Сигурна съм, че четох някъде, че треперенето е симптом заедно с цял списък други признаци.

Той проследява погледа ми до ръката си и поклаща глава. Това е странно. Нещата никога не са били такива помежду ни. Никой от нас не знае какво да каже.

— Кога пи за последно? — питам. Това е глупав въпрос, но трябва да кажа нещо.

Отпива от водата и се срива обратно на дивана. Коремните му мускули изглеждат по-релефни от загубата на тегло.

— Не знам. Кой ден е днес?

— Събота.

— Събота? — пита и е очевидно шокиран. — Мамка му!

Приемам, че му се губи много време, но не е възможно да е бил в този апартамент пет дни и само да е пил. Със сигурност щеше да е мъртъв, нали?

После мълчанието отново се спуска и аз се озовавам пак на стола срещу него — въртя палци и ровя в ума си за нещо, което да кажа.

Мразя тази ситуация. Обикновено не бих се замислила дали да се хвърля върху му, да увия ръце около него и да му позволя да ме обгърне напълно. Но той изглежда толкова крехък в този момент, което е глупаво, като се има предвид високото му мускулесто тяло. Моят силен немирник се е превърнал в трепереща купчина. Това ме убива. Този мъж не е мъжът, в когото се влюбих. Това ли е истинският Джеси?

Той сяда и върти чашата в ръцете си замислено. Познатият признак, че зъбните колелца се въртят в ума му, е утешителен. Това е нещо дребно, което разпознавам, но не мога да търпя мълчанието.

— Джеси, мога ли да направя нещо?

Той въздъхва.

— Има много неща, които можеш да направиш, Ава. Но нямам правото да искам да направиш нито едно от тях. — Не поглежда към мен.

— Искаш ли душ? — питам тихо.

Той се навежда напред и трепва.

— Да.

Гледам го как се мъчи да се изправи на крака и се чувствам като студенокръвна гад, задето не му помагам, но не знам дали би приел, а и не съм сигурна, че мога. Атмосферата между нас е толкова мъчителна.

Когато става, одеялата падат в краката му и той поглежда надолу към голото си тяло.

— Мамка му! — изругава и се навежда, за да вдигне едното. Увива го около кръста си и се обръща към мен. — Съжалявам — казва и свива рамене.

Съжалява?

Сякаш не съм виждала всичко това и преди. Много пъти при това. Според неговите думи няма място по тялото ми, което да не е покорил.

Раменете ми увисват и аз въздъхвам, когато тръгвам с него нагоре по стълбите към основната спалня. Отнема време и през целия път сме обгърнати от неловко мълчание, но накрая стигаме.

— Дали една вана няма да ти се отрази по-добре? — питам, като влизам напред в банята. Изглежда изтощен след катеренето на

стълбите, така че няма да е забавно да стои под душа. Едно добро накисване във ваната вероятно ще помогне.

Отново свива рамене.

— Предполагам.

Пускам гигантския смесител, подлагам ръка под струята, нагласявам, докато температурата става подходяща. С всички сили се опитвам да не мисля за разговори във ваната и за факта, че Джеси е самопровъзгласил се Батман^[1], но само когато съм там с него.

Обръщам се и се озовавам точно срещу плота на мивката. Тук беше първата ни сексуална среща. В тази баня неведнъж сме взимали душ заедно, къпали сме се във ваната заедно и сме правили невероятен секс. И точно тук го видях за последен път.

Престани!

Отпъждам мислите си и започвам да търся соли за вана. Най-общо се мотая наоколо, докато Джеси стои, подпирайки се на стената в мълчание. Ваната се пълни цяла вечност и вече ми се иска просто да го бях набутала под душа.

— Готово — казвам, щом се напълва, после се обръщам, за да избегна неловкия момент.

— Държиш се като непозната — изрича той тихо точно когато стигам до вратата и спирам. Това е толкова болезнено.

Не се обръщам.

— Чувствам се като непозната — казвам тихо, преглъщам с мъка и се опитвам да спра треперенето, което заплашва да обземе тялото ми.

Отново настава мълчание. Наистина не знам какво да правя. Мислех, че болката не може да стане по-силна. Мислех, че вече се намирам в най-долния кръг на ада. Но състоянието, в което го виждам, ме осакатява. Трябва да си тръгна и да продължа да се мъча да преживея раздялата си с този мъж. Имам чувството, че съм блъсната рязко назад с няколко стъпки, след като го видях отново, но истината е, че не бях постигнала никакъв напредък в опитите си да продължа напред.

— Моля те, погледни ме, Ава!

При тези думи усещам сърцето ми да се качва в гърлото, а думите му са като молба, а не обичайното настояване. Дори гласът му звучи различно. Не е дълбокото дрезгаво секси боботене, което

познавам. Сега е пресипнал и накъсан. Джеси е пречупен, което значи, че и аз съм пречупена.

Бавно се извъртам, за да застана лице в лице с мъжа, който сега за мен е непознат, и откривам, че долната му устна е впита между зъбите му, а той ме гледа през празни зелени очи.

— Не мога да го направя — обръщам се и излизам. Сърцето ми блъска в гърдите, но в същото време забавя ритъма си. Скоро ще спре.

— Ава!

Чувам, че идва след мен, но не поглеждам назад. Той не е възстановил силите си, така че това може да е единственият път, в който му се измъквам. Какво си мислех, когато дойдох тук? Спомени от неделята нахлуват в главата ми, докато препускам по стълбите. Зрението ми е замъглено и краката ми са вдървени.

В основата на стълбището усещам познатото стискане на ръката му около китката ми. Паникьосвам се и се обръщам, за да го избутам от себе си.

— Не! — крещя и неистово се опитвам да се освободя от грубия му захват. — Не ме докосвай!

— Ава, не прави това! — умолява той, хваща и другата ми китка и ме задържа пред себе си. — Спри!

Сривам се на пода. Чувствам се безпомощна и крехка. Вече съм смазана, но той може да ми нанесе един последен удар, който ще ме довърши.

— Моля те, недей! — хлипам. — Моля те, не прави това по-трудно!

Той се отпуска на пода до мен, придърпва ме в скута си и ме обгръща напълно. Хлипам неуморно в гърдите му. Не мога да се контролирам.

Лицето му се притиска в косата ми.

— Съжалявам — прошепва. — Толкова много съжалявам. Не го заслужавам, но те моля да ми дадеш втори шанс! — Той ме стиска силно. — Нужен ми е втори шанс.

— Не знам какво да правя — признавам честно. Изпитвам силен порив да избягам от него, но в същото време имам нужда да остана и да му позволя да оправи нещата. Но дали, ако остана, ще получа този смъртоносен удар? Или ако си отида, това ще бъде смъртоносният удар... и за двама ни?

Знам само, че силният, твърд и самоуверен Джеси, Джеси, който изпада в мрачно настроение, когато не му се подчинявам, който ме носи на ръце, когато заплашвам да го напусна, и който ме чука до безсъзнание, в момента го няма. Човекът до мен е възможно най-далеч от този мъж.

— Не бягай повече от мен! — моли той и ме държи здраво. Забелязвам, че треперенето му е отминало.

Отдръпвам се, избърсвам насълзеното си лице с опакото на ръката си, а очите ми са заковани върху корема му. Белегът му е по-голям и по-забележим от когато и да било. Не мога да го погледна в очите. Те вече не са ми познати. Не са потъмнели от гняв, нито проблясват от удоволствие, не са присвити свирепо, нито са засенчени от страст по мен. Те са безжизнени и не ми предлагат утеха. Но въпреки това знам, че ако изляза през тази врата, съм свършена. Единствената ми надежда е да остана, да намеря отговорите, от които се нуждая, и да се моля те да не ме убият. Той има силата да ме унищожи.

Студената му ръка се плъзва под брадичката ми. Придърпва лицето ми нагоре към своето.

— Ще оправя това. Ще те накарам да си спомниш, Ава.

Взира се в очите му и виждам решителност през зелената мъгла. Решителността е нещо хубаво, но дали ще успее да премахне болката и лудостта, които са били там преди нея?

— Може ли да ме накараш да си спомня по традиционния наш начин? — казвам. Не е шега, въпреки че той се усмихва леко.

— Това се превръща в цел на мисията ми. И ще направя всичко, което е необходимо.

Тези думи, повторение на думите от вечерта на откриването на „Луссо“, са казани със същата непоколебимост, с каквата и тогава. Той удържа на обещанието си да докаже, че го искам. Малка искра надежда облекчава натежалото ми сърце и аз отново притискам лице в гърдите му. Прилепвам се към него и чувам как от устните му се откъсва тиха въздишка, когато ме придърпва по-близо и се държи за мен така, сякаш животът му зависи от това.

Вероятно зависи. Моят също.

— Водата във ваната ще изстине — мърморя малко по-късно, притисната в голите му гърди, докато все още седим сринати на пода в

здрава прегръдка.

— Удобно ми е — оплаква се той и долавям познатия глас на Джеси.

— Трябва и да ядеш — информирам го. Чувствам се странно да му раздавам заповеди. — И тази ръка се нуждае от преглед. Боли ли?

— Адски.

Не съм изненадана. Изглежда ужасно.

— Ела! — измъквам се от здравия му захват, което го кара да мърмори, но все пак ме пуска. Изправям се и протягам ръка към него. Той ме поглежда с лека усмивка, след което поема ръката ми и се вдига от пода.

Качваме се мълчаливо по стълбите и се връщаме в основната спалня.

— Влизай вътре! — нареждам тихо и соча ваната.

— Наречедаш ли ми? — веждите му се вдигат.

— Така изглежда — кимвам към ваната.

Започва да дъвче устната си, без да прави опит да влезе във ваната.

— Ще влезеш ли вътре с мен? — пита тихо.

Внезапно се чувствам неловко и не на място.

— Не мога — отвърщам. Клатя глава и отстъпвам леко назад. Искам, отчаяно искам, но знам, че щом се поддам на неговата привързаност и на допира му, ще бъда отклонена от целта си да сложа в ред мислите си и да получа отговори на толкова много въпроси.

— Ава, ти не искаш да те докосвам. А това е против моите инстинкти.

— Джеси, моля те! Трябва ми време.

— Това не е естествено, Ава. Не мога да не те докосвам.

Прав е, но не мога да си позволя да бъда погълната от него. Трябва да задържа разума си, а щом Джеси ме докосне, се разсейвам.

Не казвам нищо. Само поглеждам отново ваната, преди да го погледна отново. Той поклаща глава и развива одеялото от кръста си, след което стъпва внимателно вътре и се спуска във водата. Взимам чаша от плота на мивката и клякам до ваната, за да измия косата му.

— Не е същото без теб тук — оплаква се той, обляга се назад и затваря очи.

Не обръщам внимание на мърморенето му, а започвам да мия косата му и да сапунисвам красивото му тяло от глава до пети, като се боря с неизбежните тръпки, които пробягват през мен при допира.

Задържам се около белега на корема му замислено и тихо се надявам, че това ще го накара да обясни. Не става. Той държи очите и устата си затворени. Имам чувството, че ще бъде трудно. Никога не е давал доброволно информация и обикновено отбягва въпросите ми със строго предупреждение или с разсейваща тактика. Не мога да позволя това да се случи отново. За мен не е естествено да го избягвам.

Прокарвам ръка по грубата му челюст.

— Нуждаеш се от бръснене.

Отваря очи, обгръща брадичка със здравата си ръка и гали четината.

— Не ти ли харесва?

— Харесвам те какъвто и да си.

„Само не пиян!“

По лицето му за кратко прелита изражение, което почти ме убеждава, че чете мислите ми.

— Няма да изпия и капка повече — заявява уверено, като се старае да не прекъсва контакта ни с очи, докато го казва.

— Изглеждаш уверен — отвърщам тихо.

— И съм. — Сяда във ваната и обръща лице към мен. Вдига наранената си ръка, за да обгърне лицето ми, но трепва, когато осъзнава, че не може. — Сериозен съм. Никога повече. Обещавам ти. Аз не съм бесен алкохолик, Ава. Признавам, че се самозабравям, след като започна да пия и че ми е трудно да спра, но мога да пия и да не пия. Бях в лошо състояние, след като ти ме остави. Просто исках да притъпя болката.

Сърцето ми се стяга в гърдите и изпитвам чувство на облекчение, смесено с малко съмнение. Всеки се самозабравя по-малко, когато започне да пие, нали? Милиони думи се блъскаха в мозъка ми от дни, но сега не мога да си спомня нито една от тях.

— Защо не ми каза по-рано? Това ли имаше предвид, когато каза, че ще причиня повече щети, ако си тръгна?

Той отпуска глава.

— Беше гадно да го кажа.

— Беше.

Отново ме поглежда.

— Просто исках да останеш. Бях смаян, когато ми каза, че имам хубав хотел — усмихва се леко и аз се чувствам глупаво. — Нещата станаха доста бързо. Не знаех как да ти кажа. Не исках да избягаш отново. Ти. Продължаваше. Да. Бягаш.

— Но не стигнах далеч, нали?

— Щях да ти кажа. Не трябваше да идваш в Имението така. Не бях подготвен, Ава.

Очевидно. Всеки път, когато бях в предполагаемия хотел, бях придружавана или затваряна в кабинета на Джеси. Сигурна съм, че хората са били предупредени да не говорят с мен и никой да не доближава Джеси, когато съм с него. Но той е прав. Нещата наистина станаха доста бързо, но това няма нищо общо с мен. Боже, има толкова много теми, за които да говорим. Толкова много въпроси. Гадното малко същество, което Джеси удари в Имението, имаше да каже някои доста интересни неща. Имал ли е връзка Джеси със съпругата му?

Въздъхвам.

— Излизай! Сбръчкваш се — вдигам кърпа и той също въздиша, след което се измъква от ваната, подпрян на здравата си ръка. Прокарвам кърпата по тялото му, а той ме наблюдава внимателно.

Тъглчетата на устните му се вдигат леко в подобие на усмивка, когато стигам врата му.

— Преди няколко седмици аз лекувах *твоя* махмурлук.

— Обзалагам се, че главата ти дрънчи много по-силно от моята. — Отказвам да се отдам на спомените и увивам кърпата около кръста му. — Храна, а после болница.

— Болница? — изтърсва той със стреснат глас. — Не ми трябва болница, Ава.

— Ръката ти — пояснявам. Вероятно мисли, че искам да го настаня в болница.

Виждам, че ме е разбрал, защото вдига ръката си, за да я огледа. Кръвта е отмита, но все още изглежда гадно.

— Добре е.

— Не съм убедена.

— Ава, няма нужда да ходя в болницата.

— Не ходи тогава! — обръщам се и влизам в спалнята.

Той ме следва и се свива в края на леглото. Наблюдава ме как изчезвам в огромното гардеробно помещение. Ровя из вещите му и намирам сив анцуг и бяла тениска. Нуждае се от нещо удобно. Взимам някакви боксерки от чекмеджето му и се връщам. Откривам го проснат на леглото. Качването по стълбите и ваната са го довършили. Не мога да си представя толкова силен махмурлук.

— Ето, облечи тези! — Поставям дрехите на леглото до него и той се обръща да огледа избора ми с тежка, уморена въздишка.

Когато не прави никакъв опит да се облече, вдигам боксерките му и коленича пред него, като ги държа при краката му. Правил е това с мен много пъти. Чувам глезена му и той се вдига от леглото и гледа надолу към мен. Лек блясък се появява в очите му. Още един познат знак.

Мълчаливо вдига крака, за да мога да му обуя боксерките, но кърпата му пада, когато съм на половината път нагоре по тялото му, и аз се озовавам с лице пред огромния му възбуден член.

Пускам боксерките и отскачам назад от него, сякаш може да ме изгори или нещо такова. Значи не всичко у него е пречупено, мисля си, като се опитвам да не му обръщам внимание. Хвърлям бърз поглед нагоре към него и за първи път очите му искрят, но аз не се нуждаю от това сега, въпреки че тялото ми е напълно несъгласно с ума ми. Боря се с порива да го бутна на леглото и да го яхна. Няма да рискувам да отклоня и двама ни със секс. Има много неща, за които да говорим.

Той посяга надолу и издърпва боксерките догоре.

— Ще отида в болницата — казва. — Ако искаш, ще отида.

Мръщя му се.

— Няма да ме накараш да падна в краката ти от благодарност, като се согласиш да ти прегледат ръката — казвам рязко.

Очите му се присвиват леко от грубостта ми.

— Няма да обърна внимание на лошия ти тон.

— Трябва да те нахраня — прошепвам и се обръщам да изляза от стаята, като оставям Джеси да облече анцуга и тениската.

[1] Игра на думи — bath — вана и bat — прилеп. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След душ и преобличане в стаята за гости се отправям надолу и намирам Джеси в безсъзнание на дивана. Известно време наблюдавам лекото вдигане и спускане на широките му гърди. Въпреки очевидното му изтощение, очите ми са доволни. Телефонът ми иззвънява рязко и ме изтръгва от бляновете ми. Бързо го откривам и вдигам, без да си давам труда да погледна екрана.

— Ало?

— Ава?

— Дан! — След всичко станало съм забравила, че трябва да се видя с него днес. Толкова е хубаво да чуя гласа му. — Къде си?

— Тъкмо слизам на „Юстън“^[1].

— Как са мама и татко?

— Разтревожени — заявява решително.

— Няма нужда да са.

— Да, но са. Аз също. Къде си?

„Мамка му!“

— У Кейт — лъжа. Няма да говори с нея, нито пък ще я посети, така че няма как да открие, че лъжа. Освен това мама знае, че би трябвало да съм у Кейт, и съм сигурна, че му го е казала.

При споменаването на Кейт настъпва мълчание.

— Разбирам — казва той кратко. — Все още ли си там?

Усещам напрежение в гласа му. Не са се виждали от години, но времето, както изглежда, не е лечител.

— Само временно, Дан. Търся си нещо, даже в момента.

— Говорила ли си с онзи кретен, твоя бивш? — пита, а ядът в гласа му е осезаем.

— Не, но чух, че поддържа връзка с мама и тате. Много мило от негова страна.

— Шибан идиот! Трябва да поговорим за това. Мама ми разказа за малкия разговор, който е провела с Мат. Знам, че той е змия, но тя се тревожи.

— Обадох се — защитавам се.

— Да, знам също, че не си й казала всичко. Какъв е този нов мъж?

Замръзвам насред крачка. Добър въпрос.

— Дан, има някои неща, които не можеш да кажеш на родителите си.

— Да, но можеш да кажеш на брат си.

— Мога ли? — изтърсвам. Силно се съмнявам. Големият ми брат вероятно би се присъединил към татко в кардиологичното отделение. Това е причината да не отида в Нюкий — разпит и натякване. В един момент ще трябва да ги изтърпя, но не е нужно да е точно сега. Никога не съм била по-доволна, че родителите ми живеят толкова далеч.

— Да, можеш. Е, кога ще те видя? — пита той малко по-радостно.

Да ме види или да ме изстиска за информация?

— Утре?

— Мислех, че ще се видим днес — казва. Изглежда разочарован.

Аз също съм. Наистина искам да го видя, но от друга страна — не искам.

— Съжалявам. Търся си квартира и имам да довършвам купища скици — отново лъжа, но не бих могла да събера сили да изглеждам нормално за толкова кратко време. Може би до утре ще съм се измъкнала от тази дупка на депресия и несигурност. Много силно се съмнявам, но поне имам време да опитам.

— Страхотно! Ще изкараме заедно цял ден — потвърждава той страховете ми.

Цял ден в измъкване от въпросите му?

— Добре, звъни ми сутринта! — казвам и тайно се надявам да излезе с всичките си приятели довечера и да има ужасен махмурлук, който да забави обаждането му. Трябва ми време.

— Разбира се. Ще се видим утре, хлапе — казва и затваря.

Започвам да търся начини да се измъкна от това, но след час безцелно крачене из апартамента не откривам никакъв. Не мога вечно да го избягвам.

Домофонът звъни и аз отговарям.

— Ава, човекът от поддръжката се качва, за да оправи вратата. Стъклото на колата на господин Уорд беше подменено.

— Благодаря, Клайв — затварям и тръгвам към вратата.

Отварям на някакъв възрастен мъж, който вече оценява щетите.

— Да не се е забил носорог тук? — пита и се почесва по главата.

— Нещо такова — измърморвам.

— Мога да я обезопася засега, но трябва да се подмени. Ще я поръчам и ще ви кажа кога пристига — казва и оставя кутията с инструменти на пода.

— Благодаря — оставям го да дочупва строшените парчета от рамката на вратата и се обръщам. Откривам Джеси да гледа полузаспал подозрително към вратата.

— Какво става? — пита той.

— Джон се „сби“ с предната ти врата, когато ти не отвори — информирам го сухо.

Веждите му подскочат нагоре, но изглежда разтревожен.

— Трябва да му се обадя.

— Как се чувстваш? — питам. Оглеждам го внимателно и стигам до заключението, че изглежда малко по-ведър след един час дрямка.

— По-добре. Ти?

— Добре съм. Време е да те заведе в болницата. Ще си взема чантата — добавям, заобикалям го и тръгвам навътре.

Сграбчва ръката ми.

— Ава!

Спирам и очаквам продължение — някакви думи, които ще оправят това, но не получавам нищо, само топлина, която се просмуква в плътта ми от здравата му ръка. Поглеждам към него и откривам, че ме наблюдава, но все още не отваря уста.

Въздъхвам тежко и се издърпвам, но после си спомням, че колата ми не е тук. Как ще го отведе в болницата?

— Мамка му! — ругая тихо.

— Внимавай с езика, Ава! Какво има?

— Колата ми е пред Кейт.

— Ще вземем моята.

— Не можеш да караш с една ръка. — Шофирането му ме плаши адски дори когато е в най-доброто си състояние. Няма начин да се съглася да кара с една ръка.

— Знам. Може ти да караш — отвърща. Хвърля ми ключовете и аз леко се паникьосвам. Той ми се доверява да карам кола, която струва

повече от сто и шестдесет хиляди паунда?

— Ава, караш като бабичка. Ще натиснеш ли педала? — стене Джеси.

Мръщя му се, но той не ми обръща никакво внимание. Педалът на газта е толкова чувствителен, а аз се чувствам толкова дребна зад волана. Уплашена съм до смърт, че може да я одраскам.

— Млъкни! — сопвам се, след което правя каквото ми е казано и изфучавам по пътя. Негов проблем, ако наистина блъсна някого.

— Така е по-добре. — Той ме поглежда и се усмихва. — По-лесно е да се управлява, ако не се лигавиш на педала.

Искам да се усмихна, но не го правя. Това изявление важи и за него.

След три часа, през които бе направен рентген, лекарят потвърди, че ръката на Джеси не е счупена, но има увреждане на мускулите.

— Оставяте ли я да почива? — пита сестрата. — Минали са няколко дни, откакто сте я наранили. Нормално, подуването трябваше да е спаднало досега.

Джеси ме поглежда виновно, докато сестрата бинтова ръката му.

— Не — казва той тихо.

— А трябваше — порицава го тя. — И трябва да е вдигната.

Вдигам вежди към него, а той извърта очи, докато сестрата поставя ръката му в превръзка през рамо и ни праща да си ходим. Щом стигаме до изхода, Джеси сваля превръзката и я пуска в кошчето.

— Какво правиш? — ахвам аз и го гледам как излиза през болничната врата.

— Няма да нося това нещо.

— По дяволите, ще носиш! — извиквам аз и измъквам превръзката от кошчето. Шокирана съм. Този мъж няма никакво отношение към здравето си. Насилил е вътрешните си органи с литри водка, а сега отказва да направи нещо толкова дребно за ръката си.

Тръгвам след него, но той не спира, докато не стига до колата. Аз държа ключовете, но не отключвам вратите. Гледаме се свирепо над покрива на DBS-а^[2].

— Ще отвориш ли колата? — пита.

— Не, докато не сложиш това отново — отвърщам и държа превръзката над главата си.

— Казах ти, Ава, няма да го нося.

— Защо? — питам кратко. Упоритият Джеси се е върнал, но не се радвам да видя тази му черта.

— Не ми е нужна.

— Нужна ти е.

— Напротив — подсмивва се той.

— Сложи шибаната превръзка, Джеси! — викам над колата.

— Внимавай с шибания език!

— Майната ти! — съскам сприхаво.

Той ми се мръщи. На какво ли приличаме, като си крещим мръсотии над покрива на автомобила наред паркинга на болницата? Не ми пука. Той е такъв пещерняк понякога.

— *Езикът!* — изревава той, но трепва от силата на гнева си и болната му ръка се стрелва, за да притисне главата му. — *Мамка му!*

Избухвам в смях, докато го гледам как танцува в кръг, тръска ръката си и ругае като луд. Това ще даде урок на твърдоглавия глупак.

— Отвори шибаната кола, Ава! — изкрещява.

О, бесен е. Стискам устни, за да спра смеха си.

— Как е ръката ти? — питам през кикот, който избухва в истински смях. Не мога да го удържа. Толкова е хубаво да се смее.

Когато се съвземам и се изправям, виждам, че ме гледа свирепо над колата.

— Отвори! — настоява.

— Превръзката! — сопвам се и я хвърлям през покрива.

Той я сграбчва и я хвърля на земята, а след това се обръща към мен, като ме гледа яростно.

— Отвори!

— Понякога си дете, Джеси Уорд. Няма да отворя колата, докато не сложиш тази превръзка.

Гледам как очите му се присвиват към мен и ъгълчетата на устата му се вдигат в потайна усмивка.

— Три — казва силно и ясно.

Ченето ми увисва.

— Няма да ми пробутваш обратното броене сега! — изписквам недоумяващо.

— Две — тонът му е студен и безгрижен, а аз съм шокирана. Той обляга лакти на покрива. — Едно.

— Можеш да се разкараш — присмивам му се, заставайки пред него. Искам само да сложи проклетата превръзка за негово добро. Това не ми дава никаква преднина, но е въпрос на принципи.

— Нула — прошепва и започва да обикаля колата отпред към мен, докато аз инстинктивно тръгвам назад. Той спира и вдига вежди. — Какво правиш? — пита и обикаля от другата страна.

Познавам това лице. Това е неговото „много си загазила“ лице. Знам, че няма дори да се поколебае, преди да ме прикове към земята и да ме измъчва, докато се подчиня на всичко, което поиска.

— Нищо — казвам, като гледам да съм от другата страна на колата. Може да седим тук цял ден.

— Ела тук! — гласът му е с онзи познат нисък и дрезгав тон, който обичам. Още една част от него се е върнала. Но това ме разсейва.

Поклащам глава.

— Не.

Той спринтира около колата, преди да успее да предвидя следващия му ход, а аз се стрелвам в противоположна посока с писък. Хората ме зяпат, докато се промъквам около другите паркирани коли като откачена. Спирам зад кола с висок покрив. Надзъртам иззад ъгъла, за да видя къде е той.

Сърцето ми препуска лудо. Той се е превил надве с подпрени на коленете ръце.

„Мамка му!“

Какви ги върша? Как може да насърчавам такова глупаво поведение, когато той трябва да се възстановява? Притичвам към него. Няколко минувачи го забелязват и започват да приближават.

— Джеси! — викам, докато приближавам.

— Той добре ли е, скъпа? — пита мъж, когато стигам до Джеси.

— Не з... *Какво!* — Вдигната съм с една ръка и съм метната на рамото на Джеси.

— Не си играй с мен, Ава! — казва той самодоволно. — Досега трябва да си разбрала, че винаги печеля. — Бръква под полата ми и полага ръка от вътрешната страна на бедрото ми, докато крачи към колата с мен на рамото си.

Усмихвам се мило на всички, покрай които минаваме, но не си правя труда да се боря с него. Просто се радвам, че има силите да ме вдигне.

— Бикините ми са лъснали — оплаквам се, докато се пресягам да пригладя роклята над задника си.

— Не, не са — смъква ме бавно по тялото си, докато лицето ми не се озовава наравно с неговото. Краката ми са далеч от земята, а гърдите му са твърди и излъчват топлина. Очите му са си върнали част от блясъка и изучават моите. Ще ме целуне. Трябва да го спра.

Извивам се в ръцете му.

— Трябва да отидем до супермаркета — казвам, като заковавам поглед върху гърдите му, и се гърча, за да се измъкна.

— Как мога да оправя нещата, щом продължаваш да отбягваш опитите ми.

Приглаждам роклята си надолу и го поглеждам.

— Това ти е проблемът, Джеси. Не можеш да оправиш нещата, като ме разсейваш с докосване, вместо да говориш с мен и да ми дадеш някои отговори. Не мога да позволя това да стане отново — казвам, отключвам колата и се качвам вътре, като оставям Джеси с клюмнала глава да дъвче устната си.

Отбиваме към супермаркета и аз карам из паркинга в търсене на място за паркиране. Днес научих нещо ново за Джеси — не струва като пътник. Бях притискана да изпреварвам, да засичам хората и да сменям ленти. И всичко това в опит да спечеля няколко метра. Този мъж е луда глава, когато става дума за шофиране. Всъщност... този мъж е луда глава и точка.

— Там има място — мята ръка през зрителното ми поле и аз я избутвам.

— Това място е за родител с дете — отхвърлям предложението му и подминавам.

— И?

— И... не виждам никакво дете в тази твоя прекрасна кола. А ти?

Той отпуска поглед към корема ми и аз започвам да се чувствам изключително неудобно.

— Намери ли хапчетата си? — пита и не помръдва поглед от корема ми.

— Не — отговарям и се мушвам на едно празно място. Искам да обвиня него за това, че ме разсейва, но истината е, че личните ми организационни умения винаги са били скапани. Бях принудена да посетя отново доктор Монро, за да заменя втората опаковка противозачатъчни, която загубих в рамките на една седмица. Освен това си направих изследвания, за да съм сигурна, че не съм пипнала някоя полово предавана болест след постоянния секс без предпазни средства с Джеси. Намекът за активния полов живот, който е водил, не ми остави голям избор.

— Пропусна ли някое? — пита той и се хили присмехулно.

Тревожи се да не съм бременна ли?

— Цикълът ми дойде в неделя вечер — казвам. „Като някаква поличба“, искам да добавя, но не го правя. Изключвам двигателя.

Остава мълчалив, докато аз излизам от колата и чакам и той да излезе.

— Не можа ли да паркираш още по-далеч? — оплаква се, когато се присъединява към мен.

— Поне съм паркирала законно. — Тръгвам към редицата колички, подредени под навеса, и пъхвам монета, за да освободя една. — Някога пазарувал ли си в супермаркет? — питам, докато вървим по пътеката. „Джеси“ и „супермаркет“ не са неща, които си пасват естествено.

Той свива рамене.

— Кати го прави. Обикновено ям в Имението.

Споменаването на суперлуксозния секс клуб на Джеси ме кара да кипна и да загубя всякакъв ентузиазъм за разговор. Усещам, че ме гледа, но го пренебрегвам и заковавам поглед пред себе си.

Докато се върнем в „Луссо“, вече е почти шест часът и откриваме, че вратата е поправена. Джеси отива да легне на дивана, изтощен от няколкото часа, прекарани навън, а аз стоя в кухнята, след като съм разопаковала покупките и се чудя какво да правя. Събота вечер е и наистина ми се иска да се настаня някъде с чаша вино. Няма вино и не мога да се настаня никъде, така че вместо това звъня на Кейт.

— Какво правиш? — питам, докато се разполагам върху един стол с кафе — не вино, а кафе.

— Тъкмо излизаме — казва тя радостно.

— Къде отивате? — Не мога да не ѝ завидя малко за вечерта, която ще прекара навън.

— Сам ще ме води в Имението.

— В Имението? — изгърсвам невярващо и цялата ми завист се разпада. Тя майтапи ли се с мен?

— Да, но да не ти хрумне нещо! Аз го помолих. Любопитна съм.

По дяволите! Хладнокръвието на Кейт не познава граници. Докато аз избягах от мястото, щом открих какво точно е Имението, тя иска да се върне и да общува там? Проклятие!

— И Сам е щастлив да те заведе? — питам колкото мога по-небрежно, но не мога да скрия шока в гласа си. Не мога да повярвам, че той се е съгласил на това.

— Да, той ми каза какво става там и искам да видя — отвърща тя. Звучи толкова спокойно, докато аз се чувствам смазана дори само като мисля за мястото. Какво ли е да си с толкова отворено съзнание? И какво точно става в Имението все пак? — Как е Джеси? — пита тя и ме измъква от мислите ми.

Не мога да открия нервност в гласа ѝ.

— Добре е. Ръката му има лека мускулна травма и той настоява, че не е алкохолик.

— Радвам се — прямотата ѝ е мила и съм облекчена, че не сипе ругатни по телефона и не настоява да си тръгна.

— Слушай! Бих ти пожелала да се забавляваш довечера, но съм по-склонна да кажа... бъди непредубедена!

— Ава, не си по-непредубедена от мен. Нямам търпение. Ще говорим утре.

— Доскоро! — отвърщам, затварям и се замислям за посещенията си в Имението, когато смятах, че е невинен хотел. Клатя глава на себе си. Как може да съм го пропуснала, когато всичко изглежда толкова очевидно сега? Не трябва да съм много сурова със себе си, защото вниманието ми беше напълно отвлечено от висок, мускулист мъж с тъмноруса коса и хипнотизиращи зелени очи. Той беше съвършен. Все още е, макар и отслабнал с няколко килограма и натезал с няколко проблема.

Отправлям се нагоре, за да сменя роклята с чифт памучни шорти и потник и да извадя всички фибри от косата си.

Когато слизам, Джеси все още спи на дивана. Мъча се с шкафа за телевизора известно време, но не мога да накарам проклетията да се отвори и да разкрие телевизора, затова се стоварвам на стола и гледам как Джеси спи. Осакатената му ръка е положена върху гърдите му и се издига и спуска в ритъма на равномерното му дишане. И докато мислите ми естествено се отнасят към шоколадови еклери, калии и „Ангели“, се унасям в сън.

[1] Железопътна гара в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Модел на „Астън Мартин“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Обичам те.

Събуждам се замаяна в мрак и разтривам очи, докато се изправям в стола. Отнема ми няколко мига да разбере къде съм, но когато започвам да се фокусирам, откривам красив тъмнорус мъж, клекнал пред мен.

— Хей! — казва той тихо и отмята кичур коса от лицето ми.

— Кое време е? — питам сънливо.

Той се навежда и целува челото ми.

— Минава полунощ.

Полунощ? Спя като за световно и мога да се унеса веднага, но съм истински събудена, когато пискливият звън на телефон пронизва тишината.

— О, мамка му! — оплаква се Джеси.

Гледам го как дръпва телефона от масичката за кафе и поглежда екрана. Кой може да звъни по това време?

— Джон — поздравява спокойно. — Защо? — пита и поглежда към мен. — Не, няма нищо... да... дай ми половин час! — затваря.

— Какво има?

Той надява кецовете си „Конвърс“ и тръгва към вратата, явно недоволен.

— Проблем в Имението. Няма да се бавя.

И изчезва просто така.

Аз съм съвсем будна, минава полунощ, а Джеси току-що просто изчезна. Седя в стола отпуснато и размишлявам какво толкова спешно става в Имението.

О, не! Кейт е там.

Изтичвам в кухнята и намирам телефона си, за да й се обадя, но тя не вдига. Опитвам многократно и с всяко позвъняване, на което не отговаря, се тревожа все повече. Би трябвало да се обадя на Джеси, но той изглеждаше доста ядосан. Крача напред-назад, правя си кафе и сядам на плота, като отново намирам Кейт. Ако колата ми беше тук,

щях и аз да съм на път към Имението. А дали? Лесно ми е да кажа „да“ особено когато няма как да го направя.

След като съм крачила из апартамента около час и съм звъняла на Кейт безкрайно много пъти, се отказвам и отивам да си легна. Изпълзвам в меките плюшени чаршафи на леглото в стаята за гости и се сгушвам.

— Обичам те.

Отварям очи и заварвам Джеси, надвесен над леглото. Намирам се някъде между съня и съзнанието, а устата ми е няма. Колко е часът и колко време го е нямало? Но нямам възможност да попитам отново. Усецам как ме вдига и ме пренася в неговата стая.

— Ти спиш тук — прошепва той, докато ме поставя на леглото. Усецам как пропълзва зад мен и ме сгушва към гърдите си.

Ако не бях толкова доволна, щях да задавам въпроси, но съм, затова мълча. Главата ми докосва възглавницата и с топлината на Джеси, която ме обгръща, отново се унасям.

— Добро утро!

Очите ми се отварят и виждам, че съм прикована към матрака под опиянителен аромат на свежа вода и мента. Мозъкът ми отчаяно се опитва да ме убеди да се измъкна, но тялото ми блокира всички разумни инструкции, които умът ми се мъчи да му подаде.

Джеси се отпуска на пети.

— Трябва да направя това — прошепва, стисва ръката ми и ме издърпва до седнало положение.

Хваща ръба на потника ми и бавно го издърпва през главата ми. Навежда се към мен, целува ме между гърдите и прави леки кръгове с език нагоре към шията ми.

Напрегната съм.

Той се отдръпва.

— Дантела — казва тихо, докато сваля сутиена ми.

Боря се между отчаяната нужда на тялото ми от него и необходимостта да поговорим. Искам да изясня нещата, преди да бъда завлечена отново на Седмото небе на Джеси, където губя всякакъв разум.

— Джеси, трябва да поговорим — казвам тихо, докато той целува шията ми и продължава нагоре към ухото ми. Всеки мой нерв звънти и ме умолява да млъкна и да го приема.

— Нуждая се от теб — прошепва, открива устните ми и ги завладява нежно.

— Джеси, моля те! — продължавам. Гласът ми е задъхан шепот, когато успявам да се измъкна.

— Бебче, аз говоря по този начин. — Той хваща тила ми и ме придърпва към себе си. — Нека ти покажа!

Тялото ми печели.

Отдавам му се като робиня, каквато съм. Той обгръща с ръка кръста ми и ме отпуска назад на леглото. Запечатва със страстна целувка устните ни и цялото ми същество се съживява, когато горещият му влажен език се плъзва нежно и започва бавно да изследва устата ми. Ние сме в режим „нежен Джеси“, сякаш знае, че това е най-добрият подход към мен точно сега.

Бавното му и равномерно дишане ми подсказва, че се контролира напълно. Облегнат на лакът, прокарва показалец от хълбока нагоре към гърдите ми и заедно с докосването му по тялото ми се разливат тръпки, които ме карат да се задъхвам. Джеси завършва движението, като гали зърното ми с копнеж и в синхрон с нежните движения на езиците ни.

Държа се за раменете му и усещам как всички неуместни емоции нахлуват отново в мен под нежното му докосване, внимателната му уста и твърдото му тяло. Страхът ми е напълно оправдан — отново се изгубвам в него.

Хленча, когато отдръпва устните си от моите, сяда на пети и заедно с бельото ми смъква и шортите надолу по краката ми със здравата си ръка.

— Имаш нужда от напомняне.

— Това не е традиционният начин.

— Аз така правя нещата, Ава. — Той хвърля шортите и бикините ми настрана, издърпва ме нагоре и залепва устни за моите. — Трябва да се сприятелим.

Повече не мога да се боря. Закачам с пръсти ластика на боксерките му, притискам устни към неговите и избутвам боксерките надолу по бедрата му. Той изпуска дълъг стон и ме поставя отново на леглото. Вече не достигам боксерките му с ръце, затова протягам крак

и ги избутвам надолу. Той наполовина е облегнат на мен, а твърдото му, жилаво тяло се притиска в моето, докато завладява устата ми.

Наслаждавам се на допира на дългата му брада до лицето ми и сплитам пръсти в косата му. Брадата му е прекалено дълга, за да е остра или груба, така че я усещам по-скоро като мека четка по лицето си.

Той отделя уста от моята и заравя лице в косата ми. Прокарва длан между краката ми, нагоре по тялото ми, бавно през корема, а после още по-нагоре между гърдите ми и завършва на шията.

— Липсваше ми, бебче — прошепва във врата ми. — Толкова ми липсваше.

— И ти ми липсваше — отвърщам, притискам главата му към себе си и се чувствам обгърната от сила, но той не е силен в момента. Чувствам се защитена и в безопасност, но сега аз съм тази, която се грижи за него. Също така се чувствам смазана — напълно смазана от силни чувства към този проблемен мъж.

Той се премества така, че се настанява между бедрата ми, и скоро усещам влажната, хлъзгава глава на възбудения му член да се притиска към мен. Умът ми е плетеница от объркани мисли, но Джеси се отпуска на лакти и се взира в мен, сякаш съм единственото нещо, което съществува на света. Очите ни казват повече, отколкото думите могат да изразят някога. Премествам ръце от тила му, така че дланите ми са от двете страни на красивото му лице.

— Благодаря ти, че се върна при мен — казва той тихо, докато се взира в него и се давя във възхитителните му зелени очи, а емоциите заливат цялото ми същество.

Поглаждам с палец влажните му устни и го плъзвам в устата му, изваждам го бавно и поставям върха му върху долната му устна. Джеси го целува леко и ми се усмихва, после тласка с хълбоци, без да откъсва очи от моите, а тазът ми се повдига, за да го посрещне.

Въздъхвам от невероятното удоволствие, когато Джеси бавно и нежно се плъзва дълбоко в мен. Очите ми се затварят и ръцете ми се плъзват на тила му, когато ме изпълва докрай и задържа, пулсирайки вътре в мен. Дишането му става бързо и накъсано, което също е нещо познато. Бори се да задържи контрола.

— Погледни ме! — настоява задъхано и аз принуждавам очите си да се отворят. Ахвам леко, когато трепва в мен. — Обичам те —

прошепва с пресекващ глас.

Вдишвам рязко при думите, които отдавна се нуждаех да чуя толкова отчаяно. Знае ли? Затова ли го казва сега? Дали мисли, че само това е нужно?

— Недей, Джеси! — изричам, затварям очи и ръцете ми пускат главата му.

— Ава, погледни ме! — настоява той грубо. Отварям плувналите си в сълзи очи и срещам безизразно лице. — През цялото време ти казвах как се чувствам.

— Не, не си. Ти отмъкваше телефона ми и се опитваше да ме контролираш.

Завърта хълбоци в мен и измъква въздишка от двама ни.

— Ава, никога не съм се чувствал така — отвърща, изтегля се и се тласка дълбоко. Опитвам се да озаптя пръснатите си мисли, но от мен се изтръгва стон. — През целия си живот съм бил заобиколен от голи жени, които нямаха уважение към себе си. — Той поставя ръце върху моите и приковава китките ми от двете страни на главата ми.

Тласък.

— Джеси!

— Ти не си като тях, Ава.

Тласък.

— Боже! — викам и той се отдръпва и отново нахлува.

— Господи! — Застава неподвижен за няколко дълбоки вдишвания. — Ти си моя и само моя, бебче. Само за моите очи, само за моето докосване и само за мое удоволствие. Само моя. Разбираш ли ме? — Той се оттегля и бавно нахлува обратно.

— Ами ти? Ти само мой ли си? — питам, повдигайки бедра, за да посрещна възхитителното проникване.

— Само твой, Ава. Каж ми, че ме обичаш!

— Какво? — проплаквам, когато тласка здраво в мен.

— Чу ме — казва тихо той. — Не ме карай да бъда груб с теб, бебче!

Смаяна съм. Топя се под него, осакатена от удоволствие, а той настоява да му кажа, че го обичам? Обичам го, но трябва ли да го признавам по принуда? Но аз очаквах, че ще стане точно така. Той се опитва да ме направи различна от всичко, което познава — да не нося

къси рокли, да не пия, вместо сурова кожа да нося нежна коприна. Ами сексът?

— Ава, отговори ми! — Той притиска дълбоко и завърта плътно. По челото му избива пот. — Не крий от мен!

Думите му ме поразяват като мълния. Да крия? Той се опита и преди с чукане да извади признание в любов от мен — миналата събота в банята, когато се набиваше в мен многократно и настояваше да го кажа. Мислех, че търси уверение, че няма да го напусна. Сгрешила съм. Откъде знае?

Следва ново съвършено притискане със завъртане и вътрешните ми мускули започват да се свиват в спазми, а през нервните ми окончания започват да преминават тръпки. Краката ми се сковават.

— Откъде знаеш? — проплаквам и отмятам назад глава от отчаяние: умствено и физическо.

— Проклятие, Ава, погледни ме! — Той ме удря със силно движение на бедрата си и аз отварям очи с ядосан вик. — Обичам те — крещи той и подсилва думите си с още едно бавно изтегляне и силна и бърза атака на хълбоците си.

— И аз те обичам — крещя думите, които са буквално изтръгнати от мен.

Той спира напълно движенията си, дишането ни е накъсано и обезумяло, докато Джеси държи ръцете ми на място и гледа към мен.

— Толкова много те обичам. Не мислех, че това е възможно — думите му ме пронизват до дъно. Дълбочината на съединението ни кара сърцето ми да включи на по-висока предавка, а Джеси поглежда надолу към мен и очите му се пълнят със сълзи. Той се усмихва леко и бавно се изтегля. — Сега се любим — казва тихо, поклаща се нежно обратно в мен и обладава устните ми в бавна, чувствена целувка, изпълнена със смисъл. После пуска ръцете ми и аз го прегръщам, като леко плъзгам ръцете си по влажната кожа на гърба му.

Тактиката му е напълно променена. Бавно и отмерено влиза и излиза от мен, водейки ме към пълен екстаз, а аз стискам влажния му гръб с всички сили. Сексът с Джеси винаги е бил извън всякакво сравнение, но този момент съдържа значителна сила, каквато не мислех, че е възможна. Той ме обича.

Опитвам се да задържа емоциите си под контрол, когато той се отдръпва и задържа лице до моето, нос до нос, с пълни с чувства очи.

Аз се разпадам. Наситеността на неговите овладени дълбоки тласъци ме кара да треперя, а сърцевината ми се разтърсва и свива около неговия член при всяко движение. Потта по челото му и дълбоката бръчка, която е признак на силна концентрация, ми подсказват, че той също е на ръба. Извивам хълбоци нагоре и стена, когато ме изпълва до абсолютния ми предел. Ритмичното му и педантично темпо ме кара да искам да си затворя очите, но не мога да ги откъсна от неговите.

— Заедно — казва той, а горещият му дъх гали лицето ми.

— Да — пъшкам и усещам как се уголемява и пулсира в подготовка на освобождението си.

— Господи, Ава! — възкликва. Остра въздишка се изтръгва от устните му и тялото му се стяга, но той не откъсва очи от моите. Гърбът ми се извива по рефлекс, когато спиралите на екстаза достигат връхната си точка и ме захвърлят презглава в ураган от неудържими усещания. Изкрещявам от удоволствие, тялото ми трепери в ръцете на Джеси и аз бързо задвижвам клепачи, за да спра събралите се сълзи. Оргазмът ми започва да се оттегля полека.

— Очите! — нарежда той тихо и аз се подчинявам, като отново отварям очи.

Джеси простенва гърлено и аз стягам всичките мускули в сърцевината си около него, за да изстискам освобождаването му. Виждам битката, която провежда с инстинкта си да се забие в мен и да отметне глава назад, но той успява да се контролира. И тогава почти чувам освобождението му. Бузите му се издуват, а той нахлува в мен с дълъг и силен удар и се задържа там. Мускулите ми се приспособяват към пулсиращата му ерекция и продължават бавните си свивания, докато Джеси се излива в мен.

— Обичам те — казвам тихо, докато гледа към мен и гърдите му се повдигат и спускат. Ето. Казах го. Картите ми са напълно свалени и технически не е изтръгнал това с чукане.

Той полага устни върху моите.

— Знам, бебче.

— Откъде знаеш? — питам. Знам, че никога не съм му казвала. Кресях го хиляди пъти наум, но никога не съм го изричала на глас.

— Каза ми го, когато беше пияна — усмихва се, — след като ти показах как се танцува.

Бързо си припомням нощта, когато бях нелепо пияна и отново отстъпих пред упоритото му преследване. Помня, че го признах на себе си, но определено не помня да съм му го изтърсила. Честно казано, не помня много, след като Джеси ме изведе от бара. Бях в тежко състояние. Това също е по негова вина.

— Не помня — признавам и се чувствам адски глупаво.

— Знаем, че не помниш. — Той притиска хълбоците си в мен и аз въздъхвам. — Беше толкова объркващо.

Спомените изведнъж заливат съзнанието ми като потоп. Той наистина се опитваше да измъкне любовно признание от мен с чукане. Наблюдава ме как го осъзнавам и устата му оформя буквата „О“ с лека усмивка.

— Знаел си през цялото време?

„Пиянски признания.“

Дни наред се упреквах, че не му признах чувствата си, а той е знаел през цялото време. Защо не каза нищо? Защо просто не поговори с мен, вместо да се опитва да ме принуди с чукане? Толкова много неща щяха да са различни.

Усмивката му изчезва и бива заменена със стоическо изражение.

— Ти беше пияна. Искях да чуя думите, когато си със здрав разум. Жените се напиват непрекъснато и ми признават вечната си любов.

— Така ли? — изтърсвам.

Той почти се размива.

— Да, така. — Той притваря очи. — Не бях сигурен дали все още ме обичаш, след... — не довършва. Зъбите му започват свирепа тренировка върху долната му устна. — Ами... след малкия ми срив.

Смея се вътрешно. Малък срив ли? По дяволите, какво ли би бил голям срив? Жените му казват, че го обичат? Какви жени и колко има? Кривя лице от отвращение. Чувствам се изключително неудобно от това колко много се възмуствам от възможността друга жена да го има или да го обича. Трябва да разкарам тези мисли от главата си, и то бързо. Нищо добро няма да излезе, ако знам.

— Обичам те — подсилвам думите, почти ги натъртвам, сякаш го казвам и на всички онези жени, които твърдят, че го обичат. Усещам как цялото му тяло се отпуска върху мен, а той продължава с бавните си кръгообразни движения дълбоко в мен.

Придърпвам го надолу и увивам крака и ръце около него. Имам чувството, че от раменете ми е паднала тежест, но после ми хрумва, че обичам този мъж, а нямам представа на колко е години.

— На колко години си, Джеси?

Той повдига глава и почти мога да видя как зъбните колела на ума му започват да се въртят. Знам, че обмисля дали да не ми каже истинската си възраст и да спре с глупавото си забавление.

— Не мога да си спомня.

О, може да успее да изиграе това в своя полза.

— Бяхме стигнали до тридесет и три — подсказвам.

Хили ми се самодоволно.

— Трябва да започнем отначало.

— Не! — Придърпвам лицето му надолу и потривам нос в грубата му буза. — Стигнахме до тридесет и три.

— Не си добра лъжкиня, бебче. — казва. Смее се и се сгушва в шията ми. — Тази игра ми харесва. Мисля, че трябва да започнем отначало. На осемнадесет съм.

— На осемнадесет!

— Не играй игри с мен, Ава!

— Защо просто не ми кажеш на колко години си? — питам раздразнена. Наистина няма значение за мен. Той е най-много на четиридесет.

— На тридесет и една съм.

Отпускам се под него драматично. Той наистина помни.

— На колко години си?

— Току-що ти казах, че съм на тридесет и една.

Присвивам недоволно очи към него, а той се усмихва самонадеяно.

— Това е просто цифра — оплаквам се. — Ако ти ме попиташ нещо в бъдеще, няма да ти кажа. Поне не истината.

Подобието на самодоволна усмивка изчезва веднага.

— Вече знам всичко, което трябва да знам за теб. Знам как се чувствам и нищо, което може да ми кажеш, няма да ме накара да се чувствам различно. Искане ми се и ти да изпитваш същото.

О, това е удар под кръста. Възрастта му няма никакво отношение към това, което изпитвам към него. Просто съм любопитна, това е.

— Преди каза, че може да избягам далеч, ако знам — напомням му. — Няма да ходя никъде.

Той се смее.

— Не, няма. Ава, ти откри най-лошото за мен и не избяга. Е, избяга, но се върна. — Той целува челото ми. — Наистина ли мислиш, че се тревожа за възрастта си?

— Тогава защо не ми казваш? — питам раздразнена.

— Защото харесвам тази игра. — Той отново се сгушва във врата ми.

Въздъхвам тежко, стискам потните му рамене и стягам бедрата си около хълбоците му.

— А аз не — оплаквам се, заравям лице в него и вдишвам аромата му. Издишвам доволно и прокарвам пръсти по стегнатия му гръб.

Лежим мълчаливо дълго време, но когато усещам как тялото му трепери, мислите ми се връщат към това, което ни очаква.

— Добре ли си? — питам нервно.

Той ме стиска здраво.

— Да. Колко е часът?

Това е въпросът. Колко е часът? Надявам се да не съм пропуснала обаждането на Дан. Гърча се под Джеси и той стене в шията ми.

— Ще отида да проверя колко е часът.

— Не, удобно ми е — оплаква се той. — Не е толкова късно.

— Само за две секунди.

Той мърмори, но се отмества леко и измъква члена си от мен, после вдига тялото си от моето и се претърколва по гръб. Скачам и отивам да търся телефона си. Откривам, че е девет сутринта и Дан не се е обаждал. Това е облекчение, но имам дванадесет неприети обаждания от Джеси.

Връщам се в спалнята и го откривам облегал на таблата на леглото, нахално гол и безсрамен. Поглеждам надолу към себе си. О, аз също съм гола.

— Имам дванадесет пропуснати обаждания от теб — казвам объркано и вдигам телефона си към него.

На лицето му се появява неодобрително изражение.

— Не можех да те намеря. Мислех, че си си отишла. Получих сто инфаркта за десет минути, Ава. Защо беше в другата спалня? — изстрелва думите обвинително към мен.

— Не знаех как стоят нещата — решавам да съм честна.

— Какво значи това?

Изглежда обиден.

— Джеси, когато те видях последния път, ти беше непознат, който ми каза, че само го дразня и съм причинила несметни щети. Прости ми, че бях малко резервирана.

Оскърбеното му изражение изчезва мигновено и е заменено със съжaliaващо.

— Съжaliaвам. Не го мислех наистина.

— Да — въздъхвам.

— Ела тук! — казва, потупва матрака и аз отивам да се пъкна до него. Лежим настрани един срещу друг, подпрели глави на свитите си лакти. — Повече няма да видиш този мъж.

Надявам се, но се съмнявам.

— Никога ли няма да пиеш повече? — питам нервно. Моментът е достатъчно подходящ да получа информацията, от която се нуждая.

— Да, никога. — Поставя върха на пръста си върху хълбока ми и започва да прави леки кръгове.

Потрепервам.

— Никога ли?

Той спира насред кръга.

— Никога, Ава. Нуждая се единствено от теб и искам и ти да имаш нужда от мен. Нищо друго.

Мръщя се.

— Вече направи така, че да имам нужда от теб. После ме унищожи — казвам тихо. Нямам намерение да го карам да се чувства виновен, но това е истината.

Той приближава към мен, така че носовете ни почти се допират и топлият му ментов дъх докосва лицето ми.

— Никога няма да те нараня.

— Каза го и преди.

— Ава, мисълта да те боли, емоционално или физически, е ужасяваща за мен. Напълно неопикуема. Полудявам само като си

помисля за това. Искам да забия нож право в сърцето си, задето ти причиних толкова мъка.

— Това е малко прекалено — изгърсвам.

Гледа ме намръщено.

— Истина е. Точно както ставам избухлив, когато си представя друг мъж да те желае. — Разклаща глава, сякаш да се отърси от въображаемата картина.

— Не можеш да контролираш всичко — казвам, смръщила вежди.

— Ще направя всичко по силите си, когато става дума за теб, Ава. Вече ти казах, че съм те чакал твърде дълго. Ти си моето късче от рая. Нищо няма да те отнеме от мен. Нищо. — Той притиска устни към моите, за да запечата изявлението. — Докато имам теб, имам цел и здрав разум. Ето защо няма да пия и ето защо ще направя всичко по силите си, за да си в безопасност. Разбираш ли?

Всъщност не съм убедена, че разбирам, но все пак кимам. Неговата решителност и неговата упоритост са достойни за уважение, но амбициите му са нелепи. Какво мисли, че може да ми се случи? Не може да ме залепи за задника си за постоянно. Луд мъж.

Протягам ръка напред и прокарам палец по назъбената линия на белега му.

— Как получи това? — опитвам си късмета. Знам, че няма да ми отговори, знам също, че темата е неприятна, но съм решена да изстискам възможно най-много информация. Вече познавам най-лошото у него, така че какво може да навреди?

Поглежда надолу към ръката ми и въздъхва.

— Любопитна си тази сутрин, нали?

— Да — потвърждавам. — Така е.

— Вече ти казах, че не обичам да говоря за това.

— Ти криеш от мен — обвинявам го. Той се извърта по гръб с тежка въздишка и полага ръка върху лицето си. О, не, няма да се измъкне от това. Възсядам го и издърпвам ръката му. — Защо не искаш да ми кажеш за белега си?

— Защото, Ава, той е в миналото ми, където желая да остане. Не искам нищо да влияе на бъдещето ми.

— Няма. Няма значение какво ще ми кажеш. Все още те обичам. — Той не разбира ли това?

Намръщвам се, когато се усмихва самодоволно.

— Знам — казва прекалено самоуверено. Тази сутрин е твърде самонадеян. — Вече ми го каза, когато беше с омекнали крака — добавя.

Хммм... Казаха съм му много, когато бях пиана.

— Тогава защо не ми кажеш?

Той поставя ръце на точката, в която се съединяват бедрата ми.

— Щом няма да промени чувствата ти към мен, тогава няма смисъл да помрачавам красивата ти малка глава с този белег. — Той вдига вежди. — Нали?

— Няма да ти кажа нищо, ако ме попиташ — цупя се.

— Вече го каза — сяда и прилепва устни към моите. Ръцете ми механично го обгръщат, но тогава си спомням още нещо.

— Откри ли как са се отворили портите? И предната врата? — опитвам с всички сили да звуча нехайно.

— Какво? — пита той, отдръпва се от мен и изглежда объркан.

— Когато дойдох в Имението в неделя, портите се отвориха, без да съм натискала интеркома, а предната врата беше открената. — Знам, че е била тя.

— О! Портите очевидно са били повредени. Сара се погрижи да ги оправят — отвърща и отново притиска устни към моите.

— Това е много удобно. И предната врата, която се отваря ръчно, също ли е била повредена? — питам аз и сарказмът ми е силен. Не мога да повярвам, че се е хванал на такова хилаво обяснение. Знам какво е станало. Кучката е прихванала съобщението ми и се е насладила на мисълта да се появя неочаквано и да открия какво предлага Имението.

— Сарказмът не ти отива, жено. — Хвърля ми много надменен поглед, но не ми пука. Тази жена е измамна кучка. Внезапно се изпълвам с решителност, но донякъде съчувствам на Джеси. Наистина ли мисли, че тя му е приятелка? Да споделя ли присъдата си? — Какво искаш да правиш днес? — пита той.

О, мамка му! Трябва да се видя с Дан днес и не мога да взема Джеси с мен. Как би изглеждало това? Не мога да представя Джеси на Дан. Би било истинска катастрофа, като се има предвид колко е покровителствен Дан като по-големия брат, а също и как Джеси има навика да тъпче наред мъжете около мен. Как ще разиграя това?

— Е, има само едно нещо, което трябва... — Телефонът на Джеси започва да звъни и прекъсва изявлението ми.

— Проклятие! — ругае той, вдига ме от скута си и ме поставя на леглото. Става, вдига телефона и излиза от стаята. — Джон? — Изглежда малко нетърпелив.

Лежа на леглото и премятам в ума си начините, по които мога да му съобщя, че трябва да изляза и да се видя с Дан. Той ще разбере.

— Трябва да отида в Имението — казва рязко, когато влиза отново в стаята и се отправя към банята.

Отново? Не съм го питала какво го отвлече там снощи, а и забелязвам, че Кейт не е отговорила на обажданията ми.

— Всичко наред ли е? — питам. Той изглежда бесен.

— Ще бъде. Пригответи се!

„Какво?“

О, не! Няма да отида на това място! Все още не съм се примирила с него. Чувам, че Джеси пуска душа, и скачам, за да отида и да обясня, но той вече е под водата. Усмивва се многозначително и ми дава знак да се присъединя. Влизам и грабвам гъбата и душгела, но той ги взема от мен, обръща ме и започва да ме мие. Стоя тихо и търся подходящ начин да се измъкна от ситуацията, докато Джеси бавно прокарва гъбата по тялото ми. Със сигурност няма да изпадне в ярост от нежеланието ми.

— Джеси?

Целува рамото ми.

— Ава?

— Наистина не искам да ходя — изтърсвам, а после се смъмрям, че не съм достатъчно тактична.

Той спира с кръговите движения за малко, а после продължава.

— Може ли да попитам защо?

Не може да е толкова дебелокож, че да задава този въпрос.

— Не можеш ли просто да ми дадеш малко време, за да свикна? — питам неспокойно, докато умствено го умолявам да разбере и да бъде разумен.

Той въздъхва, прегръща ме през раменете с една ръка и ме придърпва към себе си.

— Разбирам — казва и целува слепоочието ми. — Няма да го отбягваш вечно, нали? Все още искам да направиш дизайна за новите

ми спални.

Шокирана съм от проявената търпимост. Няма въпроси, няма тъпчене или вразумяващо чукане, просто съгласие. Да не сме обърнали нова страница? Това е добре, а колкото до разширението, не бях се замисляла, но той е прав. Не мога да го отбягвам вечно.

— Не. Ще трябва да идвам и да надзиравам работата, щом довършим дизайна.

— Добре.

— Какво става в Имението?

Той пуска раменете ми и започва да мие косата ми с мъжкия си шампоан.

— Снощи се появи полиция — казва напълно незаинтересовано.

Цялата се напругам.

— Защо?

— Просто някакъв идиот си играе игрички. От полицията са позвънили на Джон сутринта и са поискали среща. Не мога да се измъкна. — Обръща ме и ме поставя под струята, за да изплакне косата ми. — Съжалявам.

— Няма нищо — уверявам го. Няма да му казвам каква програма имам. Мога да се срещна с Дан, без да се тревожа за тъпчене в стила на Джеси. — Кейт беше в Имението снощи — добавям, а загрижеността в гласа ми е очевидна.

— Знам. — Веждите му се вдигат. — Беше голяма изненада.

— Тя добре ли е?

— Да, добре е. — Целува носа ми и ме шляпва по дупето. — Излизай!

Изсушаваме се, Джеси ме облича с дантелено бельо и излиза, а аз не губя време. Грабвам веднага телефона си и се уговарям с Дан да се срещнем в „Алмундо“ — малко кафене в Ковънт Гардън. Тичешком се обличам и се обаждам на Клайв да ми поръча такси, докато суша и повдигам косата си. Страшно се вълнувам.

ШЕСТА ГЛАВА

Оглеждам множеството хора, които закусват доста по-късно, и забелязвам Дан в ъгъла, заровил лице в неделния вестник. Той изглежда изключително добре. Има красив загар и е ослепителен. Прелитам през кафенето и направо му се хвърлям.

— Хей! — възкликва. Смее се. — Радваш се да ме видиш ли, хлапе? — Обгръща ме с ръце и аз направо се разпадам върху него. Толкова се радвам да го видя, че целият натрупан стрес и емоциите от изминалите няколко седмици се изливат от мен... отново.

Той поема ръката ми в своята.

— Разкарай тези сълзи веднага! — Усмива се. — Това е най-доброто нещо, което ти се е случвало. Добре си се отървала.

О, той мисли, че съм разстроена заради Мат? Дали да го оставя да продължи да мисли така? Алтернативата е да му разкажа за един куп други проблеми, а аз не мога да го направя. Ще трябва да остана тук с месеци. Изтривам очи.

— Знам. Бяха гадни няколко седмици. Добре съм, наистина.

— Забрави за него и продължи живота си! — Разтрива рамото ми нежно. — Ами онзи другият мъж, от когото Мат се жалваше?

— Казва се Джеси. Нищо не е. Той е просто приятел — обяснявам. Свивам рамене.

— Просто приятел? — пита. Оглежда ме подозрително, когато ръката ми се стрелва, за да намери разхлабен кичур от косата ми.

— Просто приятел... — Трябва да сменя темата. — Как са мама и татко?

Оглежда ме предупредително.

— Заплашват да дойдат в Лондон и да се оправят лично с теб. Мама спомена непознат мъж, който вдигнал телефона ти миналата седмица. Подозирам, че може да е същият този „просто приятел“, а?

Опитът ми за отвлечане на вниманието се проваля ужасно.

— Да, добре. Може ли да сменим темата, моля?

Дан вдига защитно ръце.

— Добре, всичко е наред. Просто казвам да внимаваш, Ава.

Клюмвам, когато си помисля какво точно ще решат за Джеси родителите ми, защото това е нещо, което изобщо не е добро.

Поръчваме и бърим за работата на Дан, за Австралия и за перспективите му. Приятелят му разширява бизнеса с училището по сърф и иска Дан да му е партньор. Радвам се за него, но съм разочарована по свои, егоистични причини. Няма да се върне у дома скоро.

— Как е Кейт? — пита, докато побутва ъгълчето на сладкиша си, безочливо имитирайки липса на интерес.

Трябва да се въздържа да споменавам Сам. Не мога да си представя Дан да се зарадва на такава информация. Внезапно си спомням, че не съм пила хапчето си, и започвам да ровя в чантата си.

— Все още е Кейт — казвам небрежно. Откривам хапчетата, вадя едно и го изпивам с малко вода. През чашата наблюдавам как Дан изпада в дълбок размисъл. Трябва да го измъкна моментално от него. — Ами ти? Има ли жени около теб? — питам с вдигната вежда и заменям водата с кафе.

— Не — отвръща и се усмихва самодоволно той. — Поне нищо постоянно.

Готова съм да му изнеса лекция за това, че е сваляч, когато телефонът ми започва да танцува по масата и от него зазвучава песента на „Темпър Трап“^[1] Sweet Disposition^[2]. Усмихвам се. Телефонните му маниери не са се подобрили.

Едва един следобед е. Мислех, че ще мине повече време, но може би е все още в Имението и просто ме проверява.

— Хей, обичам тази песен — възкликва Дан. — Остави го да звъни! — започва да припява с телефона.

Смея се.

— Трябва да отговоря. — Напускам масата с телефона, а Дан остава със смръщено чело. Знам, че ще бъде подозрителен заради това, че излизам извън заведението, за да отговоря. Ще кажа, че е Кейт.

Излизам навън на слънце.

— Здравей! — казвам весело.

— Къде си, мамка му? — изревава той по телефона.

Отдръпвам телефона от ухото си, за да спася тъпанчетата си.

— С брат ми съм, успокой се!

— Да се успокоя? — изкрещява. — Прибирам се у дома, а ти си избягала!

— Мамка му! — прошепвам на себе си, но не достатъчно тихо.

— Внимавай с шибания език!

Поглеждам към небето с отчаяние.

— Не съм избягала. Дойдох да се видя с брат си. Той се върна от Австралия — заявявам спокойно. — Трябваше да се видя с него вчера, но се оказах ангажирана другаде. — Не искам да съм саркастична, но се получава естествено.

— Извинявам се, че съм ти причинил неудобство — съска той.

— Моля?! — Заше метена съм от неговата враждебност.

— Колко ще се бавиш? — пита, а тонът му не се е променил. Все още звучи като прасе.

— Казах, че ще прекарам деня с него.

— Денят! — изкрещява. — Защо не ми каза?

Защото знаех, че ще го смажеш!

— Телефонът ти ме прекъсна и ти беше отклонен с проблеми в Имението — изплювам.

По линията настъпва мълчание, но все още чувам тежкото му дишане.

— Къде си? — продължава. Тонът му не е толкова раздразнителен.

— В едно кафене.

— Къде?

Няма никакъв шанс да му кажа. Ще се появи, знам го, а после ще трябва да обяснявам на Дан кой е и откъде се е появил.

— Няма значение. Ще се върна при теб по-късно.

Мълчание. Аз чакам и накрая го чувам да въздиша.

— Върни се при мен, Ава! — Определено е искане.

— Ще се върна.

Мълчанието отново застава между нас и изведнъж си спомням за качествата на Джеси, които ме подлудяват. Наистина ли искам това отново?

— Ава?

— На телефона съм.

— Обичам те — казва той тихо, но напрегнато. Знаем, че му се ще да избухне и вероятно да ме замъкне обратно в „Луссо“, но не може да

го направи, след като не може да ме открие.

— Знам, Джеси. — Затварям и въздишам изтощено. Започва да ми се иска да не знаех за алкохолния му проблем, защото сега се тревожа до полуда да не го тласна към друга пиянска сесия. Винаги съм смятала, че *знанието е сила*, но в момента съм склонна да се съглася, че *невежеството е блаженство*. Така щях да мога да затворя и да мисля, че е неразумен властен маниак, и да съм доволна, че съм го оставила да кипи. Но сега знам, че съм затворила, и се тревожа, че просто съм размахала пословичната бутилка водка пред носа му.

— Всичко наред ли е?

Обръщам се и виждам Дан да приближава с моята чанта през рамо. Усмиввам се леко.

— Да.

— Уредих сметката. Ето — казва и ми подава чантата.

— Благодаря.

— Добре ли си? — пита. Мръщи се.

Не, по дяволите, не съм. Истината за Джеси изчерпва търпението ми.

— Да, добре съм. — Залепвам весело изражение на лицето си. — Е, какво искаш да правим?

— Тюсо? — пита той с широка усмивка. Отвърщам му със същата.

— Абсолютно. Да вървим!

Той ми предлага ръка и тръгваме. Загубила съм броя на случаите, в които сме скитали из залите на Музея на мадам Тюсо. Това е традиция. Няма восъчна фигура, с която да не сме се снимали. Промъквали сме се навсякъде, влизали сме в забранени зони и сме правили каквото е нужно за снимките, които ни трябват за албума. Детинско, но си е нещо наше.

Прекарваме невероятен ден. Смя се толкова много, че ме болят бузите. Както се оказва, единствените нови восъчни фигури в музея са на кралското семейство. Аз се снимам с Уилям и Кейт, а Дан е запечатан да стиска циците на кралицата. Вечеряме в любимия ни китайски ресторант в Чайнатаун и обръщаме няколко чаши вино в един бар.

Прегръщам Дан здраво, докато се сбогуваме при входа на метрото.

— Кога заминаваш?

— След няколко седмици. Отивам в Манчестър утре, за да се видя с някои приятели от университета, но ще се върна в Лондон другата неделя, така че може да се срещнем отново, преди да замина. Става ли?

Освобождавам го.

— Добре. Обади ми се, щом се върнеш в Лондон!

— Ще ти се обадя. Грижи се за себе си, хлапе! — казва. Целува ме по бузата. — Имам мобилен телефон, ако се нуждаеш от мен.

— Добре — усмихвам се.

Отдалечава се и ме оставя с желанието да остане завинаги. Никога не съм се нуждаела от него толкова много.

Когато влизам отново във фоайето на „Луссо“, Клайв говори по телефона. Минавам покрай бюрото му на път към асансьора. Наистина нямам настроение да бърбим.

— Благодаря, довиждане! Ава! — вика след мен. Извъртам очи, преди да се обърна с лице към него.

— Да?

Оставя телефона на поставката му и бърза към мен.

— Отби се една дама. Опитах се да се обадя на господин Уорд, но той не отговори. Не можех да я пусна горе.

— Дама? — вече привлече вниманието ми.

— Да. Зряла жена. Приятна, с чуплива руса коса. Каза, че било спешно, но ти, разбира се, знаеш правилата.

О, да, знам правилата и този път съм облекчена, че ги е спазил. Руса с чуплива коса? Със сигурност не е Сара.

— Колко зряла?

Той свива рамене.

— Средата на четиридесетте.

Не харесвам Сара, но тя определено не изглежда в средата на четиридесетте.

— По кое време беше това, Клайв?

Поглежда часовника си:

— Само преди половин час.

— Тя представи ли се?

Клайв се намръщва.

— Не, не се представи. Посрещнах я на вратата. Очакваше, че ще отиде право в панорамния апартамент, но когато не я пуснах и казах, че трябва да се обади на господин Уорд, започна да става съмнителна.

— Няма проблеми, Клайв. Благодаря. — Качвам се на асансьора и набирам кода. Съмнителна дама, която е мислила, че може да се качи в панорамния апартамент, без да бъде съобщено за нея?

Излизам от асансьора и откривам входната врата на Джеси отворена. Този мъж изобщо ли не зачита сигурността си? Затварям вратата след себе си и мигновено заставам нащрек. Озвучителната система е включена. До не толкова пронизваща тъпанчетата степен като последния път, но песента, която върви, ме изнервя.

„Ангел“.

Затичвам се през апартамента и оставям музиката да свири. Много по-важно е да открия Джеси, отколкото да изключи мъчителната песен, която ми напомня за ужасния ден, в който го открих пиян. Отправлям се към терасата, но той не е там. Захвърлям чантата си и се изстрелвам нагоре към спалнята, като вземам по две стъпала наведнъж. Нищо.

Започва да ме залива паника, но тогава чувам, че душът тече, и нахлувам в банята. Спирам рязко, щом виждам Джеси да седи на пода под душа, шортите му за бягане са подгизнали и залепнали по бедрата му. Голият му гръб е облегал на студените плочки на стената, коленете му са свити и ръцете му почиват върху тях. Главата му е приведена и водата се разбива около него.

Повдига глава, за да срещне погледа ми, и се усмихва, но не може да скрие мъчението в очите си. Колко време е седял така? Издишвам с облекчение, примесено с малко яд, след което влизам под душа напълно облечена и се настанявам в скута на Джеси.

Той заравя глава в шията ми.

— Обичам те.

— Знам. Колко обиколки направи?

— Три.

— Това е твърде много — гълча го. Говорим за трийсет и два километра. Това не е бърз джогинг около парка, за да облекчиш стреса. Тялото му не е достатъчно силно за това в момента.

— Откачих, когато не те заварих тук.

— Досетих се — казвам само с лек привкус на сарказъм. Той премества ръце на хълбоците ми и ме щипва. Аз подскачам.

— Трябваше да ми кажеш — продължава упорито.

— Винаги се връщам — уверявам го. — Не може да съм като залепена за задника ти. — А той не може да тича маратон всеки път, щом се разделим.

Сгушва се по-плътнo в извивката на врата ми.

— Искане ми се да можеше, по дяволите — оплаква се. — Пила си. Започвам да се чувствам неловко и неспокойно.

— Ял ли си? — питам, без да знам какво друго да кажа. Вероятно е изгорил един милион калории, докато е тичал като Форест Гъмпи.

— Не съм гладен.

— Трябва да ядеш, Джеси — простенвам. — Ще ти направя нещо.

Той затяга ръцете си около мен.

— Скоро. Така ми е удобно.

Оставям го да му е удобно известно време. Седя в скута му, роклята ми лепне по тялото ми, косата ми е подгизнала, но просто го оставям да ме държи. Не може да е така всеки път, щом се разделим. Никога няма да свикна. Вече съм сигурна, че не сме обърнали нова страница, и съм ужасно разочарована.

— Мразя тази песен — казвам тихо, след като сме седели вкопчени един в друг цяла вечност.

— Обичам я. Напомня ми за теб.

— Напомня ми за мъж, когото не харесвам.

— Съжалявам — казва, гризва врата ми и прокарва език по брадичката ми. — Задникът ми е изтръпнал — оплаква се.

— Удобно ми е — присмивам му се. Той премества ръка и стиска хълбока ми, като ме кара да подскоча и да изскимтя. — Спри! — извиквам. — Трябва да те нахраня.

— Да, трябва. А аз искам моята Ава гола и легнала в нашето легло, за да мога да гуляя върху нея. — Той се изправя с много малко усилие, въпреки че съм се сгушила в него и въпреки че ръката му е ранена, а тялото — изтощено.

Моята Ава? Това... добре. Нашето легло? Ще оставя това настрана засега.

— Напълно съм съгласна, но трябва да нахраня моя мъж. Храна — сега, любене — после.

— Любене — сега, храна — после — предизвиква ме той, докато излиза изпод душа, и ме поставя на плота на мивката.

— Къде ти е превръзката?

Взема кърпа от купчината на полицата и започва да трие косата ми със здравата си ръка.

— Пречеше ми. — Увива кърпата около гърба ми и с краищата ѝ ме придърпва към себе си. Целува ме силно по устните, но го хващам, че трепва.

— Моля те, нека те нахраня!

Отдръпва се леко нацупен.

— Добре. Храна — сега, любене — после — изрича. Усмивка ми се самодоволно и отрива нос в моя, после целува челото ми. — Хайде, нуждаеш се от сухи дрехи. — Тръгва да ме вдига от плота, но аз го избутвам. — Хей! — възкликва и ме се мръщи.

— Ръката ти. Никога няма да се оправи, ако ме разнасяш навсякъде. — Скачам долу, изритвам подгизналите си обувки тип балетни пантофки, разкопчавам страничния цип на роклята и я издърпвам през главата. После той ме мята през рамо и ме изнася от банята.

— Обичам да те разнасям навсякъде — заявява и ме хвърля в средата на леглото. — Къде са ти нещата?

— В стаята за гости. — Той демонстрира отвращението си със звучно мърморене, после излиза от стаята и се връща няколко мига покъсно с всичките ми вещи, някои от които върху здравата му ръка, други под мишница и дори в устата му. Хвърля всичко на леглото.

— Ето.

Бъркам в сака и вадя някакви чисти бикини и прекалено големия черен суитшърт, но той скоро грабва удобните памучни бикини от ръката ми. Намръщвам се, докато гледам как Джеси рови в сака ми и намира чифт дантелени.

Подава ми ги.

— Винаги в дантела! — възкликва. Кима одобрително на собственото си изискване и аз отстъпвам, без да се колебая или да се оплаквам. Обувам дантелените бикини, после обличам огромния суитшърт. Джеси захвърля мокрите си шорти и ги заменя с чифт сини.

Гледам как се протяга, докато ги обува. Сядам и му се възхищавам от мястото си на леглото, но той ме вдига отново и ме отнася долу в кухнята.

Първо изключвам музиката с леко потреперване, а после заставам пред хладилника и оглеждам рафтовете.

— Какво искаш?

— Няма значение. Ще ям каквото и ти. — Идва зад мен, пресяга се, за да грабне буркан фъстъчено масло, и отпуска устни на врата ми.

— Върни това обратно! — Опитвам се да хвана буркана, но Джеси ми се изплъзва, бързо се оттегля на един бар стол и пъха буркана под мишница, за да отвинти капачката. Топва пръст вътре, загребва голямо количество и ми се хили самодоволно, а после пъхва пръста в устата си и оформя „О“ с устни, когато го измъква.

— Такова си дете! — Спирам се на пилешко филе и го вадя от хладилника.

— Дете съм, защото обичам фъстъчено масло ли? — пита той през пръста си.

— Не. Дете си заради *начина*, по който ядеш фъстъчено масло. Никой, навършил десет години, не трябва да бърка с пръсти в бурканите и въпреки че ме държиш в неведение за възрастта ти, допускам, че си подминал десет — заявявам и му хвърлям възмутен поглед. Откривам фолиото и увивам филетата в прошутото от Парма, а после ги слагам в тавичка.

— Не го отхвърляй, докато не опиташ! Ето! — настоява. Навира покрития си с фъстъчено масло пръст през кухненския плот пред очите ми. Кривя лице. Мразя фъстъчено масло.

— Пропускам — казвам и слагам пилето във фурната. Той свива рамене и облизва пръста си сам.

Вадя грах и пресни картофки от хладилника и ги зареждам във вградения уред за готвене на пара, после си играя с няколко копчета, докато успея да го включа.

Повдигам се, за да седна на плота, и гледам Джеси с лека усмивка.

— Наслаждаваш ли се?

Той спира насред загребването и ме поглежда.

— Мога да го ям, докато ми прилошее — обявява. Бърка с още един пръст в буркана.

— Лошо ли ти е?

— Не, още не.

— Искаш ли да спреш сега, преди да ти прилошее, и да си оставиш малко място за балансираната храна, която ти приготвям? — питам. Мъча се да потисна усмивката си.

А той дори не опитва. Ухилва се самодоволно и завърта капачката на буркана.

— Бебче, натякваш ли ми?

— Не — поправам го. Никога не искам да натяквам. — Задавам ти въпрос.

Наблюдава ме внимателно и очите му танцуват. Потрепервам от глава до пети.

— Харесвам суитшърта ти — казва тихо и плъзва поглед надолу по голите ми крака. Дрехата е голяма и покрива дупето ми. Едва ли е секси. — Харесвам те в черно.

— Така ли?

— Да — потвърждава тихо. Опитва се отново да ми отвлече вниманието.

— Утре е понеделник — казвам позитивно. Не знам защо избирам този тон.

— И? — пита и сгъва ръце пред гърдите си.

Барабаня с пръсти по плота до мен.

— И нищо. Просто се чудех какво може да си планирал.

По лицето му с набола брада пробягва паника.

— Какво си планирала *ти*?

— Работа — отговарям. Гледам го как започва да дъвче долната си устна и проклетите зъбни колелца отново започват да се въртят. — Дори не си го помисляй! Имам важни срещи, на които трябва да отида — предупреждавам, преди да има възможността да изплюе това, което знам, че мисли.

— Само един ден? — цупи ми се игриво, но знам, че е смъртно сериозен. Подготвям се за обратно броене или за вразумяващо чукане.

— Не. Сигурно имаш много да наваксваш в Имението — заявявам уверено. Той има бизнес, който да ръководи, а беше в безсъзнание цяла работна седмица. От Джон не може да се очаква да води нещата завинаги.

— Предполагам — мърмори Джеси.

Ликувам наум. Няма обратно броене? Няма вразумяващо чуване? Май наистина сме продължили напред.

— О, Клайв каза, че по-рано е идвала жена тук.

— Така ли? — Джеси изглежда изненадан.

— Каза, че се е опитала да се качи в панорамния апартамент. Не е оставила име, а ти не си вдигнал телефона, когато той се е опитал да ти се обади. Руса жена. Зряла. Чуплива коса. — Чакам реакцията му, но той само се намръщва.

— Ще си поговоря с него. Моето добре балансирано ястие готово ли е вече?

Това ли е? Ще си поговори с Клайв?

— Коя е тя? — питам, докато слизам от плота, за да проверя зеленчуците на пара.

— Нямам представа. — Самият той скача и вади прибори от чекмеджето.

— Наистина ли нямаш представа? — питам със съмнение, докато вадя пилето от фурната и го слагам в тигана, за да го довърша.

— Ава, наистина нямам никаква представа, но те уверявам, че ще говоря с Клайв и ще видя дали мога да разбере коя е била жената. Сега нахрани твоя мъж! — добавя. Обляга се назад и държи ножа и вилицата в ръце, изправени върху плота.

Започвам да сервирам и му поднасям първото ястие, което съм направила за него. Мразя да готвя.

Той му се нахвърля веднага.

— Вкусно — мънка, докато дъвче хапка от пилешкото. — Как беше денят с брат ти?

— Добре — отговарям и сядам до него.

— Просто добре? Това е наистина вкусно.

Радвам се да видя, че яде нещо различно от фъстъчено масло. Отново е като различен мъж — толкова сигурен и самоуверен в един момент, а в следващия се разпада на парчета. Наистина ли имам такова влияние върху него?

— Прекарахме страхотен ден. Ходихме в Музея на мадам Тюсо и после вечеряхме в любимия ни китайски ресторант.

— Тюсо?

— Да, това е нещо наше — свивам рамене.

— Хубаво е да имаш нещо — казва. Изглежда искрен. — Яла ли си вече? — Поглежда в чинията ми, а аз се изчервявам. — Да не ядеш за двама? — пита и ме поглежда. Едва не се задавам с картоф.

— Не! — изломотвам, дъвчейки храната. — Престани да се тревожиш! — мрънкам и се връщам към вечерята си.

Джеси продължава да яде, като от време на време издава звуци, изразяващи одобрение на вечерята. Бих си помислила, че може би се присмива, но опитах храната — добра е.

Щом свършваме, зареждам съдомиялната и мислите ми започват да се отнасят. Гризе ме мисълта, че той избегна въпроса за тайнствената посетителка. Беше уклончив и това ме тревожи.

Обръщам се да го питам и се забивам право в твърдите му голи гърди.

— Ох!

Той се е надвесил над мен и диша тежко. Очите ми се залепват за огромната му ерекция, която надига предната част на шортите му.

— Разкарай суитшърта! — настоява с нисък и дрезгав глас.

Поглеждам към зелените му очи и мъдро отбелязвам, че не е в настроение за закачки.

Хващам ръба на дрехата и бавно я издърпвам през главата, а после я пускам на пода.

Джеси оценяващо оглежда тялото ми, голите ми гърди и спира поглед между краката ми.

— Ти си невъзможно красива и цялата си моя. — Пъхва пръсти под горния ръб на бикините ми и бавно ги смъква надолу по краката ми, като пада на колене.

Потупва крака ми, за да го вдигна, после повтаря същото с другия и обвива глезените ми с големите си длани. Очите му откриват моите.

— Мисля, че ще те оставя да свършиш първа — звучи сериозно. — После ще те разпоря на две.

Ахвам от свирепото му обещание, докато той прокарва длани нагоре по цялата дължина на краката ми — от глезените до задната част на бедрата, а после ме дръпва върху очакващата си уста. Нахлуването му в мен ме кара да стена, докато езикът му опитно изследва всяка моя част и ми носи невероятно удоволствие.

Придърпвам с ръце косата му, а хълбоците ми се въртят около устата му без никакво участие на разума ми.

Отмятам глава назад.

— О, мамка му! — стена. Барабаненето в сърцевината ми преминава в постоянна вибрация.

— Езикът! — мърмори той в плътта ми, което само ме тласка малко по-близо до екстаза.

Усещам как едната му ръка се придвижва от задната част на крака ми и се пхва между бедрата ми. Пръстът му се плъзга в мен и с отчаян вик пускам главата му, за да се облегна на плота за опора. Пръстът му ме разтяга и докосва предната ми стена с всяко завъртане. Треперя. Мускулите ми се свиват алчно около пръста му.

— Каж ми кога, Ава! — Заменя единия пръст с два и прониква по-дълбоко в мен.

Това, заедно с вибрацията, която устните му предизвикват върху клитора ми, ме довършва.

— Сега! — изкрещявам и притискам таза си напред в устата му, опитвайки да се освободя.

Пометена съм от атаката на устата му и се сривам върху плота в яростна поредица от разтърсвания. Сърцето ми подскача в гърдите, докато Джеси забавя ритъма си с нежни движения, оставяйки ме да се успокоя с дълга и доволна въздишка.

— Ти си прекалено добър — отпускам глава надолу и намирам очите му.

Той поглежда нагоре, но задържа устата си върху мен, като продължава нежните кръгове и лениво движи пръстите си навътре и навън.

— Знам — злорадства. — Не си ли късметлийка?

Поклащам глава на неговата самоувереност, докато го гледам как бавно пълзи нагоре по тялото ми и с език проправя пътечка.

Когато стига до зърното ми, го хапва леко, а после поставя ръка под задника ми и ме повдига на нивото на очите си.

— Готова ли си да бъдеш изчукана добре, бебче?

— Обслужвай се! — предизвиквам го и обгръщам с ръце раменете му.

Той прилепва устни към моите собственически и напада устата ми. Когато е такъв, забравям за слабостите му — за моментите, в които

го утешавам, държа го и го уверявам. Точно сега той е свирепо секси и властен. Обичам това у него и то наистина много ми липсваше.

Джеси задържа устните ни слепени, докато ме изнася от кухнята към фитнеса. Изритва вратата и ме поставя на крака, като се навежда, за да поддържа целувката ни. Захапва нежно долната ми устна и започва да върви напред, принуждавайки ме да отстъпя назад. След няколко крачки спира и целува ухото ми, а топлият му дъх подпалва всичките ми сетива. Наум вече го моля.

— Какво ще кажеш за една тренировка? — прошепва.

— Какво имаш предвид? — питам. Сгушвам лицето си в него, докато той ближе ухото ми умело и бавно, карайки сърцевината ми отново да затупти. Отстъпва от мен и липсата на топлото му тяло до моето ме кара да потръпна от студ. Искане ми се отново да го придърпам към себе си.

Гледа ме с обещаващи, изпълнени със страст очи, докато се пресяга за шортите си и ги смъква по краката си. Възбуденият му член изскача на свобода.

Ахвам. Не знам защо — виждала съм го вече толкова пъти, но той все още спира дъха ми. Плъзвам поглед нагоре покрай белега му към перфектните му гръдни мускули. Никога няма да се уморя да гледам красивото тяло на мъжа, застанал пред мен, никога. Той е произведение на изкуството, грижливо изваяно и полирано до пълно съвършенство.

Кимва зад мен и аз бавно се извърщам, но виждам само гребния тренажор и боксовия чувал, затова се обръщам отново към Джеси. Лицето му е напълно невъзмутимо и той бавно кимва отново, посочвайки, че това, което си е наумил, наистина е зад мен.

Сега ми светва. Каза, че ще ме разпори на две.

„Мили Боже!“

— О! — прошепвам.

Тръгва бавно към мен, а потенциалът на неговото намерение ме кара да се въртя нервно на място. Джеси поема ръката ми и ме води до гребната машина, после навежда голямото си голо тяло и сяда на седалката. Членът му стои вертикално на тялото му, а перспективата, която очертава неговият сценарий, ме кара внезапно да се задъхам от очакване.

Дръпва ме, за да застана пред него, и се пресяга с наранената си ръка, за да насочи крака ми над плъзгача така, че да възседна краката му. Поглеждам надолу към него. Сърцето ми бие ужасно бързо, докато чакам следващата инструкция.

Джеси обгръща гърдите ми с големите си длани и нежно и бавно ги масажира, докато не натежават до болка. Не пропускам лекото трепване на лицето му, но той не спира и аз нямам намерение да се опитвам да го спра.

— Мммм... — Главата ми се отпуска назад и устните ми се разтварят, изпусвайки накъсани, бързи въздишки.

— Ава, ти ме убиваш, мамка му — казва той тихо. Навеждам глава и очите ни се срещат. — Обичам те — прошепва той и плъзва длани надолу, за да обхване хълбоците ми. Подскачам и ъгълчето на устата му потрепва. — Обичам как подскачаш, когато те докосвам тук — казва, плъзва пръст в мен и аз простенвам. — Обичам вкуса ти — добавя, плъзва пръста в устата си и го вади бавно, докато ме наблюдава. После отново поема ръката ми, дръпва ме към себе си и ме насочва надолу към възбудения си член.

Извиквам, щом ме пронизва. Дебелият му, твърд член ме изпълва.

Допира чело в моето.

— Обичам усещането да съм в теб. — Сключва ръце под кръста ми. — Обгърни ме с крака!

Обгръщам с крака кръста му и склучвам глезени, придърпвайки се още по-близо към него. Дъхът му спира, когато посягам напред и поставям длани на раменете му.

— Обичам те! — заявява твърдо и започва да се плъзга напред на седалката. Рязкото спиране в края на плъзгача ме кара да подскоча леко с тих вик.

Джеси стиска очи.

Да, сега започвам да разбирам ползите от това. Проникването е дълбоко, но няма да са нужни много плъзгания и удари, преди да започна да се моля за освобождение.

Щом отваря очи, аз отпускам устни към неговите и той изпълнява искането ми за контакт с устни. Обичам устата му. Обичам всичко, което може да прави с нея. Обичам думите и стонове, които

излизат от нея. Обичам начина, по който дъвче долната си устна, когато обмисля нещо важно за него.

— Обичам те — казвам, целувайки го.

Той се отдръпва. Красивото му лице изглежда доволно.

— Не мога да ти кажа колко щастлив ме прави това. — Бавно се плъзга назад по шината. — Нуждаеш ли се от мен?

Стягам се за подскока, който знам, че предстои, и когато идва, и двамата стенем.

— Нуждая се от теб.

— Това също ме прави щастлив. Отново? — Вече се движи надолу по шината.

— Моля те! — Подскачаме отново в края и болката в корема ми се преобразува в бавно натрупване на удоволствие.

Връщаме се обратно по шината, но този път по-бързо.

Подскок!

— О!

— Знам — прошепва. — Още?

— Да! — Гмурвам език в устата му отчаяно.

Плъзга ни бавно надолу, но този път не оставя да ударим края. Вместо това се избутва с крака и ни праща нагоре по плъзгача. Удряме края с такава сила, че телата ни се сблъскват здраво. Налага се да освободя устните му и да заровя лице в рамото му със задавен вик.

— Мамка му! — Той се напряга и повтаря същото възхитително движение.

Плъзгане и удар!

Това е силно. Никога не съм го усещала толкова дълбоко. Притискам уста върху рамото му и се опитвам да устоя на порива да го захая. Обхващам с ръце тила му, за да се задържа стабилна, докато Джеси отново ни плъзга надолу по шината, готов за още един сблъсък на върха. Вътрешностите ми се свиват и усещам как членът му пулсира и подскача вътре в мен. Той ни изстрелва обратно нагоре по плъзгача и щом стигаме върха, забивам зъби в рамото му и крещя от удоволствие.

— Мамка му, Ава!

Пускам рамото му и целувам белега от ухапаното, докато отново се спускаме.

— Ухапи ме отново по рамото!

Правя каквото ми е казано. Стена, докато хапя рамото му при сблъсъка.

— Мамка му, ще свърша — крещи той и ни оставя отново да се спуснем по плъзгача. — Готова ли си?

— Да! — Хващам със зъби рамото му и стискам леко, готова за сблъсъка.

Той дава воля на страстта си.

Движенията му вече не са контролирани. Той се плъзга и сблъсква телата ни неумолимо, докато аз се държа за него със зъби и нокти. Напънът на члена му, който ме пронизва дълбоко, ме кара да крещя името на Джеси в рамото му. Започвам да усещам съскането на фойерверките, докато той продължава своите плъзгания и удари и ме приближава до крайната детонация. Безмилостното пулсиране и блъскане на възбудения му член вътре в мен ме карат да бързам към финала. Аз свършвам в екстаз при един силен сблъсък и двамата издаваме вик. Забивам зъби в рамото му още веднъж, което кара Джеси да избухне, хълбоците му подскочат нагоре и той крещи силно.

„Боже мой!“

Все още пулсирам и се наслаждавам на оргазма си, когато слабо усещам как Джеси бавно ме люлее напред-назад. Леките движения изцеждат и последната капка сперма от него.

Вдигам лице от рамото му и леко целувам белега от ухапването.

— Ти си истинска дивачка, жено. — Извива глава, за да се погледне, а после очите му проблясват към мен.

Той завладява устата ми и ме целува дълбоко. Притискам го в ръцете си и се присъединявам към блаженото му забвение. Мога да остана така завинаги, напълно обвита от Джеси.

— Ще те отнеса в леглото и ще спя цяла нощ, заровен дълбоко в теб. — Започва бавно да се надига, като внимава да не излезе от мен. — Целуни ме сега! — нарежда, докато ме изнася от фитнеса, а аз съм склучила крака на кръста му. Прокарвам ръце през косата му и нежно я дръпвам, а после свеждам устни към неговите.

— Дивачка — казва той близо до устните ми.

Ухилвам се самодоволно и отварям очи, докато той изкачва стълбите. Откривам, че се вира в мен, докато езиците ни танцуват бавно между устите ни. Задържам погледа му през целия път до

спалнята, където Джеси ме оставя на леглото под себе си. Усещам как отново се втвърдява вътре в мен. Този мъж е неуморим.

Закрепва ръка под дупето ми и ме премества в леглото, докато главата ми потъва във възглавницата. Устните и телата ни остават заключени през цялото време.

— Остани с мен! — казва той и се отдръпва, за да приглади кичур коса от лицето ми. Изучава ме напрегнато. Очите ми блестят от задоволство от това, че ме държи в ръцете си.

— Тук съм.

— Премести се при мен! — Отпуска лице надолу и потрива нос в моя.

Този мъж знае ли значението на думата „постепенно“? Прибързан е, а още не сме обсъждали нито едно от по-важните неща — Имението, работата и неговия предизвикателен маниер.

— Искам да си тук, когато си лягам. — Облизва долната ми устна. — И искам да си тук, когато се събуждам. Всичко, от което се нуждая, е да започвам и да свършвам деня си с теб.

Напълно съм наясно, че ако не му дам отговора, който иска, ме чака нацупване или вразумяващо чукане, а не желая да развалям този момент. Нуждая се от него.

— Не мислиш ли, че е малко прибързано? — питам.

Той отдръпва лице. Изражението му не е съвсем нацупено, но е доста близо.

— Очевидно ти разсъждаваш така.

— Минали са два дни — опитвам се да дам разумен аргумент.

Намръщва се.

— Два дни от какво? — Надига тялото си и се изплъзва малко от мен, за да постави лактите си от двете страни на главата ми. Забива напред и дъхът ми спира в гърлото. — Искам това всяка сутрин и всяка вечер. — Усмива се самодоволно, защото знае дяволски добре какво ми причинява. Сега ще последва вразумяващо чукане. — А може би малко по средата. — Лениво се отдръпва и бавно се притиска отново напред. Стискам очи. Не се заблуждавам, че ще прави любов с мен. Може би, ако се съглася, ще получа нежния Джеси, но наистина не съм сигурна дали трябва да живея с него.

— Искаш ме единствено заради тялото ми — имитирам шок.

Джеси изпъшква и с дълго и контролирано движение нахлува изцяло в мен.

— Не го ли искаш?

Отмятам назад глава и стена.

— Не играете честно, господин Уорд.

Оттегля се бавно.

— Кажу ми „да“! — крещи той, докато тласка напред и изкарва въздуха ми, принуждавайки ме да стисна с ръце таблата на леглото. — Трябва ли да ти начуквам разум, Ава?

Ето, започва се. Ще ми начуква разум. В това няма никакъв смисъл. Да се преместя при него ли? Прекалено рано е.

Мускулите ми се стягат и кръвта ми кипва, препускайки по вените ми с невероятна скорост. Мразя това, което той прави с мен. Целият ми разум е напълно и изцяло изваден от строя.

— Не! — сопвам се и той отново нахлува в мен с пъшкане. Пресяга се напред с болната си ръка и пъха длан под тила ми, за да изправи лицето ми към своето. Не съм сигурна дали се мръщи, защото ми е бесен или защото го боли ръката.

— Съгласи се! — заповядва, а после отново напада.

Няма да отстъпя. Наистина е прекалено скоро. Той няма да спре, отишъл е прекалено далеч.

— Не — заявявам твърдо и изпъшквам.

Той ръмжи и се тласка в мен милостиво. Свивам мускулите на утробата си около него, докато ме изтиква нагоре в леглото.

— По дяволите, Ава! Съгласи се! — реве той. Капка пот се спуска по слепоочието му и бръчката му заема мястото си.

— Не!

— Ава! — викът му отеква из стаята и Джеси свирепо слепва устата си с моята. Подскачам и се гърча под неговото мощно тяло и под алчната му уста, докато предстоящото ми освобождение проблясва ниско в слабините ми. — Харесва ли ти това? — пъшка в устата ми, докато упорито продължава безмилостните си тласъци.

— Да!

— Искаш ли това всеки ден?

— Да!

Дърпа косата ми по-здраво и притиска още по-силно таза си в мен.

— Съгласи се тогава! — Усещам как спиралата на напрежението се къса в мен и отлитам в бездънната яма на чистото удоволствие под Джеси. Целият ми разум е пометен, а той поема владението над тялото, душата и ума ми.

— Да! Да! Да! Мамка му! Да! — крещя.

— Внимавай с шибания език! — възкликва. Гласът му е пронизителен. Джеси се присъединява към моето удоволствие, освобождава косата ми и удря с юмрук в матрака. Това сигурно боли. Нахлува в мен толкова дълбоко, колкото може, и се задържа там. Главата му се отмята назад.

Стене.

Усещам горещото му освобождаване дълбоко в мен и свалям ръце от таблата, за да ги поставя на гърдите му. Главата му се отпуска, очите му откриват моите и той започва да прави бавни кръгове с хълбоците си, успокоявайки и двамата ни.

— Не беше толкова трудно, нали? — пита с дрезгав глас.

Поглаждам солидните гърди под дланите ми.

— Съгласих се под принуда — казвам и се шляпвам наум за лошия подбор на думи.

Не може да ме накара да удържа това обещание. Но тогава осъзнавам... това е Джеси — моят неразумен и властен маниак. Той може и ще го направи.

Усмихва се възхитително и ме целува нежно, после ни претърколва така, че се озовавам просната върху гърдите му. Пръстът му проследява гръбначния ми стълб и пригладва косата ми. И аз се сгушвам щастливо в него.

— Не мога да бъда с теб всяка секунда от деня — казвам, въпреки че това, което изпитвам точно сега, е изкушаващо. Защо да не го искам ден и нощ, че и по средата?

Джеси въздиша дълго и уморено.

— Знам, че не може. Искане ми се да можеше.

— Имам работа, живот.

— Искане аз да бъда твоят живот.

— Ти си — споря внимателно. Понякога той е толкова уязвим и нежен и знам, че съм му нужна. Той е на километри разстояние от властния звяр, който току-що начука малко разум в мен. Но дали това наистина е разум? Или просто чиста лудост

-
- [1] Temper Trap — австралийска инди група. — Б.пр. ↑
- [2] Sweet disposition (англ.) — „Сладко увлечение“. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Замръзвам, трепвам от светлина, която блесва в очите ми, когато ги отворям. Скачам в леглото.

Къде е той?

Отмятам косата от лицето си, измъквам се бързо от леглото и хуквам към банята. Няма го там. В сляпа паника тичам надолу по стълбите и набивам спирачки на входа на кухнята.

— Добро утро! — Оставя кафето си, става от кухненския плот и тръгва небрежно към мен. Сякаш гледам съвсем различен мъж. Дали съм сънувала последните няколко дни?

Облечен е в тъмносив костюм, снежнобяла риза и бледорозова вратовръзка. Избръснат е, рошавата му руса коса е сресана настри, а зелените му очи проблясват от задоволство. Изглежда зашеметяващо.

— Тъм... утро — запъвам се.

Обвива с ръка кръста ми и ме вдига към себе си.

— Добре ли спа? — пита и докосва устните ми.

— Мммм — мънкам. Изумена съм. Бях сигурна, че тази сутрин трябва да съм готова за битка с господин Предизвикателен.

— Виждаш ли? Точно затова те искам тук сутрин, обед и вечер — размишлява той.

— Защо? — За да може да прави това всяка сутрин? Да се премества при него, може би все пак няма да е толкова лоша идея.

Оставя ме да се плъзна по него, после се отдръпва, за да ме огледа от горе до долу, като стисва прясно обръснатата си брадичка с болната ръка и извива вежда в лека усмивка.

„О, по дяволите! Аз съм гола!“

— Мамка му! — обръщам се и бързо се отправям към стълбите, но не стигам далеч. Джеси ме хваща по средата на пътя, обвива ръце около кръста ми и ме вдига.

— Внимавай с езика! — Връща ме в кухнята и ме поставя да седна върху плота за закуска.

— Ох! — изписквам, когато студът на мрамора прониква в голия ми задник.

Смее се и разделя бедрата ми, после се настанява между тях.

— Искам да слизаш на закуска всяка сутрин точно по този начин — казва и прокарва пръст от коляното ми до основата на бедрата ми. Вече съм повече от будна. И съм напрегната.

— Ти си уверен, че ще бъда тук всяка сутрин — отвърщам толкова небрежно, колкото би могла една жена, когато богоподобно създание леко прокарва показалец по космите на венериния й хълм. Не може да ме кара да спазвам условия, с които съм се съгласила напред оргазъм.

Опитва се да потисне усмивката си.

— Аз съм уверен, защото ти каза „да“. Или беше... — Дълбоко замислен, той поглежда нагоре към тавана, после отново към мен. — А, спомням си. Беше: „Да, да, да, мамка му, да!“. — Тъглчето на устата му се вдига наперено, докато Джеси пъхва пръст в мен.

— Бях хваната в момент на слабост. — Не мога да скрия страстта в гласа си. Аз съм негова.

Джеси завърта палец по клитора ми и мускулите на краката започват да ме болят. Премествам се по плота леко, за да му дам подобър достъп. Толкова съм лесна!

— Трябва ли да ти напомня защо това е добро решение? — пита той, а после поема устните ми, заменя единия пръст с два и нахлува в мен, като помита всички разумни мисли от ума ми.

Не, няма нужда. Това няма значение, но ще приема напомнянето. Сграбчвам сакото му, стискам юмруци и стена в устата му. Усещам как се усмихва, а после освобождава устните ми и ме избутва по плота. Леденият мрамор праща пронизителни тръпки по тялото ми, но изобщо не ми пука. Нуждая се от Джеси... отново.

Очите му прогарят моите, докато разкопчава колана и панталоните си бързо, а после смъква боксерките си и дава свобода на сутрешната си ерекция. После ме хваща за бедрата и ме придърпва напред върху члена си.

— Това е още една причина — изръмжава, отдръпва се, а после се изтласква напред.

— Боже! Джеси! — Отпускам глава назад на плота и извивам гръб към него. Мили Боже, той владее невероятни движения. Започва с

наказателен ритъм, който ме кара да стискам ръба на плота, за да не се плъзгам по мрамора. Дишането му е тежко и шумно и той изпуска дрезгави викове при всеки тласък.

— Мамка му! Ти си свършена, бебче. — Отново се забива напред силно и от устните ми изригва отчаян вик.

Не знам какво да правя със себе си. Неговата мощ е безмилостна и той нахлува в мен отново и отново... и отново. Замаяна съм. Той поставя ръка на гърдата ми и я масажира грубо в ритъм със здравите тласъци.

— Спомни ли си вече? — пита той, но аз не мога да отговоря. Напълно съм загубила дар слово. С всеки мощен тласък той ме приближава все по-близо и по-близо до ръба. Вдишвам и задържам дъха си, когато стигам докрай. — Отговори на въпроса, Ава! — настоява той. — Сега!

— Да!

— Ще останеш ли при мен? — Захватът му върху гърдите ми се стяга, а тазът му неуморно се движи напред.

— Боже! Боже! Джеси!

— Отговори на шибания въпрос, Ава! — Неотслабващите му удари ме подлудяват, главата ми се върти, а сърцевината ми трепери яростно.

— Да! — крещя и рязко издишвам, докато летя към небето в едно неземно чувство на задоволство. Вибрирам цялата от глава до пети, гърбът ми се извива и тялото ми се гърчи в спазми.

— О, да! — Джеси се срива върху мен и ме приковава върху плота.

Плъосвам ръце над главата си с изтощена въздишка и оставям мускулите си естествено да се свиват около него, докато лежим, дишаме тежко и се потим на плота. Аз съм напълно и свършено разбита. Мога да се върна в леглото, но трябва да отида на работа, въпреки че никак не ми се иска. Не че ще го призная на Джеси, но предпочитам да ме отнесе горе и да ме люби цял ден, а може би и по-дълго.

Вдига глава и ме поглежда.

— Боже, обичам те, мамка му.

— Знаем. Обръснал си се — казвам. Въздишам. Наистина мога да се върна в леглото. Имам чувството, че съм била на един от

мъчителните му маратони.

— Искаш ли да пусна брадата си пак?

Посягам и прокарвам длан по свежо изгладеното му лице.

— Не. Харесва ми да те виждам целия.

Той обръща лице към дланта ми и я целува, после се отдръпва, целува корема ми, откъсва се от мен и си оправя панталоните.

Взира се в мен, докато закопчава колана си, после изтрива влажните си, сочни устни с опакото на ръката си.

— Трябва да тръгвам. Махай се от очите ми, преди да съм те обладал отново! — Сграбчва ръцете ми и ме издърпва от плота, след което залепва дълга, чувствена целувка на устните ми. — Веднага!

Обмислям дали да не остана точно където съм — искам още. Но той изглежда решен да продължи деня си без мен, а това сигурно е за добро. Не искам да го отклонявам, затова тръгвам бавно гола и съм напълно наясно, че ме гледа. Спирам при вратата и се обръщам към него. Той стои с ръце в джобовете, а очите му проблясват. Изучава ме внимателно.

— Приятен ден! — казвам, усмихвам се, пресягам се надолу и прокарвам пръст по мократа си цепка, а после го пъхам в устата. О, наистина съм малка изкусителка.

— Чупката, Ава! — предупреждава.

Ухилвам се и се извъртам, за да се кача по стълбите. Такава съм уличница! Но не ми пука. Приятно съм изненадана от щастливото му настроение тази сутрин. Бях се подготвила за предизвикателство, докато се опитвам да се измъкна от апартамента без него. Това е прогрес. Доволна съм.

Понеделник е и ме чака много работа. Чувствам се силна и трябва да се облека подобаващо, за да подсиля самоувереността си. Слава Богу, че Кейт е поела инициативата да ми опакова някои дрехи за работа, както и... моята черна тясна рокля без ръкави.

Вземам душ и правя най-доброто, което мога с косата си, след което се напъхвам в роклята и грабвам червените обувки с токчета, но при вратата спирам рязко.

Мамка му!

Не съм си взела колата, а някои от папките, които ми трябва, са там. Излизам от апартамента бързо и тичам надолу. Откривам Клайв да

приема доставка извън фоайето. Излизам на слънчевата светлина при него, докато си слагам очилата.

— Клайв, трябва ми такси.

— Ава, как си тази сутрин? — пита и ми се усмихва. — Транспортът ти е тук.

— Моят транспорт?

Посочва ми черен автомобил „Рейндж Роувър“ и виждам Джон, който говори по телефона си, облегат на капака. Носи обичайните си тъмни очила и черен костюм и ми кимва с обичайния си поздрав.

Тръгвам към него, но си спомням нещо и се извъртам отново към Клайв.

— Джеси говори ли с теб за посетителката от вчера?

— Не, Ава. — Клайв се връща на бюрото си.

Хммм... Така си и мислех. Продължавам напред и щом приближавам до Джон,хващам края на разговора му.

— Тя е тук, Джеси. Скоро ще дойда. — С този боботещ глас винаги изглежда така, сякаш е в лошо настроение. Затваря и кимва към колата. Това е неговият знак, че иска да се кача, затова обикалям и се покатервам вътре. Ако не бързах толкова, вероятно щях да се оплача.

— Защо си тук? — питам, докато се настанявам на седалката.

— Джеси ме помоли да те закарам на работа. — Не изглежда впечатлен.

— Трябва да взема колата си. Имаш ли нещо против? При Кейт е, а тя живее в Нотинг Хил.

Кимва, че е разбрал, сваля прозореца си и обляга ръката си на рамката. Изглежда като доста гадно копеле.

— Оправихте ли портите? — питам.

Лицето му бавно се обръща към мен и виждам, че челото му е леко набръчкано — признак, че е намръщен. Издържам погледа му, но той все пак не отговаря.

— Портите на Имението — напомням. — Бяха се развалили миналата неделя.

Започва да кима и обръща лице отново към пътя.

— Всичко е оправено, момиче.

Обзалагам се. Дребнавата нужда да разчепквам е вбесяваща, но ако знам едно нещо за Джон, то това е, че не говори много.

Пътуваме в мълчание, като се изключи тананикането на Джон. Той ме оставя пред Кейт.

— Благодаря, Джон — подвиквам, докато изскачам от колата му.

— Всичко е наред — избоботва той и изчезва.

Осем часът е. Имам време, затова притичвам по пътеката до къщата на Кейт.

Влизам направо и я заварвам да бърка огромна купа със захар и масло.

— Хей! — Топвам пръст в купата ѝ.

Тя ме плясва с бъркалката.

— Вън! Имам толкова много работа. Не свърших абсолютно нищо вчера. — Наистина е разтревожена, а това е на светлинни години от обичайната ѝ спокойна и хладнокръвна фасада.

— Така ли? — подхилвам се.

— Много смешно! — сопва се и изсипва брашно на кухненската везна. Вземам разумното решение да оставя нещата така. — Как е брат ти? — пита.

— Добре е. — Няма да навлизам в подробности.

— Джеси? — пита и езикът ѝ висва навън, докато се навежда над везната.

— Бива — плъосвам се в един от столовете.

Кейт се изправя и ме поглежда въпросително. Нямам много време сега, за да навлизам в детайли. Прекалено много неща имат нужда от нейното мнение.

— Ава?

Въздъхвам.

— Иска да се пренесе при него. Казах „да“, но само защото той ми начука малко „разум“, след като казах „не“. Последва го с напомнящо чукане тази сутрин.

— Кейт ме зяпа.

— Еха!

Смея се.

— Да.

— Не е ли малко рано?

Въпросът ме шокира, но съм доволна, че е на същото мнение като мен.

— Така мисля. Но той ме иска денем и нощем... и малко по средата. Вече е достатъчно лош с всички негови искания, контрол и тревоги.

— Каза ли му го? — Хвърля брашното в купата и отново започва да бърка.

— Не. Хей, какво стана в Имението в събота вечерта и защо не отговори на обажданията ми?

Тя ме поглежда със сините си очи.

— Нищо! — изстрелва защитно. — Забравих да ти се обадя.

— Говорех за идването на полицията — казвам с вдигната вежда.

— О! — Тя подновява бъркането на тортата малко прекалено бързо. — Не знам. Джеси се появи и полицаите си тръгнаха скоро след това.

— Хей, пиленце!

Веселият глас на Сам идва от вратата и двете с Кейт едновременно поглеждаме нагоре. Сам е напълно гол, като се изключи една от миниатюрните престилки на „Кат Кидстън“. Докато минава покрай мен, очите ми се отклоняват и виждам стегнатия му гол задник.

Започвам да кашлям и да гледам навсякъде другаде, само не и към Сам.

— Здравсти! — махвам с ръка в неговата посока и усещам как лицето ми пламва, когато поглеждам отчаяно към Кейт и безмълвно я моля да направи нещо за безочливия мръсник.

— Самюъл, сложи си някакви дрехи! — укорява го тя с лека усмивка.

— Дойдох да помогна — хленчи той.

— Вече изостанах много заради теб — простенва Кейт и удря голото му дупе с шпатула, пълна с тесто за торта.

— Надявам се, че сега ще изхвърлиш това — смее се. Кейт свива рамене и ухилена започва да облизва шпатулата.

Сам се обръща към мен с най-широката усмивка на дръзкото си лице. Очевидно и той се забавлява с моето неудобство. После се навежда леко и навира задник в лицето на Кейт.

— Сега ще трябва да оближеш всичко.

Скачам от стола истински смутена.

— По-добре да тръгвам — изгърсвам, а гласът ми е изтънял и писклив. Не искам да ставам свидетел на операцията по почистването

на голия задник на Сам.

— Ще се видим по-късно — казва Кейт и се смее, докато бягам, без да се осмеля да погледна назад от страх какво може да видя. Главата ми се върти от резкия отговор на Кейт за станалото в Имението. Дори не искам да *мисля* това, което си мисля.

Пристигам в офиса навреме и откривам огромен букет от калии да лежи на бюрото ми. Как е успял да уреди цветя толкова бързо?

Намирам картичката.

Ти си дивачка и дразнителка.

Подлудяваш ме.

Обичам те.

Дж. х

Аз го подлудявам? Той е заблуден. Пускам му бързо съобщение.

Знам, че ме обичаш. Цветята са красиви. Благодаря за прекарването... до работа.

А. х

Настанявам се на бюрото и отварям имейла си и списъка с неща, които трябва да правя, но скоро се разсейвам. Спомням си, че не съм си изпила хапчето. Грабвам чантата си от пода и ровя в нея. След няколко минути безуспешно търсене я обръщам върху бюрото и всичко се пръска навсякъде.

— Мамка му, мамка му, мамка му! Моля те, не отново!

— Добро утро, цвете! — Патрик влиза в офиса.

— Утро. — Не вдигам поглед от пръснатите си принадлежности. Заслужавам медал за това, че съм толкова скапано безгрижна.

— Хубави цветя. — Не пропускам въпросителния му тон.

— О, да. От брат ми — изтърсвам бързо.

— Колко прекрасно! — възкликва. Усмива се и тръгва към кабинета си.

Телефонът ми започва да танцува по бюрото, предупреждавайки ме, че имам съобщение.

ТИ си красива и знам, че знаеш. Дръзка си! Липсваш ми.

Дж. х

Разтопявам се на бюрото си. И той ми липсва, но точно сега се ужасявам, че ще трябва да отида при д-р Монро за трети път. Това е нелепо.

Държа телефона в ръка и решавам, че мога да звънна на Мат въпреки нежеланието си. Набирам го и телефонът му иззвънява два пъти, преди да отговори.

— Ава? — изглежда се радва, че ме чува.

— Бих могла да си прибера нещата — минавам направо на въпроса. Ако не се нуждаех от тях, нямаше изобщо да му се обаждам. Дори само от разговора с него кожата ме досърбява. А бяхме заедно четири години. Как се случи това?

— Разбира се.

— Мога да мина в четвъртък след работа. Да кажем към шест?

— Добре. Ще чакам с нетърпение — отговаря весело.

Искам да изсъскам в телефона: „Защо се обади на родителите ми, червей такъв?“, но знам, че вероятно очаква някаква подобна реакция от мен. Няма да му угодя.

— Супер. Ще се видим тогава. — Защо казах това? Изобщо не е супер.

— Да, ще се видим — звучи почти самодоволен.

Потрепервам и затварям. Ако можех, щях да пратя Кейт да ми вземе нещата, но знам, че това ще свърши със сълзи и вероятно с полицейска намеса. Ще вляза и ще си тръгна за десет минути. Мога да устоя на порива да го фрасна за толкова кратко време.

— Искаш ли кафе, Ава?

Поглеждам нагоре и виждам Сали, която си играе с конската си опашка. Има нещо различно в нея.

— Да, моля. Добре ли прекара уикенда, Сал? — Тя се спира и се изчервява в десет оттенъка на кървавочервеното. После забелязвам, че високите яки на блузите ѝ са заменени с кръгло деколте. Еха! Сал има страхотни цици! Кой би си помислил?

— Да. Благодаря, че попита, Ава. — Измъква се към кухнята.

Усмиввам се на себе си. Нашата скучна и мрачна Сал може да се е порадвала на малко мъжко внимание през уикенда. Оставям телефона и започвам да работя по папките, готова за срещата с господин Ван дер Хаус в сряда.

Наближава десет и половина и аз събирам нещата си, за да посетя няколко обекта.

— Сал, кажи на Патрик, че отивам по обекти! Ще се върна около четири и половина.

— Разбира се — припява тя ентусиазирано, докато попълва фактури. Да, определено е получила мъжко внимание. Мъжете наистина ли имат такова влияние върху жените?

Подминавам Виктория и Том при вратата.

— Скъпа, как мина уикендът ти? — изпява Том.

— Страхотно — казвам и приемам въздушната му целувка. — Трябва да бягам. Ще се върна около четири и половина.

— Извинете! — Виктория се вмъква покрай мен.

— Какво ѝ е? — питам Том.

Том извърта очи.

— Да пукна, ако знам. Звъня ми в събота и заяви, че е влюбена, после я видях тази сутрин и лицето ѝ изглежда като напляскан задник.

— Дрю?

Том свива рамене.

— Не иска да говори за това. Не е добър знак. Ще видя дали мога да изтръгна някаква информация от нея. Ще говорим по-късно.

Тръгвам към метрото и спирам до аптеката, за да заменя свършилия гланц за устни. Привлечена съм от витамините. Спомням си, че четох за недостиг на витамини, когато правех проучването за алкохолизма. Изчитам около един милион надписа, после решавам да се посъветвам с аптекаря.

След един неясен разговор той препоръчва няколко неща, но силно ме съветва да потърся лекарска помощ, ако съм разтревожена. Разтревожена ли съм? Джеси настоява, че не е алкохолик и че със сигурност не изпитва непреодолимо желание да пие, когато види някаква напитка. Все пак купувам витамините. Не могат да навредят.

Докато вървя по „Кенсингтън Хай“, чувам от чантата ми Бил Уинтърс да пее „Няма слънце“. Усмиввам се и дори не се замислям, преди да отговоря. Няма нужда да изпада в паника заради няколко пропуснати обаждания и да ме обстрелва по време на срещите с клиенти. Искам да остане стабилен и ако това означава бърз телефонен разговор, така да бъде.

— Здравсти! — приветствам го.

— Боже, липсваш ми — звучи отчаяно. Минали са едва четири часа, откакто ме беше проснал на кухненския плот.

— Къде си? — питам.

— В Имението. Всичко е под контрол. Нямам нужда от мен тук. Ти нуждаеш ли се от мен?

Не мога да го видя, но знам, че се цупи.

— Винаги. — Знам, че иска да чуе точно това.

— А сега? — пита с надежда.

— Джеси, на работа съм — отвърщам. Мъча се да не звуча уморено, но ме очаква ужасно тежък ден.

— Знам — оплаква се обезсърчено. — Какво правиш точно в този момент?

— Отивам при клиент и тъкмо пристигнах, така че ще трябва да затварям. — Може да нямам нужда от него на работата му, но аз трябва да спазвам график.

— О, добре — звучи толкова нещастен, че се чувствам виновна, задето го зарязвам.

Спирам пред адреса, на който отивам, и поглеждам към небето.

— Ще остана в „Луссо“ довечера — казвам, като се надявам това да го успокои.

— Надявам се. Ти живееш там!

Извъртам очи. Разбира се.

— Ще се видим по-късно.

— Със сигурност. По кое време? — настоява.

— Около шест.

— Около — прошепва. — Обичам те, жено.

— Знам, че ме обичаш. — Затварям и тръгвам нагоре по стълбите към входната врата на новия дом на господин и госпожа Кент.

— Хубави цветя.

Вдигам глава и виждам Виктория да стои до бюрото ми. По-малко оранжева е, но изобщо не е по-малко нещастна, отколкото беше сутринта.

— Добре ли си? — питам и се чудя дали Том е успял да измъкне някаква информация.

— Никак.

— Искаш ли да споделиш? — подканям я.

Тя свива рамене.

— Никак.

Опитвам се да не изглеждам досадна, но е адски трудно. Нямам енергията да изтръгвам информация от нея. Ставам и се отправям към

кухнята, за да си взема бисквити. Нуждая се от захар.

Откривам Сали да мие.

— Здравсти, Ава! — казва тя щастливо.

Сега наистина съм подготвена да притисна Сали за информация. Умирам си да разбера какво е докарало тази огромна усмивка на лицето ѝ и е провокирало появата на кръглите деколтета.

— Какво прави този уикенд, Сал? — питам небрежно, докато бъркам в кутията с бисквити. Зървам как тя отново се изчервява. Определено съм напипала нещо. Ако каже, че е бродирала и е мила прозорци, ще се обеса.

— А, ами знаеш... Излязох за едно питие — опитва се да звучи небрежно, но се проваля ужасно.

Знаех си!

— Чудесно. С кого? — питам. Имитирам липса на интерес. Трудно е. Отчаяно искам да открия дали нашата Сал — скучната секретарка, вечно облечена с карирани поли и блузи с висока яка — е господарка или нещо такова.

— Имах среща — казва тя, като се опитва несполучливо да поддържа небрежния тон.

— Наистина ли! — изтърсвам. Това прозвуча толкова неподходящо. Нямах намерение да изглеждам шокирана, но съм.

— Да, Ава. Запознах се с него по интернет.

Интернет запознанства? Чувала съм само лоши неща за тях. На профилните снимки изглеждат като модели на бельо, но на живо са повече като серийни убийци. Сал обаче изглежда доста щастлива.

— Добре ли мина?

— Да! — изписква. Едва не се задавам с бисквитата. Никога не съм чувала толкова оживен тон от нея. — Той е съвършен, Ава. Покани ме на втора среща, която е утре.

— Сал, наистина се радвам за теб.

— Аз също! — припява тя. — Сега си тръгвам. Трябва ли ти още нещо преди това?

— Не, тръгвай си! Ще се видим утре. — Тя излиза с танцова стъпка от кухнята, а аз оставам подпряна на плота и изяждам още три шоколадови бисквити.

Портите мигновено се отварят, щом спирам пред „Луссо“. Колата на Джеси я няма.

Влизам във фойето, натоварена с цветя и чанти, и виждам Клайв да натиска различни бутони по високотехнологичната си наблюдателна система.

— Здравсти, Клайв!

Поглежда ме и се усмихва.

— Ава, как си?

Скапано! Имах ужасно натоварен ден, искам да се изкъпя, да се напъхам в суитшърта и да си сипя чаша вино. Не мога да направя нито едно от тези неща и съм бясна, че Джеси вдигна такъв шум да остана при него, а дори не е тук.

— Уморена — промърморвам и се отправям към големия луксозен диван. Може да заспя.

— Ето, господин Уорд остави това за теб.

Вдигам поглед и виждам, че Клайв държи розов ключ. Оставил ми е ключ? Значи е знаел, че няма да е тук, а дори не ми е звъннал да ми каже.

Отивам при Клайв и взимам ключа.

— Кога излезе?

Клайв продължава да натиска и превключва, докато изучава мониторите.

— Отби се около пет, за да го остави.

— Каза ли кога ще се върне? — Дали от мен се очаква просто да вися и да го чакам?

— Не каза нито дума, Ава — отвръща. Клайв дори не си прави труда да погледне към мен.

— Попита ли те за жената, която се беше отбила?

— Не, Ава — гласът му е почти отегчен.

Не е попитал, защото знае, по дяволите. И ще ми каже.

Оставям Клайв да си играе с оборудването и се отправям към панорамния апартамент. Отварям си с розовия ключ и влизам право в кухнята. Отивам до хладилника и отварям вратата, но отвътре ме гледат редове и редове бутилирана вода. Затръшвам вратата с повече сила, отколкото заслужава — хладилникът не е виновен, че в него няма вино.

Сядам на един бар стол и зяпам огромната кухня, която аз проектирах. Обичам я и никога не съм си представяла, че ще имам възможността да живея на подобно място. Сега вече живея тук, но

изпитвам несигурност. Обичам Джеси, но се страхувам, че ако се пренеса при него, само ще окуража властното му и предизвикателно държане. А възможно ли е да бъде по-добре? И той да бъде по-разумен?

Стомахът ми се свива и изкурква, напомняйки ми, че трябва да ям нещо. Хапнала съм само няколко бисквити днес. Нищо чудно, че се чувствам изтощена.

Когато решавам да вдигна уморения си задник от стола, чувам входната врата да се отваря. Няколко мига по-късно Джеси влиза в кухнята. Изглежда толкова уморен, колкото се чувствам и аз. Дълго време не казва нищо. Просто стои и ме гледа. Забелязвам, че ръцете му леко треперят, а челото му изглежда влажно. Копнежът ми по чаша вино изчезва на мига.

— Добре ли си?

Бавно приближава и ме изправя. Хваща ръба на роклята ми и я дръпва нагоре до кръста ми, после ме хваща под дупето и ме повдига, за да го яхна през кръста. Заравя лице в косата ми и излизаме от кухнята. Усещам как сърцето му бие до гърдите ми, докато мълчаливо ме носи нагоре по стълбите. Искам да го питам какво не е наред. Имам да го питам за много неща, но той изглежда унил.

Отнася ме до леглото и изпълзва в него. Настанява се върху мен и тежестта му се разпределя по цялото ми тяло. Успокояващо е. Сключвам ръце около врата му, заравям лице под брадичката му и вдишвам свежия му аромат. Въздишам доволно. Той може да е значителен фактор, допринасящ за моя стрес и умора, но някак успява да накара и двете състояния да изчезнат точно толкова бързо, колкото ги предизвиква.

— Кажи ми на колко години си! — прекъсвам удобното мълчание, след като съм го държала, докато препускащото му сърце се е върнало към нормалния си, стабилен ритъм.

— На тридесет и две — казва в шията ми.

— Кажи ми!

— Има ли значение? — пита уморено.

Няма значение, но искам да знам. Може да харесва тази игра, но аз не я харесвам, а и възрастта му няма да има никакво значение за начина, по който се чувствам. Просто мисля, че трябва да знам. Това е задължителна информация — като любимите му цветя, храна или песен,

— а аз не знам нито едно от тези неща. Знам толкова малко за него. Поправям се на мига. Черно, фъстъчено масло и „Ангел“.

— Не, но би ми харесало, ако ми кажеш.

Сгушва се във врата ми.

— Трябва само да знаеш, че те обичам.

Въздъхвам и започвам да мисля как да въведа начукването на истина в нашата връзка. Нещо трябва да го подмами да изпусне тази малка, незначителна частица информация. Знам, че постоянното питане не дава задоволителни резултати.

— Как мина денят ти? — пита той, гласът му е заглушен в косата ми.

— Ужасно натоварено, но много творчески. — Много съм доволна от това, което успях да свърша, като се има предвид, че очаквах денят ми да бъде обсада от обаждания и съобщения. — А ти трябва да спреш да пращаш цветя в офиса ми.

Главата му се повдига и срещам възмутен поглед.

— Няма. Вземи вана с мен!

Извъртам очи заради упоритостта му, но в момента не мога да измисля нищо по-добро от това да взема вана с него.

— С удоволствие.

Вдига се така, че трябва да пусна врата му. Залепва устни за моите.

— Ти остани тук! Аз ще подготвя ваната — отсича. Скача и сваля сакото си на път към банята.

Чувам как пуска водата и се обръщам на една страна. Аз съм доволна и спокойна. Той ме кара да се чувствам така и точно в такива моменти знам защо съм тук — той е толкова грижовен, любящ и нежен. Може би да живея с него, все пак няма да е толкова лошо. Но после набързо си напомням, че в момента се намирам на Седмото небе на Джеси. Няма да мисля по същия начин, когато не се подчиня на някое от исканията му. А такова ще има и може дори да е свързано с преместването.

Джеси се връща в стаята и аз се обръщам по гръб, за да се насладя на невероятната му походка. Той сваля вратовръзката си и я хвърля на близкия фотьойл, а после започва да разкопчава ризата. Остава я да стои свободно и се навежда, за да събуе обувките и чорапите си. Вече е бос, а панталоните му се крепят на страхотния му

тесен ханш, ризата му е отворена и разкрива острите линии на гърдите му. Иде ми да забия зъби в него. Вероятно ще му хареса.

— Наслаждаваш се на гледката ли?

Вдигам поглед и откривам, че зелените езера ме изучават. Дори само от този поглед се подмокрям.

— Винаги — отговарям. Гласът ми е дрезгав.

— Винаги — потвърждава той. — Ела тук!

Слизам от леглото и изувам обувките си.

— Остави роклята! — настоява нежно Джеси.

Вървя към него, без да свалям поглед от хипнотизиращите му очи. Сърцето ми подскача в гръдния кош и въздишам леко. Гледам как Джеси бавно прокара език по долната си устна.

— Обърни се!

Подчинявам се и бавно се извъртам. Усещам дланите му на раменете си и контактът, дори само през роклята, съживява нервните ми окончания.

Навежда се напред и докосва с устни ухото ми.

— Наистина харесвам тази рокля. — Двете му ръце се движат бавно, докато стигат до тила ми. Той събира косата ми и я поставя отпред на рамото ми, после бавно сваля ципа на роклята чак до долу.

Стягам мускулите на врата си в опит да контролирам непреодолимото желание да се отърся от тръпките, които той предизвиква, но се отказвам, когато усещам устните му на гърба си, а езикът му се плъзга към тила ми. Фините косъмчета настръхват и аз извивам гръб в отговор на дългата му, гореща ласка.

— Обичам гърба ти. — Устните му вибрират върху кожата ми и пораждат още повече тръпки. После прошепва на ухото ми: — Имаш най-меката кожа.

Отпускам глава на рамото му и се обръщам с лице към врата му. Той впива устни в моите. Избутва роклята ми надолу по тялото ми.

— Дантела?

Кимвам и очите му проблясват от страст, докато ме целува нежно, сякаш съм от стъкло. Езиците ни се плъзгат един към друг без особено усилие и аз се облягам на Джеси за опора. Наслаждавам се на нежното и леко докосване.

Ръцете му откриват гърдите ми и щипват зърната ми през дантелата на сутиена ми, превръщайки ги в твърди връхчета.

— Виждаш ли какво ми причиняваш? — пита. Той потрива хълбоци в задника ми, за да ми демонстрира точно какво му причинявам, а после целува нежно устните ми. — Ще умра от любов по теб, Ава.

Знам точно как се чувства. Не виждам бъдеще без него и това ме вълнува и плаши едновременно. Това е непознатото. Той все още е непознат. Нуждая се не само от тялото му, от вниманието му... от предизвикателното му отношение.

Дръпва чашките на сутиена ми надолу и разкрива гърдите ми, после прокарва длани по зърната ми.

— Ти и аз — шепне в ухото ми, като плъзга длани надолу по тялото ми, та чак до точката между бедрата ми.

Коленете ми се огъват, когато ръката му се свива върху мен през бельото ми. Потоп от течен огън се втурва през утробата ми и аз извъртам хълбоците си напред към ръката му, за да получа по-добър контакт.

— Възбуждам ли те, Ава?

— Знаеш, че ме възбуждаш — отвръщам, дишам тежко и изстенвам, когато притиска таза си напред.

— Обвий ръце около врата ми! — казва тихо. Пресягам се назад и склучвам ръце зад врата му. — Влажна ли си за мен?

— Да.

Закача палци от двете страни на бикините ми.

— Само за мен — прошепва и леко прокарва език по ръба на ухото ми.

— Само за теб — съгласявам се тихо. Нямам нужда от нищо друго, единствено от него.

Усещам рязко дръпване и скъсване. Поглеждам и виждам, че бикините ми висят от показалеца му пред мен. Оставя ги да се изплъзнат от пръста му и слага другата си ръка на хълбока ми.

Трепвам леко и той се засмива в ухото ми. Пръстите на голямата му ръка на хълбока ми се плъзват чак до гърба ми, а другата ръка размахва пред мен.

— Какво да правя с тази, Ава? — пита и протяга здравата си ръка пред мен. — Покажи ми!

Препускащото ми сърце не успява да регулира рязкото ми вдишване. Искам да ме докосва. Свалям ръка от врата му, хващам

неговата, бавно я повеждам надолу към вътрешната част на бедрата си и полагам дланта му върху плътта си.

Започвам да прилагам натиск върху ръката му и да я дърпам нагоре, дланта му се плъзга по сърцевината ми, а влагата осигурява гладкост на движението. Ахвам, хълбоците ми се изстрелват назад и се сблъскват със слабините му. От устните му се откъсва стон. Имам нужда да ме целуне.

Обръщам лице към него. Разбрал намека ми, той докосва с устни моите. Стискам леко със зъби долната му устна и се дърпам назад, като я оставям леко да се изплъзне от захапката ми. Очите му са приковани в моите, докато продължавам да движа ръката му нагоре и надолу в бавни и ритмични ласки.

— Не свършвай! — изрича с дрезгав глас.

Незабавно изтеглям ръката му и я поставям пред устата му. Наблюдава ме, докато прокарва език през центъра на дланта си и по пръстите. Боже, отчаяно го желая, но не мога да не му се подчиня, не и в такъв миг.

Джеси разкопчава сутиена ми, обръща ме към себе си и избутва косата ми назад.

— Обещай ми никога да не ме напускаш!

Поглеждам в загрижените му очи. Не мога да свикна с тази негова несигурност. Не ми харесва, но поне ме моли, а не настоява.

— Никога няма да те напусна.

— Обещай ми!

— Обещавам. — Вземам в ръце китките му една по една и разкопчавам маншетите, после избутвам ризата от раменете му. Той оставя ръцете си отстриани на тялото си и отпуска глава, за да ме наблюдава, докато разкопчавам панталоните му. Плъзгам дланите си по хълбоците му и под боксерките и избутвам надолу панталоните и бельото по стегнатата гладка кожа на задника му. Дебелият му пулсиращ член изскача подканващо и запалва всякакви отчаяни желания в мен. Прокарвам ръце нагоре по релефните мускули на корема му и се възхищавам на красотата му.

— Не мога повече да чакам. Трябва да бъда в теб. — Освобождава се от панталоните си и ме вдига. Краката ми се увиват около него. Трепвам, щом членът му допира влажната ми точка, докато Джеси ме носи към стената и ме опира в студената боя. Усещам

хлъзгавата глава на възбудения му член да се притиска в отвора ми и да навлиза съвсем малко. Джеси диша тежко и отпуска глава на шията ми, сякаш се подготвя за нахлуването в мен. Не мога да чакам. Завъртам таза си и поемам целия му член в себе си.

— Ти ще ме убиеш — стене той и за известно време остава неподвижен в мен.

Искам да наклоня таза си и да се размърдам, но по потрепването му съдя, че едва се сдържа, затова оставам неподвижна и прокарвам ръце през тъмнорусата му коса, докато той се съвзема. Сърцето му тупти толкова силно, че направо го чувам.

— Държиш ли се за мен? — пита. Навежда лице към мен.

— Да. — Сплитам пръсти около врата му и стягам бедра.

Джеси изръмжава одобрително и сваля ръце от гърба ми, за да ги постави на стената от двете ми страни. После бавно успокоява дъха си и се забива напред с рязко издишване.

Стена. Усещането от горещото му пулсиращо нахлуване ме кара да преместя ръце и да забия нокти в гърба му. Подпрял чело в моето, Джеси бавно започва да се движи навътре и навън.

Въздишам при всеки негов ритмичен тласък. О, по дяволите, толкова е хубаво! Ръцете ми започват да се хлъзгат по влажната му от пот кожа. Дъхът ни се смесва в малкото разстояние между устите ни.

— Целуни ме! — шепне той. Притискам устни към неговите и езикът ми започва борба с неговия.

Усещам как в гърлото ми набъбва вик, докато Джеси се отдръпва назад и тласка напред, плъзгайки ме нагоре по стената. Стискам бедра, за да се повдигна още, а после се спускам надолу върху него.

— Мили Боже, жено! Какво правиш с мен, по дяволите? — Забива се напред отново и отново, като ме тласка нагоре по стената и поглъща тихите ми викове с целувките си. — Цял ден чаках това. — Следва нов тласък. — Това беше най-дългият шибан ден в живота ми.

— Ммм... толкова е хубаво с теб. — Отдавам се на вниманието му.

— Хубаво ли е? Мамка му, Ава, ти правиш невероятни неща с мен. — Извива се назад.

— Джеси! — Аз съм пълна развалина. Спокойните, плавни движения бързо изчезват, заменени от по-здрави, по-агресивни удари.

— Ава, където и да отида от този момент нататък, ще те взимам със себе си, бебче.

Тласък!

По дяволите, аз се измъчвам. Ноктите ми се забиват грубо в плътта му.

— Мамка му, Ава! — Той гори в мен и капки от потта му падат върху ми. — Ще свършиш.

— По-силно!

Мънка нещо в устата ми. Вече не мога да се сдържам. После нахлува в мен свирепо и аз се пречупвам — удоволствието набира връх и пламва. Ноктите ми се забиват в плътта на Джеси, а зъбите ми стискат грубо устната му. Отпускам чело върху потната му солена кожа във вдлъбнатината на врата му, докато треперя неконтролируемо върху голямото му тяло.

— Ава! — изкрещява той, докато се отдръпва и отново се забива напред. Бавно се оттегля, а после отново нахлува свирепо в мен, намерил собственото си освобождение, докато моят пулсиращ екстаз помита тялото ми вълна след вълна.

Стене, после се отпуска с мен на пода и пада по гръб, задъхан и потен. Изправям се и го възсядам, като поставям ръце на хлъзгавите му гърди, и нежно притискам таза си към него. Ръцете му падат над главата му, докато ме наблюдава как успокоявам и двамата ни. Ние сме мокри, без дъх и напълно задоволени. Аз съм точно там, където трябва да бъда.

— За какво мислиш? — пъхти той и гледа нагоре към мен.

— За това колко много те обичам — казвам истината.

Устните му се извиват в ъгълчетата и на лицето му се появява изражение на чисто задоволство.

— Все още ли съм твой бог?

— Винаги. А аз още ли съм твоя изкусителка? — питам. Ухилвам се и правя кръгове с ръце по гърдите му.

— С абсолютна сигурност, бебче. Боже, обичам усмивката ти — казва и ми се ухилва дяволито.

Щипвам зърната му.

— Искаш ли вана, Боже?

Той скача прав, като едва не набива глава в мен.

— Мамка му! Още тече! — Все още съм в ръцете му и той все още е дълбоко в мен. Изсъсква, когато ме стиска прекалено силно с наранената си ръка.

— Пусни ме долу! — Опитвам се да се отлепя от тялото му, но той увеличава натиска.

— Никога. — Отнася ме в банята, където откриваме огромната вана, напълнена едва на три четвърти. Джеси протяга ръка към кранчето и го затваря.

— Можеш да оставиш ваната да се пълни цяла седмица и няма да прелее — казвам, докато той стъпва вътре и се смъква надолу.

— Знам. Дизайнерът на този италиански боклук очевидно не е имал никакво уважение към околната среда или към моя въглероден отпечатък.

— Казва мъжът, който притежава дванайсет супермотора — пускам остроумна забележка, а после въздъхвам щастливо. Потопена съм в чудесната отпускаща вода, все още възседнала скута на Джеси и все още изпълнена докрай от неговия полувъзбуден член. — Мога да те гледам цял ден. — Прокарвам с бавни, въртеливи движения пръст по всеки квадратен сантиметър от твърдите му, леко загорели гърди. Тишината е успокоителна. Джеси наблюдава нежното ми докосване по цялото му тяло, докато пръстите ми си проправят път нагоре към врата, към брадичката и към устните му, които се разтварят. Очите му проблясват, когато се навеждам, за да полегна на гърдите му. Устата ми среща неговата.

— Обичам устата ти. — Проследявам с леки целувки очертанията на устните му, докато се връщам там, откъдето започнах. — Обичам тялото ти. — Плъзгам ръцете си по неговите и пъхам език в устата му. — Обичам и откачения ти ум. — Подмамвам езика му да излезе от устата му и започвам нежно да го смуча, като в същото време прокарвам длани обратно нагоре по ръцете му, докато стигна до врата му, а тялото ми се извива в него.

Той стене.

— *Tu* ме подлудяваш, Ава. Само ти.

Усещам как големите му длани се плъзгат нагоре по гърба ми, обхващат тила ми и ме придърпват към него. Устните ни продължават бавната си борба, а телата ни леко се плъзгат едно в друго. Знам, че го подлудявам, но и той ме подлудява.

Отдръпвам се и поглеждам моя луд мъж.

— Луд.

— Малко — изрича. Усмивва се. Вдига ме от скута си и ме обръща, докато не ме настанява между разтворените си бедра. — Нека те измия! — Взема гъбата и започва да изстискава топла вода върху мен, положил буза отстрани на главата ми. — Трябва да говоря с теб за нещо — казва тихо. Няма как да сбъркам опасението му.

Цялата се напругам.

— За какво?

— Имението.

Спрял е да изстискава топла вода върху мен и почти чувам как шибаните зъбни колелца тракат в красивата му глава. Не ми харесва посоката на разговора ни във ваната днес. Искам да изляза и да взема душ.

— Партито за годишнината — започва. Тревогата в тона му е явна и така и трябва.

— Какво за него? — Няма да се нервирам, защото наистина няма да отида никога, дори и след милион години. Никога. Няма начин. Кейт все още ли има намерение да ходи? Свивам се. Несъмнено.

— Все още искам да дойдеш.

— Не може да очакваш да спазя обещанието си. Ти ме покани, преди да знам истината.

— Вечно ли ще отбягваш работното ми място? — пита той саркастично.

Не ми харесва тона в гласа му, ни най-малко.

— Може би.

— Не бъди глупава, Ава! — Започва отново да ме облива с вода и да целува слепоочието ми. — Поне ще си помислиш ли, моля те?

Въздъхвам уморено.

— Не давам обещания и ако ти хрумне да се опиташ да изчукаш съгласието ми за това, ще се изнеса — заплашвам. Драматизирам прекалено, но искам той да знае колко силно е нежеланието ми да отида.

Сгушва се до ухото ми и обвива краката си около моите.

— Искам жената, която кара сърцето ми да бие, да е с мен.

Боже! Това е емоционално изнудване със сигурност. Проклет да си, Джеси Уорд, на възраст, която *все още* не знам, по дяволите!

Оставям го да продължава да ме мие, докато мисля как да използвам това в своя полза. Вероятно мога да се спазаря с него и да науча възрастта му в замяна на присъствието ми на партито за годишнината на Имението. Трябва да помисля добре дали желанието ми да науча възрастта му е равно на *нежеланието ми* да отида на партито. Това е трудно.

— Говори ли с Клайв? — Знам, че не е. Подла съм.

— За какво?

— За тайнствената жена.

— Не, Ава. Нямах време. Обещавам ти, ще попитам. Аз съм също толкова любопитен, колкото и ти. Сега гладна ли си? — Прокарва език около ухото ми. Може да ме приспи. Поне не излъга за това, че не е говорил с Клайв.

— Няма да заспя, докато не ми кажеш коя е била жената.

— Как мога да ти кажа, ако не знам?

— Знаеш.

— Не знам, мамка му!

Подскачам от грубостта му, а после усещам ръцете му да се сключват около мен.

— Много съжалявам, бебче.

— Добре — казвам тихо. Но не е добре. Аз ще говоря с Клайв на сутринта.

— Прекрасната ми дама е изтощена — прошепва Джеси. — Да поръчаме ли нещо? — Захапва меката част на ухото ми и гали глезените ми с ходилата си.

— Имаш хладилник, пълен с храна. Чисто прахосничество.

— Имаш ли желание да готвиш?

Не, нямам, но забелязвам, че не предлага сам да го направи. Поне признава честно, че готвенето е едно от малкото неща, в които не е удивителен. Беше сериозен, арогантният задник.

— Поръчваме — съгласявам се.

— Ще се заема с това, докато си миеш косата. — Вдига се от огромната вана и ме оставя в нея. Наблюдавам го как излиза от банята гол и мокър и как се връща след няколко мига с шампоан и балсам. Безкрайно съм му благодарна. Горката ми коса получи доста лошо отношение напоследък. Джеси ми се усмихва и се навежда, за да

целуне челото ми. — Облечи дантела!6 Главна търговска улица в
Кенсингтън, Лондон. — Бел .прев.

ОСМА ГЛАВА

Протягам се и веднага усещам отсъствието на Джеси от леглото. Повдигам се леко на лакът и забелязвам, че седи на лежанката, наведен надолу.

„О, не!“

Възможно най-тихо лягам обратно и затварям очи. Може да не е забелязал, че съм се събудила, ако имам късмет. След няколко мига тишина усещам леглото да хлътва, но държа очите си плътно затворени и тихо се моля да ме остави на мира.

Минава цяла вечност, в която се преструвам, че спя, а той все още не ме е сръчкал, затова внимателно отварям очи и откривам доволните му зелени очи да се взират в мен. Изстенвам много шумно, докато гледам леко подобие на усмивка да трепти на устните му. Обръщам се по корем и покривам глава с възглавница, после го чувам да се смее, докато издърпва възглавницата и ме обръща по гръб.

— Добро утро! — чурулика и аз кривя лице, възмутена от неговата веселост на зазоряване.

— Моля те, не ме карай! — умолявам го и докарвам най-сериозното си изражение.

— Ставай! — Грабва ръката ми със своята здрава ръка и ме издърпва да седна. Правя голям театър, като стена от отвращение към идеята да започна деня, и едва не се разплаквам, когато ми подава изпрания ми екип за тичане, който толкова щедро ми купи.

— Искам сънлив секс — оплаквам се. — Моля те!

Издърпва ме от леглото, смъква дантелените ми бикини надолу по краката и потупва глезените ми, за да ги вдигна.

— Ще бъде добре за теб.

Вдигам крак, както се очаква от мен.

— Това е изтезание — оплаквам се. За него е нормално да пробягва тези глупави разстояния всеки ден.

— Харесва ми да си с мен.

Оставам нацупена, но мълча и му позволявам да ме облече и да ме отведе долу до фойето на „Луссо“. Навън ни посрещат зората, чуруликането на птиците и бученето на камионите за доставки. Започвам да загревам, преди да съм получила указание от Джеси. Той се усмихва, докато ме гледа, а в същото време сам прави загревка. Искам да му се сърдя, но той просто е прекалено възхитителен в черните си шорти и тясната бяла тениска. Косата му е разчорлена, а наболата му брада е с точната дължина.

— Готов ли си? — чуруликам, докато подскачам към изхода за пешеходци. Набирам кода за излизане и започвам да подтичвам към Темза. Вече се чувствам по-добре.

— Само помисли! — казва той, когато ме настига и започваме да бягаме в равномерно темпо. — Можем да правим това заедно всяка сутрин.

Поемам си въздух и започвам да кашлям. Двайсет и два километра всяка сутрин? Не съм съгласна, откачено копеле.

Тичаме в стабилно темпо и си спомням отпускащите предимства на бягането по това време на деня. Наистина е много спокойно и пречистващо ума.

След като превземаме Грийн парк, се отправяме към „Пикадили“ и подминаваме мястото, на което се сринах последния път. Зяпам към поляната, на която седях всяка сутрин, късах трева и панталоните ми подгизваха от росата. Мога да се видя там — бледо и празно, изоставено същество, недовършено подобие на жена.

— Хей!

Откъсвам се от представата и поглеждам към Джеси. Лицето му е загрижено.

— Добре съм — пухтя, разтърсвам глава и му се усмихвам успокояващо.

Отхвърлям тъжните мисли и си ръкопляскам наум. Ще го направя! Усецам как Джеси ме сръгва с лакът и поглеждам нагоре. Виждам, че осъзнава моето постижение. Но после си правя бърза сметка в главата и разбирам, че вероятно сме минали едва две трети. При мисълта за поне още седем километра удрям пословичната стена на бегача... отново. Дробовете ми сякаш са пресушени от всичкия въздух, който са изпомпали, а тялото ми започва да гори заедно с тях.

Няма да успея.

Боря се със следващите няколко метра и когато влизаме в парка през следващия вход, се сривам драматично на мократа трева... отново. Вкарвам ценния въздух в пламтящите си дробове и дишам тежко като разгонено куче.

Гледам с леко замъглени очи как Джеси приближава и застава над мен.

— Справих се по-добре от предишния път — заеквам между дългите хрипливи вдишвания.

Джеси се усмихва.

— Да, бебче. — Отпуска се на колене до мен и вдига крака ми. Започва да разтрива бавно прасеца ми. Това ме кара да стена, а него — да се смее. — Гордея се с теб. Още няколко дни и ще прелиташ разстоянието.

„Какво?“

Очите ми изскачат изпод затворените ми клепачи. Ако имах въздух, щях да се изкашлям възмутено, но нямам, затова лежа на тревата, докато Джеси движи вълшебните си ръце по всеки горящ мускул. Прекалено скоро обаче ме издърпва да седна и развява двайсетачка под носа ми.

— Дойдох подготвен. Кафе? — пита, кимвайки покрай мен. Обръщам глава и виждам „Старбъкс“ от другата страна на пътя.

Готова съм да го разцелувам. Мятам благодарствено ръце около врата му за предвидливостта му. Върна ми живота с разтриване, а сега ще получа и кафе в „Старбъкс“. Бягането си струваше. Джеси се смее и се изправя, както съм увиснала на врата му.

— Хайде! — Откъсва ме от тялото си и поема ръката ми. Крачим към „Старбъкс“, където сме обслужени съвсем бързо заради ранния час.

— Искаш ли да ядеш нещо? — пита Джеси.

— Не — отговарям бързо и откъсвам очи от изкушенията във витрината.

Джеси се усмихва и обгръща врата ми с длан, придърпва ме към себе си и целува челото ми, след което се обръща към готовата да припадне продавачка.

— Капучино с двойно кафе и без шоколад, силно черно кафе и два мъфина с боровинки, моля! — казва. Усмихва се весело на младото

момиче, което се изкисква нервно. Джеси ме поглежда. — Иди да седнеш!

Намирам място до прозореца и се плъосвам на кожения диван. Какъв перфектен начин да започна деня, като оставим настрана петнайсеткилометровото бягане. Но все пак бих предпочела сънлив секс пред това. Бих предпочела сънлив секс пред всичко.

Не минава много време и умът ми се отнася към молбата на Джеси да отида на партито в Имението. Що за парти би било това все пак? В ума ми нахлуват картини на полуголи хора, които се носят наоколо, на приглушени светлини и еротична музика. И куки, скрипци... камшици.

„По дяволите!“

Ще бъде като огромно групово чукане с извратени играчки! Мили Боже! Не само че аз *не* искам да отида, но полудявам при мисълта и Джеси да е там. Пристъпи на ревност ме пробождат многократно при представата за жени, които се лигавят по него и се опитват да го примамят с обещания за мръснишки секс. Няма съмнение, че го очаква малко груб секс, а той е дяволски добър. Свикнал е с всичко това. Грохвам умствено наред „Старбъкс“. Отново ми се напомня, че Джеси е имал богата практика... със секс... и играчки, и...

„Престани!“

Видях израженията на онези жени, когато бях в Имението. Аз бях натрапницата. Мога да си представя какъв прием бих получила, ако *наистина* отида на партито. Със сигурност няма да е по-сърдечен, отколкото беше при предишните ми посещения. Всъщност би било като да отида непоканена на тяхна оргия. Това е ужасно.

— Мечтаеш ли?

Откъсвам очи от тучната зеленина на парка от другата страна на пътя към тучната зеленина в очите на моя Господар на Секс Имението. Внезапно започвам да се чувствам депресирана и леко неадекватна. И много, много кисела — обидена и погълната от ревност.

Усмиввам се много неубедително и той ме оглежда съмнително, докато нарежда кафетата и мъфините на масата. Започвам да ръчкам върха на моя мъфин, докато разбърквам кафето си.

— Няма да дойда на партито — казвам на капучиното си. — Обичам те, но не мога да го направя — добавям в опит да смекча

удара. Моят Господар не приема добре отказа. Знам, че ме наблюдава, но не мога да събера сили да изглеждам добре. Не съм. И след като минават няколко секунди в мълчание, вдигам поглед, за да установя какво изразява красивото му лице. Няма ярост или навъсване, но бръчката му е заела позицията си и той дъвче долната си устна.

— Няма да бъде това, което си мислиш, Ава — казва той тихо.

— Какво имаш предвид?

Отпива от кафето си и го оставя на масата. Навежда се напред в стола и полага лакти на коленете си.

— Имението някога създавало ли ти е впечатление на долнопробен секс клуб?

— Не — признавам.

— Ава, няма да има хора, които се разхождат голи наоколо и ти правят предложения. Нито пък някой ще те отнесе насила в общата стая. Има правила.

— Правила?

Усмива се.

— Единствените места, на които е разрешено хората да свалят дрехите си, са общата стая и частните апартаменти. Приземният етаж, спакомплексът и спортните зали са като във всеки друг курорт. Аз не държа бардак, Ава. Членовете ми плащат много пари, за да се наслаждават на всичко, което предлага Имението, не само за привилегията да преследват сексуалните си предпочитания с хора със същите вкусове.

— Какви са твоите сексуални предпочитания? — питам тихо. Знам, че се изчервявам, и съм готова да се сритам сама. От всички неща, които можех да попитам, питам това? Какво ми има, по дяволите?

Той се усмива дяволито и пъхва парче мъфин в устата си. Дъвче преднамерено бавно и ме наблюдава, докато се гърча под мощния му взор.

— Ти.

— Само аз?

— Само ти, Ава — казва. Тонът му е дрезгав и решителен. Не мога да потисна усмивката си. Той току-що увеличи сексуалния си магнетизъм десетократно.

— Добре. — Отхапвам първата си истинска хапка от мъфина. Ужасно съм доволна от отговора му. Само аз. Харесвам този отговор. Наистина ли ми пука какво става в Имението, след като Джеси не е замесен? Просто не трябва да обръщам внимание на факта, че някога се е възползвал от услугите му. Но до каква степен? И дали е задължително да знам?

Наблюдаваме се известно време — той прокарва показалец по долната си устна, а аз се възхищавам колко точно секси изглежда, докато го прави.

— Ще дойдеш ли? — пита той, вместо да настоява. Наистина е много разумен като за Джеси. — Моля те! — добавя с надежда нацупено.

Просто не мога да отказвам на този мъж.

— Само защото те обичам.

Нацупването му се превръща в убийствена усмивка и аз се разтопявам на дивана.

— Кажй го пак!

— Какво? Че ще дойда ли?

— О, ти ще дойдеш, да. Не, кажи ми пак, че ме обичаш!

— Да — изричам и свивам рамене. — Обичам те.

Усмивва се.

— Знам, че ме обичаш. Обичам да слушам как го казваш — добавя. Изправя великолепно си тяло бавно и ми протяга ръка. Поемам я и падам на гърдите му, когато ме дръпва леко. — Ако беше продължила да бягаш, щяхме вече да сме у дома и аз щях да съм потънал в теб.

Целува ме дълго по устните, а после ме мята на рамо и излиза на улицата.

Зървам момичето, което обслужи Джеси, да гледа с копнеж как моят Адонис ме отнася на рамото си. Усмиввам се на себе си. Всяка жена иска нещо подобно, а аз го имам. Никой няма да ми го отнеме, така че, ако трябва да отида на тъпото парти за годишнината само за да отблъсна прайда лъвици, които чакат да забият зъби в него, ще отида. И ще ги стъпча.

Хвърлена съм в едно такси и съм подложена на мъчително пътуване към дома. Виждам очевидната — твърда като желязо —

изпъкналост под шортите на Джеси и се въртя в опита си да разкарам тръпките между бедрата си.

— Добро утро, Клайв! — казва Джеси набързо, докато ме влачи през фоайето. Добре че съм обути с маратонки — мога да тичам. Джеси ме натъпква в асансьора, набира кода и ме приковава към огледалната стена, нападайки устата ми жадно.

— Може би в бъдеще ще трябва да те чукам, преди да изляза да бягам — ръмжи той в устата ми. Примитивният му тон ме кара да се разпадна от блаженство под твърдото му тяло. Ръцете ми са свити в юмруци в косата му и така притискат главата му, че устата му да се приближи до моята. Езиците ни се борят в устите ни. Това ще бъде миг на шок и ужас. Отдавна сме подминали територията на сънливия секс и ако вратите на асансьора не се отворят скоро, този миг може да се случи тук.

Вратите се отварят и аз съм избутана във фоайето пред апартамента. Устите ни остават залепени и езиците ни се дуелират неуморно. Не знам как успява, но отваря вратата, без да нарушава контакта ни. Екипът ми за бягане е разкъсан и смъкнат от тялото ми, преди вратата да се затвори. Джеси иска бързо да нахлуе в мен, което ми харесва. Изритвам маратонките си, докато той смъква шортите ми надолу по краката ми, а аз започвам да дърпам тениската му през главата му. Той отделя устни от мен за няколко секунди, за да я прокарам през главата му, и отново ги слепва с моите. Върви напред и насочва гърба ми към стената до входната врата.

Обръща ме.

— На колене! И сложи ръцете си на стената! — казва бързо. Изпълнявам нареждането му, без да губя време, а той се отървава от маратонките и шортите си.

Отпускам се на колене и поставям длани върху студената боя. Дишам тежко и съм нетърпелива. Джеси сграбчва хълбоците ми здраво и аз подскачам, но той не отпуска. Дръпва ме назад леко, разтваря коленете ми и сам се намества зад мен.

— Не свършвай, докато не кажа! Разбра ли?

Кимвам и стискам очи, за да се опитам да се подготвя за яростната атака, която съм на път да поема в тялото си. Би трябвало досега да съм разбрала, че когато е такъв, никакво количество умствена нагласа не може да ме подготви за него.

Усещам главата на члена му в началото на сърцевината си и още щом Джеси го намества, се изтласква напред с потиснат вик. Не ми дава време да се настроя или да го приема. Моментално ме дръпва към себе си и започва да се движи навътре и навън. Той е като обладан.

„По дяволите!“

Очите ми се отварят рязко от шока и аз намествам ръцете си на стената, опитвайки се отчаяно да се закрепя, докато Джеси продължава диво да нахлува в мен.

— Боже, Джеси! — крещя от възхитителното покушение над тялото ми.

— Знаеше, че това ще бъде здраво, Ава — излайва той и забива напред. — Да не си посмяла да свършиш, мамка му!

Опитвам се да се съсредоточа върху всичко друго, само не и върху огромното, бързо натрупващо се в слабините ми напрежение, но безмилостните варварски тласъци на Джеси не помагат на отчаяните ми усилия. Няма да съм в състояние да издържа дълго при този необуздан ритъм.

— Мамка му! — изревава той освирепял. — Ти... ме... подлудяваш... мамка му! — На всяка дума набляга с твърдо и рязко забиване. Вече се потя повече, отколкото по време на петнайсеткилометровото бягане.

Ръцете му се плъзват нагоре по гърба ми, за да стиснат раменете ми. Главата ми се отпуска назад изпод топлия му, здрав захват. Не съм на себе си от удоволствие. Издайническите признаци, че се напруга, минават през ръцете му право в раменете ми. Облекчена съм. Отдавна съм минала точката, след която няма връщане, но не мога изцяло да се освободя, докато не получа разрешение. По дяволите, какво би направил той, ако не му се подчиня и все пак се отдам на екстаза?

Той продължава да се движи и с един пронизващ рев се забива в мен с такава сила, че очите ми се насълзяват. Застива и се обляга на гърба ми, като ме притиска към стената. Тазът му прави широки въртеливи движения. Аз трептя, тялото ми се олюлява на ръба. Джеси се пресяга, грабва конската ми опашка и дръпва главата ми към рамото си. Наранената му ръка се придвижва отпред по тялото ми до вътрешната част на бедрото ми.

Той така дърпа косата ми, че лицето ми се завърта към неговото и замъгленият ми поглед среща тъмнозелените му очи.

— Свърши! — командва той. Бавно плъзга пръст към сърцевината ми и прокара език по устните ми.

Думите и докосването му отприщват напрежението в слабните ми, което ме залива отвсякъде, и аз избухвам с един протяжен блажен стон.

Отпускам се в ръцете му и го оставям леко да ме масажира, а аз се наслаждавам на оргазма си.

— Ти си бог — шепна в устата му. Вдигам ръце от стената и ги склучвам около врата му.

Усещам как се усмихва.

— Такава си късметлийка.

— Ти си един арогантен бог.

Изплъзва се от мен и ме обръща в ръцете си. Движа се с него и отново стискам ръце зад врата му.

— Твоят арогантен бог те обича толкова много. — Обсипва потното ми лице с целувки. — Твоят арогантен бог иска да прекара остатъка от живота си да те обгръща с любовта и тялото си. — Изправя се и ме повлича със себе си.

Доволна съм, но също така пренебрегвам малката част от ума си, която се опитва да ми напомни, че с любовта и тялото на Джеси идва и господин Предизвикателен властен маниак.

— Колко е часът? — питам в лицето му с набола брада.

— Не знам. — Той продължава да ме обгръща, затова аз тръгвам назад към кухнята, за да хвърля поглед на часовника. Той тръгва след мен, като продължава да ме целува навсякъде.

Виждам часовника на печката.

— Мамка му!

— Хей! Внимавай с шибания език!

Измъквам се от ръцете му и побягвам към стълбите.

— Осем без четвърт е! — крещя аз, докато прескачам стълбите по две наведнъж. Къде отиде това време? Моят арогантен бог отвлича прекалено много от времето ми. Ще закъснея ужасно.

Скачам под душа и бързо се опитвам да отърва тялото си от потта и от семето. Неистово плакна косата си, когато усещам ръцете на Джеси да се плъзгат по мокрия ми корем. Изтривам очи и го виждам да се извисява над мен с донякъде мръснишка, донякъде дяволита усмивка на красивото му лице.

— Недей! — предупреждавам. Повече няма да ме разсейва. Той се нацупва и прокарва ръце към раменете ми. Дръпва ме към устата си. — Ще закъснея — споря вяло и се опитвам да се преборя с набъбващото желание, докато той дразни устните ми със своите.

— Искам да си уредя среща — казва, облизва долната ми устна и притиска слабините си в корема ми.

— За да ме чукаш ли? Не е необходима среща — отбелязвам и се опитвам да се откъсна от него.

Той изръмжава и ме придърпва обратно.

— Езикът! Вече ти казах, няма нужда да уговарям среща, за да те чукам. Правя го... когато и където искам. — Потрива слабините си отново в мен и вече знам, че трябва да избягам, преди да бъда погълната отново.

— Трябва да вървя — измъквам се от ръцете му и го оставям под душа да се цупи като хлапе. Току-що се чукахме, друг е въпросът, че и аз бих се радвала да го направим отново.

Измивам зъбите си, отивам в стаята и сядам пред огромното огледало с чантичката с гримове и сешоара. Бързо се суша, вдигам с фиби косата си и започвам да се гримирам.

Джеси излиза от банята — великолепно гол и безсрамен. Мръщя се към голия му гръб и откъсвам поглед от него, за да продължа с гримирането. Разсейва ме.

Навеждам се напред и прокарвам спиралата по миглите си. Отдръпвам се и откривам, че Джеси е застанал до мен и се е облегал на огледалото. Вдигам поглед и се озовавам лице в лице с широката глава на полувъзбудената му мъжественост. Очите ми се заковат в него с абсолютна възхита, а после с алчен взор оглеждам голото му тяло и откривам, че той ме гледа в огледалото, приглаждайки косата си настрана с гел. Знае какво прави.

Поемам си успокояващ дъх и се връщам към гримирането, но тогава Джеси се докосва леко до мен и твърдят му крак погалва голата ми ръка. Потръпвам и отново поглеждам нагоре. Устните му трепкат, докато се опитва да имитира безразличие. Противен човек!

Поглежда към мен в отражението на огледалото. В очите му плуват всевъзможни обещания. Смъква се надолу и сяда зад мен, като обгръща тялото ми. Премества се напред, притиска се към гърба ми,

обгръща с ръце кръста ми и подпира брадичка на рамото ми. Задържам погледа му в огледалото.

— Красива си — казва тихо.

— Ти също — отговарям. Напрягам се леко, когато усещам, че твърдият му член се притиска в мен.

Мъчи се да потисне усмивката си, но знае дяволски добре какво прави.

— Не ходи на работа!

Знаех, че ще го каже.

— Моля те, недей!

Той се цупи.

— Не искаш ли да скочим в леглото и да ме оставиш да ти оказвам специално внимание цял ден?

Не мога да измисля нищо по-добро, но съм напълно наясно, че ако отстъпя за това, значи да се самобичувам. Не може да ме държи само за себе си през цялото време, въпреки че според него тази му амбиция не е неразумна.

— Трябва да работя — казвам и стискам очи, когато извърта устните си към ухото ми.

— А аз *трябва* да те имам. — Прокарва леко език в ухото ми.

Боже, трябва да му избягам веднага!

— Джеси, моля те! — Гърча се в прегръдката му.

Той ми се мръщи в огледалото.

— Отхвърляш ли ме?

— Не, отлагам те — убеждавам го. Гърча се още по-силно и се обръщам в ръцете му. Избутвам го долу по гръб и лягам върху него. Притискам устни към него и той слага ръцете си над главата си, докато стене от целувката ми. — Трябва да работя, Боже.

— Работи за мен! Ще бъда много благодарен клиент.

Изправям се с усмивка.

— Искаш да кажеш, вместо да си скъсвам задника да радвам клиентите със скици, планове и графици, просто да скачам в леглото с тях?

Очите му стават черни.

— Не казвай такива неща, Ава!

— Беше шега — смее се.

Преобръща ме и ме приковава под тялото си.

— Да ме виждаш да се смея? Не казвай неща, които ще ме накарат да откача!

— Съжалявам — изтърсвам бързо. Трябва да свикна с нулевата му търпимост към лековати шеги, които навеждат на мисълта, че друг мъж може да се докосне до мен.

Той поклаща глава и става, после отива до гардероба. Възползвам се от това, че няма какво да ме разсейва, и довършвам грима си. Наистина съм го разстроила.

Неочаквана и много нежелана картина на Джеси с друга жена изскача в главата ми и ме кара самата аз да поклатя глава. Сякаш подсъзнанието ми предлага да опитам вкуса на собственото си лекарство. Изкривявам лице възмутено и хвърлям очната си линия в чантичката с гримове. Подейства. Усещам как кожата ми настръхва от чувство за собственост.

Мажа се с кокосово масло и се напъхвам в дантелено бельо и в червена къса рокля без талия.

— Харесвам роклята ти.

Обръщам се и съм зашеметена от един невъзможно красив звяр, облечен в тъмносин костюм. Въздъхвам оценяващо. Той просто е прекалено съвършен и не е избърснат. Губя съзнание на мига. Изглежда така, сякаш е превъзмогнал малкото си избухване.

— Харесвам костюма ти — контрирам.

Усмивва се и довършва пристягането на сивата си вратовръзка, а после дръпва яката на бялата си риза надолу. Ако бях някоя друга жена, която е научила за Имението и за божествения мъж, който го притежава, щях и аз да се включа.

Хвърлям чантата си на леглото, взимам телефона си, слагам гланц за устни и грабвам обувките си — всичко това под зоркия му поглед. Следва ново безплодно ровене в чантата с лекарствата ми, но знам, че търся напразно.

— Загуби ли нещо? — пита и плиска малко афтършейв по себе си.

— Хапчетата — оплаквам се, докато на практика съм завряла глава в голямата си кожена чанта. Прокарвам пръсти по шевовете на хастара, за да проверя дали няма скъсано.

— Отново ли?

Поглеждам към него и се усмихвам извинително. Чувствам се глупаво и не се радвам на мисълта да посетя д-р Монро отново. Трябва да оправя това днес, преди да съм пропуснала още.

— Ще се видим по-късно. — Целува ме целомъдрено по бузата и ме оставя да търся дупка в хастара на чантата си. Може би просто трябва да си бия инжекция и да си спестя цялото това унижение.

Замръзвам на място, челото ми се смръщва и умът ми подскача...
Мисля.

Не, не би го направил. Защо му е да го прави?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато слизам във фойето, заварвам Клайв да трие с ръкава на сакото си мраморното бюро до блясък.

— Добро утро, Клайв!

— Добро утро, Ава! — казва той радостно.

Отговарям на веселия му поздрав с дръзка усмивка.

— Клайв, предполагам, че не можеш да ми покажеш записите от неделя, нали?

— Не! — изстрелва той бързо и сякаш внезапно се сеца, че има работа, и започва да чука неистово по клавиатурата си.

Поглеждам го подозрително, но той не отвърща на погледа ми.

— Джеси говори ли с теб?

— Не — отвърща, поклаща глава и продължава да държи очите си сведени.

— Разбира се — въздъхам. Обръщам се и излизам от фойето. Господарят е сладък, а аз съм подозрителна.

— О, Ава! — чувам Клайв да идва след мен. — Обади се от поддръжката. Вратата е поръчана, но идва от Италия, така че може да се забави. — Върви до мен.

— Трябва да се обадиш на Джеси и да го уведомиш. — Продължавам да вървя, а той продължава до мен.

— Направих го, Ава. Господин Уорд ме посъветва да се консултирам с теб за всичко, касаещо панорамния апартамент.

Заковавам се на място.

— Моля? — изглеждам объркана.

Клайв изглежда нервен.

— Господин Уорд каза, че вече живееш тук и че всичко, което засяга панорамния апартамент, трябва да минава през теб, особено след като ти си го проектирала.

— О, така ли каза? — процеждам през зъби. Чувствам се само малко виновна, че звуча толкова заплашително. — Клайв, направи ми услуга! Позвъни на господин Уорд и му кажи, че *не* живея тук!

Клайв изглежда така, сякаш съм му казала, че има две глави.

— Разбира се, Ава. Аз... ъм... ще го направя веднага.

— Добре — сопвам се и излизам от сградата. Вбесена съм. Накара ме да се преместя с убеждението на вразумяващо чукане, последвано от напомнящо чукане, а после очаква да стана чистачка? Никакво количество вразумяващо или напомнящо чукане няма да помогне този път.

Напълно раздразнена, стоя и ровя в чантата за слънчевите си очила и за ключовете от колата. Докато слагам очилата си, в ушите ми гръмва „Ангел“ на „Масив Атак“.

— О, не! — изкрещявам. Вече съм още по-бясна. Знае какво изпитвам към тази песен. Грабвам телефона и вдигам. — Престани да бърникаш телефона ми!

— Няма! Напомня ми за теб — крещи той. — Какво искаш да кажеш с това, че не живееш там, мамка му?

— Не съм ти шибана прислужница — крещя в отговор.

— Внимавай с шибания език!

— Начукай си го!

— *Езикът!*

Какво нахалство! Ако си мисли, че ще играя ролята на послушна домакиня, ще има да взема. Вдигам поглед и забелязвам Джон, облегнат на роувъра. Отличителните му очила са на носа му, но виждам, че под тях е вдигнал вежда. Той се забавлява.

— Какво прави Джон тук? — сопвам се.

— Успокой ли се вече?

— Отговори ми!

— С кого мислиш, че говориш, по дяволите?

— С теб! Ти слушаш ли? Защо Джон е тук?

— Ще те откара на работа.

— Не ми трябва шофьор, Джеси — възразявам с малко по-спокоен тон. Колко непристойно от моя страна да крещя и ругая като пиян футболен запаляно, и то пред най-новия и най-престижен жилищен блок в Лондон. Джон се хили. За мен това е новост. Никога не съм го виждала да проявява чувство за хумор.

— Беше в района. Реших, че ще бъде по-лесно за теб, отколкото да се опитваш да паркираш. — Джеси също е успокоил тона си.

— Е, поне ми казвай какво се случва, когато ме засяга — изплювам и затварям.

„Властно прасе!“

Тръгвам към Джон и телефонът отново започва да звъни. Ще променя тази мелодия. Вдигам телефона, минавайки покрай Джон, и той отново се ухилва.

— Да, скъпи? — казвам саркастично, но доста смело, като съм наясно, че копая собствения си гроб. Но Джеси е далеч, така че няма никакъв риск от чуване в стила на Джеси, който да ме постави на мястото ми.

— Не бъди саркастична, Ава! Не ти отива.

Покатервам се в колата и слагам колана.

— Ще бъдеш доволен да разбереш, че съм на път за работа с Джон. — Поглеждам към Джон и той кимва. — Би ли искал потвърждение? — добавям и бутвам телефона под носа на Джон. — Джон, представи се!

— Всичко е наред, Джеси — казва Джон. Усмива се и забелязвам златен зъб.

Отново поставям телефона на ухото си.

— Щастлив ли си?

— Много — сопва се той. — Някога чувала ли си за наказателно чуване?

Самите думи пращат тръпки надолу по гръбнака ми. Поглеждам към Джон. Все още се усмива.

— Не. Ще ми го демонстрираш ли?

— Ако имаш късмет. Ще се видим у дома — отвърща. Затваря.

Слагам телефона в чантата. Усещам спиралата на очакването в слабините си. После поглеждам големия мъж, който седи до мен.

— Наистина ли беше в района?

Джон спира с присъщото си тананикане.

— Ти как мислиш?

Сигурна бях.

— На колко години е Джеси? — питам небрежно. Не знам защо избирам този тон. Нелепо е, че не знам възрастта му.

— На трийсет и две — напълно безизразно отговаря Джон.

На трийсет и две? Снощи и Джеси каза, че е на толкова. Поглеждам към Джон, който отново е започнал да си тананика.

— Не е на трийсет и две, нали?

Усмихва се отново и златният му зъб проблясва.

— Каза, че ще попиташ.

Напълно загубила интерес към темата, поклащам глава, но Джон изглежда в настроение за разговор, затова опитвам от друг ъгъл.

— Винаги ли е толкова предизвикателен?

— Само с теб, момиче. Всъщност той е доста сговорчив.

— Очевидно изкарвам най-лошото у него — оплаквам се.

— О, момиче! Не бъди строга с него!

— Искаш ли ти да живееш с него и с предизвикателното му отношение? — питам вбесена.

— Значи си се преместила? — Веждите му изскачат над очилата, когато обръща лице към мен. Надявам се Джон да не стигне до същото заключение, до което и Сара: че преследвам парите му.

Внезапно изпитвам нужда да се защитя.

— Попита ме и на практика ме насили да кажа „да“, но не съм сигурна. Малко е рано. Заради това беше малката кавга. Не обича да му се отказва. — Размахвам телефона си към Джон.

Джон става сериозен и започва да кима с глава замислено.

— Той определено доста добре се справя с теб.

Намръщвам се и сама поклащам глава замислено. Определено доста добре се справя с мен. Плашещо е.

— Откога го познаваш? — опитвам се да се възползвам. Може да млъкне и повече да не проговори.

— Твърде отдавна — смее се с дълбок, гърлен смях, което му докарва още няколко брадички, а вратът му се свива.

— Обзалагам се, че си виждал доста неща в Имението. — След като вече знам що за място е, ролята на Джон ми е по-ясна.

— Всичко е в трудовата ми характеристика — казва небрежно.

Което ми напомня...

— Защо беше дошла полиция там?

Джон обръща почти заплашително лице към мен и аз се сгърчвам леко.

— Просто някакъв идиот си играеше игрички. Няма нужда да се тревожиш, момиче. — Отново концентрира вниманието си върху пътя, след като ме е поставил на мястото ми. Информация. Нуждая се от проклета информация.

Оставена съм пред офиса и Джон кимва за довиждане.

— Добро утро, Ава! — казва Сали весело.

Носи същата блуза като вчера, само че в различен цвят. Днес е червена.

— Здравей, Сал! Добре ли си?

— Да, благодаря, че попита. Чувствам се много добре. Да ти направя ли кафе?

— Да, моля.

— Веднага. — Праща ми прекрасна усмивка и изчезва в кухнята. Забелязвам, че на ноктите си има лак, който не е безцветен или в телесен цвят. Огненочервен е! Това може да е подготовка за срещата ѝ. Харесвам искрящата Сали. Надявам се това да не свърши зле.

Зареждам компютъра си, правя някои изчисления и се подготвям да струпам искания за фактури на Сали. Входящата ми поща е наводнена с нови имейли, предимно спам, затова се захващам да ги пресея.

В десет и половина чувам, че вратата на офиса се отваря. Когато вдигам поглед, виждам букет калии, проснат на ръката на момичето от „Луссо“. Знаех, че няма да отбележи изобщо моята молба. Момичето извърта очи и аз свивам рамене извинително. След като разменяме цветя и подписи, намирам картичката.

Очакваш ли с нетърпение наказателното чукане?

Твой бог.

х

Усмиввам се и му пращам съобщение:

Да, очаквам. И... да, ти си. Твоя А. Х.

Със сигурност се намирам на Седмото небе на Джеси. След натоварената сутрин решавам да звънна на Кейт в няколкото минути, които отделям за обяд.

— Здравей! — изпява тя поздрава си по телефона.

— Здравей, добре ли си?

— Всичко е наред. Как е любимото ми гадже на приятелка? — смее се.

— Той е добре — отговарям сухо. Обича го толкова, защото ѝ купи „Марго Джуниър“.

— Слушай, заминавам за Брайтън, за да доставя една торта с „Марго Джуниър“. Искаш ли да обядваме в четвъртък? Утре ми е

доста натоварено. Имам купища работа за наваксване.

— Разсейват ни, а?

— Много смешно! — сопва се тя. — Искаш ли да обядваме, или не?

— Добре! — казвам бързо. Нейната свръхчувствителност ме прави адски подозрителна. — В четвъртък, един часа. В „Барок“.

— Перфектно! — казва. И затваря.

По дяволите, мисля, че току-що засегнах нерв. Смешно, ама друг път! Тя подминава въпроса прекалено бързо. Чувам вратата на офиса да се отваря и виждам Том.

— Том, трябва да си поговорим за тоалета ти.

Той поглежда към изумруденозелената си риза и яркорозовата вратовръзка. Цветовият сблъсък в света на Том е силно обиден.

— Страхотен е, нали? — казва и гали вратовръзката си.

Не, не е. Направо е престъпление. Ако аз търсех интериорен дизайнер и Том се появише на прага ми, щях да тръшна вратата в лицето му.

— Къде е Виктория? — питам.

— Среща в Кенсингтън. — Хвърля чантичката си на бюрото и сваля очилата си, за да ги изчисти с края на ризата си.

— Разбра ли какво е станало?

— Не! — отвръща и се тръшва на стола си. — Не спря да се цупи и да е в лошо настроение цял ден. — Навежда се напред и оглежда офиса. — Хей, какво мислиш за нашата Сал?

И той е забелязал. Трудно е да пропуснеш.

— Имала е среща — прошепвам шумно.

— Не! — ахва той.

Слага отново очилата на носа си с драматичен жест, който внушава, че трябва да види лицето ми след тези новини. Нелепо е. Те са моден аксесоар, а с тях Том се опитва да изглежда професионалист.

— Да! И има втора среща довечера — добавям и кимвам.

Очите му отново се опулват.

— Можеш ли да си представиш колко ли е скучен той?

Присвивам се. Внезапно се чувствам изключително виновна за това, че започнах този разговор.

— Не бъди кучка, Том! — гълча го.

Сали минава през офиса и рязко прекъсва клюката ни. Том вдига вежди и се хили, докато проследява пътя ѝ до копирната машина. Ако бях достатъчно близо, щях да го сритам.

Обръща се отново към мен, вижда неодобрителното ми изражение и вдига ръце.

— Какво? — оформя само с устни.

Поклащам глава и се връщам към компютъра си, но спокойствието ми е краткотрайно.

— Е — провиква се Том от бюрото си. — Виктория ми каза, че си се преместила при господин Уорд.

Шокирана вдигам поглед от екрана и виждам как небрежно прелиства каталог. Откъде знае? Разбира се... Дрю.

— Не съм се преместила при него, а ти трябва да си мълчиш, Том. — Продължавам с триенето на спам.

— Виж ти! Да живееш в панорамен апартамент за десет милиона лири, който сама си проектирала — размишлява той, все още прелиствайки страниците.

— Млъкни, Том! — отсичам. Гледам го свирепо, когато вдига очи от каталога, който дори не чете. Този път разбира намека, млъква и продължава с неговите си неща.

Не знам как ще обясня това на Патрик. Не изглежда много добре да се срещам с клиент, а сега ми трябва само Том да дрънка в офиса, така че всички да чуят.

Става пет, а аз седя, дълбоко замислена, и чукам с молива по бюрото. И ми хрумва адски фантастична идея.

Скачам от стола и бързо почиствам рисунки и папки, после грабвам чантата и цветята и се отправям към изхода.

— Приключих. Ще се видим утре — подвиквам, докато буквално изхвърчам от офиса. Имам половин час. Може да успея.

След пазаруване в последната минута тичам от метрото към „Луссо“. Трябва да се изкъпя и приготвя, преди Джеси да се върне. Избягвам всякакъв разговор с Клайв и скачам в асансьора, като пуфтя и дишам тежко от усилието. Горкото ми тяло наистина доста преживя днес. Връхлитам в спалнята и хвърлям цветята и чантата на раклата, после започвам да разопаковам покупките, натъпквам ги в дървения скрин и бързо скачам под душа, нетърпелива да се подготвя за

предстоящата вечер. Внимавам да не намокря косата си, докато отмивам като обезумяла деня. Бърсна се бързо.

Излизам, за да си взема кърпа, и се забивам право в познати, твърди и голи гърди.

— Ох! — изписквам шокирана.

— Изненадана си да ме видиш ли? — пита. Гласът му е нисък и заплашителен.

Бавно вдигам поглед и откривам тъмните му зелени очи и смъртно сериозното му изражение. Пристигнал е доминиращият Джеси и напълно е провалил моя план.

— Малко — признавам.

— Така си и мислех. Имаме да разрешим малък проблем и ще го направим сега.

Стоя замръзнала на място, от тялото ми капе вода, аз стискам кърпата, а той се извисява заплашително над мен. Всичко това, а също и тежкото му дишане, ми казва, че не съм в положение да протестирам... но просто не мога да се сдържа.

— Ами ако откажа?

— Няма — отсича. Самоувереният му тон кара кръвта да потече по-бързо във вените ми. Джеси се притиска в мен. Хлъзгавата глава на възбудения му член проучва корема ми и от устните ми се изплъзва лека въздишка. Очите му горят с мрачно обещание, докато чакам да направи своя ход. Мускулите в сърцевината ми се свиват от очакването.

— Нека не си играем игрички, Ава! И двамата знаем, че никога няма да ми откажеш. — Върхът на пръста му се плъзга по мократа ми ръка, по рамото ми и нагоре по врата ми, докато стига до вдлъбнатината под ухото ми.

Затварям очи. Отново е прав.

— Вярваш ли в съдбата, Ава? — пита. Гласът му е гладък като коприна, но е сигурен и сериозен.

Отварям очи намръщена.

— Не — отговарям честно.

— Аз вярвам. — Протяга надолу ръка и ме обгръща с шепа. Горещото му докосване ме кара да се напрегна още повече. — Вярвам, че ти трябва да си с мен, така че когато уведомяваш портиера, че не

живееш тук, просто ме подлудяваш — набляга на последните думи силно и рязко.

С другата си ръка стисва зърното ми между палеца и показалеца си и започва да върти и издължава вече твърдия му връх. Затварям очи, сякаш съм срязана на две от вълните на удоволствието. Той бавно поставя два пръста в мен.

— О, Боже! — стена. Главата ми се отпуска назад и пускам кърпата, за да хвана раменете на Джеси.

Той се възползва от достъпа до врата ми и се навежда, за да притисне устни към ямката под брадичката ми, след което бавно прокарва влажния си език нагоре. Пръстите му правят големи наказателни кръгове в мен и ме разтягат. Подготвя ме за себе си.

— Ще те чукам, докато не закрепещ, Ава — казва, а дрезгавият му глас усилва отчаяното ми желание. Истински вярвам, че ще го направи.

Приближава лицето ми към своето, за да срещна очите му. Той се контролира, но едновременно с това е обезумял. Не знам какво да правя. Единственото, върху което изглежда мога да се съсредоточа, е дивият пожар, който се разпространява из тялото ми и се излива между бедрата ми с могъщо и решително туптене.

— Иди и коленичи в края на леглото! С лице към таблата! — заповядва ми и аз изпълнявам моментално. Отивам до леглото, коленича и подпирам задник на пети.

Какво е планирал?

Усещам как гърдите му се притискат към гърба ми, когато се пресяга пред мен, хваща ръцете ми и притиска дланите ми. После ги насочва към гърдите ми и ги движи в кръг над зърната ми, така че леко забърсват върховете. Изгарящото триене ме кара да изпъча гърдите си напред за по-добър контакт. Но Джеси само цъква с език и отдалечава ръцете ми. Протестирам с разочарован вик.

Той притиска устни до ухото ми.

— Доверяваш ли ми се? — пита.

— С живота си — потвърждавам малко объркана.

Чувам как изръмжава одобрително.

— Някога била ли си връзвана с белезници, Ава?

„Какво?“

Преди да имам възможност да разбера какво се случва, ръцете ми са дръпнати зад гърба ми и белезниците щракват на китките ми.

„Откъде се появиха, мамка му?“ Въртя ръце и чувам как металът издрънчава.

— Недей да ги движиш, Ава! — мъмри ме Джеси и оставя ръцете ми да почиват върху дупето ми.

„О, мамка му!“

Никога не съм ругала наум толкова много. Това е твърде неочаквано и направо издуха от графика моето намерение да изчукам истината от него! Досега никога не е използвал играчки. Едновременно искам и не искам да го спра, но сякаш не мога да изрека думите.

Заставам неподвижно и се опитвам с всички сили да отпусна ръцете си, докато се чудя дали е правил това и преди. Смея се вътрешно. Разбира се, че го е правил, глупава жена. Защо не го предвидих?

Обляга се на мен.

— Добро момиче. — Изважда фибите от косата ми и прокарва ръце по дългите вълни, подреждайки ги по голия ми гръб.

Потрепервам и се опитвам да успокоя дишането си. Не е добре. Сърцето ми спринтира в гърдите и нищо не може да го успокои. Това за мен е непозната територия. Никога, дори за минута, не съм си позволявала да мисля за възможността да бъда вързана, беззащитна и оставена на милостта на мъж. Това всъщност е ирония: аз завися от милостта на Джеси — със или без белезници.

Той прокарва пръст бавно надолу по гръбнака, после към задника ми и до централната гънка на дупето ми. Усещам дланта му на корема си, а другата му ръка притиска гърба ми.

— Долу! — казва тихо, докато ме разполага на матрака. Лежа по лице на матрака в края на леглото, а Джеси стои зад мен. Аз съм напълно изложена и уязвима.

— Осъзнаваш ли колко шибано прекрасна изглеждаш така? — заявява. Тонът му е пълен с одобрение и аз решавам да повярвам на думите му. Това изобщо не съм аз. — Няма да го направя в задника ти. — Поставя целувка на кръста ми, после усещам как големият му член се плъзга по възпалената ми, влажна кожа. Облива ме вълна на облекчение. Не мисля, че бих могла да се справя едновременно с това и с белезниците.

И тогава се притиска в отвора ми.

Стисва здраво хълбоците ми, което ме кара да подскоча.

— Не мърдай! — изскърцва през стиснати зъби и аз се заставям да застана неподвижно. Усещам как навлиза в мен и инстинктивно се стягам около члена му.

— Искаш ли го целия? — пита, а гласът му е нисък и мрачен. Не го разпознавам, но отчаяно жадувам пълно проникване.

— Да — пелтеча.

„Боже, помогни ми!“

Той изтегля наполовина потопения си член и аз стена от загубата. Нуждая се от него. Притискам се назад импулсивно и веднага усещам острия плясък на дланта му по задника ми.

— Мамка му! — крещя. Парливата болка се разнася по бузата ми и раменете ми се стягат на леглото.

Джеси навлиза в мен, но отново само наполовина.

— Езикът! — казва рязко. — Не мърдай!

Започвам да се задъхвам, когато паренето се смесва с възхитителното усещане от полунахлуването.

— Джеси! — умолявам.

— Знам. — Плъзга длан по бузата ми, докато отново се оттегля. Стискам очи, иска ми се тялото ми да отстъпи пред инструкциите на ума ми да се отпусне.

— Не мога да го направя — скимтя в матрака, докато дърпам белезниците. Това е твърде много и стана толкова неочаквано. А дали? Знам с какво се занимава Джеси, знам, че може да се държи животински по време на секс, и това ми харесва, но той също така може да е романтичен, нежен и любящ. Това ли е следващото ниво?

— Можеш да го направиш, Ава. Спомни си с кого си! — Той се засилва напред, забива се в мен и изкарва въздуха от дробовете ми.

Крещя. Гърлото ми е раздрано.

Джеси се оттегля бавно и овладяно.

— Какво ти казах, че ще правиш, Ава? — пита той с пухтене, докато се забива отново в мен.

Няма въздух в дробовете ми, а Джеси нахлува толкова дълбоко, че мозъкът ми се пръсва на парчета. Не е останала никаква мисъл, камо ли реч.

Той повтаря екзалтиращото движение.

— Отговори ми! — реве той и шляпва задника ми отново.

— Ще крещя. Каза, че ще крещя! — давя се на думите, докато той отново се забива напред.

— Крещиш ли?

— Да!

Той стене, а после блъска напред отново, отново, отново, изпращайки ме в орбита.

— Това хубаво ли е, бебче?

„Боже, да!“

Паренето от пляскането и тласъците на члена му са ме отвели на изцяло ново ниво на удоволствие.

— Къде живееш, Ава? — вика той при следващия свиреп сблъсък.

Искам да плача. Да плача от шок, от болка, от наслада... от абсолютно екзалтиращо удоволствие. Мозъкът ми се е стопил, а тялото ми се чуди какво става, по дяволите. Не мога да мисля или да виждам правилно. Това е нещо диво, силно и дяволски възхитително, но други нежелани мисли се борят за предимство, като си проправят път през объркания ми ум. С колко жени го е правил? Колко жени са изпитали удоволствието от наказателното чукане? Гади ми се.

— Ава! Къде живееш, мамка му? — Нахлува в мен при всяка дума. Аз съм вцепенена. Вцепенена от абсолютно, наситено и зашеметяващо блаженство. — Не ме карай да питам отново!

— Тук! — крещя. — Живея тук!

— Точно така, мамка му! — Дланта му се сблъсква отново с бузата ми, подсилвайки думите му. Джеси стиска отново хълбоците ми и започва да ме дърпа назад при всеки здрав наказателен удар срещу тялото ми.

Започват да летят искри. Налягането в сърцевината ми вече е готово да детонира шумно. Крещи от сладко отчаяние. Това е много отвъд грубото чукане. Наистина няма да мога да вървя утре. Това да не е част от плана на Джеси да ме задържи у дома? Защото ако е, ще подейства.

Усещам как дланта му се сблъсква отново със задника ми. Това последно парещо шляпване ме изстрелва в най-мощния и разтърсващ оргазъм, който някога съм имала. Крещи... много шумно с предрало гърло — отекващ в стаята, отчаян, вълнуващ, доволен вик.

— Мамка му! — реве Джеси. Усещам как се напруга, а после започва въртеливи тласъци към задника ми.

Той стене.

Аз стена.

Треперя цялата. Истински, неконтролируеми, разтърсващи тръпки.

Една от китките ми е освободена от белезниците и аз вдигам ръка над главата си, когато Джеси се стоварва върху мен, притискайки ме под себе си. Задържа се вътре в мен, членът му пулсира силно, докато Джеси прониква в тялото ми отново и отново, изстисквайки и последната капка удоволствие от мен.

Изненадана съм от себе си и от своето откритие. Аз съм мръсна, извратена палавница. Шеметната комбинация от удоволствие и болезненост напълно ме разби и се радвам, въпреки резервите си, че преживях това. То просто доказва без никакво съмнение, че никога не мога да му откажа.

Той лежи, положил ръце върху моите, и целува леко тила ми, докато стене и лениво потрива хълбоци в мен.

— Приятели? — шепне тихо в ухото ми и гризва меката част. Мекият му кадифен глас е на милиони километри от жестокия сексгосподар, с когото се запознах току-що.

— Какво беше това? — питам. Все още съм шокирана. Сблъсвала съм се с много нива на сексуалните му възможности, но това ме замая напълно.

Подръпва ухото ми със зъбите си.

— Кажи, че сме приятели!

— Приятели сме — въздъхвам. — Кажи какво беше това!

Пресяга се и освобождава и другата ми китка от белезниците. Отсъствието на тежестта е облекчение. Изплъзва се от мен и ме обръща, като задържа китките над главата ми. Поглеждам към него и чакам отговор, който изглежда няма да дойде. Да си държа ли устата затворена?

Накрая проговаря:

— Харесва ми да те слушам как крещиш — казва и се усмихва.
— И ми харесва да знам, че аз съм този, който те кара да крещиш.

Мисията е изпълнена.

— Гърлото ме боли — цупя се.

Целува устните ми.

— Гладна ли си?

— Не. — Наистина не съм и няма да изляза от това легло. Няма дори осем часа вечерта.

— Ще отида да ти донеса вода, а после може да се гушкаме. Става ли? — пита и потрива носа си в моя.

— Да.

Целува ме леко, после се отлепя от мен, а аз пропълзявам в леглото. Настанявам се по корем и се наслаждавам на аромата на Джеси по чаршафите. Аз съм напълно изтощена, а задникът ми пари малко. Ако не бях толкова доволна, щях да съм изключително бясна, че той отново постигна своето. Той не го знае, но просто провали моите планове за вечерта. Прекалено съм уморена, за да продължа с чукане за изстискване на истината сега.

Претърколвам се по гръб, зяпам в тавана и се мъча да избегна нежеланите мисли, които нападат изтощения ми ум. Колко жени? Поддържах идеята, че наистина не искам да знам, но безразсъдното любопитство, което натрапва нежеланото си присъствие в ума ми, е трудно да бъде пренебрегнато. Ако не бях толкова разбита, можеше да отдам на тази насока от мисли повече внимание, но съм, затова затварям очи и тихо благодаря на Джеси, че е изцедил енергията от мен, за да не мога да я последвам.

— Бебче, да не съм те чукал до безсъзнание? — Леглото потъва и усещам топлото му, твърдо тяло до себе си. Обръщам се на една страна. — Ягода? — Потрива хладния закръглен плод по долната ми устна и аз отхапвам. — Добра ли е?

— Много — казвам с уста, пълна с вкусна, зряла ягода. Определено ми се ядат точно ягоди.

Джеси започва да гризе долната си устна, а очите му се стрелкат из стаята. О, не! За какво мисли?

— Не беше сериозна, нали? Когато каза, че не живееш тук?

Спирам да дъвча и поглеждам разтревоженото лице пред мен. Бръчката му бавно се настанява на челото.

— Искаш да живея с теб, но дори не искаш да ми кажеш на колко си години. — Вдигам вежди. Той трябва да разбере колко шантаво е това. Има още куп други неща, неща, които се опитвам с всички сили

да пренебрегна (и не успявам), но засега ще се придържам към тази дребна подробност.

— Какво значение има възрастта ми? — пита, докато пъха ягода в устата си.

Поклащам глава и го гледам как дъвче.

— Добре — преглъщам. — Какво да кажа на родителите си, когато ме попитат за професията ти?

Зъбните колелца се завъртат, а Джеси свива рамене и пъха още една ягода в устата ми.

— Кажи им, че притежавам хотел!

Приемам предложения плод, но продължавам да говоря. Този път няма да отстъпя лесно.

— А ако поискат да видят този хотел? — мънкам, докато дъвча.

— Тогава могат да го видят — усмихва се. — *Ти* мислеше, че е хотел.

Мръщя му се.

— Ти беше уредил някой да ме придружава навсякъде и ме заключи в кабинета си, така че никой да не може да говори с мен. Същото ли ще направиш с мама и тате?

— Ще ги разведа наоколо в по-спокоен ден — отговаря набързо.

Дали вече го е обмислил? Не мога да повярвам, че говоря за възможността да се срещне с родителите ми.

— А ако поискат да отседнат в този хотел? — изстрелвам обратно. — Те живеят в Нюкий, така че ще отидат на хотел, когато дойдат да ме видят.

Започва да се смее.

— Да ги настаня ли в общата стая?

Тупвам го по корема, което само подсилва веселието му.

— Радвам се, че намираш моите притеснения за толкова забавни. — Грабвам ягода и я пъхам в устата си.

Той се възстановява от пристъпа на смях и ме поглежда вече сериозно.

— Ава, изглежда търсиш извинение да се измъкнеш от това. — Пресяга се и прокарва пръст по долната ми устна. — Ако родителите ти попитат на колко години съм, тогава измисли някаква възраст! На колкото години ме искаш, на толкова ще бъда. Ако дойдат на гости, могат да останат тук. Има много стаи за гости и всичките имат бани.

Спри да се бориш! Това ли е всичко? — пита и вдига към мен вежда очакващо.

— Ще стъпчеш ли родителите ми?

— Ако ми се изпречат на пътя — казва сериозно.

Умствено реагирам на мига. Трябва да избягвам срещата с родителите си колкото е възможно по-дълго. Може би дори завинаги.

— Защо имаше полиция в Имението? — изстрелвам.

Той извърта очи.

— Казах ти, някакъв идиот си играе глупави игри.

— Какви точно глупави игри?

— Ава, няма нищо, за което да се тревожиш. Точка. — Подава ми още една ягода и аз я вземам неохотно. Опитва се да ме спре да задавам дразнещи въпроси, като държи устата ми пълна.

— Ами тайнствената жена?

— Все още е тайнсвена — отговаря набързо и кратко.

— Значи си питал Клайв?

— Не, Ава, не съм имал време. — Много е ядосан. Питал е Клайв, по дяволите, също така му е казал да си държи устата затворена. Налага се и за това да използвам хитрост. Мръщя му се, но той продължава. — Кога мога да те заведа на пазар?

„Какво?“

Сигурно е видял разтревоженото ми лице, защото ядосаното му изражение омеква моментално.

— Дълга ти една рокля и тъй като партито за годишнината приближава, мислех, че можем да убием с един куршум два заека.

— Имам много рокли — мърморя. Пазаруването с Джеси е на върха на списъка с неща, които смятам да избягвам, ако не искам на излизане от магазина да изглеждам като ескимос.

— На всяка крачка ли ще ме предизвикваш днес, жено? — недоволства. Присвива зелените си очи към мен и аз му се мръщя в отговор, но съм твърде уморена, за да се карам. Вместо това се премествам до гърдите му и се сгушвам в него. Може да е арогантен, предизвикателен задник, но съм напълно влюбена в него и нищо не мога да направя за това.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Отлепвам очи и откривам, че съм плътно притисната до гърдите на Джеси. Още не е светло, което значи, че е много рано. Джеси още не е буден, така че определено е преди пет. Мозъкът ми мигновено се буди и се нагърбвам с нелеката задача да се измъкна от тялото му, без да го обезпокоя. Трудно е. Той ме държи толкова здраво в съня си, колкото и когато е буден.

Колебливо се измъквам от него и се напругам всеки път, щом се помръдне или въздъхне в съня си. Тялото ми е напрегнато и пълзя към края на леглото. Щом се освобождавам, изпускам дъха, който задържах, и поглеждам към моя красив мъж с двудневна брада. Искам да скоча обратно при него, но устоявам. Това, което съм планирала, ме кара да го оставя мирно заспал, докато ровя тихо в чантата си за телефона.

Пет часът. Мамка му! Добре, трябва да съм бърза или той скоро ще се събуди, за да ме повлече по улиците на Лондон за един от мъчителните си маратони. Пълзя около леглото като гол крадец и вадя скритата чанта от дървения скрин, за да измъкна съдържанието. Чантата прошумолява и аз стискам зъби и замръзвам на място, докато Джеси се обръща по гръб и простенва.

Оставам като статуя, докато не съм сигурна, че се е успокоил, после отивам до леглото, стъпвайки тихо по дебелия килим.

Нежно хващам китката му и я дръпвам над главата му към дървената табла. Боря се — ръката му е тежка, но успявам да го наглася на позиция, след което плъзвам халката на белезниците около китката му, а после ги закачвам за една от дървените пръчки на таблата. Изправям се и се възхищавам на делото си, чувствам се доста доволна от себе си. Дори да се събуди сега, няма да отиде никъде.

Взимам другия чифт белезници и отивам от другата страна на леглото. Трябва да коленича върху него, за да стигна до ръката на Джеси, но не се тревожа толкова, че ще го събудя сега, защото поне

едната му ръка е закачена, въпреки че ще стане по-добре, ако не може да сложи ръце върху мен.

Придвижвам ръката му внимателно над главата и закрепвам другите белезници около китката на наранената му ръка. Изглежда много по-добре, но съм загрижена, че може да боли, ако се бори да се освободи.

Доволна съм. Това беше много по-лесно, отколкото мислех, а той все още е мъртъв за света. Направо танцувам на връщане, довършвам подготовката и се напъхвам в зашеметяващо черно дантелено бельо, което купих по време на пазаруването ми в последната минута.

Боже, той ще побеснее. Връщам се обратно до моя проснат, вързан гол бог и се покатервам върху хълбоците му. Той се размърдва и аз се усмихвам, когато усещам, че започва да се втвърдява под мен. Седя търпеливо и чакам.

Не минава много време и красивите му мигли започват да пърхат, а клепачите му трепват. Очите му се отварят и откриват моите моментално. Сутрешната му ерекция вече е напълно твърда под мен.

— Хей, бебче! — възкликва. Гласът му е дрезгав, докато примижава и се фокусира.

Оглеждам тялото му — мускулите му са издути и опънати от позицията на ръцете му.

— Здравсти! — отвърщам. Усмихвам се весело и наблюдавам внимателно, докато идва на себе си и раздвижва ръце, подрънквайки с метала по дървената табла. Той дърпа рязко китките и отваря широко очи, а аз съдържам дъх, докато гледам как сънливото му лице се смръщва в гримаса и как той поглежда нагоре.

Отново подръпва ръката си.

— Какво... по дяволите? — гласът му е все още дрезгав. Завърта очи към мен. Те са големи и смаяни. — Ава, защо, мамка му, съм вързан с белезници за леглото?

Опитвам се да остана сериозна, без да трепне и усмивчица на лицето ми.

— Представям нов вид чукане в нашата връзка, Джеси — заявявам спокойно.

— Езикът! — Отново разтърсва китки и поглежда към вързаните си ръце. Виждам по красивото му лице как осъзнава ситуацията и

върща поглед към мен. — Това не са моите белезници — казва той предпазливо.

— Не. И има два чифта. Сигурна съм, че си забелязал. — Не мога да повярвам колко спокойно се държа. Овладяла съм се. — Е, както казах, изобретих нов вид чукане и познай какво! — казвам с малко вълнение в гласа.

Този път не ми се присмива. Вместо това вдига нервно вежди.

— Какво?

О, бих могла да го прегърна.

— Измислих го само за теб. — Притискам се в него предизвикателно и гърдите му се повдигат, а челюстта му се стяга. — Обичам те.

— О, мамка му! — стене той.

Поставям ръце на гърдите му и се приближавам към лицето му. Наблюдава ме, докато се отпускам надолу, очите му проблясват в очакване и от разтворените му устни се изплъзва кратка въздишка.

— На колко години си? — мърморя и леко прокарявам устни по неговите.

Повдига глава, за да се опита да постигне по-добър контакт, но аз се отдръпвам. Намръщва се и отпуска глава.

— На трийсет и три — изпъшква, а после стене отчаяно, когато се притискам отново надолу.

Докосвам с устни врата му и с леко гризване и близане си проправям път към ухото му.

— Каж ми истината! — прошепвам, а после леко захващам месестата част на ухото му.

Бузите му се издуват.

— По дяволите! Ава, няма да ти кажа на колко години съм.

Сядам на гърдите му и поклащам глава към него.

— Защо?

Устните му оформят права линия — ядосан е.

— Отключи белезниците, искам да те докосвам!

„А!“

— Не — подхвърлям му и отново се притискам надолу, разтривайки точното място. Самата аз не съм незасегната, но трябва да запазя контрола си.

— Мамка му! — възкликва, дръпва ръце и повдига леко крака, карайки ме да подскоча напред. — Махни шибаните белезници, Ава!

Успокоявам се.

— Няма.

— По дяволите! — реве той. — Не си играй с мен, жено!

О, ядосан е.

— Не мисля, че си в положение да ми казваш какво да правя — напомням му хладно. Застива, но вдишва дълго, тежко и много ядосано. — Защо не спреш да си неразумен и не ми кажеш?

Очите му се присвиват здраво.

— Няма!

О, наистина е инатлив задник.

— Добре — казвам спокойно. Лягам върху гърдите му и хващам лицето му в дланите си. Той се взира в мен и чака да види какво ще направя. Поставям устни върху неговите и стена, когато ги разтваря и езикът му се стрелка навън, търсейки моя.

Отдръпвам се.

Той ръмжи безсилно.

Премествам се от скута му и порочно прокарвам език бавно и дълго нагоре по члена му.

— Оооо, по дяволите! — стене отчаяно. — Ава!

Усмиввам се и сядам на пети между краката му, а после взимам своето оръжие за масово поразяване и го вдигам пред него. Джеси повдига глава и очите му едва не изскачат, когато осъзнава какво стискам.

— О, не! Ава, кълна се в Бог! — възкликва. Отмята глава назад на леглото. — Не можеш да ми причиниш това. *Мамка му!*

Усмиввам се и натискам копчето на украсения с диаманти вибратор, който Джеси намрази на мига по време на разходката ни в Камдън. Наистина не иска да ме дели с никого и с нищо. Вибраторът се включва и Джеси стене, отмятайки глава настрани.

Това ще го убие.

— Еха! — изписквам, когато усещам пълната сила на вибратора в ръката си. — Това е мощна машина — размишлявам.

Очите му са стиснати и мускулите на челюстта му трепкат.

— Ава, махни шибаните белезници! — прокарва думите през стиснатите си зъби.

Не можех да се надявам на по-добър отговор. Ще измъкна възрастта от него дори да се наложи да го държа тук цяла сутрин. Всъщност се надявам да удържи известно време. Мисля, че ще се наслаждавам на това.

Изключвам вибратора, поставям го на леглото и Джеси бавно отваря очи. Чакам да ме погледне.

— Ще ми кажеш ли на колко години си? — питам напълно спокойна.

— Не, няма.

— Защо си такъв инатлив задник?

— Не съм ли твоят инатлив Бог? — пита леко подигравателно.

Няма да се присмива само след минута. Вдигам се на колене и задържам погледа му, докато пъхам палци в ластика на дантелените бикини.

— Тази сутрин си задник — казвам, бавно смъквам бикините надолу по бедрата, чак до коленете си, а той следва пътя им с изпълнени със страст очи. Виждам пулса му по еректиралния член. — Не искаш ли да ми помогнеш? — питам. Гласът ми е прелъстителен и мек, докато бавно облизвам пръсти и ги плъзвам надолу към бедрата си.

Бузите му отново се издуват, докато гледа как ръката ми се пъхва между краката ми.

— Ава, отключи белезниците веднага, за да мога да те чукам, докато не започнеш да виждаш звезди! — настоява. Гласът му е спокоен, но знам, че той не е.

Плъзвам пръсти по клитора си и нежно потривам с лека въздишка. Не е Джеси, но все пак е хубаво.

— Кажи ми!

— Няма — отпуска глава назад. — Свали белезниците!

Поклащам глава към моя инатлив мъж и отпускам ръце от двете страни на хълбоците му.

Звезди? О, той ще види звезди. Поставям устни на корема му, близо до белега, и завъртам език в няколко бавни кръга, после пропълзвам нагоре по тялото му и по пътя изритвам бикините си. Поглеждам към него, но той отказва да отвори очи, затова целувам ъгълчето на устата му. Действа. Главата му инстинктивно се обръща и

устните му се разтварят, за да поемат моите. Притискам се към слабините му. Влагата ми помага да се плъзгам нагоре-надолу с лекота.

— Исусе, Ава, моля те!

— Кажи ми! — Захапвам долната му устна и я дръпвам между зъбите си, но той само леко отърсва глава, затова пускам. — Добре, нека е твоето! — изричам, вдигам се и се намествам отново между бедрата му, след което взимам оръжието си за масово поразяване от леглото.

— Остави го! — тонът му е пълен с предупреждение, но аз го пренебрегвам. Включвам вибратора отново, без да кажа нищо. — Ава, кълна се в Бог! — възкликва. Гневът се е върнал. Задържам погледа му, докато бавно спускам вибратора към точката между бедрата си. — Недей! — казва и отмята глава назад, напълно нещастен.

Не мога да повярвам, че се подлага на това. Може да го спре за един удар на сърцето. По дяволите, искам да ме погледне. Бързо променям посоката и протягам вибратора, бавно прокарайки го по красивия му пулсиращ член. Джеси подскача. Леглото се разтърсва.

— Мамка му! Ава, мамка му, мамка му, мамка му! — крещи, но очите му са все още плътно затворени. Не мога да го накарам да ме погледне, но ще се погрижа адски добре да ме чуе. Връщам вибратора към себе си и поставям думкащата глава на върха върху клитора си.

„По дяволите, мамка му!“

Ахвам, коленете ми треперят и аз се разтърсвам от пълната сила, пронизала ме право в сърцевината ми.

— Оооо, Божеeee! — стена, а после леко увеличавам натиска. Това наистина е хубаво.

Очите на Джеси се отварят. Дишането му е тежко, а потта е оформила река в гънката на челото му. Лицето му е измъчено. Почти се чувствам виновна.

— Ава, аз съм този, който ти носи удоволствие.

— Не и днес — размишлявам и затварям очи с въздишка.

— Ава! — излайва той и издрънчава с белезниците по таблата.

— Мамка му! Ава, прекаляваш!

Държа очите си затворени.

— Мммм... — мънкам и леко треперя, докато постоянните вибрации гъделичкат върха на клитора ми.

— На трийсет и седем съм! За Бога, жено, на трийсет и седем шибани години съм!

Отварям очи и ченето ми увисва от шока, а вибраторът пада върху завивките. Той ми каза? Подейства, мамка му! Искам да изтанцувам една джига на леглото и да крещя до небесата от радост. Защо не се сетих по-рано? Няма да се заблуждавам, че ще успея да го направя отново. Джеси вероятно ще спи с едно отворено око до края на живота си, затова сигурно трябва да се възползвам от уязвимото му състояние и да изтръгна още някои отговори — например откъде е белегът, колко жени е имал и какво прави полицията в Имението. О, също и тайнствената жена, Сара...

Той ме гледа свирепо. Внезапно съм изтръгната от тихото си ликуване и съм запратена в паника.

— Свали... шибаните... белезници! — подчертава всяка дума, бавно и със съскане.

О, по дяволите! При цялото ми педантично планиране и изпълнение на чукането за изстискване на истината се оказва, че не съм се замислила и за секунда за последиците. Джеси е бесен, а сега трябва да го освободя. Какво ще направи? Прехвърлям възможностите си, но това не отнема много време, защото има само две — да го освободя и да си понеса наказанието или да го оставя вързан за леглото завинаги.

Наблюдавам го с големите си очи предпазливо, докато той ме гледа разгневено. Какво ще правя? Поставям ръце на силните му бедра и се придвижвам нагоре по тялото му, докато лицето ми не се извисява над неговото. Трябва да разведря настроението му.

Приглаждам с ръце косата му и отпускам устни върху неговите.

— Все още те обичам — шепна в устните му. Може би това уверение му е нужно. Единайсет години не са нищо, наистина. Какъв е проблемът? Той все още е моят красив, дяволит Бог.

Простенва, когато обръщам специално внимание на устата му.

— Добре, сега свали белезниците!

Целувам врата му и се сгушвам.

— Ядосан ли си?

— Шибано луд, Ава.

Присядам и го поглеждам. Наистина е бесен и сега вече се плаша. Показвам му най-добрата си наперена усмивка.

— Не може ли да си лудо влюбен?

— Това също. Махни белезниците! — повтаря. Поглежда ме с очакване.

Премествам се, за се отпусна, и потрепервам, когато членът му попада на отвора ми, а пулсиращата влажна глава се плъзга по входа.

Джеси подскача.

— Проклятие, Ава! Свали белезниците! — Той е напълно побеснял и вече знам... няма да сваля белезниците. Слизам от леглото и заставам отстрани. Гледам гнева му.

— Какво ще направиш? — питам нервно.

— Свали ги! — Видът му е убийствен.

— Няма, преди да ми кажеш какво ще направиш.

Диша тежко и гърдите му се повдигат.

— Ще те чукам, докато не ме замолиш да спра, а после ще тичаш двайсет и два километра. — Повдига глава и ме пронизва със свирепите си зелени очи. — И няма да спираме за разтриване на мускули или за кафе.

Какво? Бих приела чукането, но няма да бягам никъде, освен далеч от апартамента му. Вече ме накара да направя петнайсет километра вчера. Това ще бъде неговият начин да си възвърне контрола — като ме застави да направя нещо, което наистина не искам да правя, а аз определено не искам да бягам двайсет и два километра.

— Не искам да бягам — заявявам толкова спокойно, колкото мога. — Не можеш да ме накараш.

Веждите му подскачат нагоре.

— Ава, трябва да си спомниш у кого е силата в тази връзка.

Отдръпвам се възмутена, а после хвърлям поглед към вързаните му китки и отново поглеждам към него.

— Извинявай, у кого е силата? — питам. Сарказмът ми само засилва яростта му с едно ниво, ако това е възможно.

— Ава, предупреждавам те!

— Не мога да повярвам, че си толкова раздразнителен за това. Аз се държах добре, когато ти ме върза!

— Аз държах контрола!

Това е тъпо!

— Ти си властен маниак! — крещя и той се извива още малко. — Ще си взема душ — изхвърчам.

— Властен маниак съм единствено с теб! — крещи в гърба ми.
— Ава!

Тръшвам вратата на банята и свалям сутиена си. Този вманиачен по властта, контролиращ задник! Насладата ми от факта, че чуването за изстискване на истината подейства, беше истински стъпкана. Заставам под душа и слушам как крещи името ми многократно. Ако не бях толкова обидена, щях да се смея. Наистина не може да понася да не ме докосва и никак, ама никак не обича да отстъпва властта.

Къпя се и мия зъбите си бавно. Все още е много рано. Имам достатъчно време.

Когато отново влизам в стаята, откривам, че Джеси се е успокоил леко, но определено все още има намек за гняв в изражението му, докато ме гледа.

— Бебче, ела ме освободи, моля те!

Внезапната промяна в настроението му ме прави подозрителна и заставам нащрек. Познавам играта му и няма да се вържа. Щом го освободя, ще скочи върху мен като лъв, ще ме натъпче в екипа за бягане и ще ме извлече по лондонските улици. Не отричам, че бих се радвала да скочи върху мен още тази минута, но няма да се задържа, за да ме изтезава двайсет и два километра. За съжаление, двете неща вървят в пакет.

Сядам пред голямото огледало и започвам да суша косата си, като хвърлям поглед в отражението от време на време и виждам, че ме наблюдава. Но той само се мръщи и отмята глава назад като сърдит ученик, когато хвана погледа му.

Слагам грим и се мажа с кокосово масло, след което си слагам кремавото бельо, което Джеси ми купи, и го чувам как стене. Усмиввам се самодоволно на себе си. Позволено ми е. Не знам колко дълго ще държа властта. Обличам бялата си блуза с жабо, обувам тесни черни панталони, след което се пъхвам в черни обувки с високи токчета.

Готова съм. Отивам до моя вързан с белезници мъж, навеждам се и целувам бавно разтворените му устни. Не знам защо го правя. Перченето ми е достойно за похвала.

Той въздиша и повдига колене, когато се пресягам и обвивам с ръка все още възбудения му член. Сериозно ще загазя, когато ме хване.

Джеси трепва.

— Ава! Обичам те изключително много, мамка му, но ако не свалиш тези белезници, ще те удуша! — гласът му е смесица от удоволствие и болка.

Усмивам се и го целувам леко по устните, после се навеждам и проправям път с целувки надолу по гърдите му. Стигам до солидния му член, после чак до върха му и свършвам с леко въртене на езика отгоре, след което го поемам дълбоко в устата си.

— Ава, моля те! — стене Джеси.

Пускам го и взимам ключа за белезниците от скрина. Джеси въздиша облекчено, докато се връщам. Не знам защо — няма да го освободя напълно. Разкопчавам наранената ръка и тя пада вяло на леглото. Жегва ме вина, докато той свива внимателно юмрук, за да върне жизнеността в ръката си. Отивам пак до скрина и оставям ключовете отгоре.

— Какво правиш? — пита намръщен.

— Къде е телефонът ти?

— Защо? — недоумява. Объркването на лицето му е явно.

— Ще ти трябва. Къде е?

— Сакото ми. Ава, просто ми дай ключа! — губи отново търпението си.

Оглеждам стаята и забелязвам сакото на пода, очевидно го е метнал снощи, преди да ми се нахвърли в банята. Намирам телефона във вътрешния джоб и го поставям на нощното шкафче, но извън досега му. Не искам да се обади за помощ, преди да избягам.

Габвам чантата си и излизам от стаята, оставяйки зад себе си готов да избухне мъж. Страшно ще загазя по-късно, но поне освободих едната му ръка. Вярно, ранената, но той ще се оправи... ако не стиска прекалено силно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, цветенце! — Патрик излиза от кабинета си, докато заемам мястото си. — Подранила си тази сутрин. — Сяда на ръба на бюрото ми и ме дарява с обичайното си сумтене, докато бюрото изпълнява обичайното си протестиращо скърцане. — Какво имаш да ми кажеш?

— Не много — отвърщам и включвам компютъра. — Имам среща с господин Ван дер Хаус по обяд, за да прегледа скиците ми.

— О, добре! Ами господин Уорд? Чувала ли си се с него?

Усещам как лицето ми се облива в горещина, докато се обръщам към компютъра.

— Ами... не, не съм сигурна кога се връща от пътуването си — отговарям и се моля да остави нещата така.

— Минаха почти две седмици, нали? Чудя се какво го задържа — казва и подозирам, че шефът ми се мръщи, но не мога да погледна, за да потвърдя.

Кашлям.

— Наистина не знам.

Патрик се надига от бюрото ми и то отговаря с дълго скърцане.

— Между другото, Сали се чувства зле. Няма да идва днес — казва и се връща в кабинета си.

Сали е болна ли? Това не ѝ е присъщо. О! Снощи беше втората ѝ среща. Или е минала много добре и тя се е направила на болна, за да палува в леглото цял ден с господин Тайнствен, или е минала много зле и се е направила на болна, за да се тръшка в леглото с кутия кърпички. Виновно подозирам, че е второто. Горката Сал.

Отпускам се в стола си с дълга въздишка, но после подскачам, щом чувам от чантата ми да се носи „Ангел“. Мили Боже! Очевидно се е освободил. Няма да отговоря. Оставям го да се иззвъни, но веднага започва да звъни отново. Този път е нормалното звънене. Взимам телефона от чантата и отговарям на обаждането на госпожица Куин.

— Добро утро, госпожице Куин! — поздравявам весело.

— Здравей, Ава! Моля те, нека е „Рут“! Просто проверявам. Успя ли да задействаш нещата вече?

— Да, подготвила съм график и таксите за услугите ми, Рут. И също така съм скицирала няколко идеи, които ще ти пратя.

— Прекрасно! — възкликва. Толкова е ентусиазирана. — Нямам търпение да ги получа. Как продължаваме от този момент нататък?

— Ако нямаш възражения срещу таксите ми, на базата на скицираните идеи можем да започнем да правим проекти.

— Страхотно! Толкова съм развълнувана!

Усмиввам се. Очевидно е.

— Добре, ще ти пратя графика, таксите и скиците до края на работния ден. Дочуване, Рут!

— Благодаря, Ава — отвърща и затваря, а аз веднага се захващам да сканирам скиците. Обичам да работя с хора, които влагат толкова страст в домовете си, колкото влагам и аз.

Става десет и вече съм прекарала в офиса три часа и съм свършила планини от работа.

Извъртам се в стола, за да отида да направя кафе, и едва не получавам гърч, когато пред мен се озовава моят арогантен Бог, който гледа надолу към мен с вдигнати коварно вежди. Красивото му лице се разтегля в обичайната му дяволита усмивка. Умът ми моментално вдига тревога. Джеси изглежда дяволски страхотно в сивия си костюм, с бледосинята риза, отворената яка и без вратовръзка. Брадата му не е бръсната от два дни. Очите ми са доволни, но умът ми препуска в несигурност.

— Колко е прекрасно да те видя, Ава — казва спокойно, докато протяга ръка. Ръкавът на самото му се вдига и разкрива златния „Ролекс“.

„Мамка му!“

Изстивам, когато виждам колекция червени следи по китката му, които „Ролексът“ изобщо не скрива. И това е ранената му ръка. Стрелвам стреснат поглед към него и той кимва за потвърждение. Умствено наритвам глупавия си задник из целия офис. Наранила съм го. Чувствам се ужасно. Не го обвинявам, че е бесен.

Поставям ръка в неговата, но не стискам. Не искам да го нараня още повече.

— Толкова съжалявам — прошепвам думите тихо, изпълнена с угризения. Неразумното ми желание да разбере възрастта му го е белязало. Наистина много ще загазя.

— Знам — отговаря студено.

— А, господин Уорд! — нахлува в ушите ми веселият глас на Патрик, докато самият той приближава към бюрото ми. Пускам ръката на Джеси. — Колко се радвам, че ви виждам. Тъкмо питах Ава дали е чула нещо от вас.

— Господин Питърсън, как сте? — пита Джеси и му показва пълна, разтапяща усмивка, обичайно запазена за жени.

— Много добре. Как беше бизнес пътуването ви? — пита Патрик.

Очите на Джеси се врътват към моите, а после се отправят към Патрик.

— Обезпечих придобивките си — отговаря напълно спокойно. — Получихте ли депозита, който направих?

Лицето на Патрик светва.

— Да, разбира се. Благодаря. — Забелязвам, че не казва на господин Уорд, че е прекалено много за първоначално авансово плащане.

— Добре. Както казах преди, нямам търпение да задвижим нещата. Моето *неочаквано* пътуване ни забави малко.

— Разбира се, сигурен съм, че Ава ще ви оправи. — Патрик поставя ръка на рамото ми с привързаност и очите на Джеси веднага скачат на нея.

— Сигурен съм, че ще го направи — казва тихо, а погледът му все още е фиксиран върху ръката на Патрик.

Патрик е на шестдесет години, има посребрена коса и е с около трийсет килограма наднормено тегло. Със сигурност Джеси не може да се чувства заплашен от моя шеф, който е като мече за гушкане, нали?

Той поглежда отново Патрик.

— Щях да питам Ава дали би искала да се присъедини към мен за късна закуска, за да прегледаме някои неща. Не възразявате, нали?

Последната част определено не беше въпрос. Той газни.

— Разбира се — чурулика Патрик щастливо. Забелязвам, че не ме пита.

— Всъщност имам среща по обед — казвам пискливо. Соча страницата в новия си дневник, на която липсват големите черни черти от перманентен маркер, поставени от Джеси върху всеки ден в предишния ми дневник. Искам да забавя този сблъсък колкото е възможно повече. Изобщо не се чувствам удобно с лукавото изражение на красивото му лице. Но тогава той зърва новия ми дневник и се намръщва, а един мускул на челюстта му започва да трепти диво.

„Да, смених го!“

— Това е чак по обед — посочва Джеси и аз се свивам. — Няма да те задържам дълго — добавя с дрезгав, обещаващ глас, който също съдържа частица заплаха.

— Ето, готово — казва Патрик, докато върви към кабинета си. — Радвам се, че се видяхме, господин Уорд.

Седя и почуквам с нокът предните си зъби като обезумяла, докато се опитвам да измисля начин да се измъкна. Няма, а дори да имах добра причина, просто щях да отлагам неизбежното. Буквално треперя в обувките си, докато гледам към мъжа, когото обичам неизменно.

— Ще тръгваме ли? — пита Джеси, докато пъха ръце в джобовете. Взимам телефона от бюрото и го пъхам в чантата си, а също и папката от „Лайф Билдинг“. Ще трябва да отида направо в „Роял Парк“ за уговорката с Микаел след „срещата“ ми с Джеси.

Отваря ми вратата и Том влиза, преди да имам възможност да изляза. Очите му се опулват шокирано, когато вижда кой е до мен.

— Господин Уорд! — изломотва. Изглежда нелепо да се обръща към Джеси толкова учтиво. Излизал е на питие и танци с него.

— Том — Джеси кимва абсолютно делово.

— Имам работна среща с господин Уорд — казвам. Накланям глава настрани и го стрелвам с предупредителен поглед. Чувам как Джеси се смее леко.

— О, разбирам. „Делова“ среща, а? — Том се хили. Бих могла да го сритам в пищялките. А когато ми намига пресилено, решавам, че когато отново го видя, ще го сритам наистина. Излизам забързано на улицата и съм облекчена, че съм далеч от офиса и че няма възможност да бъда издадена, но съм нервна, задето съм се оставила на милостта на Джеси. Не се заблуждавам, че само защото сме на публично място, няма да ме прикове към най-близката стена в първия удобен момент.

Вървим напред един до друг, докато стигаме „Пикадили“. Не знам къде отиваме, но не изоставам. Той не прави никакъв опит да поеме ръката ми и не говори. Ставам все по-неспокойна с всяка изминала секунда. Поглеждам нагоре към него и откривам лицето му напълно безизразно. Той не отвръща на погледа ми, въпреки че знам, че знае, че гледам към него.

— Извинете, колко е часът? — пита го зряла делова дама.

Джеси вади ръка от джоба си и поглежда часовника. Трепвам при вида на белязаната му китка. Ръката му все още е ожулена от удара по колата, а аз добавих и охлузвания към тази травма.

— Десет и петнайсет — отвръща. Показва ѝ усмивката, запазена само за жени, докато жената се разлива на тротоара пред него.

Жегва ме остро чувство за притежание, докато тя излива благодарностите си. Вероятно е по-близо по възраст до Джеси, безсрамната никаквица! Никой не може да ме убеди, че няма телефон, който да погледне, а и защо не попита плешивия, потен, дебел бизнесмен пред нас? Извъртам очи и чакам Джеси да поеме инициативата и да тръгне. След като е отделил няколко мига да поразява жената със зашеметяващата си усмивка, продължава напред, а аз го следвам. Поглеждам назад и виждам жената да гледа през рамо. Колко отчаяна и безсрамна може да бъде една жена? Но после се смее на себе си. Аз съм не по-малко отчаяна, когато става дума за Джеси, и определено съм напълно безсрамна.

Пресичаме улицата и приближаваме „Риц“. Смаяна съм, когато вратата се отваря за нас. Джеси ми дава знак да вляза. В „Риц“ ли ще закусваме?

Не казвам нищо, докато ме води към ресторанта, а салонният управител ни настанява на най-неприлично величественото място. Това изобщо не е в стила на Джеси и определено не е в моя.

— Два пъти яйца по бенедиктински върху хляб, капучино с двойно кафе, но без шоколад, и силно черно кафе! Благодаря — поръчва Джеси и подава менюто на сервитьора.

— Разбира се, сър — казва той, взема моята изискана платнена салфетка и я полага в скута ми, после повтаря същото грижливо изпълнено движение с Джеси и се оттегля. Зяпам околното обкръжение, пълно с възпитани, богати хора. Чувствам се неудобно.

— Как върви денят ти? — пита Джеси небрежно и в гласа му няма и следа от емоция. Това само увеличава безпокойството ми. Въпросът ме връща отново към мрачното му присъствие от другата страна на претенциозната маса. Той маха салфетката от скута си и я поставя на масата. Лицето му е безизразно, докато ме гледа.

Какво трябва да кажа, по дяволите? Още няма десет и половина, а денят ми вече е много специален. Дотук открих възрастта му, използвах вибратор, вързах го с белезници за леглото и го зарязах там, а сега сме на късна закуска в „Риц“. Това не е обичайната ежедневна програма.

— Не съм сигурна — отговарям честно, защото имам чувството, че ще последват още няколко специални неща, които мога да добавя към списъка.

Свежда очи, така че дългите му мигли падат като ветрила върху скулите му.

— Да ти кажа ли как върви моят?

— Ако искаш — прошепвам. Не мога да скрия нервността в гласа си. Дори не съм уверена, че Джеси няма да направи сцена в най-шикозния хотел в Лондон пред най-шикозните хора в Лондон.

Обляга се назад в стола си и забива в мен мощния си зелен поглед.

— Моят сутрешен крос беше провален от малка предизвикателна изкусителка, която ме върза с белезници за леглото ни и ме изтезава за информация. После ме заряза безпомощен и отчаяно нуждаещ се от нея. — Започва да си играе с вилицата пред него, а аз клюмвам под втренчения му поглед. Той си поема дълбоко дъх. — Накрая стигнах до телефона, който тя беше оставила на ето толкова разстояние от ръката ми — показва, като свива палец и показалец. — А после чаках един от служителите ми да дойде и да ме освободи. Пробягах двайсет и два километра, като постигнах личен рекорд за време, за да прогоня част от натрупаното напрежение, което тя ми създаде, а сега седя, гледам красивото ѝ лице и имам желание да я наведе върху тази красиво подредена маса и да я чукам до следващата седмица.

Ахвам от грубите му думи, изречени без никаква загриженост наред „Риц“. Боже, какво ли мисли Джон за мен? Надявам се, че се е смял. Изглежда Джон намира реакциите и поведението на Джеси към мен за доста забавни.

Сервитьорът оставя кафетата ни, кимваме му с благодарност и той се оттегля отново.

Вдигам своята елегантна (вероятно солидна) сребърна лъжичка и започвам да бъркам кафето си.

— Имал си изпълнена със събития сутрин. — Поглеждам нервно нагоре и виждам, че се опитва да потисне усмивката си. Иска да се засмее, но иска и да ми е ядосан и от това се чувствам много по-добре.

Накрая въздъхва.

— Ава, никога повече не ми причинявай това!

— Ти беше ядосан до лудост — изричам. Въздъхвам дълго и облекчено и се разпадам в жълтия си трон.

— Аз бях много, много повече от ядосан до лудост, Ава — отвръща. Вдига ръце и започва да разтрива слепоочията си, сякаш се опитва да се отърве от спомена.

— Защо?

Спира наред разтриването.

— Защото не можех да те докосна — казва, сякаш съм тъпа. Сигурно е видял обърканото ми изражение, защото сваля ръце от челото си и поставя лакти на масата. — От мисълта да не мога да те докосна изпаднах в паника.

— Аз бях в стаята! — изтърсвам твърде високо. Оглеждам се бързо наоколо, за да съм сигурна, че не съм привлякла вниманието на изисканата клиентела.

Джеси ми се мръщи.

— Не беше в стаята, когато излезе!

Навеждам се през масата.

— Излязох, защото ти ме заплаши. — Това определено не е разговор за лукса на „Риц“.

— Да, защото ти ме ядоса до лудост — отсича. Опулва очи към мен. — Кога взе тези белезници? — пита обвиняващо, докато дланите му удрят масата. Дрънченето кара другите посетители около нас да замълчат.

Облягам се назад в трона си и чакам да продължат разговорите си.

— Когато си тръгнах от работа вчера. Ти малко провали плана ми с твоето наказателно чукане — мърморя сърдито.

— Внимавай с езика! Аз ли съм провалил плана ти? — пита невярващо. — Ава, нека ти кажа: никъде в моите планове не беше написано, че ще ме вържеш и че ще зависи от твоята милост. Така че *ти* провали *моя* план.

И двамата прекратяваме всички приказки за планове, наказателно чукане и белезници, щом сервитьорът се приближава с храната ни. Поставя я първо пред мен, после пред Джеси, извъртайки чиниите така, че поднесеното (което изглежда повече като изкуство) да е в най-добрата позиция, да му се възхищаваме, преди да го нападнем с ножовете и вилиците си. Усмиввам се с благодарност.

— Това ли е всичко, сър? — пита сервитьорът.

— Да, благодаря.

Сервитьорът се отдалечава от масата и ни оставя да се върнем към нашия неуместен разговор.

Забивам нож в чинията си. Блюдото изглежда прекалено добро за ядене.

— Трябва да знаеш, че твоята изкусителка е извънредно доволна от себе си — казвам замислено, докато обвивам устни около най-вкусното парче тост с пушена съомга и холандски сос.

— Обзалагам се — отвърща Джеси и вдига вежди. — Тя знае ли колко лудо влюбен съм в нея?

Разтопявам се на място. Аз съм в „Риц“, ям най-невероятната храна и през масата гледам най-унищожително красивия мъж, който някога съм виждала — моя най-унищожително красив мъж. Целият мой. Отново се грея на слънцето на Седмото небе на Джеси.

— Мисля, че знае.

Той отново забожда хапка от чинията си.

— По-добре е не само да мисли.

— Тя знае.

— Добре.

— Какъв е проблемът все пак? — питам. — Трийсет и седем години са нищо.

Хвърля поглед към мен. Изглежда почти засрамен.

— Не знам. Ти си в средата на двайсетте, а аз съм в края на трийсетте.

— И какво? — продължавам. Наблюдавам го внимателно. Наистина има комплекс за възрастта си. — Това тревожи теб повече,

отколкото тревожи мен.

— Може би — казва. Опитва се да стане сериозен. Виждам, че е облекчен от липсата на загриженост от моя страна. Поклащам глава и се връщам към ястието. Моят арогантен плейбой е несигурен, но аз го обичам още повече заради това.

Храним се в мълчание, а сервитьорът редовно проверява всичко ли е наред. Щом свършваме, разчиства чиниите бързо и Джеси иска сметката.

— Е, кога ще пазаруваме дрехи тогава? — пита и отпива от кафето си.

Не мога да спра дългата гневна въздишка, която се изплъзва от устните ми. Забравила съм за това и знам, че ако му откажа, бързо ще бъда изхвърлена от Седмото небе на Джеси. Свивам рамене.

— Петък по обяд?

Бръчката му се връща на позиция.

— Това е в последния момент, не мислиш ли?

— Ще намеря нещо. — Довършвам най-страхотното кафе, което някога съм пила.

— Запиши ме в дневника си за петък следобед... за целия следобед!

— Какво? — усещам как веждите ми се смръщват.

Джеси вади купчина банкноти от портфейла си и слага пет двайсетачки в подвързаната с кожа папка, която сервитьорът току-що е оставил. Сто лири за закуска?! Това е новата ми рокля!

— Запиши си среща за петък следобед с господин Уорд! Например към един. — Зелените му очи танцуват от задоволство. — Ще пазаруваме и няма да бързаме да се приготвяме за партито.

— Не мога да запазя целия си следобед само за една среща! — изтърсвам невярващо. Господин Неразумен се е върнал.

— Можеш и ще го направиш. Плащам му достатъчно. — Става и идва от моята страна на масата. — Трябва да кажеш на Патрик, че живееш с мен. Няма да вървя на пръсти около него още дълго.

Ставам, приемам подадената ми ръка и го оставям да ме изведе от ресторанта. Не, той няма да стъпва на пръсти. Просто ще продължи да гази наред.

— Това ще ни постави в неудобно положение — опитвам се да го вразумя. — Той няма да се впечатли, Джеси. И не искам да мисли, че

се мотая, вместо да работя, когато имам *делови* срещи с теб.

— Изобщо не ми пука какво мисли той. Ако не му харесва, ще се оттеглиш — казва и продължава напред, влачейки ме след себе си.

Да се оттегля ли? Аз обичам работата си, обичам и Патрик.

— Ти ще го прегазиш, нали? — казвам предпазливо. Моят мъж е като носорог.

Лакеят му подава ключовете от колата и Джеси му пъхва петдесетачка. Петдесетачка! Само за паркирането и връщането на колата? Наистина много хубава кола, но все пак.

Джеси се обръща към мен, докосва с длан бузата ми и потрива нос в моя.

— Приятели ли сме? — Ментовата му свежест ме удря като булдозер.

— Да — признавам, но ако съдя по разговора от последните няколко минути, няма да сме приятели още дълго. — Благодаря за закуската.

Усмивва се.

— Моля. Къде отиваш сега?

— „Роял Парк“.

— Близко до Ланкастър Гейт? Ще те закарам. — Прилепва плътно устни към моите и притиска таза си напред нежно.

Ахвам.

Не може да го прави пред „Риц“! Чувам как се смее на моето смайване, след което ме дръпва към колата. Лакеят ми отваря вратата и аз се усмихвам мило, преди да се кача. След като се пъхва зад волана и стисва коляното ми бързо, Джеси изфучава в сутрешния лондонски трафик с обичайната си тревожна скорост.

— Какво да кажа на Патрик? — питам и се обръщам да го погледна. Толкова е красив.

— Какво? За нас ли? — стрелва ме с поглед. Бръчката му е отново на мястото си.

— Не, за нашата делова закуска. Какво сме обсъждали?

Свива рамене.

— Кажи му, че сме се договорили за таксите и че искам да дойдеш в Имението в петък, за да приключим с проектите!

— Правиш го да изглежда прекалено просто — изричам. Въздъхвам и се облягам на седалката, докато гледам към парковете.

Джеси поставя ръка на коляното ми и стисва.

— Бебче, ти го правиш да изглежда прекалено сложно.

Джеси набива спирачки пред хотел „Роял Парк“ и махва на доволно изглеждащия лакей, който се приближава, за да вземе колата.

— Ще те видя у дома. — Слага длан на тила ми и ме дръпва към себе си за едно продължително сбогуване. Позволявам му да ме целуне, без да ме е грижа за лакея, който стои наблизко и зяпа с копнеж колата на Джеси.

— Около шест — потвърждавам, докато целува ъгълчето на устата ми.

Ухилва се.

— Около.

Знам, че не е времето да започвам темата, но ще ме яде през останалата част от деня. Не може да е сериозен, нали?

— Не мога да се оттегля на двайсет и шест.

Обляга се назад в седалката. Тъпите зъбни колелца се задействат. Това ме разтревожва мигновено. Той е сериозен.

— Казах ти, не обичам да те деля.

— Това е глупаво — изтърсвам, което очевидно е грешка, ако съдя по намръщването му.

— Не ме наричай глупав, Ава!

— Не те наричам глупав. Казвам, че амбициозното ти намерение е глупаво — споря тихо. — Никога няма да те напусна. — Протягам ръка и я плъзвам по тила му. Трябва ли му уверение за това?

Прехапва устни, докато се взира във волана на колата.

— Това не пречи хората да се опитват да те отнемат от мен. Не мога да го позволя. — Той обръща измъчени очи към мен. Сякаш някой ме е ритнал в стомаха.

— Какви хора?

Поклаща глава.

— Не определени хора. Не те заслужавам, Ава, но по някакво шибано чудо те имам. Ще те защитавам свирепо, ще премазвам всяка заплаха. — Ръцете му се плъзват по волана и кокалчетата му побеляват от стискане. — Добре, трябва да спрем да говорим за това, защото започвам да се чувствам малко жесток.

Седя и гледам моя красив, невротичен, властен маниак и ми се иска да му дам уверението, от което се нуждае. Думите ми няма да

свършат работа. Вече започвам да го осъзнавам.

Разкопчавам колана и изпълзявам през колата, за да възседна скута на Джеси. Майната му на лакея! Дръпвам лицето на Джеси към своето, обгръщам с длани бузите му и отпускам устни към неговите. Той стене и стисва дупето ми, за да ме придърпа по-близо. Искам да ме върне в „Луссо“ още сега, но не мога да вържа Микаел.

Езиците ни бавно се преплитат, въртят се, отдръпват се и се сплитат отново и отново. Копнея за този мъж. Това е болезнен и постоянен копнеж и знам, че той изпитва съвсем същото по отношение на мен.

Отдръпвам се и виждам, че очите му са затворени. Виждала съм това изражение и преди, а последния път беше, когато имаше да ми казва нещо.

— Какво има?

Очите му бързо се отварят.

— Няма нищо — отрича. Приглажда разхлабен кичур от косата ми. — Всичко е наред.

Замръзвам в скута му. Казвал е това и преди и нищо не е било наред.

— Имаш да ми казваш нещо.

— Права си, имам. — Главата му се отпуска и аз усещам гадене. Но тогава очите му отново се вдигат и откриват моите. — Обичам те до полуда, бебче.

Отдръпвам се леко.

— Но не това имаш да ми казваш в момента.

Разтапя ме от удоволствие в скута си, когато ме озарява с усмивката си, запазена само за жени.

— Това е. И ще продължа да ти го казвам, докато ти омръзне да го чуваш. За мен е новост — добавя и свива рамене. — Харесва ми да го казвам.

— Няма да ми омръзне да го чувам, но не го казвай на никоя друга! Не ми пука колко ти харесва да го казваш.

Ухилва се с истинска момчешка, дръзка усмивка.

— Това кара ли те да ревнуваш?

Мръщя се.

— Господин Уорд, да не говорим за ревност! Току-що се заклехте да прегазите всяка заплаха!

— Добре, да не говорим! — Дръпва ме към себе си и извърта хълбоци нагоре, отприщвайки порочно пулсиране в сърцевината ми. — Да си вземем стая вместо това! — прошепва той и отново се усмихва с тези негови проклетни, възхитителни устни.

Боричкам се като луда да се измъкна от скута му, за да избягам от разтопяващото му докосване, преди да съм разкъсала костюма му тук и сега.

— Ще закъснея за срещата. — Грабвам чантата и притискам устни за миг към неговите. — Искам да ме чакаш в леглото, когато се прибера.

Отправя ми доволна усмивка.

— Искания ли отправяте, госпожице О'Ший?

— Ще ми откажете ли, господин Уорд?

— Никога, но ти помниш кой командва, нали? — Опитва се да ме сграбчи, но аз избутвам бързо ръката му и изскачам от колата, преди напълно да ме е погълнал.

Пъхвам глава отново вътре.

— Ти командваш, но аз се нуждая от теб. Затова... би ли могъл да ме чакаш гол?

— Нуждаеш се от мен ли? — пита той с триумфиращо изражение.

— Винаги. Ще се видим у вас. — Затварям вратата и го чувам да вика: „У нас“, докато се отдалечавам. Усещам чифт очи, които дълбаят в мен, и се обръщам. Лакеят ме гледа с огромна усмивка на лицето. Изчервявам се обилно и побягвам по стълбите на хотела.

Водят ме до същото сепаре, в което се срещнах с Микаел предишния път, а той вече ме чака. Колажите са разположени пред него на масата и той ги изучава. Изглежда по-непринуден днес — сакото му е свалено, вратовръзката е разхлабена, но светлорусата му коса е все така перфектно оформена.

Вдига поглед, щом влизам.

— Ава, много се радвам да те видя отново — казва. Гласът му, с неговия лек акцент, е все така спокоен.

— И аз, Микаел. Получил си скиците ми — кимвам към колажите, докато слагам чантата си на един от големите зелени кожени дивани.

— Да, но проблемът е, че харесвам всички. Ти си твърде добра.
— Протяга ръка и аз я поемам.

— Радвам се — отвръщам. Усмивхам се широко.

Пуска ръката ми и се обръща отново към масата.

— Но клоня към тази — сочи скицата в кремаво и бяло, която самата аз предпочитам.

— Това би бил и моят избор. Мисля, че изразява най-добре стремежа ви.

— Така е — съгласява се и ми се усмихва топло. — Седни, Ава! Искаш ли нещо за пиене?

Кацвам на дивана.

— Вода, благодаря.

Кимва на сервитьора при вратата и сяда на дивана до мен.

— Извинявам се за отлагането на срещата. Нещата у дома не се оправиха толкова бързо, колкото бях планирал.

Разводът, значи. Не мога да си представя, че нещата ще минат гладко, ако си богат колкото Микаел. Жена му сигурно се опитва да му измъкне и последното пени. Но не казвам нищо. Подозирам, че Ингрид не е трябвало да ми разкрива толкова много, а не искам да я уволнят.

— Няма проблем, наистина — усмихвам се и отново поглеждам към колажите. — Да разбирам, че клоним към това тогава? — поставям ръка върху скицата в кремаво и бяло.

Микаел се премества напред.

— Да. Харесва ми простотата и топлотата. Ти си много умна. Човек би помислил, че ще изглежда безцветно и студено, но изобщо не е така.

— Благодаря. Всичко е в тъканите и тоновете.

Усмивха се, а сините му очи проблясват.

— Да, предполагам.

Прекарваме няколко часа в обсъждане на срокове, графици и бюджет. С него наистина се работи лесно, което е огромно облекчение. След като отхвърлих поканата му за вечеря, се тревожех, че може да се получи неловко, но той прие мъжки мой отказ и не каза нищо повече.

— Всичко ще бъде от възстановими материали, нали? — пита. Прокарва пръст по скицата на голямото легло с четири колони.

— Разбира се — отвръщам и соча по-голяма част от другите мебели. — Разбирам, че Комисията по горите е сериозна институция в

скандинавските страни.

— Така е — смее се. — Всички трябва да дадем своя принос за околната среда. Получихме малко лоши отзиви в пресата след „Луссо“.

Съзнанието ми е залято с картини на дванайсет супермотора и гълтащ огромни количества бензин DBS.

— Така е — съгласявам се.

Обсъждаме още известно време и аз се извинявам, за да използвам тоалетната. Доволна съм колко добре се развива срещата и нямам търпение да се върна в офиса и да започна да работя по дизайна. Застанала съм пред огледалото, разрошвам коса и пощипвам бузите си, след което излизам от тоалетната, пресичам лобито на хотела и се връщам в сепарето.

Но доброто ми настроение скоро е съсипано, когато влизам в залата и едва не се задавам. Какво прави той тук, по дяволите?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеси стои нахално до Микаел и гледа скиците ми. О, този път отиде прекалено далеч. Ще съсипе моята делова среща. Боже, той ще прегази Микаел, а дори не знае, че ме е канил на вечеря.

Не знам какво да правя, докато стоя и ги гледам как си бърбят делово, а аз се опитвам да измисля как да се справя с положението. Обичайната ми реакция относно своеволията на Джеси е да се развикам по него, но след като Микаел е тук, изобщо не може да става и дума за това.

Сякаш усетил присъствието ми (винаги го усеща), Джеси се обръща с лице към мен. Хвърлям му поглед „насилваш си късмета“ и бавно ги приближавам.

— Микаел — казвам и минавам между тях, за да седна на масата. Усещам как Джеси се напруга от глава до пети при непринуденото ми обръщение към клиента ми. Може да отиде и да се хвърли от най-близката скала! Заслужава всичко, което получава. А иска да живее с него? Може да забрави и никакво вразумяващо чуване няма да успее да промени решението ми.

Микаел ми се усмихва. Не пропускам вдигнатата вежда.

— Ава, да ви запозная! Това е Джеси Уорд. Той купи панорамния апартамент в „Луссо“. Показвах на господин Уорд скиците ти. Впечатлен е колкото и аз.

— Много мило — казвам, без дори да обърна внимание на Джеси, даже му обръщам гръб, за да застана с лице към клиента си. — Искаш ли да се уговорим за следващата ни среща още сега? — питам и усещам как от Джеси се излъчва хлад.

— Да, би било добре — казва Микаел. — Петък следобед устройва ли те? Може да се видим в „Лайф“ и да добием груба представа за количествата. Мога ли да те почерпя един обяд? — вдига вежди въпросително и въпреки че знам, че не трябва да поощрявам такъв тип поведение, не мога да се сдържа.

— Петък следобед ме устройва, а един обяд би бил чудесен — отвърщам. Усмиввам се, но усещам топлия ментов дъх на Джеси на тила си. Застанал е прекалено близо за човек, който се предполага, че не ме познава.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — избоботва Джеси.

Боже, смята да прегази Микаел.

Сграбчва раменете ми и виждам как Микаел се намръщва объркано. Джеси бавно ме завърта, докато смаяното ми лице се извъръща нагоре към него.

— Бебче, забравила ли си, че ще те водя да пазаруваме?

„О, по дяволите!“

Наистина няма никакво уважение или срам. Микаел ще се обади на Патрик, за да се оплаче, после Патрик ще разбере за Джеси и ще ме уволни! Дори не мога да намеря сили да му хвърля възмутен поглед, когато поглежда надолу към смаяното ми лице, а очите му проблясват.

— Не знаех, че се познавате — казва Микаел, който явно е объркан. Току-що бяхме представени и никой от нас не уведоми Микаел, че вече се познаваме. Ние сме много повече от познати.

Джеси зашеметява Микаел с убийствена усмивка.

— Бях наблизко и знаех, че любовта на живота ми е тук — свива рамене. — Реших да се отбия и да си получа дозата. Няма да я видя още няколко часа — обяснява, навежда се и докосва с устни ухото ми. — Липсваше ми — прошепва.

Обръща ме отново с лице към Микаел и придърпва гърба ми към гърдите си, след което обвива ръце около мен и целува слепоочието ми. Това е толкова непрофесионално. Искам да умра на място. Поглеждам към Микаел и виждам, че замислено наблюдава малката прегазваща сесия.

— Съжалявам. Когато спомена, че си тук, за да се срещнеш с приятелката си, не знаех, че говориш за Ава — казва Микаел студено.

— Да. Не е ли прекрасна? — казва, отново притиска устни до слепоочието ми и вдишва в косата ми. — И цялата е моя — добавя тихо, но достатъчно силно, за да чуе Микаел.

Усещам как лицето ми се сторещява с всяка секунда. Очите ми се стрелкат навсякъде, само не и в посоката на Микаел. Дали се опитва да премахне Микаел? Той е клиент, а не заплаха. Поне не такава, за която Джеси знае. Бог да ми е на помощ, ако разбере за поканата за вечеря.

Очите ми спират за кратко върху Микаел. Той ме наблюдава внимателно. Чувствам се ужасно неудобно.

— Господин Уорд, ако аз имах такава Ава, несъмнено щях да направя съвсем същото — казва. Усмивва ми се и усещам как лицето ми пламва още повече. — Може би в понеделник е по-подходящо?

Гласът ми едва излиза:

— Разбира се, в понеделник ще бъде добре — опитвам се неусетно да се освободя от Джеси, но той ме е стиснал здраво и знам, че дори цялата британска армия би се затруднила да ме измъкне от ръцете му.

Микаел протяга ръка към мен.

— Ще се обадя, за да уточним час, щом проверя графика си.

Приемам предложената ръка. Приключвам важна делова среща с много важен клиент, а съм напълно обгърната от моя невротичен, властен маниак. Ужасена съм.

— Чакам с нетърпение — казвам ентузиазирано и получавам в същия миг рязко побутване в гърба. Той дразни ли ме?

Микаел излиза от сепарето и съзирам, че поглежда през рамо, докато напуска. Едва забелязвам замисленото изражение на бледото му лице и си мисля, че Джеси току-що му е отправил предизвикателство. Мога да припадна от гняв.

— Не мога да повярвам, че ти току-що направи това — казвам тихо, докато се вирам в нищото. — Ти току-що прегази моя най-важен клиент.

Завърта ме в ръцете си и се озовавам на едно ниво с лицето му, докато той се навежда, за да се изравни с мен.

— Кой е най-важният ти клиент? — пита със силно смръщено чело.

Извъртам очи.

— Ти си ми любовник, който ми е клиент.

— Аз съм нещо повече от твой любовник!

Поглеждам към паникьосаното му лице, което е така близо до моето, и проклинам желанието си да се отправя към бара и да обърна голяма чаша вино. Не, всъщност нека е бутилка!

Издишвам напълно отчаяна.

— Трябва да се върна на работа — казвам, обръщам се, но усещам как ръката му стиска китката ми, както и обичайната

горещина, която е предизвикана от докосването му.

Джеси заобикаля, за да застане с лице към мен, без да пуска китката ми.

— Ти го поощри нарочно — изстрелва обвиняващо.

Да, направих го! Точно както Джеси връхлетя в „Роял Парк“ нарочно, за да провали срещата ми. И за какво? Поглеждам нагоре към него през мъглата от сълзи, събрали се в очите ми.

— Защо? — питам. Въпросът е прост.

— Защото те обичам — казва тихо.

— Това не е оправдание — тонът ми подсказва, че съм напълно разбита, което е нормално, защото съм.

Главата му се вирва нагоре шокирано и той ме приковава на място с ужасения си поглед.

— Напротив. И както и да е, той е известен женкар.

Добре, сега просто си измисля извинения, за да оправдае неразумното си поведение. Ако ме обича, трябва да ме подкрепя в работата ми, не да се опитва да я саботира.

— Не можеш да проваляш всяка моя среща с мъж клиент — казвам уморено, без да имам вяра, че опитът ми да го вразумя ще успее.

— Няма. Само него. И всеки друг мъж, който може да е заплаха.

Искам да вдигна глава и да изкреция към небесата. Джеси вижда заплаха във всеки мъж.

— Трябва да вървя — отсичам. Опитвам се да се освободя от ръката му, но той отказва да ме пусне.

— Ще те закарам — информира ме и неохотно пуска китката ми.

— Събери си нещата! — Отива до масата и започва да събира колажите ми. — Тези са наистина добри.

Не мога да се включа в ентузиазма му. Чувствам се обезверена и празна. Виждам как мечтаната ми кариера се оттича в канала пред очите ми, а най-лошото е, че съществува и дребният страх, че ще го притисна да се напие до припадък, ако не се съгласявам с неговите неразумни желания. Как може да премина от състояние на толкова неимоверно въодушевление до толкова невероятно отчаяние за толкова кратко време?

Джеси ме оставя на ъгъла на площад „Бъркли“ по моя молба, за да не забележи Патрик, че излизам от колата на господин Уорд, и то

почти четири часа, след като тръгнах на сутрешна среща с него. Трябва да помисля как да поднеса това на шефа си и се моля на всичко свято Микаел да не му каже пръв. Към въпроса трябва да се подходи внимателно.

Целувам Джеси по бузата и го оставям да ме гледа. Той дъвче жестоко долната си устна, докато се измъквам от колата. Не казвам нищо, нито пък той.

— Доста дълго време те нямаше, цвете — казва Патрик, докато се настанявам на бюрото си.

— С Микаел имахме много за обсъждане. Нещата изглеждат добре — обяснявам.

Това изглежда задоволително обяснение, защото Патрик се усмихва незабавно.

— Доволен ли е?

— Много — потвърждавам и това разширява усмивката на Патрик с още няколко сантиметра.

— Чудесно! — възкликва и се отправя към кабинета си доволен.

Проверявам имейла си и чувам вратата на офиса да се отваря. Поглеждам и виждам огромен букет калии да се носи към мен. Наистина ли? Оставих го преди пет минути.

Кацват на бюрото ми и момичето въздъхва.

— Не знам защо просто не ти купи магазина. Подпиши се тук, моля! — пъхва папката под носа ми и аз надрасквам името си.

— Благодаря — отвърщам, подавам ѝ обратно папката и намирам картичката.

Съжалявам... почти.

Дж. х

Отпускам се в стола си. Това, което има предвид, е... че съжалява, защото знае, че ме е разстроил. Изобщо не съжалява, че е прегазил Микаел или че е съсипал моя ден. Може би трябва да остана у Кейт довечера. Добре ще ми дойде малко време, голяма бутилка вино, моите собствени мисли и никакво разсейване.

Вратата на офиса отново се отваря и виждам Рут Куин да ми се усмихва. Защо е тук? Говорих с нея тази сутрин. Русата ѝ коса блести и подскача, докато върви към бюрото ми и маха развълнувано.

— Ава! — припява.

— Рут — отвръщам. Мръщя се, но тя изглежда не забелязва смущението ми.

— Бях в района и реших да се отбия. — Намества стройното си тяло на стола пред бюрото ми.

— О? — казвам и очаквам да продължи.

— Да — добавя и се усмихва, но не обяснява повече.

Поглеждам часовника. Още няма три. Имам още три часа, в които да ѝ изпратя проектите по имейла.

— Има ли нещо, което искаш да добавиш в изискванията? — питам.

— Не. Нищичко. Сигурна съм, че ще харесам проектите.

Не съм убедена какво да кажа. Отбила се е за нищо? Без причина?

— Добре ли си, Ава? — пита. Усмивката ѝ помръква.

Окопитвам се.

— Да, добре съм — отвръщам. Усмиввам се насила. Не съм добре, но искам да си тъгувам на спокойствие, без да водя безцелни разговори с клиент. — Подготвих всичко, Рут. Ще се свържа с теб до края на работния ден. — Знам, че вече ѝ казах това по телефона, но какво друго да кажа? Да ѝ предложи ли кафе?

— Прекрасно — отговаря. Приглажда косата си и я отмята през рамо. — Ще правиш ли нещо приятно този уикенд?

Сега наистина се мръщя. Тя не е лепка, нали?

— Не съм сигурна.

— Трябва да пийнем по едно!

Стена вътрешно. Иска да сме приятелки. Никога не смесвай бизнеса с удоволствието — новото ми правило важи и за жени клиенти. Какво да кажа?

— Добре — думата се изплъзва от устните ми и ме смайва. Не искам да пия с Рут.

— Сигурна ли си, че искаш?

— Да, добре — потвърждавам. Опитвам се да се усмихна.

— Проблем с мъж? — Красивата ѝ, съвършено изскубана вежда се вдига.

— Не — поклащам глава.

— Ава, познавам кога една жена е объркана. — Смее се. — Била съм в това състояние на обърканост.

— Честно, Рут, няма мъж. — Нуждая се от Кейт за тази тема, не от клиент. Вино и Кейт.

Рут ми се усмихва разбиращо и се изправя.

— Не си струват грижите.

Отвърщам на усмивката ѝ, но само защото изглежда си тръгва.

— Скоро ще ти пратя проектите, Рут.

— Нямам търпение. Ще говорим скоро... за питиета. — Излиза от офиса и ме оставя обърквана.

В края на деня не отивам у Кейт. Напускам офиса и съм притеглена към доковете „Сейнт Катрин“ от магнита Господар на Секс Имението. Казах, че няма да го напусна, а и се нуждая от отговори на трупациите се въпроси: например за тайнствената жена.

— Добър вечер, Ава!

— Здравей, Клайв. Може ли да говоря с някого от охраната, моля?

— Всички са извън сградата в момента. — Отклонява вниманието си към компютъра. Това е неговият начин да попречи на разговора ни да продължи, неговият начин да ме отбегне.

— Да — казвам. Въздишам и продължавам към асансьора. Когато вратата се отваря към панорамния апартамент, си отключвам и се отправям право към кухнята. Изритвам обувките си и търся вино, за което знам, че няма да е там, а после и ваза, в която да сложа цветята. Спомням си букета горе, който набързо захвърлих върху скрина, за да подготвя чукането за измъкване на истината, затова се качвам уморено и влизам в спалнята, за да го взема.

„О... Боже...“

Новият ми вибратор, украсен с диаманти, е на милиони парчета в далечния край на спалнята, а в стената срещу леглото има дупка. Спалнята е огромна, така че Джеси сигурно го е запратил с голяма сила. Внезапно ми хрумва, че решението да напусна, преди да се освободи, е било едно добре взето решение.

Поглеждам към леглото и виждам, че белезниците още висят от таблата. В ума ми нахлуват образи на Джеси, който избухва в ярост. Този мъж има проблеми — големи, неразумни, скапани проблеми... с контрола... с мен.

Коленича и събирам парчетата, после ги отнасям в банята, хвърлям ги в кошчето и започвам да пълня ваната. Взимам калиите,

които отчаяно се нуждаят от вода, и тръгвам надолу по стълбите.

Стигнала съм едва до средата, когато чувам входната врата да се затваря тихо, и спирам, докато гледам как Джеси се появява. Той застава в основата на стълбите и поглежда нагоре към мен. Красивото му лице е безизразно, а обичайно ведрите му очи сега са малко изцъклени. Сваля сакото си и започва бавно да разкопчава копчетата на ризата си, докато ме наблюдава. После пуска ризата върху сакото на пода и изритва обувки, чорапи, панталони и боксерки. Очите ми са привлечени от червените белези на китките му, щом сваля „Ролекса“ си. Хвърля и него върху купчината. Никога повече няма да го връзвам с белезници.

— Няма да ме пипнеш и с пръст, докато не ми кажеш коя беше онази жена. — За това може да е нужна цялата ми воля, особено ако започне обратно броене, но няма да отстъпя.

— Не знам — казва. Лицето му е напълно безизразно.

— Значи не си казал на Клайв да не ми позволява да гледам записите от охранителните камери?

Почти се усмихва.

— Моето красиво момиче е безмилостно.

— Моят Бог е уклончив.

— Ава, ако нямах нужда да съм с теб точно сега, щях да споря.

— Но имаш, затова ще ми кажеш.

— Спал съм с нея.

Не показвам изненада. Вече се бях досетила за това.

— Тогава защо е била тук?

— Защото е чула, че съм изчезнал.

— Това ли е? Била е разтревожена?

Свива рамене.

— Да. Това е. Сега ела при мен!

— Защо просто не ми го каза преди?

Свива отново рамене:

— Защото не беше голям проблем, преди ти да го превърнеш в такъв.

Започва да изкачва бавно стълбите, напълно гол и зашеметяващо поразителен. Грабва ме, без да спира, като ме кара да изпусна цветята и да се увия около тялото му.

— Ти го направи голям проблем, като отбягваше въпросите ми.

Не отговаря. Искам да отпоря парче кожа от него заради това, че провали деня ми. Искам да тупам с крак и да крещя от гняв, но изглежда не мога да намеря сили или желание да го направя. Той отговори и вече го искам върху себе си. Умът ми е замаян, но тялото ми трепти... за него.

Поставя ме на крака и започва бавно да ме съблича, а аз стоя тихо и го оставям да ме съблече. Бих заложила на наказателно чукане след изпълнението ми тази сутрин, но вместо това получавам нежен Джеси. Не възразявам. Точно сега имам нужда да е нежен и любящ.

След като и двамата сме голи, той ме поставя на дебелия кремав килим и ме притиска с тялото си. Заравя лице в шията ми и вдишва. Правя същото и поемам ментово свежата му прелест. Обвивам ръце плътно около гърба му, за да го придърпам по-близо и да залича всяко пространство, което може да е останало между нас.

Лежим на пода в средата на спалнята и се държим дълго време, а аз се вирам в тавана и галя косата на Джеси. Силното туптене на сърцето му до моите гърди ми действа успокояващо.

— Липсваше ми — прошепва във врата ми.

Потрепервам, когато усещам да прави с език кръгове около деликатната плът под ухото ми. Били сме разделени за по-малко от пет часа. Бих могла да кажа, че е неразумен, но и на мен ми липсваше.

— Благодаря за цветята.

— Моля — изрича. Целува устните ми, после отмята косата от лицето ми и се вира в мен. — Искам да те завлека на пустинен остров и да те имам само за себе си завинаги.

Целува устните ми и ни преобръща така, че възсядам хълбоците му. Усещам доказателството за желанието му, вклинено между телата ни, и то отприщва всички мои обичайни отчаяни копнежи по него. Зърната ми се свиват под внимателния му поглед и устните му се разтеглят в неговата топяща усмивка, запазена само за жени. Искам да бъде само за мен. Жегва ме необяснимо собственическо чувство.

— Обичам те — въздъхва.

— Знам. — Прокарвам длани по гърдите му и щипвам едното му зърно. — И аз те обичам.

— Дори след днес?

— Имаш предвид, след като ме преследва цял ден ли?

Цупи се игриво и подлага ръце под главата си. Потича ми слюнка, когато мускулите му се свиват.

— Бях разтревожен за теб.

Вдигам подигравателно вежда.

— Бях! — спори.

Изобщо не е бил разтревожен за мен. Получил е неразумен и неоправдан пристъп на собственическо чувство.

— Ти прекали и беше глупаво властен. Моят предизвикателен мъж трябва да се отпусне.

Мръщи се.

— Не съм предизвикателен.

— Ти си предизвикателен и отричащ.

Челото му се смръщва.

— Какво отричам?

— Че си предизвикателен и неразумен. Твоето изпълнение днес беше извън всякаква мярка. — Трябва да съм спокойна, че няма да провали всяка моя делова среща, която имам с мъж. Каза, че ще е само Микаел, но после допълни: „... и всеки друг мъж, който е заплаха“. Представата му за заплаха е на милиони километри от моята представа за заплаха. Ще прегази всичките ми клиенти мъже, сигурна съм. Дневникът ми ще бъде заключен с катинар, както и устата ми. Няма да му казвам нищо.

Поглежда ме леко намръщен.

— Микаел би се опитал да те сваля и тогава *наистина* ще трябва да го прегазя.

Смея се тихо. Няма нужда да знае, че Микаел вече се опита. Ще задържа това късче информация за себе си.

— Е, мисля, че го показва доста ясно. Беше неудобно.

— Беше необходимо — мърмори той и аз извъртам очи, драматично показвайки раздразнението си.

— Трябва да тичаш повече. О, ваната! — възкликвам, скачам и изтичвам в банята.

— Не, трябва да те имам по-често — вика Джеси след мен.

— Това не е ли достатъчно? — Спирам кранчето. Мисля, че не би могъл да ме остави да работя целия ден, без да окаже някакъв вид намеса. Бих ли искала да *не* се меси? Харесвам цветята и съобщенията, просто имам проблем с прегазванията. Ако му откажа да говоря с него,

докато съм на работа, дали ще бъде изкушен да пие, за да изкара деня? Мога ли да рискувам? Отпуснатият ми мозък започва да боли... отново.

Връщам се в спалнята и откривам Джеси да лежи все още проснат на пода. Той е просто прекалено възхитителен. Отивам и отново се настанявам върху хълбоците му.

— Времето, в което те имам ли? — пита. — Не, не е. Нуждая се от теб през всяка секунда от деня. Точно както и ти от мен. Нуждая се от постоянен контакт.

Вдига ръка и щипва зърното ми. Аз подскачам върху него и се отривам в члена му. Джеси ми отправя палавата си усмивка.

— А ако не можеш да ме имаш по цял ден? — питам. Ще има дни в бъдеще, когато ще бъдеш на истинско пътуване с цел бизнес. Или може би аз.

Усмивката му моментално изчезва и е заменена от свирепия му поглед, насочен право в мен.

— Ще се опиташ ли да ме спреш?

— Не, но има много ситуации, при които няма да имаш незабавен достъп до мен. Може да съм недостижима.

По лицето му пробягва паника и долната му устна изчезва между зъбите.

— Ще посегнеш ли към водката? — изричам. Ето. Казах го.

Той се смее, а аз се мръщя.

— Обещах ти никога повече да не пия. И наистина съм го решил — казва уверено. Сяда и слага ръце на хълбоците ми. Подскачам, а той се смее. — Вана. Искам твоята мокра, хлъзгава кожа навсякъде по мен.

— Твоята увереност е похвална — мърморя саркастично, докато се изправям и му подавам ръка.

Поглежда ме с присвити очи и посяга да хване ръката ми, но вместо да стане, ме дръпва и ме извърта по гръб. Отпуска голямото си тяло върху мен и слепва устни с моите за дълга целувка.

— Много е лесно, защото те имам. Успокой се, жено!

Лесно му е да го каже. Аз се оправям с невротичен луд.

— Значи утре ще бъда необезпокоявана цял ден?

Отдръпва глава назад, за да ме погледне, и отново дъвче устната си.

— Обяд?

— Ще се виждам с Кейт за обяд.

Цупи се.

— Не може ли да дойда?

— Не — заявявам твърдо. Трябва ми време с Кейт, за да поговорим за него и за предизвикателния му маниер.

— Мисля, че си неразумна.

Отмятам глава назад и се смея, но внезапно подскачам, когато той сграбчва хълбока ми и стиска.

— Спри! — изписквам.

— Няма.

— Моля те! — От очите ми изскачат сълзи и аз се опитвам да го избутам. Не мога да понеса това.

— Обяд — казва спокойно, докато продължава да ме гъделичка.

— Абсолютно не! — изкрещявам през необуздания си смях. Това не е честно. Няма да се поддам. Няма начин.

— Може би едно вразумяващо чукане ще помогне. — Пуска хълбока ми и аз се отпускам, като се опитвам да успокоя дишането си.

— Джеси, не мога да бъда с теб всяка секунда от деня — опитвам се да му обясня.

— Ако напуснеш работа, ще можеш — казва и е ужасно сериозен.

Очите ми се разширяват от възмущение. Никога! Обичам работата си.

— Сега кой е нераз... Ооо! — възкликвам. Губя следата, когато нахлува дълбоко в мен. Боже, ето го вразумяващото чукане, но какво се опитва да ме накара да приема? Обяд или оттегляне?

Не губи време да ми обяснява. Нахлува мощно като побъркан. Краката ми се разтварят и Джеси приковава китките ми от двете страни на главата ми.

— Обяд? — пита, докато притиска силно.

Мозъкът ми е размътен, но все още успява да регистрира, че това е вразумяващо чукане за обяд. Облекчена съм. Много по-лесно е да отстъпя за един обяд, но все още не планирам да се дам просто така. Господин Предизвикателен си е намерил предизвикателство.

— Не! — крещя непокорно.

Джеси ръмжи и се засилва напред, твърдят му член ме удря здраво и бързо и той се движи навътре и навън като диво животно.

— Ти си толкова отзивчива към мен.

Така е. Докосва ме само с един пръст и губя ума и дума.

— Джеси, моля те!

Удря ме здраво с хълбоци и се притиска уверено.

— Бебче, нека обядваме заедно!

Поклащам глава, сдържайки дъха си.

— Хубаво ли ти е така?

— Да! — крещя, издишвайки рязко. В мен се надига гръмовен оргазъм. Джеси стиска по-силно китките ми.

— Кажй „да“! — настоява грубо и знам, че той също е на път да се взриви.

А ако не кажа „да“? А ако удържа? Няма да се поддам. Не може да ме чука вразумяващо всеки път, когато не се съгласявам за нещо.

Забива напред. Бедрата ми се стягат, умът ми е на възел.

— Ава, дай ми каквото искам!

— Джеси!

— Ще свършиш.

— Да! — крещя. Целият натрупан стрес от деня ще се изсипе навън всеки момент.

— Мамка му, бебче, ти ми причиняваш сериозни проблеми. — Удря ме той с още едно мощно движение на хълбоците си.

Умът ми се изпразва и съм на път да избухна, когато Джеси спира и съответно отдалечава оргазма от мен.

— Какво правиш? — напълно смаяна крещя. Вирвам хълбоци в търсене на контакта, от който се нуждая, но Джеси се отдръпва бавно и едва се докосва до мен. — Копеле! — съскам.

— Внимавай с шибания език! Кажй „да“, Ава! — настоява, диша тежко, но думите му са овладени. Как го прави? Знам, че е готов да свърши.

— Не — заявявам.

Той поклаща глава, а после впива поглед в очите ми, докато вкарва члена си навътре много бавно и извърта хълбоци.

— Ооо! — стена. — По-бързо!

— Кажй думата, Ава! — повтаря мъчително движение. — Кажй я и ще получиш каквото искаш!

— Не играеш честно — оплаквам се.

— Искаш ли да спра?

— Не! — извиквам от безсилие. Това е най-лошото изтезание.
Отпуска леко китките ми.

— Ще те попитам още веднъж, бебче. Обяд? — Извърта хълбоци напред и губя всяка решителност да се съпротивлявам.

— Чукай ме! — крещя, докато той гледа надолу към мен с развеселено изражение.

— Внимавай с езика! — хили се. — Това „да“ ли беше?

— Да! — крещя.

— Добро момиче — хвали ме, а после мощно навлиза в мен и ме хвърля обратно към гребена на бързото освобождение. Сковавам се от глава до пети, докато жарта се влива в кръвообращението ми. Кожата ми се сгрива от тласъците на Джеси, който ме бутва по килима с маниакална сила.

— Джеси! — Обхваната съм от всички страни от тръпки на удоволствие, които прелитат през нервната ми система и експлодират в сърцевината ми.

Крещя.

Движенията му стават по-настоятелни, а дишането му — шумно и неравномерно. Той се притиска към мен и освобождава всичко, което има. Мускулите на влагалището ми се стискат алчно около него. Отпуснатото ми, изтощено тяло е напълно безпомощно пред безпощадните му удари.

Срива се върху мен потен и ме прегръща нежно.

— Получих желаното — казва. Диша тежко в ухото ми.

Лежа под твърдото му, топло тяло, опитвам се да възстановя разсъдъка и дишането си и се чудя дали винаги ще е така. Той получава отговорите, които иска, така че... да, вероятно ще бъде. Трябва да се науча да се справям с това. Трябва да се тренирам да го отблъсквам. Смея се на идеята за такова безполезно упражнение. Не искам да го отблъсквам.

Той се повдига на ръце и едва сега забелязвам, че не трепва от болка.

— Ръката ти! — извиквам.

Вдига я и виждам, че все още е леко ожулена, но подуването е спаднало значително.

— Добре е. Сара ме накара да държа лед върху нея почти целия следобед.

— Сара? — изгърсвам, без да помисля какъв тон да използвам. Излиза обвиняващо.

Джеси ми се мръщи и аз се мразя, че съм прозвучала толкова шокирана.

— Тя се държа като приятел — казва хладно, но това само усилва тревогата ми. Не ми харесва друга жена да се грижи за него, а фактът, че съм толкова нацупена, наистина вади на показ ревността ми.

Внезапно започвам да се чувствам страшно неудобно от моето собственическо чувство. Мили Боже, а аз се присмивам на Джеси за неговото. Аз съм скапана лицемерка. Начинът, по който Джеси се взира в мен и преценява настроението ми, не помага. Той е много привлекателен мъж, който зашеметява жените с тази шибана усмивка и ги кара да се разтапят в краката му.

Гърча се под него, за да се освободя, и той ме пуска намръщен. Отправлям се към банята и се потапям в горещата вана. Тези чувства наистина ме карат да изпитвам неудобство. Никога през живота си не съм била ревнива, а сега ще се налага да отбивам жени ежедневно. Това само по себе си е работа на пълен работен ден. Може би ще *трябва* да се оттегля все пак.

— Някой беше докоснат от зеленото чудовище, а?

Вдигам поглед и виждам Джеси да стои в цялата си гола прелест на рамката на вратата.

— Не — цупя се. Не може да е по-очевидно, че ревнувам. Дори да опитвах.

Той идва до ваната, стъпва и сяда зад мен. Озовавам се сгушена между краката му. Обвива ръце около раменете ми и ме придърпва назад, за да се облегна на гърдите му.

— Ава, ти си единствената жена в живота ми — казва тихо в ухото ми. — И целият съм твой. — Вдига гъбата от ръба на ваната и я потопява във водата, а после започва да я прокарва по гърдите ми.

— Трябва да ми разкажеш повече за себе си.

Усецам как гърдите му се повдигат във въздишка.

— Какво искаш да знаеш?

— Имението само бизнес ли е, или си го смесвал с удоволствие?
— Гъбата спира между гърдите ми за секунди, но после продължава да се движи по тялото ми.

— Гмуркаш се право в дълбокото, нали? — казва безизразно.

— Кажи ми! — настоявам.

Въздиша толкова тежко, че почти се обръщам, за да го изгледам кръвнишки, за да разбере, че не приемам досадената му реакция на въпроса ми.

— Топвал съм.

„Топвал?“

Не съм сигурна, че ми харесва как звучи тази дума, особено в подобен контекст.

— Все още ли топваш?

— Не!

— Кога за последен път си топвал?

Гъбата отново спира. Моля те, не ми казвай, че трябва да мисли за това!

— Много преди да те срещна. — Продължава да ме гали.

— Колко преди да ме срещнеш? — Трябва да млъкна, по дяволите. Наистина не искам да знам нищо за тази част от живота му. Но не мога да спра с глупавите въпроси.

— Ава, има ли значение?

— Да — отвърщам бързо. Не, всъщност няма, но неговите кратки, надменни отговори разпалват любопитството ми.

— Не беше редовно. — Старае се с всички сили да се измъкне.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Нещо от това, което ти кажа, ще промени ли чувствата ти към мен?

Този въпрос ме жегва още повече. Какво е направил?

— Не — казвам, но вече не съм толкова сигурна. Той явно мисли, че ще ги промени.

— Е, може ли да оставим темата? Това е в миналото ми, както и цял куп други неща, и предпочитам да си остане там — тонът му е категоричен. Чувствам се обидена. — Ти си единствена. Край на историята. — Целува тила ми. — Кога ще преместиш и останалите си неща?

Простенвам вътрешно. Той изчука и това в мен. Забелязвам, че всичкият, така наречен разум, който ми начуква, има смисъл единствено за него.

— Тук съм — напомням му. — Трябва да си взема останалите вещи от Мат — добавям. Наистина ли току-що казах това на глас?

— Не, мамка му, не трябва! — изкрещява в ухото ми и аз се присвивам от гръмкия му глас. — Ще пратя Джон. Казах ти, че повече няма да се виждаш с него.

Да, оставям това. Няма да постигна нищо, не съм глупава. Вече съм уговорила прибирането на багажа и Джеси няма да разбере. Е, ще разбере, когато докарам нещата си, но ще бъде твърде късно да ме спре.

Хрумва ми нещо друго.

— Кажи ми къде отиде, когато изчезна!

Той се напряга зад мен.

— Няма — изстрелва думата прекалено бързо.

Добре, сега аз се ядосвам. Обръщам се и лягам върху него, така че е принуден да ме гледа в очите.

— Последния път, когато скри нещо от мен, те напуснах.

Очите му леко се разширяват, но после се присвиват. Знае, че съм го пипнала.

— Заклучих се в кабинета си.

— За четири дни? — питам със съмнение.

— Да, за четири дни, Ава — твърди. Гледа покрай мен и отказва да срещне погледа ми.

— Погледни ме! — настоявам грубо.

Очите му се стрелват към моите, очевидно шокиран от моята заповед.

— Моля? — почти се смее. Това е снизходително и не ми харесва.

— Какво правеше в кабинета си?

— Пиех. Това правех. Опитвах се да удавя мислите за теб и образа ти във водка. Сега доволна ли си? — пита. Мъчи се да ме премести от тялото си, но аз се напрягам от глава до пети в опит да натежа повече.

Боря се с него — избутвам хлъзгавото му тяло обратно във ваната. Той се отказва да се противопоставя и ми позволява да победя. Знам, че може да ме надвие, ако иска, значи явно не иска да избяга наистина. Плъзгам тялото си по неговото, така че носовете ни да се срещнат.

— Съжалявам — прошепва. — Толкова съжалявам, бебче.

— Моля те, недей! — изричам, притискам се в него и поемам устните му. Отчаяно искам да разбере, че той ме вълнува. Чувствам се отговорна... виновна.

— Когато видях синините по ръцете ти, осъзнах, че съм затънал дълбоко, Ава. Прекалено дълбоко.

— Шшшт! — успокоявам го и покривам цялото му лице с целувки. — Стига сега!

Обхваща дупето ми и ме повдига, а после заравя лице между гърдите ми.

— Няма да се случи повече. Ще се самоубия, преди да те нараня отново.

Няма нужда да използва толкова силни думи. Аз разбирам. Той съжالياва. Аз също. Не трябваше да го оставям. Трябваше да остана, да го пъкна под студения душ и да го отрезвя.

— Казах стига, Джеси!

— Обичам те.

— Знам. И аз съжالياвам.

Той ме пуска и аз се плъзгам надолу по тялото му, докато очите ми срещат неговите.

— За какво съжالياваш ти?

Свивам рамене.

— Искан ми се да не бях те оставяла.

— Ава, не те обвинявам, че ме изостави. Заслужих си го и ако не друго, това поне ми даде урок да не пия повече. Идеята, че може да те загубя, е достатъчна, за да ме мотивира, поварвай ми!

— Никога няма да те изоставя отново. Никога — заявявам.

Той се усмихва леко.

— Надявам се, защото иначе с мен ще бъде свършено.

Усмихвам се като него и полагам буза на гърдите му, оставяйки го да ме обгърне със своята топлина и утеха.

Отварям очи, а още е тъмно. Слабо осъзнавам, че леглото под мен вибрира и аз съм мокра.

Нужни са ми няколко секунди, но когато най-после осъзнавам, е като здрав ритник. Обръщам се, за да включа нощната лампа, и светлината се забива в очите ми като ситен чакъл. Присвивам очи, за да се фокусирам, и откривам Джеси, който е седнал на леглото, люлее се напред-назад, присвил колене към гърдите си. По дяволите, той е

подгизнал, а зениците му са като огромни черни чинии. Изглежда вцепенен.

— Джеси? — говоря тихо, не искам да го стресна. Не отговаря. Просто продължава да се люлее, но после започва да мърмори.

— Имам нужда от теб — казва тихо.

— Джеси? — повтарям. Поставям ръка на рамото му и го разтърсвам нежно. Изглежда толкова уплашен. — Джеси!

— Имам нужда от теб, имам нужда от теб, имам нужда от теб — повтаря мантрата отново и отново. Иде ми да заплача.

— Джеси, моля те! — умолявам го. — Спри, аз съм тук! — Не мога да понасям да го гледам такъв. Трепери неконтролируемо и от челото му се стича пот, а бръчката му се е врязала дълбоко. Опитвам се да застана в зрителното му поле, но той не реагира. Просто продължава да се люлее и да мърмори, взирайки се право през мен. Заспал е. Издърпвам краката му надолу и се покатервам в скута му. Обгръщам с ръце мокрия му гръб и го притискам с всичка сила. Не знам дали осъзнава, но ръцете му се вдигат и ме хващат, а лицето му се заравя в шията ми.

Седим така цяла вечност, докато аз шепна в ухото му с надеждата, че ще ме познае и ще се измъкне от нощния си кошмар.

— Ава? — мърмори в шията ми след един век. Гласът му е пресипнал и дрезгав.

Буден е.

— Да, тук съм. — Отдръпвам се и обгръщам лицето му в шепите си. Очите му търсят моите. Търсят нещо. Не съм сигурна какво.

— Толкова съжалявам.

— За какво съжаляваш? — Сега ме тревожи дори още повече.

— За всичко. — Отпуска се назад и така ме придърпва със себе си, че лягам върху мокрите му гърди. Тялото ми е подгизнало, но не ми пука.

Главата ми е отпусната върху гърдите му и слушам как пулсът му се успокоява.

— Джеси? — казвам нервно, но той не отговаря, затова вдигам глава, за да го погледна, и виждам, че е дълбоко заспал. Изглежда спокоен. Какво беше всичко това?

Лежа върху него с часове. Умът ми препуска по причини, заради които може да съжалява. По дяволите, може би *наистина* прекалявам с

подозренията си. Но има много неща, за които да съжалява. Че ме лъже, че ме заблуждава, че пие, за това, че е неразумен, заради собственическия нрав, заради невротичното поведение, заради провалянето на срещата ми днес, заради неговото...

Отнасям се, докато прехвърлям всички причини Джеси да съжалява.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обичам те.

Усещам познати сочни устни да докосват моите и се събуждам. Очите ми потъват в зашеметяващи зелени езера, които се взират в мен.

— Събуди се, красивото ми момиче!

Вдигам ръце над главата си и се протягам. О, това е хубаво. Примигвам към него и забелязвам, че е облечен. Моят заспал мозък бързо регистрира, че след като Джеси е вече облечен, няма опасност да бъда помъкната из Лондон за едно от неговите наказателни бягания.

— Колко е часът? — изграчвам.

— Рано е. Шест и половина. Имам няколко ранни срещи с доставчици в Имението. Трябваше да те видя, преди да изляза — добавя, навежда се и ме целува. Вкусвам ментовия му дъх.

Срещи с доставчици? Какви доставчици може да са това? Тръшвам капака на тези мисли моментално. Прекалено рано е.

— Моите очи няма нужда да са отворени, за да ме видиш *ти* — оплаквам се, докато се пресягам и го дръпвам надолу. Мирише чудесно.

— Ела и закуси с мен! — приканва ме. Дръпва ме от леглото и аз, досущ като шимпанзе, увивам голото си тяло около него в обичайната си поза. — Мачкаш дрехите ми — казва без никаква загриженост, докато ме носи от спалнята надолу към кухнята.

— Тогава ме пусни — отвърщам, като знам, че няма да го направи.

— Никога.

Усмиввам се самодоволно и попивам цялата му свежа прелест.

— Нямам нужда от напомнящо чукане. Все още можеш да дойдеш на обяд.

— Езикът! — смее се. — Съжалявам. Наистина трябваше да те видя, преди да изляза.

Сковавам се при думите му. Е, при една определена дума: *съжалявам*. Мамка му! Бях забравила за среднощния му срив. Поставя

ме нежно на плота.

— Ти се събуди посред нощ.

— Така ли? — пита. Веждите му се смръщват. Не знам дали да бъда облекчена, или разтревожена.

— Не помниш ли?

— Не — казва и свива рамене. — Какво искаш за закуска? — Оставя ме на плота и отива до хладилника. — Яйца, геврек, плодове?

— Каза, че имаш нужда от мен — подхвърлям и се надявам той да се хване.

Не се хваща. Думите ми минават покрай ушите му.

— И? Казвам го и когато съм буден. — Дори не се обръща от хладилника.

— Каза, че съжالياваш. — Поставям ръце под бедрата си.

Сега се обръща.

— Казах го и когато бях буден.

Вярно е, каза всичко това, когато беше буден, но през нощта беше в такова особено състояние.

Усмива се.

— Ава, вероятно съм имал кошмар. Не помня. — Обръща се отново към хладилника.

— Беше малко като обезумял, разтревожих се — казвам плахо. Не беше нормално.

Тръшва вратата на хладилника по-силно от необходимото и моментално съжالياвам, че съм започнала темата. Не се страхувам от него, но начинът, по който се държи, ме прави предпазлива. Не искам да започна новия ден с кавга. Все пак той говореше в съня си.

Приближава се и дъвче долната си устна. Наблюдавам го предпазливо. Когато идва до мен, се настанява между краката ми и измъква ръцете изпод бедрата ми. Държи ги между нас и ги гали с палци.

— Престани да се тревожиш за това, което говоря в съня си! Казах ли, че не те обичам? — пита тихо.

Усещам как веждите ми се сключват.

— Не.

Зелените му очи проблясват, а ъгълчето на устата му се вирва нагоре.

— Само това има значение — отсича. Целува челото ми.

Отдръпвам се от устните му. Отново го прави. Изплъзва се.

— Това не беше нормално. И ми писва да слушам този тон — казвам и се мръщя. — Или говори, или изчезвам! — Зяпналата му уста се затваря, но той все още не започва да говори. Шокирала съм го. — Какво да бъде? — притискам го.

— Каза, че никога няма да ме оставиш — изрича тихо.

— Добре. Нека перифразирам! Няма да те оставя, ако започнеш да отговаряш, когато те питам нещо. Какво ще кажеш?

Дъвче устната си и ме гледа втренчено, но аз не отмествам поглед.

— Не е важно.

Смея се невярващо и се опитвам да се раздвижа, но той се приближава и спира опитите ми да се смъкна от плота.

— Сънувах, че те няма — изстрелва думите бързо, почти в паника.

Спирам борбата да се освободя.

— Какво?

— Сънувах, че се събуждам, а теб те няма.

— Къде бях?

— Не знам, по дяволите. — Пуска ме и ръцете му се заравят право в косата му. — Не можех да те намеря.

— Сънувал си, че съм те напуснала?

Бръчката му е свирепа.

— Не знам къде беше отишла. Просто те нямаше.

— О! — възкликвам. Не знам какво друго да кажа, а той отказва да ме погледне. Изпаднал е в подобно състояние от това, че съм го напуснала?

— Не беше приятен сън, това е. — Не ме поглежда и внезапно се чувствам малко виновна. Това е сериозно затруднение.

— Няма да те напусна — опитвам се да го уверя, — но трябва да говорим. Налага се да измъквам информация от теб с мъчения, Джеси. Изтощително е.

— Съжалявам.

Пресягам се и го придърпвам отново между бедрата си. Това е един от онези мигове, в които аз съм по-силната. Стават все по-чести, докато го опознавам.

— Имал ли си кошмари преди?

— Не. — Приема прегръдката ми и ме притиска здраво към себе си.

— Защото си пиел?

— Не, Ава. Аз не съм алкохолик.

— Не казах, че си. — Държа го здраво и съм малко тъжна за него, но тайно съм доволна, че се разкрива.

— Вече може ли да ти направя добре балансирана закуска? — пита. Дръпва се от ръцете ми, явно нетърпелив да си върне властта.

— Да, моля.

— Какво искаш?

— Препечени филийки.

— Препечени филийки? Това едва ли е добре балансирана закуска — мърмори. Пуска ме, за да сложи хляб в тостера.

Смъквам се от плота и се настанявам на стол, за да се възхищавам на Джеси, докато пърха из кухнята. И тази сутрин изглежда красив. Както винаги. Не се е обръснал, а аз обожавам едnodневната му брада. Не е сложил сако, а само тъмносив панталон и черна риза. Може да си променя решението за обяда само за да го принудя да ме чука напомнящо.

Наблюдавам го как вади масло, ножове и чинии и поставя всичко пред мен на плота. После открива буркан с фъстъчено масло, настанява се до мен и започва да топи пръста си и да смуче с мънкане.

— Е, какво си планирала за днес?

Задавам се с филийката, а той се намръщва.

— С какво е толкова шокиращо това, че искам да знам какво ще правиш?

Преглъщам филийката.

— О, нищо. — Дъвча още малко. — Ако мислех, че се интересуващ искрено, а не планираш прегазваща мисия.

— Искрено се интересувам — казва. Изглежда засегнат. Не се хващам.

— Ще се видим в „Барок“ в един. Трябва да звънна на Кейт и да я уведомя, че си се самопоканил на женския ни обяд.

— Няма да възрази. Тя ме обича.

— Това е, защото й купи „Марго Джуниър“.

— Не, защото тя така ми каза.

— Кога?

— В Имението.

Ченето ми увисва. Знам, че и двамата са били в Имението в събота.

— Какво правеше тя в Имението? — опитвам се да звуча небрежно, но по лицето му виждам, че съм се провалила.

— Не е твоя работа — отсича. Усмива се, докато скача от стола и хвърля празния буркан от фъстъчено масло в кошчето. — Трябва да се чупя.

— Да се чупиш?

— Да се изпаря... да вървя... да тръгвам — обяснява. Намига ми и аз се разтопявам на стола в сантиментална купчинка. Тази сутрин е в добро настроение — дяволит и игрив — и това ми харесва. Сговорчивият Джеси става все по-редовен посетител напоследък.

— Реших, че може би обядът не е толкова добра идея. Не искам Кейт да мисли, че сме залепени един за друг. — Обръщам му гръб и продължавам да ям филийката си по най-безразличния начин, който мога да докарам. Трудно е, когато моят мъж кипи и ръмжи зад мен.

Сграбчва ме и аз изписквам, щом ме извърта и тръгва с мен към стената. Приковава ме под възхитителното си тяло, все още с филия в ръка. Очите му са несигурни и почти се чувствам виновна... почти.

Знам какво следва.

Мъча се да скрия усмивката, докато той се навежда към мен и така завърта хълбоци, че да получи пълен контакт със сърцевината ми. Стена от чисто задоволство.

— Нямах това предвид — казва и плъзга ръка по корема ми, насочвайки се надолу към точката между бедрата ми.

— Напротив — предизвиквам го, а после подскачам, когато палецът му се плъзга по чувствителната кожа. Боже, никога няма да му се наситя.

— Някой ще бъде бърз — размишлява на глас, докато продължава да ме гали с ръка. Въздъхвам и се наслаждавам на опитното му докосване. — Не си играй с мен, Ава! — Отдръпва ръката си и отстъпва от мен.

„Какво?“

Искам да го дръпна обратно и да заровя ръката му долу. Хвърлям му поглед, питащ: „Какво, по дяволите?“, а той ми се усмива самодоволно.

— Вече закъснях, защото исках да съм сигурен, че си яла. Ако знаех, че ще си играеш с мен, щях да те чукам първо, а после да те храня. — Пристъпва напред, отърква възхитителните си хълбоци в мен, и стене в ухото ми. — Един часът — прошепва, след което отхапва от забравения ми тост и се отдръпва. — Обичам те, бебче.

— Не ме обичаш — сопвам се. — Ако ме обичаше, нямаше да ме зарежеш, след като си ме възбудил.

— Хей! — вика той. Изглежда вбесен. — Никога не се съмнявай, че те обичам! Това ще ме побърка.

Опитвам се да лепна извинителна физиономия на лицето си, но в неексплодиралото ми състояние ми е трудно да убедя мозъка си да направи нещо друго, освен да го дръпна обратно към мен и да го накарам да ме довърши. Джеси е възбуден, виждам го. Как може да се отдръпне?

— Приятен ден! — Очите му излъчват нежност, когато се навежда и ме целува по бузата. — Ще ми липсваш страшно, бебче.

Знам, че ще му липсвам. Но остават само шест часа до срещата ни за обяд. Ще оживее.

Готова съм и слизам долу, почуквайки с токчета през фойето, докато ровя в чантата за слънчевите си очила.

— Добро утро, Ава! — обажда се Клайв.

— Добро утро! — Поставям очилата, излизам на ярката слънчева светлина и спирам рязко, щом забелязвам Джон да се обляга на роувъра си.

Нима?

Повдига очила и свива големите си рамене към мен.

Тръгвам към него.

— Джон, мога да карам до работа — казвам с уморен тон. Днес се нуждая от колата си, за да мога да си събера нещата от Мат след работа.

— Не можеш, момиче — изгърмява. За какво говори той? — Колата ти се почиства — добавя. Свива отново рамене и се пъхва зад волана. Обръщам се и виждам армия от мъже, които чистят колата ми.

О, за Бога! Измъквам ключовете от чантата си и откривам, че ключът за колата липсва. По-късно ще обясня на господин Властен маниак, че е грубо да рови в дамска чанта (и телефон). Това е лошо.

Нуждая се от колата, за да си събера нещата от Мат след работа. Ще питам Кейт.

Скачам до Джон, който носи обичайния си черен костюм с черна риза. Колко черни костюма може да има един мъж?

— Мислиш ли, че е неразумен и предизвикателен? — питам небрежно, докато свалям огледалото, за да си сложа гланц за устни.

— Да, момиче — избоботва. — Но както вече казах, само с теб. Никога преди не му е пукало.

Облягам се в седалката и слушам как Джон започва да си тананика и да потропва в ритъм. На Джеси не може *никога* да не му е пукало за никого. Той е на трийсет и седем.

— На колко години е той? — питам с усмивка, с което си заслужавам още една заслепяваща усмивка от Джон.

— На трийсет и седем. Но ти вече го знаеш, нали, момиче?

Умирам хиляда пъти на място и се изчервявам в хиляда оттенъка на червеното. Забравила съм, че Джеси трябваше да бъде спасен. Обзалагам се, че се е насладил на гледката. Започвам да се смея на себе си, когато си представям на какво трябва да е попаднал Джон — спалня с един гол бог, вързан с белезници за нея, украсен с диаманти вибратор и черното ми дантелено бельо. И как споменатият бог после е направил дупка в стената със вибратора. Повече от засрамена съм и потъналото ми в седалката тяло го потвърждава.

Останалата част от пътя минаваме в мълчание, като се изключи тананикането на Джон. Оставя ме на площад „Бъркли“ и аз тичам към офиса, за да избягам от смущението си, като махвам набързо на Джон през рамо, докато се чудя как, по дяволите, ще го погледна отново в очите. Отивам до бюрото си и заварвам Сали до шкафа с папки. Изглежда ужасно. Полиестерните блузи с високи яки са се върнали, а огненият лак за нокти е изчезнал. Определено е както подозирах. Мъжете са такива чекиджии. Решавам да не го споменавам. Няма да го оцени.

— Добро утро, Сали! — Тя вдига натежала глава и ми се усмихва бегло, преди да се върне към папките. Чувствам се зле заради нея. — Къде са всички?

Свива рамене. О, положението е тежко, затова си затварям устата и отивам да си гледам работата.

Влизам в бара в един и забелязвам Кейт на обичайната ни маса. Сядам и се озовавам лице в лице с голяма чаша вино.

— Мамка му! Кейт, разкарай го! — казвам и го бутам към нейната страна на масата.

Очите ѝ са като ками.

— Мислех, че може да имаш нужда.

Да, наистина имам, но Джеси ще дойде скоро и как ще изглежда, ако седя тук и гълтам вино? Би било жестоко и изключително неделикатно. Посягам за чашата на Кейт, но тя се хвърля към нея.

— Кейт, той ще дойде скоро.

— Хей! Остави виното! — настоява със строг глас. — Той не е мое гадже.

Отказва да пусне и аз я гледам кръвнишки, докато оставям чашата ѝ. Тя я вдига, отпива голяма глътка и ме гледа.

— Крава такава! — подхвърлям ѝ и тя се ухилва над ръба на чашата. Грабвам моето вино и го изливам в гърлото си на една глътка. Кейт избухва в смях. Боже, това беше хубаво. Минали са почти две седмици, откакто съм пила, което е истински рекорд за мен. Въздишам дълго и доволно.

— Нуждаеше се от него — потвърждава Кейт очевидно.

— Да. И може би от още едно — цупя се аз. Изпитвам вина за слабостта си. Поглеждам през рамо, след което изтичвам до бара, за да оставя празната чаша. Чувствам се като виновно дете. — И не казвай на Джеси, че го обичаш. От това ушите му порастват — изстенвам, когато сядам отново. — Можеш ли да ме откараш до Мат след работа, за да си взема нещата?

— Разбира се, стига да не трябва да говоря с него — изсъсква. — Да те взема ли от офиса?

— В шест. Става ли?

— Разбира се. Говорила ли си с него?

— Да. Той ме очаква, но Джеси не знае, че ще ходя, и това трябва да остане тайна — казвам предупредително. Кейт вдига вежди, но не отвърща нищо. — Ще провали всичко. — Свивам рамене. Мисля, че виното е отишло право в главата ми. Чувствам се замаяна. — Как е Сам?

— Скоро ще дойде.

— Така ли?

— Да — краткият и рязък отговор не оставя място за повече въпроси. — Той спомена, че Джеси ще обядва с нас, така че си помислих... защо не?

Нямам какво да добавя, затова сменям темата:

— Знаеш ли какво е станало с Виктория и Дрю? — питам нетърпеливо. Кейт трябва да знае нещо.

Очите ѝ се разширяват.

— О, няма да повярваш!

— Какво? — питам и сядам напред, напълно погълната от явното обещание за клюкарстване.

— Дрю я покани в Имението. Малката превземка не беше впечатлена. — Кейт е възхитена, но аз внезапно съм изпълнена с ужас.

Ако Виктория знае за Имението, това значи ли, че знае кой притежава Имението? Дрю всичко ли ѝ е казал? Мили Боже, моля се да не е. Ако е разбрала, тогава несъмнено е казала на Том, а последното, което ми трябва, е Том и Виктория да ми се бъркат в работата и да дрънкат из офиса.

— Какво искаш за ядене? — пита Кейт и ме изтръгва от тревожните ми мисли.

— Сандвич с бекон, домати и салата, моля.

— Ами Джеси?

Мръщя се. Нямам абсолютно никаква представа. Дори не знам какви са любимите му храни.

— Питай дали имат фъстъчено масло!

— Фъстъчено масло ли? — изкривява лице в погнуса тя. — О, ето го! — Кейт вирва чашата си към вратата и аз се обръщам да погледна. Въздъхвам признателно, както и Кейт, когато след него влизат Сам и Дрю. Джеси ме целува по бузата, а после си придърпва стол. Сяда, леко извъръщайки се към мен, и полага ръка на коляното ми. Топлината на дланта му се разпростира нагоре по крака ми и ме удря право между бедрата. Не ми прави услуга, когато започва бавно да гали и стиска — отново и отново.

— Взел си ключа от колата ми — изричам и присвивам обвиняващо очи към него.

— Всички ли са добре? — пита, като ме пренебрегва. Палецът му започва да прави кръгове от вътрешната страна на бедрото ми. Поглеждам го и виждам, че се усмихва. Знае адски добре какво върши.

Опитвам се да дръпна крака си, но той няма да допусне това. Когато и да е.

— Аз съм добре — чурулика Кейт. — Ще поръчвам. Какво искате? — Става.

Всички ѝ хвърлят поръчките си и тя изчезва към бара, като ме оставя с мъжете.

Джеси се навежда към мен.

— Пила си.

Напрягам се.

— Стана случайно.

— Нямам нищо против да пиеш, ако аз съм с теб, Ава. — После започва разговор с момчетата. Няма нищо против ли?

Седя и гледам как Джеси се държи напълно нормално с Дрю и Сам. Говорят за спортове, предимно екстремни, а това, общо взето, е поведение на нормален мъж. До мен е сговорчивият Джеси. Смее се с приятелите си, очите му проблясват, но държи ръката си точно там, където е. Усмиввам се на себе си. Удоволствие е да го наблюдавам. А после Джеси поглежда към мен и ми намига. Внезапно ми се прищява да скоча върху него и да го изям жив.

— Е, как е Виктория? — Кейт подмята въпроса към Дрю, докато заема мястото си, и всички поглеждат към него. Бива я да забърква неприятности.

— Не питай! — отвърща и отпива от бутилката си с бира. Забелязвам, че никой друг не е неспокоен от присъствието на алкохол. Грешно ли подхождам към проблема? — Тя е сладка, но трябва да се отпусне, за Бога.

Присвивам се на стола си. Коментарът на Дрю за отпускането е малко суров, особено ако я е цапардосал с покана за Имението. Не може да я укори, че е скептична.

— Защо я покани да отиде? — изтърсвам въпроса, преди мозъкът ми да се включи. Не е ли очевидно защо я е поканил? Джеси ми хвърля страничен поглед и усещам как лицето ми пламва.

Дрю свива рамене.

— Защото исках да знае кой съм аз и какво ми харесва.

— Амин! — казва Сам и вдига бутилката си.

Кейт чуква бутилката на Сам със своята чаша и той ѝ се ухилва. Очите ми се опулват — тя е правила някои неща в Имението!

„По дяволите!“

Джеси знае ли?

— Все едно — продължава Дрю. — Трябва да се възползвам максимално. Като стигна до трийсет и пет, ме очаква хлъзгав наклон надолу, предполагащ смъкнат задник и мъжки цици. Ще мисля за жена, която да ме обича заради мен самия, а не заради тялото ми.

Усещам как Джеси се напруга до мен. Той е на трийсет и седем, но определено няма смъкнат задник или мъжки цици. Премествам краката си и ги кръстосвам един върху друг, принуждавайки Джеси да стегне хватката си. С ъгълчето на окото си виждам как устните му оформят права черта.

— Е, остават ми само девет години, така че по-добре да се възползвам — казва Кейт подигравателно.

Очите ми се опулват, а устата ми зейва. Седя на маса в нормален бар, в нормален Лондон, с нормални хора, а всички те говорят за Имението, сякаш е напълно обикновено място. Не, не нормални хора. Как може да са? И тримата мъже са „топвали“, а сега и Кейт е привлечена към тъмната страна. Нуждая се от още вино.

— Удря жените по-зле от вас — продължава Кейт, като размахва чашата си към мъжете. Хващам Сам как ѝ намига. Не съм сигурна защо Кейт продължава да настоява, че ставащото между тях е само забавление.

— Това ли се случи с теб, Джеси? — питам хладно и отпивам от водата си. Ръката му се премества по бедрото ми леко и аз стискам крака.

— Не — отвърща. Обръща се към мен. — Мислиш ли, че нещо не е наред с тялото ми? — добавя и вдига очакващо вежда към мен.

Що за тъп въпрос?

— Знаеш, че не мисля.

Ухилва се.

— Значи още съм твоят Бог?

Изчервявам се и му се намръщвам.

— Ти си арогантен Бог — мърморя.

Навежда се и обгръща с длан тила ми. Придърпва ме към себе си и ме напада със страстна целувка. Аз го оставям въпреки обкръжението ни. Както става обикновено, умът ми се изпразва. Вече

не съществува нищо друго, само Джеси и властта му над цялото ми същество. Погълнато, потопено, отнесено...

Най-после ме пуска и аз оглеждам другите, внезапно страшно засрамена от безсрамното му проявление на привързаност. Чува се хор от сантиментални звуци и виждам жест за повръщане. Джеси ме придърпва в ръцете си.

— Сериозно — гълчи ни Кейт. — Тук има храна, така че стига с лигавите неща!

Сам се протяга и я целува по бузата.

— Изоставена ли се чувстваш?

Тя го избутва, докато сервитьорът поднася обяда ни на масата.

Всички се тъпчем, включително и Джеси, бърбим и се смеем, докато се храним. Не ми убягва, че Сам и Дрю често хвърлят приятелски погледи към мен и Джеси.

— По-добре да се връщам на работа — казвам със съжаление. Беше приятно да съм на относително нормален обяд. Толкова нормален, колкото е възможно, когато се храниш със собственика на луксозен секс рай и с двама от членовете му.

— Идвам. — Той хвърля останалата половина от сандвича си в чинията и става от стола.

— На две минути път е — казвам уморено, но спирам с всякакви възражения, когато ме поглежда свирепо. Минавам покрай масата и целувам всички за довиждане, като бутвам малко пари на Кейт за обяда ни с Джеси.

Тя ги пъха обратно в ръката ми.

— Джеси вече уреди сметката.

Така ли? Поглеждам него, но той е твърде зает да стиска ръце с момчетата, за да забележи. Прегръща ме и ме повежда извън бара.

— Хей! — провиква се Кейт зад нас. — Питиета по женски събота вечер?

Спирам и се извъртам, за да я погледна, като ѝ хвърлям моя поглед, гласящ: „На какво мислиш, че си играеш“. Тя сякаш не забелязва реакцията ми. Виждам, че Сам и Дрю също наблюдават напрегнато и чакат отговора на Джеси. Усещам го как потрепва неудобно до мен.

— Може би другата седмица — казвам толкова уверено, колкото мога.

— Може да отидеш — изрича Джеси тихо.

Мога да отида? Какво има предвид с това, че мога да отида?

— Не, годишнината на Имението е утре. Ще бъда изтощена — заявявам. Искам да отида, но знам, че той ще забрани алкохола, скапаният властен маниак. Невинаги ми омекват краката, а последния път вината беше негова. Имам толкова много да разказвам на Кейт. И двете имаме да си бърбим, както изглежда. Този малък обяд само изостри любопитството ми и желанието да си поприказвам с нея.

— Хей, той каза, че става — оплаква се Кейт.

— Ще говоря с теб по-късно — отвърщам презрително и се надявам да схване скапания намек и да си затвори плювалника.

— О, да, разбира се — добавя и намига. — По-късно.

Искам да си хвърля чантата по нея, но усещам как Джеси ме дръпва леко. Това ме спира да изпълня намерението си и вместо това хвърлям на Кейт още един мръснишки поглед, след което се обръщам и оставям Джеси да ме изведе от бара.

Излизаме на „Пикадили“ сред обедната тълпа и аз усещам лекото напрежение между нас. Джеси пуска ръката ми, обгръща раменете ми и ме придърпва към себе си.

Щом стигаме площад „Бъркли“, спирам и се обръщам към него.

— Ако изляза, няма да пия, нали?

— Не — казва той категорично. Извъртам очи и продължавам да вървя. — Можеш да пиеш на партито. — Настига ме и отново слага ръка на рамото ми.

Да, мога да пия на партито, защото той ще ме наблюдава. Проблемът е, че не ми е удобно да пия пред него.

— И ще наредиш на охранителите да ме шпионират, нали? — оплаквам се.

— Не ги карам да те шпионират, Ава. Моля ги да те наглеждат.

— И да ти се обаждат, ако не следвам правилата, нали? — остроумнича, което ми докарва леко сръчване в хълбока.

— Не. И да ми се обаждат, ако се търкаляш по пода на бара — казва студено. — С несъществуващата си рокля, усукана около кръста ти.

Поглеждам към него и откривам обвиняващите му очи. Добре, да, бях на пода на бара, но не се търкалях и не бях ужасно пияна. Поне не в този момент. Беше Кейт и тя събори и мен. Колкото до роклята...

Е, това е дребен проблем, като се има предвид как невротичният мъж тук разкъса проклетото нещо. Бих могла да изляза, да пия няколко чаши вино, да нося нещо приемливо и да не се търкалям по пода. Тогава няма да има нужда охранителят да бие тревога. Вероятно мога да остана у Кейт, за да не му натривам носа. Смя се на амбициозната си идея. Никога няма да ми позволи да нощувам у Кейт.

Оставям го да ме държи близо до себе си, докато продължаваме по пътя към офиса.

— Сега трябва да ме пуснеш — казвам, когато приближаваме. Патрик може да е там, а не съм споменавала никакъв „делови“ обяд с господин Уорд. Това е болезнено трудно.

— Не — мърмори той.

— Какво ще правиш до края на деня? — Ето, това е нещо, което наистина искам да знам. Моля се да каже, че има купища работа, с която ще е зает, за да мога да отида до Мат и да си взема нещата, без да се тревожа, че мамя Джеси. Премълчаването не е точно лъжа.

Джеси се цупи.

— Ще мисля за теб.

Това изобщо не ме кара да се чувствам по-добре.

— Ще се върна у вас, щом свърша работа — казвам и веднага осъзнавам, че току-що съм излъгала. Използвам всеки грам воля, за да не посегна към косата си.

— У нас! — поправя ме. — По кое време?

— Около шест. — Плюс-минус един час, добавям на себе си.

— Обичаш да си уклончива, нали? Около... — казва. Присвива очи към мен и имам чувството, че ме гледа под лупа.

— Случва се — отвърщам и се облягам на него за целувка.

Той ме грабва, навежда ме назад през ръката си в нелепо театрално изпълнение и ме целува страстно насред площад „Бъркли“. Хората ни заобикалят и цъкат, докато минават, но изобщо не ми пука.

— Боже, обичам, обичам, обичам те, мамка му!

Ухилвам се.

— Знам.

Дръпва ме отново в изправено положение, заравя лице в шията ми и захваща ухото ми.

— Не мога да ти се наситя. Нека те отведе у дома!

Изкушавам се да зарежа работата и да му позволя, когато телефонът ми започва да пее и ме изтръгва от бунтовните ми мисли. Ровя в чантата, като оставям Джеси, залепнал за врата ми. Напипвам телефона и го вдигам над Джеси, за да видя кой звъни. Изстенвам. От всички моменти, когато Микаел може да се обади, той уцелва точно този?

Джеси се отдръпва и ме поглежда с въпросителни очи.

— Кой е?

— Просто клиент. — Пъхвам телефона в чантата. Ще му се обадя по-късно. — Ще се видим у вас. — Тръгвам, но Джеси ме стисва за китката.

— По дяволите, Ава! *У нас!* Кой беше? — Внезапната смяна на настроението му ме хваща неподготвена.

— Микаел — изсъсквам. — Просто клиент. — Дръпвам китката си и поемам по краткия път до офиса.

Телефонът ми започва отново да звъни и го вадя, докато влизам в офиса.

— Микаел! — поздравявам.

— Ава, обаждам се да потвърдя уговорката за понеделник — казва. Гласът му се процежда в ушите ми. Наистина е доста секси. — По обяд удобно ли е?

Сривам се на стола си и се извъртам с лице към бюрото. С ужас откривам Джеси, който е застанал над мен, дебне като побеснял звяр, а гърдите му се повдигат. Том и Виктория са на бюрата си и гледат напрегнато, без да правят опит да скрият интереса си. Хвърлям поглед през рамо и виждам Патрик в кабинета си, но, слава Богу, той не осъзнава какво става, напълно погълнат от нещо на компютърния си екран.

— Ава?

— Микаел, извинявай! — казвам и поглеждам въпросително към Джеси, но той ме пренебрегва и продължава заплашителното си изпълнение, без да се интересува от мястото или от зрителите. — Да, добре. — Опитвам се да звуча професионално и самоуверено. Провалям се ужасно.

— Ава, добре ли си?

— Да, добре съм. Благодаря.

— Добре. Значи си нарушила собственото си правило?

Сърцето ми пропуска няколко удара.

— Моля? — думата едва минава през внезапно нервното ми дишане.

— Джеси Уорд. Той е клиент, нали?

Не знам какво да кажа. Не, не беше клиент, не когато работех по „Луссо“, но не съм достатъчно глупава, за да го посоча. Микаел сигурно знае, че се предполага да работя за Джеси. *Предполага се.* Още не съм се връщала в Имението, а Джеси не ме е притискал да ходя.

— Откога се виждате с него?

Кръвта ми изстива, докато търся в ума си правилния отговор.

— Ъм.... около месец — запъвам се по телефона. Защо пита това?

— Хммм. Много интересно. — Кръвта ми замръзва още повече. Защо да е много интересно? Все още се вирам в зелените очи на мъжа, за когото бих умряла, а този по телефона звучи така, сякаш има да ми казва нещо. Нещо, което ще ме изхвърли от Седмото небе на Джеси, не че точно в този момент съм там.

— Защо да е интересно? — питам. Звуча ужасно нервна, което е нормално, защото съм. Какво знае той?

— Ще го обсъдим, когато се видим.

— Добре — затварям. Това беше невероятно грубо, но не знам какво друго да направя или да кажа. Джеси е надвиснал над бюрото ми и изглежда така, сякаш може да ми откъсне главата. Но за какво? По дяволите, в рамките на пет минути сме минали от лудуване на тротоара до втречена безизходица.

Прогаряме дупки един в друг с втречените си погледи, докато аз не отстъпвам. Хвърлям поглед към Том и Виктория, които изглежда са се разположили, за да гледат шоуто. После поглеждам отново към Джеси, но нямам желание да направя първия ход от страх, че ще избухне, а Патрик ще излезе да провери каква е тази връва. Но не мога да седя тук цял ден и да гледам Джеси.

— На работа съм — казвам тихо и сковано, без да имам голяма вяра на престорената си непоколебимост. Джеси изглежда готов да избухне от ярост.

— Повече няма да го виждаш — процежда думите ясно и бавно.

— Защо? — Не си правя труда да посоча, че Микаел е клинет. Той знае и ако съдя по изражението му, не му пука.

— Просто няма. Това не е молба, Ава. Ще ми се подчиниш за това — казва. Започва да дъвче шибаната си устна, все още намръщен и все още треперещ от гняв.

Не мога да направя това тук — не и по средата на офиса. Но и не мога да се оттегля от договора за „Лайф“.

— Ще се видим в „Луссо“ — изричам тихо.

— Да, ще се видим. — Обръща се и излиза.

Сгромолясвам се отново на стола си и изпускам дълга въздишка, която не бях осъзнала, че съдържам.

— Боже, този мъж се мръщи много секси — чурулика Том. — Била ли си скоро в Имението, скъпа?

Виктория започва да се кикоти за първи път от два дни. Вече няма да се чудя дали е разбрала всичко.

Готова съм да избухна от безсилие и стрес, но Том и Виктория имат късмета Патрик да ги спаси, преди да се развилнея по тях.

— Цвете — казва, докато казва на ъгъла на бюрото ми. То изскърцва обичайния си протест. — Микаел ван дер Хаус се обади и настоя за изследователско пътуване до Швеция.

О, мамка му!

След като подписахме договора за дизайна на „Луссо“, партньорът на Микаел беше поискал всичко да е оригинално италианско, така че бях пратена в Италия за проучване и снабдяване. Микаел подчерта желанието си за възстановими материали за „Лайф“, но аз не предвидих това.

Едно пътуване по проекта на Микаел вероятно ще прати Джеси в гроба.

— Наистина ли е необходимо? — питам. „Моля те, кажи «не»! Моля те, кажи «не»!“

— Абсолютно. Микаел настоя. Ще погледна полетите. — Ставането му е придружено с изскърцване на бюрото ми. Патрик се връща в кабинета си.

Загазила съм. Няма никакъв шанс да замина за Швеция, без Джеси да прегази някого. И къде ще се озова аз тогава? В бюрото за безработни, ето къде. Облива ме студена пот.

— Кафе, Ава? — Сали се появява от неподвижния шкаф и изглежда толкова нещастна, колкото и по-рано. Отчаяно се нуждае от вино.

— Не, благодаря, Сали.

Вдигам поглед и виждам, че Том и Виктория са свели глави. Добре. През останалата част от следобеда мога да се тревожа за личната си драма на спокойствие. Последното, което искам да правя, е да се видя с Мат.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наближава шест и започвам да разчиствам бюрото си. Всички други са си тръгнали, така че аз трябва да проверя офиса и да заключа. Кейт спира „Марго Джуниър“ и аз скачам вътре.

— Какво става между теб и Сам? — изстрелвам незабавно, щом се настанявам и слагам колана. В раздразненото ми състояние завистливо се дивя на удобството на новия ван на Кейт.

— И аз се радвам да те видя. — Включва се в трафика.

— Хайде! Изплюй камъчето! Какво става между теб и Сам?

Свива рамене.

— Нищо.

Извъртам очи с драматична въздишка.

— Нищо. Разбира се.

— Какво ще носиш на големия купон? — пита в очевиден опит да ме отклони от разпита.

Простенвам вътрешно. Дали ще ходя изобщо?

— Не знам. Джеси трябва да ме заведе на пазар.

— О? Така ли? — размишлява. — Възползвай се добре от парите!

— Не очаквам вечерта с нетърпение. Не съм ходила в Имението от миналата неделя и онази кучка с нацупените устни ще бъде там — оплаквам се. Облягам се на седалката и мисля за всички други неща, които предпочитам да правя утре вечер, а сега, след като Джеси явно ми е доста бесен, ентузиазмът ми не се е повишил. Аз трябва да съм бясна. Той има много да обяснява за загадката на Микаел.

— Но вече знам на колко години е.

Кейт се ухилва и ми хвърля поглед.

— На колко е години и как разбра?

— На трийсет и седем. Вързах го с белезници за леглото и го изтезавах, за да каже.

Кейт избухва в смях и аз се присъединявам. Предполагам, че е доста смешно.

Паркираме пред стария ми апартамент и виждам бялото BMW на Мат. Сърцето ми потъва, но все пак бях наясно, че той ще е тук, за да ме пусне.

— Искаш ли да дойда? — пита Кейт.

Обмислям въпроса няколко секунди, но решавам, че вероятно е най-добре, ако изчака в „Марго Джуниър“. Кейт е свирепа, когато реши, а в случая единственото, което трябва да направя, е да вляза вътре, да съм учтива и да изляза.

— Не, аз ще се справя. — Отварям вратата на вана и излизам. Чувствам все по-силно гадене.

Качвам се по стълбите и натискам звънеца на апартамента. Гледам нагоре към сградата и неочаквано се чувствам тъжна, че вече не живея тук.

— Здравсти! — чува се щастливият глас на Мат в домофона.

— Здравсти! — казвам колкото мога по-нормално. Не искам да навлизам в дружески разговор с него. Все още съм бясна, че е имал нахалството да звъни на родителите ми.

— Ще ти отворя.

Чувам как механизмът на вратата се освобождава и поглеждам назад към Кейт. Махвам ѝ леко, за да ѝ покажа, че влизам. Тя вдига палец и ми сочи телефона си. Кимвам в знак, че съм разбрала, и влизам в антрето.

Поемам си успокоително дъх, докато изкачвам стълбите, и се настройвам. Не трябва да споменавам обаждането до родителите ми и не трябва да се въвличам в разговор.

Когато стигам горе, виждам входната врата леко отворена, затова се разтърсвам и влизам право вътре. Не затварям вратата — не планирам да се задържам дълго. Поглеждам в кухнята и в дневната за Мат, но не го виждам никъде, затова се отправям към спалнята и откривам нещата си, натрупани в сакове и кашони. Не намирам Мат и събирам няколко чанти в ръце, но когато се обръщам, за да изляза от стаята, виждам, че стои в рамката с чаша червено вино в ръка. Носи бежовия си костюм. Винаги съм мразела този костюм, но не съм му го казвала. Тъмната му коса, както е обичайно за него, е разделена настрани и е сресана прилежно.

— Здравсти! — казва с прекалена усмивка.

— Търсих те — обяснявам, докато вдигам саковете. — Кейт чака с колата си. Ще сваля тези. — Не мога да сбъркам враждебността, която предизвиква споменаването на името на Кейт, но аз не обръщам внимание и тръгвам целенасочено към вратата. Спирам, когато Мат не прави никакъв опит да се дръпне от пътя ми.

— Извинявай! — учтивостта ми ме съсипва.

Той ми се усмихва, после отпива наперено от виното си и се отдръпва едва забележимо, оставяйки ми място, колкото да се промъкна покрай него и да сляза долу при Кейт. Щом ме вижда да излизам от сградата, тя изскача от вана и изтичва да отвори задната врата.

— Това беше бързо — казва и поема чантите от мен.

— Беше ми събрал нещата — отговарям и кимвам към саковете с вдигната вежда.

Кейт се усмихва доволно.

— Много цивилизовано.

Връщам се в апартамента и грабвам още няколко сака, като си мисля колко по-бързо би станало, ако Кейт ми беше помогнала, но ако и тя дойде, ситуацията със сигурност ще се превърне в анархия. А след като и Мат не ми предлага помощ, аз се влача напред-назад и сама нося притежанията си.

— Колко още? — пита Кейт, докато поставя деветия и десетия сак във вана.

— Само още един кашон — казвам през рамо. Най-добре да е опаковал всичко, защото не искам да идвам отново.

Връщам се обратно горе и грабвам последния кашон. Обръщам се, за да изляза бързо, но Мат е блокирал пътя ми.

— Ава, може ли да поговорим? — пита с надежда.

Присвивам се.

— За какво да говорим?

— За нас — отвръща. Махва с ръка между нас двамата.

— Мат, няма да променя намерението си — казвам толкова сигурно, колкото мога, но преди да осъзная какво става, той се озовава върху мен и се опитва да натика езика си в гърлото ми. Пускам кашона и използвам цялата си сила, за да го избутам от себе си. — Какво правиш, по дяволите? — изпищявам.

Диша тежко за малко, а после ми се намръщва.

— Припомням ти защо ни е добре заедно.

Аз се смея. Истински смях, идващ от стомаха ми. Той ми напомня. Какво? Какъв тъпак е? Моля ви! Напомняне в стила на Джеси колко *не* ни е добре.

— Все още ли се виждаш с някого? — пита.

— Това не е твоя работа.

— Не, но родителите ти се интересуваха.

Вдишвам дълбоко, за да се озаптя и да не му залепя един шамар. Дори няма да го уважава с отговор.

— Махни се от пътя ми, Мат! — казвам. Изключително горда съм, че удържам гласа си равен.

— Тъпа крава!

Опулвам очи. Зашеметена съм. Знаех, че у него има гадна жилка, но наистина ли е необходимо да ме обижда? Причернява ми от яд.

— Да, все още се виждам с някого. И знаеш ли какво, Мат? Той е най-добрият мъж, когото съм имала.

Смехът му е лукав, заслужаващ шамар.

— Той е буйстващ алкохолик, Ава. Знаеше ли това? Вероятно е пиян до припадък всеки път, когато те чука.

Залитам и наглата усмивка на Мат се разширява. Мисли, че съм шокирана, защото току-що ми е пуснал бомбата с алкохола. Не съм. Шокирана съм, защото знае нещо за мъжа, с когото се виждам. Как?

Искам да изтрия самодоволната усмивка от лицето му с един бърз удар.

— Е, дори когато е залян, чука по-добре, отколкото ти си успявал и в най-добро състояние.

— Жалка си — изръмжава.

— Не, Мат. Наваксвам си за четири години скапан секс с теб.

Лицето му увисва леко. Не знае какво да каже. Навеждам се да взема кашона от пода и вирвам глава, когато чувам тропота на тежки стъпки по стълбите.

„О, мамка му!“

— Ава! — реве Джеси.

Надеждата да оставя Мат и учуденото му изражение в миналото си, без да произтекат особени сътресения, вече е загубена. Откъде знае, че съм тук? Ще убия Кейт, ако тя ме е издънила.

Той минава като булдозер през вратата и мисълта, че съм го виждала в най-ядосаното му състояние, е напълно заличена от ума ми. Той е бесен и аз съм истински уплашена. Не за себе си, а за Мат. Джеси изглежда способен на убийство.

Поглежда право в мен и аз клямвам под горещия му, свиреп поглед.

— Какво правиш тук, *мамка му*?

Треперя неудържимо и мълчаливо се чудя откъде знае къде съм. Но не смея да питам, затова стоя със здраво стисната уста.

— Отговори ми! — изревава.

Трепвам. Очевидно е какво правя тук. Джеси няма нужда от моето потвърждение и сигурно е видял саковете във вана на Кейт.

Мат мъдро стои назад и държи устата си затворена. Бил е потърпевш от яростта на Джеси и преди.

— Казах ти, *мамка му*! Не му звъни и не идвай! Казах, че Джон ще го направи! — нарежда и размахва ръце като побеснял. — Върви и се качвай в шибаната кола!

Чувам как от устните на Мат се изплъзва хихикане и му хвърлям поглед. Той гледа към мен и в очите му проблясва болно задоволство. Това ме изкарва от релси. Няма да стоя тук и да ми се крещи, особено пред бившия ми приятел, който е тъпак. Грабвам кашона и изфучавам от апартамента, като благодаря на всичко свято, че Джеси не влезе няколко секунди по-рано.

— Целунахме се — чувам самодоволния глас на Мат, а после и непогрешимия звук от юмрука на Джеси в лицето му.

Готова съм да се разплача. Мат не знае ли кога да млъкне, *мамка му*? Тежките стъпки на Джеси са плътно след мен, докато излизам на улицата. Виждам Кейт. Сам е тук... О, Джон също.

Голямото момче се обляга на роувъра си с големите слънчеви очила на място. Както винаги, изглежда заплашително, но лицето му е напълно безизразно. Кейт крачи до вана си, а Сам стои отстрани и изглежда малко разтревожен. Наистина ли е необходимо всички да са тук? С поглед ѝ казвам: „Недей!“, докато приближавам. Тя взема кашона от мен.

— По дяволите, Ава! — прошепва, докато хвърля кашона във вана.

— Ти ли каза на Сам, че съм тук? — питам кратко.

— Не! — изписква. Вярвам й. Не би ми причинила това.

— Джон! — Джеси крещи, докато излиза от сградата. — Сложи нещата й в роувъра! — Разтърсва възстановяващата се ръка и ме пронизва безпокойство. Скапан идиот! Не може ли да използва лявата си ръка? И после отбелязвам отношението му към мен.

„Нещата й?“

— Остави, Джон! — изкрещявам и Джон спира. — Няма да тръгна с него. Кейт, хайде! — Поемам към пътническата седалка на вана на Кейт, но когато стигам до вратата, поглеждам и виждам, че Сам е сложил ръка на рамото на Кейт. Тя поглежда към Сам и той леко поклаща глава, после Кейт поглежда отново към мен. Виждам, че се разкъсва.

— Вземи саковете, Джон! — прогърмява Джеси от стълбите.

— Остави ги! — крещя.

Виждам, че Джон въздъхва раздражено и поглежда към Джеси за напътствие, но сигурно решава, че моят гняв е по-малкото зло, защото започва да прехвърля нещата ми в роувъра. Може да ги вземе. Това не значи, че отивам. Качвам се във вана на Кейт и напълно разярена се тръшвам на седалката.

За по-малко от две секунди вратата е отворена.

— Вън! — гласът му трепери от ярост. Изобщо не ми пука.

Грабвам дръжката и дръпвам вратата, но Джеси ме спира.

— Джеси! Просто си го начукай!

— Езикът!

— *Начукай си го!* — крещя. Гърлото ми е предрало, а гласните ми струни имат потребност от малко спокойствие. Никога не съм крещяла толкова много. Треперя от ярост. Как се осмелява? Как се осмелява да се държи така, и то след всичко, което изтърпях с него?

— Внимавай с шибания език! — повтаря, навежда се и ме сграбчва.

Боря се с него, но силата ми, сравнена с неговата, е жалка. Той ме вади от „Марго Джуниър“ и ме изправя с гръб към себе си, докато аз упорито се боря да го избутам. Хваща ме с ръка през кръста и ме вдига от земята. Понася ме към колата си, а аз ритам и пиця като тригодишно дете.

— Пусни ме!

— Затвори си мръсната уста, Ава! — изтърсва, което само ме насърчава да се боря с него още по-упорито. Ужасена съм, че ме влачи така наред Нотинг Хил пред шокираните погледи на най-добрата ми приятелка, на нейното гадже и на Джон. Искам да крещя до небесата. Боря се и се опитвам да отлепя ръката му от тялото си.

— Престани да правиш сцена, Ава!

Вдигам глава и виждам много минавачи, спрели наред улицата, за да гледат драматичните събития, които се разиграват пред очите им. Отказвам се от борбата, но главно защото съм напълно изтощена. Оставям го да ме натъпче в колата си, но размахвам ръце към него, когато се опитва да закопчае колана ми.

Той сграбчва брадичката ми и придърпва лицето ми към своето.

— По-добре стой мирна, мамка му! — Зелените му очи преливат от ярост, докато се вирам в него непокорно, преди да отдръпна лицето си. Седя на топлата черна кожа и се опитвам да си поема дъх. Виждам как Джеси се връща при Джон, Кейт и Сам. Говорят, но нямам никаква представа за какво. Главата на Джеси се отпуска и виждам как Кейт поставя ръка на рамото му. Шибана предателка! Защо той получава всички съчувствия и успокоение, когато аз съм тази, която току-що беше отвлечена от шибан маниак?

Джон клати глава и потупва Джеси по бузата с кокалчетата на ръката си, но той се дръпва назад грубо. По устните на Джон прочитам „успокой се“ и гледам как Джеси се отдалечава, размахвайки ръце във въздуха, а след това отново започва да скубе чорлавата си коса от безсилие. Джон пак клати глава и този път знам, че казва „копеле“.

Добре! Това е признак, че Джон е съгласен с мен. Мисля, че Джон каза „гадни качества“. Не можеш да станеш много по-гаден от това. Джеси е извън себе си.

Гледам през прозореца, когато се качва в колата, пали и изфучва по пътя, залепвайки ме назад в седалката. Нормалното му шофиране е достатъчно плашещо. Не чакам с нетърпение това пътуване.

— Откъде знаеше, че съм тук? — питам. Не откъсвам очи от гледката, която прелита покрай прозореца ми.

Чувам как трепва, докато завива, и с периферното си зрение виждам, че разтърсва ръката си.

— Няма значение.

— Има значение. — Обръщам се и гледам намръщения му профил. Все още е красив звяр. — Справях се добре, преди да се появиш ти.

Извърта глава към мен. Срещам втренчения му поглед със същата свирепост, която ми предлага той.

— Побеснял съм, мамка му. Целуна ли го?

— Не! — изпищявам. — Той се опита да ме целуне и аз го избутах. Тъкмо си тръгвах. — Мускулите на челото ме болят от толкова много мръщене.

Подскачам, когато удря волана.

— Никога не ми казвай, че съм властен и че прекалявам, чуваш ли?

— Ти си ненужно властен.

— Ава, за два дни хванах двама мъже, които се опитват да се вмъкнат в гащите ти. Бог знае за случаите, когато не съм бил там.

— Не бъди глупав! — присмивам се. — Въобразяваш си неща. — Напълно съм наясно, че не си въобразява. — Откъде познаваш Микаел?

— Какво? — сопва се.

— Чу ме. — По ухапването на долната му устна познавам, че мисли усилено.

— Аз купих панорамния апартамент, Ава. Откъде мислиш, че го познавам.

— Той сметна, че е много интересно, когато му казах, че се виждаме от около месец. Защо?

Главата му се извърта рязко към мен.

— Защо говориш с него за нас, мамка му?

— Не говорех, той зададе въпрос и аз отговорих. Защо мисли, че е интересно, Джеси? — настоявам. Усещам, че губя контрол. Извърщам поглед от него и се опитвам да поема въздух няколко пъти.

— Този мъж те иска, довери ми се!

— Защо? — изкрещявам. Обръщам лице отново към него, но той отказва да ме погледне.

Удря волана отново.

— Искане да те отнеме от мен.

— Но защо?

— Просто го иска!

Отскачам назад в седалката си, шокирана и недоволна от уклончивия му яростен отговор. Този разговор няма да ни отведе доникъде. Джеси трябва да се успокои, аз също. Ще задам въпросите си, когато не изглежда така, сякаш може да вкара юмрук през прозореца.

Паркира пред „Луссо“ и аз излизам от колата, преди да е изключил двигателя. Забелязвам Джон, който отбива на паркинга, докато влизам във фоайето. Напълно пренебрегвам Клайв, който излиза иззад бюрото си. Отправям се право към асансьора.

Очаквам Джеси да спре вратата, за да не се затвори, и да се качи, но той не го прави. Очевидно е стигнал до заключението, че и двамата трябва да се успокоим.

Излизам от асансьора и вадя ключа от страничния джоб на чантата си, за да си отворя. Тръшвам вратата зад себе си и хвърлям чантата на пода ядосано.

— Шибан мъж! — ругая на себе си.

— Здравей! — казва един тих глас.

Вдигам поглед и виждам побеляла жена на средна възраст, която стои пред мен. Предполагам, че трябва да съм разтревожена от тази странна жена в апартамента на Джеси, но съм прекалено ядосана.

— Коя си ти, по дяволите? — изтърсвам злобно. Жената леко се присвива и едва тогава забелязвам кутията с полировка за мебели и бърсалката в ръката ѝ.

— Кати — казва тя. — Работя за Джеси.

— Какво? — питам нетърпеливо, но тогава гневът, който доминира цялото ми същество, отстъпва, за да позволи на малкото късче информация да попие.

„О, мамка му!“

Вратата зад мен се отваря. Обръщам се и виждам Джеси да влиза. Поглежда мен, после жената, която стои пред двама ни.

— Кати, вероятно трябва да си тръгваш. Ще говоря с теб утре — казва спокойно, но все още усещам гнева в гласа му.

— Разбира се. — Оставя полировката и бърсалката на страничната масичка и сваля престилката си, която сгъва бързо, но грижливо. — Сложих вечерята във фурната. Ще бъде готова след трийсет минути! — Вдига една чанта от пода и пъха престилката най-

отгоре. Бог да я благослови, усмихва ми се, преди да тръгне. Това е повече отколкото заслужавам.

Джеси я целува леко по бузата и потрива рамото ѝ утешително. Гледам как тя излиза във фойето и виждам Джон и Клайв да пренасят чантите ми от асансьора. Това е загуба на време, защото няма да остана тук. Отивам в кухнята и дръпвам вратата на хладилника с надеждата, че някоя бутилка вино може магически да е намерила пътя си към него. Горчиво съм разочарована.

Тръшвам вратата на хладилника и изфучавам от кухнята нагоре по стълбите. Дори не мога да погледна Джеси в момента. Когато влизам в спалнята, тръшвам още една врата. Стоя и се чудя... Сега какво? Трябва просто да изляза — да дам и на двама ни малко време да се успокоим. Всичко стана прекалено силно, прекалено бързо. Отровно е, осакатяващо.

Въздишам уморено и безутешно отпускам глава в ръцете си. Усещам как в очите ми се събират сълзи, а в гърлото ми се оформя буца. Влюбена съм до уши в мъж, който има най-необуздания характер и предизвикателното държане. Но в другия край на спектъра той е най-любящият, най-чувствителният и най-покровителственият мъж във вселената. Ако Джон е прав и Джеси е такъв само с мен, трябва ли да сме заедно? Ще умре от сърдечна недостатъчност, преди да навърши четирийсет години, и вината ще бъде моя. Джеси в добри моменти е невероятен. Но в лоши — непоносим.

Мислех, че съм започнала да откривам това, което трябва да знам, но с течение на времето разбирам все по-ясно, че не съм. И изглежда няма да разбере скоро... освен ако не питам Микаел...

Вратата отхвърча и Джеси нахлува вътре. Изглежда така, сякаш го е ударил ток. Видимо трепери и главната артерия на врата му се издува. Държи нещо в ръката си.

— Какво е това, *мамка му*? — Изглежда така, сякаш може да се възпламени всеки момент. Намръщвам се, но тогава осъзнавам, че държи лист със списък на полети. Патрик сигурно го е пхнал в чантата ми.

Господи, сега вече загазих.

Чакай малко!

— Ровил си в чантата ми? — питам. Шокирана съм. Не знам защо, но той нахлува в личното ми пространство през цялото време.

Не изглежда засрамен или готов да се извини. Просто размахва хартията пред лицето ми, докато гърдите му се повдигат и спадат.

Избутвам го и се спускам надолу по стълбите. Чувам, че ме следва — тежкото му дишане почти заглушава енергичните му стъпки. Вдигам чантата си от пода и я отнасям в кухнята.

— Какво правиш, по дяволите? — крещи той. — Не е там, тук е. — Пъха листа под носа ми. Тупвам чантата на кухненския плот и започвам да ровя в нея.

Нямам представа какво търся.

— Няма да ходиш в шибаната Швеция, нито в Дания, нито където и да е, мамка му! — крещи. Гласът му е по средата между гнева и страха.

Поглеждам го. Да, определено има страх.

— Не ми бъркай в чантата! — изсъсквам думите през собствения си гняв и го гледам обвиняващо.

Той се отдръпва малко и тупва хартията на плота, като продължава да ме гледа кръвнишки.

— Защо? Какво още криеш от мен?

— Нищо!

— Нека ти кажа нещо, жено! — заявява, приближава към мен и навежда лице към моето. — Ще умра, преди да те оставя да напуснеш страната с този женкар — отсича. Вълна от чист ужас минава през гласа му.

— Той няма да идва! — крещя и тръшвам чантата си за допълнителен ефект. Не го знам със сигурност и всъщност подозирам, че ще дойде. Микаел има план и мотив.

— Напротив. Ще те последва там, повярвай ми! Той е неуморен, когато преследва жени.

Всъщност се смее.

— Точно като теб ли?

— Това беше различно! — излайва той. Затваря очи и вдига пръсти до слепоочията си, като че се опитва да освободи малко напрежението си.

— Ти си невъзможен — изстрелвам.

— И защо взимаш витамини? — пита. Намръщва се хубаво. — Бременна си, нали?

Грабвам витамините от чантата си и ги хвърлям по главата му. Той се опулва, приляква бързо, за да ги избегне, и те се забиват в стената, а после падат на кухненския под. Трябва да си върна контрола. Губя го страшно бързо.

— Купих витамините за теб — крещя. Той ме поглежда, сякаш може да съм откачила. Близо съм.

— Защо? — поглежда шишенцето на пода.

— Ти подложи организма си на тежко изпитание. Забрави ли? Засмива се.

— Не ми трябва хапчета, Ава. Казах ти. — Тръгва напред, грабва ръцете ми и ме дръпва към себе си. — Не съм шибан алкохолик. Ако пия сега, ще бъде защото *ти* си ме вбесила до лудост — изкрещява последните думи в лицето ми.

— Обвиняваш мен за всичко това — заявявам. Не питам, защото той вече ми го изкрещя в лицето.

Той ме пуска и се отдалечава.

— Не, не те обвинявам. — Ръцете му се стрелват към косата от безсилие. — Какво още криеш от мен? Делово пътуване с богат датчанин — не спира и ме гледа свирепо. — Приятна визита при бившия?

— Приятна? — заеквам. Мисли, че да се видя с Мат е било приятно? — Ти, глупав, шибан мъж!

— *Езикът!*

— Разкарай се! — изкрещявам. Той е на съвсем друга шибана планета! Ако ме познаваше толкова добре, колкото твърди, нямаше да хвърля такива глупави намеци наоколо.

— Не мога да съм близо до теб в този момент — крещи той. Стиска зъби и виждам как мускулите на челюстта му трептят. — Обичам те, Ава. Толкова много, но не мога да те погледна. Това е скапано. — Излиза от кухнята.

Входната врата се тръшва, а миг по-късно се чува и страхотен трясък. Изтичвам във фойето. Джеси не е там, но огледалната врата на асансьора е пръсната на милиони парчета. През умопомрачението си успявам да се зачудя още какво е причинил на нещастната си ръка. После заплаквам. Безнадеждно, хълцайки. Чувствам се напълно безпомощна и тотално загубила контрол. Струва ми се, че той ме изпитва, че проверява дали имам силата да го измъкна от тази пълна

каша. А отгоре на всичко се боря с непрестанната дребна мисъл, че аз съм го докарала до подобно състояние. Това не е здравословно.

Връщам се в голямата открита дневна и виждам как всичките ми чанти са подредени в спретнатата редица до стълбите. Какво да правя с тях? Да остана ли?

Оставям ги. Не знам какво друго да правя, затова отивам и сядам на един шезлонг на терасата и плача сама — силен, разтърсващ раменете рев с обилни сълзи, докато се опитвам да открия някаква посока. Взiram се в пространството и се чувствам изоставена. Познати чувства, нито едно от които не исках да изпитвам повторно, отново нахлуват в мен. Празнота, загуба, самота и обезсърченост — емоции, които ме бяха пратили в най-долния кръг на ада, докато Джеси не се появи в живота ми. Как стана така, че имам толкова силна нужда от него? Как се случило това с мен? Той си отиде и сега имам доста добра представа как се е чувствал, когато аз му причиних същото. Сякаш огромна част от мен липсва.

Така е.

Качвам се обратно горе и заставам под душа. Стоя векове под струята и разсеяно насапунивам тялото си. Където и да се обърна, виждам нас двамата с Джеси — на мивката, до стената, под душа. Навсякъде сме заедно. Излизам набързо, внезапно обзета от отчаяно желание да избягам от спомена за интимността ни. Изсушавам косата си и се плъосвам на леглото. Не съм сигурна колко време лежа и се взiram празно в тавана. Минути. Часове. Кожата ми пари и е изопната от изсъхналите сълзи. Може би трябва да се ориентирам по това. Връщам се назад, въпреки че се опитвам да не го правя, към онези случаи, в които сме били разделени и той е пил. Ще пие ли сега? Мисълта кара сърцето ми да запрепуска в болезнен галоп в гърдите ми, като че се опитва да стигне чак до устата ми. Представата за Джеси и алкохол е достатъчна да ме накара да скоча към кухнята, за да си взема телефона.

С влизането усещам уханието на нещо, което мирише наистина добре. О! Изтичвам до фурната и я изключвам. След това грабвам телефона си и избирам Джон.

Ниският тътен на гласа му се процежда по телефона след първото извънпяване.

— Той е тук, Ава.

— В Имението ли? — питам. Толкова съм облекчена, но в същото време се чудя какво прави там.

— Да — казва. В гласа на Джон се усеща съжаление. Това ме кара да се стегна.

— Да дойда ли? — добавям. Не знам защо питам, след като вече се качвам нагоре, за да се облека.

Джон изхъмква в телефона.

— Вероятно е най-добре, момиче. Той отиде право в кабинета си.

Затварям, метвам си някакви дрехи и се отправям към вратата. Ключовете за колата ми. Джеси не ми върна ключовете за колата. Гмурвам се в кашоните с притежанията ми и се моля да открия резервния комплект. Накрая го напипвам.

За нула време се озовавам във фойето на „Луссо“. Тичам, а токчетата ми потракват бързо по пода. Забелязвам Клайв, коленичил зад бюрото си, но бързо го подминавам, без да кажа и дума. Нямам време за него тази вечер. Горкият човек ще се чуди какво е направил, за да ме ядоса.

— Ава! — чувам да вика след мен. Не бих спряла, но звучи така, сякаш нещо наистина не е наред. Може би тайнствената жена се е връщала.

— Какво има, Клайв?

Той изтичва към мен паникьосан.

— Не може да излизаш!

Какви ги говори?

— Господин Уорд — задъхва се — каза, че не трябва да напускаш „Луссо“. Беше много настоятелен.

— Клайв, нямам време за това. — Продължавам по пътя си, но той сграбчва ръката ми.

— Моля те, Ава! Ще трябва да му се обадя.

Не мога да повярвам. Сега е накарал портиера да играе ролята на затворнически пазач?

— Клайв, не е твоя работа да правиш това — посочвам. — Моля те, пусни ръката ми!

— Е, аз също му го казах, но господин Уорд може да е много настоятелен.

— Колко, Клайв?

— Не знам за какво говориш — казва бързо и намества шапката със свободната си ръка. Не би могъл да изглежда по-виновно дори да опитваше.

Издърпвам ръката си от Клайв и отивам до портиерското бюро.

— Къде държиш номера на господин Уорд? — питам, докато оглеждам високотехнологичните монитори пред себе си. Забелязвам, че мобилният телефон на Клайв също е на бюрото.

Клайв приближава с учудено изражение на лицето.

— Всичко е свързано с телефона през системата. Защо питаш?

— Имаш ли номера на господин Уорд на мобилния си? — питам.

— Не, Ава. Всичко е програмирано в системата. Поверителност за живущите и така нататък.

— Добре — казвам, изскубвам жиците, които свързват телефонната система с компютъра, и ги пускам в оплетена купчина на пода, където се срещат с челюстта на Клайв.

По пътя навън чувам шокираното оплакване на горкото старо момче и изпитвам леко бодване на вина. Това ще бъде поредната сметка, която ще се включи в актива на панорамния апартамент.

Скачам в колата си и веднага забелязвам малка черна кутия на таблото. Знам какво е. Натискам и портите на „Луссо“ започват да се отварят.

По целия път до Имението се моля да не намеря Джеси с питие в ръката. Това е първият път, в който се връщам, след като открих какви дейности предлага клубът, но необходимостта да го видя надминава нервността и неохотата, които ме обземат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон отваря вратата на Имението, преди да съм стигнала до нея, и ми се усмихва успокояващо.

— Той успокои ли се? — питам, докато минавам покрай бара и стигам до лятната стая. Около зоните за сядане са се събрали хора. Пият и говорят. Вероятно обсъждат какво ще предложи вечерта. Нападната съм от дузина любопитни погледи. Цялата се напругам.

— Проклятие, момиче, действаш му силно на копелето — смее се Джон и зървам проблясъка на златния зъб.

Изпускам въздишка в знак на съгласие.

— Моят мъж е предизвикателен.

Джон ме поглежда и се усмихва.

— Предизвикателен? Интересна дума. Аз го наричам шибан трън в задника. Но не мога да не се възхитя на решителността му.

— Решителност? — изричам. Усещам как челото ми се сбърчва.

— Решителност да бъде предизвикателен ли?

Джон спира, щом стигаме кабинета на Джеси.

— Никога не съм го виждал толкова решен да живее.

— Какво искаш да кажеш с това? — питам и не мога да скрия объркването си. Не виждам никаква решителност да живее. Виждам само решителност да се довърши, като се подлага на стрес. Джеси е напълно решен да се самоунищожи.

Дъхът ми спира.

„Самоунищожителен.“ Джеси го беше казал, когато ме взе на мотора си.

— Повярвай ми, това е за добро! — Джон ме гледа нежно. — Бъди по-внимателна с него!

— Откога го познаваш, Джон?

— Достатъчно отдавна, момиче. Сега ще те оставя — казва и понася огромното си тяло по коридора.

— Благодаря, Джон — казвам след него.

— Всичко е наред, момиче. Всичко е наред.

Стоя пред кабинета на Джеси и ръката ми виси над бравата. Неочакваната информация на Джон, макар и смътна, е изострила още повече любопитството ми. Умът ми препуска в мисли за алкохол, топване, оскъдни кожени облекла и белези. Завъртам бравата и предпазливо влизам в кабинета на Джеси.

И това, което виждам, не ми харесва.

Джеси седи в големия си стол, обърнал лице към Сара, която е кацнала на ръба на бюрото му. Пристъп на собственическо чувство ме удря в лицето, но бутилката водка на бюрото на Джеси ме ядосва дори повече. Мога да се преборя с нежелано женско внимание, стига да е нежелано. Водката е изцяло друг въпрос.

Поглеждат към мен едновременно и Сара ми хвърля неискрена усмивка. После забелязвам торбичката с лед, която лежи върху ръката на Джеси. Имах основание да пусна зеленото чудовище. Двамата изглежда си прекарват съвсем приятно, ако се съди по думите на Джеси. Вече нямам никакво съмнение, че са имали сексуална връзка. Изписано е на лицето на Сара. Усещам гадене, ревност... и опасно чувство за собственост.

Поглеждам към Джеси и той среща погледа ми. Все още е с тъмносивите панталони, но ръкавите на черната му риза са навити нагоре. Тъмнорусата му коса е в славна бъркотия на красивата му глава, но въпреки цялата му прелест изглежда страшен и неспокоен. Не го обвинявам. Току-що го заварих да изглежда така, сякаш се чувства приятно с друга жена и с бутилка от злото нещо пред него. Това са най-лошите ми кошмари, обединени в едно.

Джеси бавно извърта стола си настрани от Сара, насочвайки го към мен.

— Пил ли си? — питам. Гласът ми е равен и силен. Изобщо не се чувствам така.

Поклаща глава.

— Не.

Не съм сигурна дали тихият глас е заради жената, или заради водката. Отпуска глава леко и наставя неловко мълчание, но тогава Сара поставя длан на рамото на Джеси. Искам да скоча на бюрото и да й оскубя косата. Джеси трепва и вдига очи към мен.

За коя се мисли тая? Не съм достатъчно наивна, за да вярвам, че се опитва да бъде добрата приятелка. Внезапно съм бясна на себе си,

че съм позволила на друга жена възможността да го утешава. Особено ме дразни фактът, че това е тази жена. Утешението е моя работа.

— Имаш ли нещо против? — казвам и гледам право в нея, така че не може да сбърка на кого говоря.

Тя ме поглежда, но не прави никакъв опит да махне ръката си от Джеси.

— Моля?

— Чу ме — изричам. Отправлям ѝ свиреп поглед, който казва: „Не се ебавай с мен“, а тя едва забележимо се подхилва самодоволно.

Джеси дръпва ръката си и нейната се оказва на бюрото. После очите му нервно шават между нас двете. Бог да го благослови, държи устата си здраво затворена. Но тогава кучката се навежда и го целува по бузата, като оставя устните си да се задържат повече от необходимото.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен, скъпи! — казва с най-нелепо прелъстителния глас, който съм чувала.

Джеси се сковава от глава до пети и ме поглежда, опулен и разтревожен. Прав е да се тревожи, особено след кацата с помия, с която ме заля, заради един клиент и бивше гадже. Мат и Микаел щяха да са купчина телесни части, ако ситуацията беше обратната.

Сграбчвам вратата и я отварям широко, преди да спра очи на русата кучка.

— Сбогом, Сара! — казвам с максимална заповедническа доза.

Тя се смъква от бюрото на Джеси, а лицето ѝ изразява самоувереност. Разхожда се бавно през кабинета и ме гледа надменно. Задържам наперения ѝ поглед с цялата свирепост, на която съм способна, по целия път до вратата, която държа отворена за нея. Още щом платформите ѝ с петнайсетсантиметрови токчета минават прага, аз тръшвам вратата зад нея и тайно се надявам да се е блъснала в задника ѝ.

Сега да се оправям с моя предизвикателен мъж! Когато го видях да седи там със Сара, едно нещо ми стана свършено ясно.

Той е мой. Точка.

Обръщам се с лице към него. Не е помръднал от стола си, бутилката водка е все още на бюрото му, а той си дъвче скапаната устна и зъбните колелца пушат. Кимвам към бутилката.

— Това защо е там?

— Не знам. — Лицето му е измъчено и това, че съм в другия край на стаята, ме убива.

— Искаш ли да я изпиеш?

— Не и след като вече си тук — тихите му думи звучат ясно.

— Ти ме остави — напомням му.

— Знам.

— А ако не бях дошла? — казвам. Това е основният въпрос тук. Премислям случилото се отново и отново. Той се държи така, сякаш е нещо просто, но аз го заварих да си прави компания с жена и бутилка водка, след като сме си казали някои думи. Не искам и не мога да се тревожа, че това ще се повтаря всеки път, щом се сдърпаме.

— Нямаше да я изпия — отвърща и я избутва.

— Тогава защо е тук?

Свива рамене небрежно. Това ме вбесява. Страхът ми беше основателен, а той очаква да приема смътните му отговори и свиване на раменете?

— Нямаше да я изпия, Ава — твърди и гласът му е леко раздражен.

— Ще я изпиеш ли, ако си тръгна?

Очите му скачат към моите. Паника завладява красивото му лице.

— Ще ме изоставиш ли?

— Трябва да ми отговориш на някои въпроси — отсичам. Заплашвам го. Имам чувството, че това е единствената ми възможност. Има някои неща, които трябва да ми каже. — Защо Микаел се интересува толкова от връзката ни?

— Жена му го напусна — изплюва думите бързо.

— Защото си спал с нея.

— Да.

— Кога?

— Преди месеци, Ава. — Поглежда ме и виждам искреност в очите му. — Тя е жената, която се появи в „Луссо“. Ще ти кажа, преди да заплашиш да ме напуснеш отново — добавя. В тона му има капка сарказъм, която пренебрегвам.

— Не е била разтревожена за теб, нали?

— Вероятно е била, но тя също така ме иска.

— Коя не би? — Чувствам се невероятно спокойна.

Кимва леко.

— Дадох ясно да се разбере, че всичко е свършило, Ава. Спах с нея преди месеци и тя се върна в Дания. Не знам защо е решила да ме преследва сега.

Вярвам му и все пак Микаел уреждаше развода си, а за да се разведеш с някого, отнема време. Трябва да е било преди месеци.

— Значи той иска да ме отнеме от теб, така както ти си отнел жена му от него.

Джеси отпуска глава в ръцете си.

— Не съм я отнел, Ава. Тя го напусна по собствено желание, но... да, той иска да те отнеме от мен.

— Вие се държахте приятелски, ти си купил „Луссо“. — Главата ме боли.

— Това е само параван, Ава, от негова страна. Той нямаше нищо, нищо, с което да може да ме нарани, защото не ми пукаше за нищо. Но сега имам теб. — Той ме поглежда. — Вече знае къде да забие ножа.

Очите ми започват да смъдят. Джеси отпуска ръце, а очите му също са влажни. Не мога да понасям повече да съм далеч от него. Отивам до стола му и Джеси отваря ръце за мен. Пренебрегвам подутата длан и изпълзвам в скута му. Оставям го да ме прегърне силно и да нахлуе във всичките ми сетива. Докосването и миризмата му ме успокояват веднага. Както винаги, когато се докосваме по този начин, се случва нещо необяснимо — всички проблеми, които ни причиняват смут, изглеждат без никакво значение. Оставаме само ние в нашата малка сфера на доволство, успокоявайки се един другото.

— Ще умра от любов по теб. Не мога да ти позволя да отидеш в Швеция.

Въздишам.

— Знам.

— И трябваше да ме оставиш аз да прибера нещата ти. Не исках да го виждаш — добавя.

Сега му се подчинявам, но не ми пука.

— Знам. Той знае за теб.

Усещам как се сковава под мен.

— Знае за мен ли?

— Каза ми, че си буйстващ алкохолик.

Джеси се отпуска и се смее.

— Аз ли съм буйстващ алкохолик?

Поглеждам към него, защото съм шокирана от небрежната му реакция на нещо толкова пагубно.

— Не е смешно. Откъде знае?

— Ава, честно, нямам представа — въздъхва. — Все едно, информацията му е грешна, защото не съм алкохолик.

— Да, знам — отстъпвам, но съм напълно сигурна, че проблемът на Джеси с пиенето може да пасне някъде по скалата на алкохолизма.

— Джеси, какво ще правя? Микаел е важен клиент. — Внезапно ми хрумва ужасно неприятна мисъл. — Дали ме е наел за „Лайф Билдинг“ само заради теб?

Джеси се усмихва.

— Не, Ава. Той не знаеше за нас до вчера. Наел те е, защото си талантива дизайнерка. Фактът, че си също така и зашеметяващо красива, е допълнителна облага. А фактът, че съм влюбен в теб, е още по-голям бонус за него.

— Ти сам се разкри — казвам тихо. — Ако не беше се месил в срещата ми, той никога нямаше да направи връзката.

— Действах импулсивно, когато видях дневника ти — обяснява. Свива рамене. — Все едно, той щеше да те преследва, независимо дали знаеше, че си моя, или не. Както казах, той е неуморен.

Спомням си как очите му се опулиха и на челюстта му заигра мускул, когато зърна дневника ми. Не е било заради това, че съм го сменила. А защото името на Микаел беше записано в него.

— Откъде знаеш? Той е женен. Е, беше женен.

— Това не го е спирало никога преди, Ава.

Сривам се напълно. Вече не мога да работя с Микаел. Не и след като открих това. Боже, трябва да се срещна с него в понеделник. Ще стане ужасна каша. Искам да се разкрещя на Джеси, че не си е държал панталоните закопчани. Спомням си гадното същество, което Джон изхвърли в деня, когато открих какво точно е Имението. Мъжът врецеше за съпрузи и съвест, които не пречат на Джеси. Колко бракове е съсипал? Колко съпрузи искат отмъщение?

Изтръгната съм от нежеланите мисли, когато Джеси обгръща лицето ми с ръка.

— Как се озова тук?

Ухилвам се.

— Разсеях твоя назначен пазач.

Очите му проблясват, а устните му потрепват.

— Ще трябва да го уволня. Как успя да се справиш.

Усмивката ми угасва, когато си представям сметката за поправка, която ще получи Джеси.

— Джеси, той е поне на шестдесет. Елиминирах телефонната му система, за да не може да те предупреди за бягството ми от твоята кула в небето.

— Нашата кула. Как я елиминира? — Бръчката му се появява на челото.

Заравям отново лице в гърдите му.

— Изтръгнах кабелите.

— О! — казва равно, но знам, че съдържа смеха си.

— На какво си играеш, като караш пенсионер да се опитва да ме задържи вътре? — питам обвиняващо. Можех да надбягам Клайв дори с токчетата.

Гали леко косата ми.

— Не исках да си тръгнеш.

— Тогава ти сам трябваше да останеш. — Издърпвам ризата му от панталоните и плъзгам длани, за да получа своя дял от докосване до топлите му гърди. Той ме притиска по-силно и усещам туптящото му сърце под дланите си. Толкова е утешаващо.

— Бях вбесен до лудост — въздъхва. — Ти ме караш да побеснея до лудост. — Целува слепоочието ми и заравя нос в косата ми.

— Как е ръката ти?

— Щеше да е добре, ако не продължавах да я забивам в разни неща — отговаря сухо.

Измъквам се от прегръдката му.

— Дай да видя! — Изправям се в скута му и той дръпва ръката си иззад мен, за да я постави между телата ни. Поемам я внимателно. Той не трепва, но хвърлям бърз поглед, за да проверя лицето му за следа от болка. Стъклената врата на асансьора беше на милиони парчета и очаквах ръката на Джеси също да е раздробена.

— Добре съм.

— Разбил си вратата на асансьора — казвам и галя възстановяващия се юмрук.

— Наистина бях бесен.

— Вече ми го каза. Ами нахлуването в офиса ми днес следобед? И тогава ли беше вбесен до лудост?

— Да, бях — отвръща. Присвива очи към мен, но се ухилва. — Почти както беше ти сега.

— Не бях бясна, Джеси. — Поглеждам към наранената му ръка със съжалението, което изпитвам към жалката жена, която току-що изхвърлих от кабинета. — Маркирах това, което е мое. Тя те иска. Не би могла да го изрази по-очевидно дори да те беше яхнала и да беше навряла циците си в лицето ти. — Изкривявам отвратно лице от нейното отчаяние. Вдигам поглед и виждам, че беглата усмивка е преминала в пълна холивудска грейнала усмивка. Тя е една стъпка по-нагоре от запазената му само за жени. Тя е запазена само за мен. Не мога да не се усмихна леко.

— Изглеждаш много доволен от себе си. — Той ме избутва, за да спра да се суея около ръката му.

— О, да. Харесва ми, когато си властна и покровителствена. Така разбирам, че си лудо влюбена в мен.

— Аз наистина съм лудо влюбена в теб, въпреки че ти си предизвикателен до глупост. И не смей да наричаш Сара „скъпа“! — разпореждам се.

Потърква нос в моя и притиска устни към моите.

— Няма.

— Спал си с нея. — Това е твърдение, а не въпрос. Джеси се присвива, а зелените му очи се разширяват тревожно. Извъртам очи. — Топване? — питам.

Очите му се отпускат леко.

— Да — казва. Изражението му и езикът на тялото му крещат, че се чувства неудобно. Не му харесва тази тема за разговор.

Знаех си, по дяволите! Добре. Мога да се справя с това, стига да държи кучката на една ръка разстояние... или по-далеч. Това може да е трудно, когато жената работи за него и го следва наоколо като изгубено кутре.

— Искам да кажа само едно нещо — притискам го аз. Трябва да изясня това, ако в бъдеще искам да имам за компания мъже — социално и професионално, въпреки че съм съвсем наясно, че властната жилка у Джеси никога няма да изчезне напълно. — Всичко е за теб. — Целувам устните му, за да подсиля заявлението си.

— Всичко е за мен — мърмори в устните ми.

Усмиввам се.

— Добро момче.

Той се отдръпва и прокарва пръсти по шията ми. Очите му са пълни със задоволство.

— Обичам те, Ава.

Отпускам буза на рамото му.

— Знам.

— Вземи си почивен ден утре!

Дори не съм казала на Патрик за следобедната си среща с господин Уорд, но трябва да го направя, а един дълъг уикенд с Джеси е нещо, което е трудно да откажа. Нямам срещи и съм наваксала с всичко останало. Патрик ми дължи няколко дни. Няма да възрази.

Отдръпвам се от гърдите на Джеси.

— Добре.

Той се мръщи, сякаш ще оттегля отговора си или ще добавя „но“.

— Наистина ли? — пита. Очите му проблясват и се усмихва широко. — Държиш се много разумно. Не е типично за теб.

Очите ми се опулват при забележката му. Знам, че знае, че *той* е неразумният. Играе си с мен. Няма да ухапя.

— Пренебрегвам те — заявявам.

— Не за дълго. Ще те отведе у дома в *нашата* кула в небето. Не съм бил в теб прекалено дълго време. — Става и ме вдига на крака. — Ще тръгваме ли? — пита. Подава ръка и аз я хващам здраво. Стомахът ми се свива от перспективите, които ме чакат, щом стигнем у дома.

— Няма да се разсърдя на малко гребане — подхвърлям небрежно.

Джеси вдига сардонично вежда към мен.

— Ще гребем друг път, бебче. Искам да се любим — изрича. Кимва тихо и гледа към мен. Усмиввам се.

Повежда ме през лятната стая към фойето. Пренебрегвам разочарованите лица на всички жени, които подминаваме и които очевидно са се надявали да си тръгнем поотделно. Джон ни среща при вратата и ми отправя забележителната си усмивка.

— Ще се видим утре — уведомява го Джеси, докато ми отваря вратата.

— Всичко е наред. — Той тупва Джеси по рамото и се отправя към бара.

Джеси поставя ръка на кръста ми, докато ме води навън, и когато се обръщам, зървам Сара да стои на входа на бара. Поздравява Джон, но очите ѝ са заковани в мен и Джеси, докато напускаме Имението. Няма как да сбъркам горчивината по нацупеното ѝ лице. Предричам пазаруване на чанти на сутринта.

— Остави своята кола! Ще я вземем утре — казва, докато отваря вратата на своята кола — „Астън Мартин“.

Не споря.

Докато караме по дългата алея, се разминаваме с поршето на Сам, запътило се към Имението. Подскачам в седалката.

— Това е Кейт! — изгърсвам. Сам натиска клаксона и вдига палец към Джеси, а аз извивам врат, докато ги подминаваме. Кейт неохотно вдига ръка към мен. — Какво прави тя тук? — питам и поглеждам към Джеси, който държи погледа си на пътя. Мили Боже! — Тя е член, нали? — казвам обвиняващо.

— Не коментирам членовете. Имаме договор за доверителност. — Лицето му е безизразно.

— Значи тя е член!

Свива рамене и натиска копчето, за да отвори портата. Малката мръсница! Защо не ми е казала? Дали е тук по принцип за всички извратени неща, или е тук специално заради Сам? Боже, точно когато мислех, че пламенната ми приятелка не може да ме изненада повече.

Джеси профучава по пътя и натиска няколко бутона на волана. Уредбата се включва и ни обгръща забележителен мъжки глас.

— Кой е?

Джеси започва да потупва волана.

— Джон Леджънд. Харесва ли ти?

О, да. Пресягам се към волана и Джеси отдръпва ръце, за да ми даде достъп до бутоните. Намирам точния и усилвам малко звука.

— Приемам това за „да“ — казва. Подхилва се и слага ръка на коляното ми. Покривам я с моята.

— Ръката ти добре ли е?

— Да. Спри да се притесняваш, жено!

— Трябва да пусна съобщение на Патрик.

— Да, направи го! Нямам търпение да те имам само за себе си утре и през целия уикенд. — Отдръпва ръка от коляното ми и хваща волана.

Пращам бързо съобщение на Патрик. Както очаквах, той отговаря веднага, като ми казва да си взема добре заслужения почивен ден.

Перфектно! Ще прекарам необезпокоявана три дни на Седмото небе на Джеси.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Влизаме в „Луссо“ ръка за ръка и Клайв ме поглежда неодобрително. Извинителният ми поглед изглежда не върши работа.

— Господин Уорд! — казва предпазливо, като все още гледа мен.

— Клайв! — кимва Джеси и ме повежда към асансьора без повече думи.

Щом вратата се затваря, не съм изненадана, че Джеси ме притиска към стената и тялото му обгръща моето. Мощното пулсиране, с което съм толкова добре запозната напоследък, се спуска право в слабините ми и вените ми се сгорещават мигновено. Джеси плъзга крак между бедрата ми, забърсвайки сърцевината ми просто така, и аз вече се задъхвам.

— Разстроила си портиера — прошепва. Устните му са близо до моите.

— Проклятие! — едва успявам да изрека думата и Джеси прилепва устни към моите, докато трие пулсиращия си член в мен. Боже, искам да разкъсам дрехите му, но това със сигурност не е любене, не че имам намерение да се оплаквам.

— Защо не носиш рокля? — пита ядосано, докато плъзга езика си в устата ми.

И аз си задавам същия въпрос. Досега роклята щеше да е на кръста ми и Джеси щеше да е вътре в мен.

— Свършват ми роклите.

Изстенва в устата ми.

— Утре ще купуваме само рокли. — Притиска хълбоци напред и нагоре, сблъсквайки се със сърцевината ми.

Въздишам от неприкрито удоволствие.

— Утре ще купим една рокля. — Пресягам се надолу между нас и разкопчавам колана му. Той откъсва устни от моите и потрива влажното си чело в моето. Очите му блестят одобрително, а устните му са разтворени. Потривам опакото на ръката си по панталоните му и усещам как потрепва и подскача под докосването ми. Прокарвам език

по долната му устна. После разкопчавам ципа му и освобождавам силно възбудения му член, като обгръщам основата и стискам леко.

Джеси затваря очи.

— С уста! — нарежда нежно.

Вратата на асансьора се отваря във фоайето на панорамния апартамент. Никога не съм се чувствала по-облекчена при мисълта, че само един асансьор идва до последния етаж. Плъзгам гръб надолу по стената, докато не се озовавам клекнала пред Джеси, но неговият горещ, пулсиращ член не е единственото, което привлича интереса ми. Пред очите ми е гневният му белег. Бях склучила договор със себе си да не питам повече, но не мога да спра любопитството си, особено след като Джон каза, че Джеси има склонност към самоунищожаване. Поглеждам нагоре към него и виждам, че ръцете му са неподвижни и подпрени на стената над главата ми, а очите му са приковани в мен.

— Какво чакаш? — пита ме и притиска хълбоци напред нетърпеливо. Всички мисли за тайнствени белези са заличени, когато си спомня за последния път, когато го поех по този начин, и колко брутален беше. Дали отново ще бъде така?

Откъсвам очи от похотливия му поглед и стисвам с длан пулсиращия му член. После облизвам капчицата от върха му и бавно прокарвам ръка напред. Чувам как Джеси стене гърлено и хълбоците му леко треперят. Дишането му се учестява с всяко мързеливо погалване, а коремът му се вдига и спуска пред очите ми. Чувам как ругае и порочно облизвам топките му, след което бавно, но решително плъзгам език нагоре по долната страна на члена му и се повдигам на краката си леко, за да съм сигурна, че ще стигна върха.

— Целият, Ава! — пъшка Джеси.

Осъзнавам, че вратата на асансьора отново се затваря. Джеси забива юмрук в бутона, а после връща ръката си на стената зад мен.

Обвивам устни около главата на члена му и бавно и нежно въртя кръгове с език. Джеси потреперва. Обичам да правя това с него. Обичам да предизвиквам тези звуци и тези реакции на тялото му.

Изчаквам да се отгласне напред, но той не го прави. Джеси се бори. Усещам как напрежението му се процежда в моето тяло от допира. Виждам как тялото му леко трепери пред мен. Спасявам го от мъките му и го поемам дълбоко в устата си, чак докато стигне до задната част на гърлото ми. Той е като кадифе по езика ми. Перфектен.

Сподавеният вик, който изпуска, докато се отдръпвам назад, облизвам го бавно и го поемам отново, ме изпълва със задоволство и увереност. Този път хълбоците му се оттласкват напред и тъй като главата ми е до стената, няма място за отстъпление. Джеси премества ръце на тила ми като възглавница, докато се движи мощно напред и назад, отметнал глава.

Напомням си, че трябва да се отпусна. Фарингеалният ми рефлекс е силен. С ръце обгръщам хълбоците му и бавно ги плъзгам към стегнатия му задник, а после заравям нокти в плътта му.

— По-силно! — възкликва. Гласът му е суров и животински. Забивам по-силно. — О, мамка му! — Продължава с движенията си и знам, че е близо. Отделям едната си ръка от задника му и я прокарвам между бедрата му, за да обгърна топките му. Това го погубва.

— По дяволите! — крещи. Отдръпва се и обвива ръката си около основата на члена. — Продължавай да държиш и отвори уста! — Очите му дълбаят в моите.

Правя каквото ми се казва, като държа здраво натежалата му торбичка и отварям уста, без да откъсвам поглед от очите му. Той движи ръката си бързо напред и назад, а мускулите на врата му се издуват. С приглушен вик полага голямата глава на члена си върху долната ми устна и се освобождава в мен. Горещата течност удря задната част на гърлото ми и изпълва устата ми. Преглъщам импулсивно.

Ръката му се движи бавно по пениса му и аз отпускам здравия си хват около топките му. Прокарвам ръка с дланта нагоре между бедрата му, докато стигам до неговата. Обвивам ръка около нея и двамата го успокояваме, докато аз облизвам солената му есенция, която се излива в устата ми.

— Искам по едно такова свършване всеки ден до края на живота си. — Лицето му е като на покерджия, а гласът му е адски сериозен. Надявам се да има предвид с мен. — С теб — добавя, сякаш прочел мислите ми.

Усмиввам се и отново поглеждам към твърдия му член, който все още трепти между ръцете ни. Извъртам език около него и го облизвам, за да съм сигурна, че съм обрала и последната капчица, после целувам нежно върха.

Пръстите на Джеси се отпускат и аз го пускам.

— Ела тук! — казва. Хваща ме и ме дръпва към гърдите си. — Обичам теб и мръсната ти уста — изрича тихо и отърква нос в моя.

— Знам. — Протягам ръка, натъпквам го обратно в панталоните и ги закопчавам.

Оставя ме да довърша закопчаването му, после грабва ръката ми и ме издърпва от асансьора към вратата на панорамния апартамент.

— Това беше пълна загуба на време. Ще ги сваля, още щом влезем вътре.

Отваря и в ноздрите ми нахлува прекрасен аромат.

— О, вечерята! — Напълно съм забравила за нея. Слава Богу, че изключих фурната, иначе можеше да се върнем и да заварим пожарни коли и още сметки за щети.

Джеси ме отвежда в кухнята и пуска ръката ми. Грабва ръкавица, слага я и вади препечената лазаня. Хвърля я настрани и поклаща глава.

— Плащам на икономка, която готви, а ти все пак успяваш да изгориш вечерята.

Покрай надпреварата ни по крясъци и последвалото сдобряване напълно съм забравила за горката жена, с която бях толкова непроситимо груба. Ще трябва да изкупя вината си пред нея. Вероятно смята, че съм истинска кучка.

— Тя ще се върне ли?

Джеси се смее:

— Надявам се. — Побутва коричката на лазанята. — Лазанята на Кати е вкусна. — Поглежда ме нежно. — Изглежда ще трябва да намеря нещо друго за ядене.

Върви бавно към мен и зелените му очи са пълни с обещания за удоволствие. Обгръща гърба ми с ръце и ме понася, долепена плътно до гърдите му. Вдигам ръце и разпервам пръсти в меката му рошава коса. Мръщя се, когато подминава стълбите и се отправя към терасата.

— Къде отиваме? — питам, докато гледам как стълбите остават зад нас.

— Чукане на открито. — Притиска устни към моите. — Вечерта е приятна. Нека не я пропиляваме!

Отнася ме на терасата. Звучите на нощен Лондон се чуват ясно в хладния вечерен въздух. Джеси ме оставя да стъпя, преди да започне да разкопчава блузата ми. Големите му пръсти се борят с малките златни копчета, а челото му се сбръчква от съсредоточаването.

Посягам към неговите панталони и започвам да разкопчавам колана и дюкяна му. После, тръгвайки отдолу, разкопчавам всяко копче на ризата му, докато възхитителните му гърди не се оказват топли и твърди под дланите ми. Правя кръгове с палци около зърната му, когато той стига до последното копче от блузата ми и се прехвърля на панталона ми.

— Фукла — мърмори. Устните му откриват моите и той започва да търси закопчаването на панталона ми. Жестоко е, но го оставям да търси. Опипва предната част, после мести ръце на гърба, а когато няма късмет и там, ръмжи. — Къде е ципът? — стене.

Хващам ръцете му и ги отвеждам до страничния цип. Той го разкопчава бързо и ме повдига, за да изритам обувките си, после смъква панталоните.

— Още една причина да носиш само рокли — оплаква се, докато избутва блузата от раменете ми. — Всичко, което ми пречи да стигна бързо до теб, трябва да се махне.

Усмиввам се на себе си. Сега се бърка и в гардероба ми?

Хладният въздух докосва кожата ми и вече твърдите ми зърна настръхват още повече. Джеси отстъпва назад и изритва обувките си, после сваля чорапите, панталоните и ризата си. Очите му проблясват нагоре и надолу по тялото ми.

— Дантела — казва одобрително, а после бавно смъква боксерките надолу по бедрата си. Членът му изскача на свобода, вече готов. Искам да падна на колене и да го поема отново в устата си, но неотложното туптене в собствените ми слабини изисква внимание. Пресягам се назад и разкопчавам сутиена си, като го оставям да падне на дървения под. За секунда тялото на Джеси е притиснато към моето и той диша в лицето ми. Усещам как плъзва пръст под ръба на бикините и погалва клитора ми. Отпускам глава на гърдите му и сграбчвам ръцете му, за да се закрепя. Докосването му праща електрически вълни до всяко мое нервно окончание.

— Влажна си — казва ниско и дрезгаво, като удължава думата. Върти върха на пръста си наоколо и натиска леко, когато стига върха. — Само за мен ли?

— Само за теб — изричам. Дишам тежко.

Доволният тътен, който се изплъзва от устните му, вибрира във вечерния въздух. Винаги ще бъда негова.

Повдига главата ми и плъзва устни по моите, подмамвайки устата ми да се разтвори. Бикините ми са избутани надолу по бедрата, а езикът му се плъзга между устните ми с лек стон. Вкусът му е пристрастяващ. Отвърщам на всяко близване и ласка с език. Джеси се отдръпва и коленичи пред мен, като смъква белъто ми надолу по краката. Не губи време и заравя нос в космите между бедрата ми, а после прокарва дълго, горещо и мъчително погалване право до сърцевината ми.

Простенвам, коленете ми се огъват и едно почти болезнено жужене започва в самия връх на клитора ми.

— Ооо!

Джеси стиска хълбоците ми, докато продължава горещата пътека, тръгваща нагоре от центъра на тялото ми и стигаща до шията ми, а после до устата ми, която поема с внимание и страст.

Освобождава устните ми и очите му намират моите. Зеленият му поглед прониква в мен.

— Ти си моят живот — изрича. Искрените му думи пронизват сърцето ми. Джеси отново започва нежно да боготвори устата ми и прокарва длан по дупето ми и надолу по задната част на бедрото ми. Придърпва нежно крака ми нагоре, така че да обгърне таза му. После се отдръпва. — Обичаш ли ме? — пита, а очите му търсят моите.

— Знаеш го — прошепвам.

— Кажи го! Имам нужда да го чуя — гласът му е пропит с отчаяние.

Не се колебая.

— Обичам те. — Целувам пълните му влажни устни и обвивам ръце около врата му, после грациозно се повдигам нагоре, за да го възседна. — Винаги ще те обичам. — Взирам се в красивите му зелени очи, докато се намества на входа ми. Задържа се там и аз се мъча да устоя на желанието да се отпусна върху него.

— Нуждаеш ли се от мен? — пита.

— Нуждая се от теб. — Знам, че това го задоволява, колкото и „обичам те“, ако не и повече.

— Винаги — потвърждава той, а когато навлиза в мен с едно овладяно, търпеливо движение, и двамата поемаме рязко въздух.

Притиска ме към себе си, докато стабилизираме дишането си, а после ме отнася до шезлонга и ме полага на него. Отпуска тялото си

надолу заедно с моето, така че връзката ни остава ненарушена. Взира се в мен и от очите му струи невероятна прямота.

— Усещаш ли колко свършени сме заедно? — Бавно се оттегля и потъва отново навътре, подготвяйки ме за нещо прекрасно. *Наистина* иска да се любим. — Усещаш ли го? — пита тихо и повтаря изпепеляващото движение, увеличавайки нуждата ми от него.

— Да — потвърждавам тихо. Усещам го от първия път, в който се свързахме. Вероятно дори от първия път, в който очите ни се срещнаха.

Джеси продължава с бавните и сдържани движения, а аз премествам ръце надолу по гърба му и нежно галя твърдата му плът.

— Аз също — прошепва. — Да се обичаме!

Съсредоточавам усилията си да го поема в себе си, докато се плъзга напред и назад, завъртайки ханша си всеки път и приближавайки ме до оргазма. Гледа ме с благоговение и преданост, а очите ни горят. Търпението и волята му да поддържа стабилния и сладък ритъм ме карат да го обичам още повече. *Наистина* нежно ме обладава.

Бръчката му плува във влага, която дори в хладния въздух около нас блести по челото му. Не мога да устоя и обгръщам с ръка лицето му с копнежа да го докосна. Той се взира в очите ми, а тялото му трепери върху моето. Пулсира вътре в мен и инстинктивно се свивам около него, докато той въздиша тежко.

— Боже, Ава! — шепне. Потъва навътре и притиска силно. Прецизните движения по вътрешната ми стена причиняват опустошение в тялото ми. Изпитвам желание да се отблъсна нагоре и да хвана оргазма, който се задава.

— Не мога вече да се сдържам — дишам тежко.

— Заедно! — пъшка той и аз напрегам бедра, докато той отново нахлува напред, този път с по-малко контрол. Диша задъхано и полага чело върху моето. Овладява се при следващото възхитително гмуркане.

— Свършвам, Джеси! — стена и усещам как самоконтролът ми се изпарява.

Силен вик съпровожда оргазма ми.

Джеси забързва и свършва заедно с мен.

— Боже! — крещи и напъва за последен път, като се задържа дълбоко, а после се срива отгоре ми, за да изживее с мен последиците.

Членът му пулсира, докато свършва. Чувствам се изпълнена, стоплена и завършена.

— Мамка му! — Унасям се и очите ми се затварят от доволство. Този мъж има пряка връзка с копчето ми за освобождаване.

— Езикът! — мърмори в шията ми през задъханото си дишане. — Мислиш ли, че някога ще спреш да ругаеш?

— Ругая само когато ме предизвикваш или ми доставяш удоволствие — защитавам се и изписвам с върха на пръста си „Мамка му!“ върху гърба му. Той се надига на лакът, за да може да погледне в очите ми. После с пръста си бавно изписва „Езикът!“ върху гърдите ми и целува всяко от зърната. Ухилвам се, когато ме стрелва с поглед. Очите му танцуват дяволито, докато стисва леко една от твърдите пъпки.

— Ох! — смея се.

Пуска зърното ми и прокарва мокър кръг около гърдата ми, а после сграбчва хълбока ми. Подскачам под него и изписквам, когато забива отново зъби в зърното ми. Тялото ми застива за миг. Веднага схващам каква е играта му.

— Не можеш! — извиквам, докато той бавно започва да масажира хълбока ми с върховете на пръстите си, стиснал със зъби зърното ми. Затварям очи и размърдвам крака, опитвайки да спра рефлексите си да го изхвърля от себе си. — Джеси, моля те, спри! — Чувам как се смее и усилива натиска върху хълбока и върху зърното ми. — Моля те! — изписквам през кикот. Зърното вероятно би ме боляло, ако не ме разсейваше непоносимото изтезание на хълбока. Той ме подлудява.

Дробовете ми крещат от благодарност, когато изпускам въздух. Събирам сила да заглуша мъчението му. Застивам под него и сякаш след цяла вечност той пуска хълбока ми и започва да смуче зърното ми.

Въздъхвам.

— Ти си този, който ще получи наказателно чукане.

Отново сграбчва хълбока ми.

— Ава! — кара ми се и пак засмуква зърното ми. Издишвам тежко със доволство и затварям очи, докато Джеси обхожда части от тялото ми с езика си.

— Трепериш — казва, потъвайки между гърдите ми. — Нека те внесе вътре! — Повдига се. Измърморвам звучно възражение и го дръпвам към себе си, което го кара да се усмихне. — Удобно ли ти е?

— Ммм... — не мога да говоря.

— Легло. — Дръпва ме, за да мога да се увия около него, което правя, без да се бавя, и забивам нос във врата му.

Отнася ме горе в спалнята и ме поставя на леглото. Пъхва се до мен и аз изпълзвам на гърдите му. Целува косата ми и поглажда с длан гърба ми. Притискам се още по-близо до него. Не мога да се приближа достатъчно. Както е било винаги, не допускаме да има пространство между нас.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуждам се и усещам Джеси дълбоко в себе си. Гърдите му притискат гърба ми, докато ме държи за кръста и навлиза в мен. Умът ми не е единственият, който е буден. Тялото ми застава мирно. Протягам ръка назад и свивам пръсти в косата му, извивам гръб и накланям глава, за да намеря устните му.

Позволявам му да завладее устата ми. Езиците ни диво се сплитат, докато той напъва напред. Избутвам се назад към него при всеки нов тласък.

— Ава, не мога да ти се наситя — въздиша. — Обещай никога да не ме напускаш!

— Няма — отвръщам, стискам с ръце косата му и придърпвам устните му отново към своите. Обичам устата му дори когато той се държи предизвикателно и ми се иска да я зашия. Винаги ли ще ме кара да се заклевам, че ще остана? Аз винаги ще изпълнявам, без дори сянка от съмнение, но искам да го знае, без да се налага да ме кара да се кълна непрестанно.

Отдръпвам се, за да погледна моя несигурен мъж, който показва такава увереност във всичко друго, само не и в това.

— Моля те, повярвай ми! — Продължава със здравите си, мощни тласъци, докато ме гледа. Бегло ми се усмихва, после отново прилепва устни към моите и ускорява още повече движенията си.

Опитвам с всички сили, но не мога да задържа устата си до неговата, когато забива напред с такава сила. Пускам го и се обръщам напред. Стискам ръба на матрака, за да се задържа на позиция, докато Джеси ме дърпа към себе си непрестанно.

Всичко се замъглява и аз се разтърсвам в момента, в който и двамата изкрещяваме, а Джеси нахлува в мен маниакално, хвърляйки ме в бездната на абсолютното удоволствие. Мъча се да си поема въздух, сърцето ми се опитва да си върне контрола, а тялото ми се гърчи в конвулсии по своя воля. Джеси ругае, забива напред за

последен път и топлото усещане, причинено от освобождението му, ме залива.

— Боже мой! — изпъшква. Измъква члена си от мен и пада по гръб.

Претърколвам се и се покатервам върху тялото му. Възсядам хълбоците му и лягам на гърдите му, сгушвайки лице във врата му.

— Това не беше сънлив секс.

— Така ли? — казва и диша тежко.

— Не. Това беше сънливо чукане. — Трепвам, моментално осъзнавайки, че току-що съм изругала, а дори не сме станали от леглото.

— За Бога, Ава! Престани да ругаеш!

— Съжалявам — отвърщам, захапвам врата му и засмуквам леко.

— Опитваш се да ме бележиш ли? — пита той, но не ме спира.

— Не, само те вкусявам. — Оставя ме и аз дълго време плъзгам устни по лицето, по врата и по гърдите му.

Джеси въздъхва дълбоко.

— Ава?

— Ммм?

— Знаех, че си ти, в секундата, когато те видях.

— Че съм аз? — повтарям. Опитвам се да се повдигна, но съм притисната отново към врата му. Той обръща лице и започва да гризе ухото ми.

— Че ти си тази, която ще ме върне към живота — казва с онзи сух тон, който обикновено означава, че казва нещо, което само той разбира.

Този път се измъквам от прегръдката му и срещам погледа му.

— Как разбра?

Извърта ме по гръб, покрива ме напълно и ме поглежда право в очите с многозначителен поглед.

Една буца скача в гърлото ми. Това е нещо сериозно и дълбоко и напълно ме смазва. Не знам какво да кажа. Джеси, този унищожителен мъж, ме гледа така, сякаш съм единственото нещо, което съществува на този свят.

Дърпам китките си, докато ме пуска, след което обгръщам с ръце тялото му. Краката ми се сключват около кръста му. Държа се за него така, сякаш *той* е единственото нещо, което съществува на този свят.

Той е. За мен.

Не знам причините за това изявление, но силата на думите наистина разкрива всичко. Не може да живее без мен. Е, аз също не мога да живея без него. Този мъж е моят свят.

Лежи неподвижен върху мен и ме оставя да го стискам, докато мускулите ме заболяват.

— Мога ли да те нахраня? — питам, когато мускулите на бедрата ми започват да крещат в протест. Той ме вдига от леглото, все още увита около тялото му, и ме понася от спалнята надолу по стълбите. — Ще забравя как да използвам краката си — казвам, когато стига долу и се отправя към кухнята.

— Тогава ще те нося навсякъде.

— Това би ти харесало, нали? — Би било перфектно извинение да ме прикове за себе си.

— Разбира се — отвърща. Усмивва ми се самодоволно и ме оставя на мрамора. Студът, който се разпространява по дупето ми, ми напомня, че и двамата сме чисто голи. Възхищавам се на съвършения му задник, докато той отива до хладилника и вади разни неща за закуска, както и буркан с фъстъчено масло.

Смъквам се от плота.

— Трябваше аз да *ти* приготвя закуска. — Избутвам го от пътя. — Седни! — нареждам с най-настойчивия си тон. Той се ухилва и грабва буркана с фъстъчено масло, след което щипва зърното ми и офейква към стола. — Какво искаш? — питам и пъхам хляб в тостера. Обръщам се и виждам, че топи пръст в буркана.

— Пържени яйца — казва с пръст в устата и безсрамно се опитва да спре да се хили.

Поглеждам надолу към голото си тяло. Ще трябва да се облека, ако той иска нещо изпържено. Поглеждам отново към него и виждам, че излъчва самодоволство.

— Ще изпържа твоите, ако ти изпържиш моите. — Плъзгам поглед надолу по гърдите му и вдигам вежди.

— Дивачка — казва и вади пръста от устата си.

Главите и на двамата ни се обръщат рязко към входа на кухнята, когато чуваме, че входната врата се отваря. Опулените ми очи се стрелват отново към Джеси, чийто пръст е увиснал във въздуха, както си е пътувал към устата му. Изглежда също толкова изненадан.

Скача и бутва буркана с фъстъчено масло, който излита и се разбива на пода, пръскайки стъкла навсякъде. Вече съм паникьосана.

— По дяволите! — възкликва. Поглежда ме с опулени очи. — Това е Кати!

„Боже мой, помогни ми!“

Снощи я нагрубих, а сега ще ѝ показвам гол задник! И на всичко отгоре изгорялата ѝ лазаня безсрамно стои на плота. Кати ще ме намрази. Няма друг изход от кухнята. Налага се да минем покрай източника на тревога. Втренчвам поглед в Джеси. Той е замръзнал на място и изглежда също толкова ужасен, колкото се чувствам аз. Кати сигурно няма да възрази да му хвърли един поглед. Усмиввам се, но после рязко се връщам в настоящето. Спирам да гледам влюбено моя красив мъж и хуквам през кухнята.

— Мамка му! — Остра болка се стрелва през крака ми. — Ох, ох, ох! — Продължавам напред и се опитвам да я пренебрегна.

Джеси не е далеч от мен и се смее неконтролируемо, докато бягаме нагоре по стълбите.

— Езикът! — изтърсва и ме шляпва по дупето.

— Мили Боже!

Чувам отчаяния глас, когато стигаме върха на стълбата. На какво ли приличаме? Бягам бързо до спалнята и се хвърлям под завивките. Усецам как Джеси сяда на леглото.

— Къде си? — пита. Рови из завивките, докато ме намира, завряла глава под възглавницата. — Ето те. — Обръща ме и снижава лице към гърдите ми. — Разстрои портиера, а сега *истински* притесни и икономката ми.

— Недей! — закривам лице с ръце в пълно отчаяние.

Джеси се смее.

— Дай да видя крака ти! — Премества се на пети и стисва крака ми в ръката си.

— Боли — оплаквам се, когато усецам пръста му да се плъзга леко по петата ми.

— Имаш парче стъкло — казва, целува петата ми и скача от леглото. — Пинсети?

Свалям една ръка от лицето си и посочвам банята.

— В чантичката с гримове — мърморя. Не мога да повярвам, че льснах гола пред икономката на Джеси. Това е ужасно... уничително.

Трябва ми халат.

Усещам как леглото потъва под тежестта на Джеси, който отново хваща крака ми.

— Не мърдай!

Задържам дъха си и поставям длани върху пламналото си лице, но целият ми срам е заличен светкавично, когато усещам топлия му влажен език да облизва кървавата следа от стъпалото ми. Потрепервам под допира му и свалям ръце, за да го погледна. Премествам се леко и бедрата ми се стягат. Той ми се усмихва многозначително и очите му проблясват, след което обвива устни около забоденото парче.

— Какво правиш?

— Вадя го — казва до петата ми. Засмуква я и се отдръпва, после взима пинсетите и се приближава към петата ми.

Усмихвам се, докато гледам как бръчката се появява на челото му.

— Готово — казва, целува крака ми и го пуска. Всъщност нямаше никаква болка. — На какво се усмихваш? — пита и ме поглежда развеселено.

— На бръчката ти.

— Нямам бръчка — обижда се.

— Имаш.

Изпълзява по леглото и ляга върху мен.

— Госпожице О'Ший, да не казвате, че имам бръчки?

Смея се.

— Не. Показва се само когато се съсредоточиш или си разтревожен.

— Така ли?

— Да.

— О! — намръщва се. — Сега там ли е?

Разсмивам се и той ухапва гърдата ми. Подскачам под него.

— Пригответи се! — възкликва и ме целува. — Ще отида да видя дали Кати е престанала да пици.

Смехът ми заглъхва при напомнянето за горката икономка, която току-що видя голия ми задник.

— Добре.

— Ще те чакам долу — казва. Навежда се и ме целува пламенно по устата. — Не се бави!

Скача и намъква чифт карирани развлечени панталони, после ме оставя, за да отиде да успокои икономката си.

Разсейвам се от отчаянието си, като взимам душ и се приготвям. Обличам лятна рокля на цветя (вероятно твърде къса) и обувам равни сандали. Вдигам косата си на конска опашка. Ще стане.

Когато влизам в кухнята като плашливо бездомно куче, нервна и притеснена, Джеси вдига поглед от съомгата си с бъркани яйца и хлебчето и ми хвърля една от моите усмивки. Голите му гърди разсейват притеснението ми, но не пропускам намръщването му, когато отбелязва дължината на роклята ми. Не му обръщам внимание.

— Ето я и нея — казва и потупва стола до себе си. Жената, която стои пред хладилника, се обръща и ме поглежда. — Кати, това е Ава — любовта на живота ми. — Бузите ми пламват и предлагам на Кати лека извинителна усмивка. Чувствам се много по-добре, когато откривам червенина върху нейните бузи. Толкова бях разтревожена от собственото си унижение, че не бях отчела колко засрамена може да е тя. Сядам до Джеси и той ми налива портокалов сок.

— Харесвам роклята ти — заявява. Хили ми се самодоволно. — Прекалено къса е, но осигурява лесен достъп. Може да остане.

Поглеждам го ужасена и го изритвам под плота. Той се смее и впива зъби в хлебчето си. Шокирана съм от поведението му, но съм приятно изненадана, че не ме е отнесъл позорно обратно по стълбите.

— Ава, приятно ми е да се запознаем. Искаш ли закуска? — пита Кати с дружелюбен и топъл глас. Не заслужавам нито едно от двете.

— И на мен, Кати. Бих искала закуска, благодаря.

— Какво искаш? — пита и ми се усмихва. Има много мило лице.

— Същото като Джеси, моля! — Нямаше да се изненадам, ако се беше обърнала и ми беше казала да си я затъкна отзад, но тя не го прави. Просто кимва и продължава да си гледа работата.

Вдигам чашата със сок и поглеждам към Джеси. Той има непростимо самодоволен вид. Радвам се, че намира моето неудобство за забавно, но не мога да си представя, че щеше да е толкова доволен от ситуацията, ако Кати беше мъж. Пресягам се, пъхам ръка в панталоните му и хващам члена му. Джеси подскача, удря коляното си в мрамора и започва да кашля с уста, пълна с храна. Кати се обръща стресната от задавянето на Джеси и му подава чаша с вода през плота. Той вдига ръка в благодарствен жест.

— Добре ли си? — питам загрижена и започвам да галя бавно втвърдения му член.

— Да — гласът му е изтънял и напрегнат.

Кати се заема с приготвянето на закуската ми, а аз продължавам порочно да опустошавам разсъдъка на Джеси. Той пуска хлебчето си и си поема тихо въздух, поглеждайки ме с широко отворени очи.

Пренебрегвам шока му и прокарвам бавно палец по влажния връх на пениса му, а после придвижвам ръката си до основата му. Усещам неизбежния трепет под дланта си и капката, която се показва на върха. Обирам я и плъзгам ръка плавно нагоре и надолу по твърдия му като желязо член.

Обръщам очи към него.

— Добре ли е? — оформям само с устни и той поклаща глава отчаяно.

Аз съм в стихията си. Това никога не се е случвало. Навярно много уважава Кати, защото знам със сигурност, че ако беше някой друг, досега щеше да ме е извлякъл от кухнята.

— Заповядай, Ава! — Кати плъзва чиния по острова към мен.

Пускам Джеси като горещ картоф и пъхвам палец в устата си, след което дръпвам чинията към себе си. Чувам остро поемане на дъх и усещам как очите му ме прогарят.

— Благодаря, Кати — казвам весело. Взимам хлебчето и отхапвам. — Това е вкусно — информирам я, докато зарежда съдомиялната. Тя ме поглежда и се усмихва.

Усещам пламтящите очи, които все още изгарят лицето ми, докато се наслаждавам на хлебчето, затова се извъртам бавно към Джеси, за да го погледна. Той е смаян.

Вдига вежди към мен и после кимва с глава към изхода на кухнята.

— Горе, веднага! — казва тихо, докато се изправя. — Благодаря за закуската, Кати. Ще си взема душ — добавя и ме поглежда. Кимвам.

— За нищо, момче. Може ли да поговорим какво искаш да правя днес? Нямам никаква представа откъде да започна, а виждам, че ти не си направил абсолютно нищо, освен да чупиш врати и да правиш дупки в стените. — Изсушава ръцете си с кърпа и поглежда неодобрително Джеси.

Той не се обръща с лице към нея, защото крие огромна ерекция, която издува предната част на панталоните му. Отбелязвам си точка наум със самодоволна усмивка.

— Ще се разберете с Ава, след като ми помогне за нещо горе — извиква през рамо, докато изчезва.

Ще мога ли? Не знам с какво се занимава Кати или какво иска Джеси тя да прави днес, а и нямам никакво намерение да го следвам горе, за да довърша това, което започнах.

Седя точно там, където съм, поемайки си самоуверено въздух.

— Кати, исках да ти се извиня за вчера и за тази сутрин.

Тя извърта очи.

— Не се тревожи, скъпа! Честно.

— Държах се толкова грубо с теб, а после тази сутрин... Ами, не очаквах компания. — Усещам как бузите ми пламват отново, докато вдигам последното парче от хлебчето си.

— Ава, наистина, всичко е наред. Джеси ми каза, че си имала лош ден, а той е пропуснал да те уведоми за връщането ми. Разбирам — твърди. Усмивка ми се и изструпва престилката си. Усмивката ѝ е искрена. Харесвам Кати. С нейната къса сива коса, дружелюбно лице и поли на цветя изглежда като човек, който живее здравословно.

— Няма да се повтори. — Отнасям чинията до съдомиялната и тръгвам да я отварям, но чинията е изтръгната от ръката ми, преди да се погрижа за задачата.

— Аз ще взема това. Ти по-добре иди и помогни на моето момче с това, за което му трябваш!

Знам точно за какво му трябва и нямам намерение да ходя никъде. Имам чувството, че умирам бавно, когато му отказвам, но лицето му беше просто великолепно.

— О, той ще се справи.

— Добре, да прегледаме ли с какво трябва да се захвана? Имам график, но след като ме нямаше толкова дълго, всичко се е объркало! — Вади тефтер и химикалка от предния джоб на престилката си и се приготвя да си води записки. — Вероятно трябва да започна с пране и гладене.

— Ами... не съм сигурна — свивам рамене. — Аз дори не живея наистина тук — прошепвам. Искане ми се да добавя, че съм била преместена против волята ми.

— Така ли? — лицето ѝ е учудено. — Моето момче каза, че живееш.

— Всъщност това е разговор, който предстои да бъде проведен — обяснявам. — Той не харесва думата „не“. Е, поне не от мен.

Лъскавото ѝ чело се сбръчква.

— Моля? Сговорчивото ми момче ли?

Намръщвам се.

— Да, други също го определят така. — Ако още някой ми каже, че е сговорчив, може просто да го прегазя.

— Е, хубаво е да има дама в къщата — казва тя и взима препаратата под мивката. — Моето момче има нужда от момиче.

Усмиввам се на нежното ѝ обръщение към Джеси и се чудя от колко време работи за него. Той каза, че Кати е единствената жена, без която не би могъл да живее, въпреки че подозирам, че това вече се е променило.

Тя напръсква плота с антибактериален спрей и започва да бърше.

— Тогава ще изчакам Джеси, ако предпочиташ.

— Да, благодаря. Ще проведе няколко разговора. — Забелязвам, че телефонът ми се зарежда отстрани, но не виждам чантата. — Виждала ли си чантата ми?

— Сложих я в гардероба, скъпа. О, също поръчах на Клайв да оправи вратата на асансьора.

Присвивам се.

— Благодаря ти. — Грабвам телефона и излизам от кухнята, за да взема чантата си. Кати вероятно мисли, че съм мърла, вандал и кучка, също и че съм невъзпитана. Поглеждам телефона и забелязвам две пропуснати обаждания от мама и съобщение от Мат. Раменете ми увисват. Би трябвало да го изтрия, но любопитството ме надвива.

Не знам какво ме прихвана. Съжалявам.

х.

Настръхвам от глава до пети и изтривам съобщението. Последното, което ми трябва, е Джеси да го открие. Мат и преди е съжалявал. Все още ме тревожи откъде знае за Джеси. Би трябвало първо да звънна на мама, но имам приятелка, която има много за обясняване. Отнема време, но накрая вдига. Знам, че е гледала екрана и се е чудила какво да каже.

— Ти си член! — изтърсвам обвиняващо, когато накрая вдига.

— И? — опитва с равнодушие, но усещам раздразнение.
— Защо не ми каза?
— Не е твоя работа.
— Благодаря! — Напълно съм обидена. Ние си казваме всичко.
— Просто малко веселба, Ава — пухти тя нетърпеливо.
— Продължаваш да го повтаряш — стържа по телефона. — Защо не признаеш, че има нещо повече?
— Например? — тонът ѝ показва изненада. Изненада, че направо съм задала въпроса за един милион.
— Например, че го харесваш.
— Не го харесвам!
— Безнадеждна си — сопвам се. Защо не може просто да преглътне гордостта си и да си признае? Колко би навредило, особено ако го каже на мен?
— Като говорим за безнадеждност, как е Джеси? Мамка му, Ава! Този мъж го бива да си изпуска нервите.
Смея се.
— Да, много го бива. Мат се опита да ми се хвърли, преди Джеси да обсади апартамента. Даже каза на Джеси, че сме се целували. Мисля, че Мат може да лекува насинено око тази сутрин.
— Ха! Добре! — възкликва. Тя се смее и не мога да спра леката доволна усмивка, която изгрява на лицето ми. Той си го заслужи.
— Научил е за малкия проблем на Джеси с пиенето — добавям. Вече не се смея.
— Откъде? — изненадата ѝ е искрена.
— Нямам представа. Все едно, трябва да звънна на майка си. Предполагам, че ще се видим по-късно.
— О, да! — изписква развълнувано. Не мога да се вълнувам колкото нея за годишнината довечера. — Ще се видим там.
— Доскоро! — казвам, затварям и набирам майка, преди да е изпратила издирвачи.
— Ава? — пискливият ѝ глас проглушава тъпанчетата ми.
— Мамо, не викай толкова силно!
— Извинявай! Мат се обади отново.
Отивам до откритата зона и сядам. Всяка надежда да бъде развеселена от майка ми е напълно смазана с това малко изявление.

— Ава, той каза, че си се пренесла при бесен алкохолик с ужасен характер. Пребил е Мат!

Облягам се в стола и поглеждам към тавана, напълно изтощена психически. Защо тъпакът не може просто да си изпълзи в тъмната дупка, от която е дошъл, и да умре?

— Мамо, моля те, не говори повече с него! — моля я. Наистина, що за долен тип, че да изтърси това на родителите ми! Това само подкрепя заключенията ми за измамната гадна змия.

— Вярно ли е? — пита тя колебливо. Вече си я представям как хвърля разтревожен поглед към баща ми.

— Не точно — не мога да я излъжа. Накрая ще разбере къде съм. — Не е както го казва Мат, мамо.

— Тогава как е?

О, не мога да направя това по телефона. Има твърде много за обясняване, а не искам да прибързва с оценката на Джеси. Мога да убия Мат.

— Мамо, слушай! Трябва да отивам на работа. — Една малка бяла лъжа няма да навреди.

— Ава, толкова се тревожа за теб.

Усещам отчаянието ѝ. Мразя Мат, задето е направил това. Каза, че съжالياва. Дали е било преди или след като се е обадил на родителите ми, за да ги осведоми за любовния ми живот? Би трябвало да пратя Джеси да го прегази.

— Моля те, недей! Мат искаше да се върна при него. Налетя ми, когато отидох да си събера последните неща, и стана гаден, щом го отхвърлих. Джеси просто ме защитаваше. — Опитвам се да съкратя дългата история и нарочно подминавам всички части, които може да очернят Джеси. Има няколко.

— Джеси? Това да не е мъжът, който беше с теб, когато се обадох миналия уикенд?

— Да.

— Значи не е само приятел? — настоява. Тонът ѝ е подигравателен. Разгадала ме е, заедно с бялата ми лъжа, и няма да е доволна.

— Просто се виждам с него. Нищо сериозно — отвърщам. Опитвам се да го изиграя и се смея наум. Не мога да повярвам, че току-що казах това.

— И той е алкохолик?

Издишам уморено. Знам, че няма да й хареса.

— Той не е алкохолик, мамо. Мат е злобен, не му обръщай внимание! И не отговаряй повече на обажданията му!

— Не съм щастлива от това. Няма дим без огън, Ава. — Наистина не звучи щастлива и не мога да я виня. Никога не съм била по-доволна, че живеят толкова далеч. Не мисля, че мога да застана лице в лице с нея. — Брат ти скоро ще се върне в Лондон — добавя заплашително. Знам със сигурност, че ще ми затвори и веднага ще набере Дан, за да му опише подробностите.

— Знам. Трябва да вървя.

— Добре, ще говорим през уикенда — казва тя сърдито. — Грижи се за себе си! — добавя последното малко по-меко. Никога не приключва разговор с лош тон.

— Добре. Обичам те.

— И аз те обичам, Ава.

Затварям очи и се опитвам да прогоня всякакви мисли за ужасни бивши гаджета и разтревожени родители. Не се получава, а щом ги отварям, лицето на Джеси изплава над моето и ръцете му са склучени на облегалките на стола ми, докато се навежда над мен.

Голямата му усмивка изчезва, когато забелязва изражението ми.

— Какво има? — пита загрижено. Не искам да му казвам. Няма нужда да му напомням за вчерашните събития. — Хей, кажи ми!

— Добре — казвам, докато той кляка пред мен, така че очите ни да са на едно ниво.

Поема ръцете ми в своите.

— Хайде, давай! — напомня, когато не продължавам. Не искам да почна деня с вбесения Джеси.

— Мат се обадил на родителите ми и им казал, че съм се събрала с бесен алкохолик, който го е пребил — изтърсвам бързо и се стягам за бурята. Виждам как по лицето му плъзва цвят и долната му устна вече е между зъбите. Размислих — не смятам, че искам да пратя Джеси да оправи Мат. По изражението му съдя, че вероятно ще го убие. Седя и чакам да приключи с това, върху което размишлява.

— Не съм алкохолик — изтърсва накрая.

— Знам — отвръщам. Опитвам с най-успокоителния си тон, но се страхувам, че просто прозвучава снизходително. Наистина не му

харесва да го наричат алкохолик и вече се чудя дали е прав, или просто отрича истината. Изглежда толкова ядосан. Иска ми се да си бях държала устата затворена.

— Джеси, как е разбрал?

Исправя се.

— Не знам, Ава. Трябва да си поговорим с Кати.

Това ли е? Няма ли да се опита да разбере?

— Защо трябва да си говорим с Кати? — питам рязко.

— Нямаше я. Трябва да знае някои неща — добавя. Подава ми ръка и аз го оставям да ме издърпа.

— Например?

— Не знам — отговаря той сърдито. — Затова трябва да говорим с нея — настоява. Опитва се да ме дръпне към кухнята, но аз измъквам ръката си.

— Не. *Ти*, Джеси. Това е *твое* място и тя е *твоя* икономка — категорична съм. Поклащам глава. Този малък коментар просто ми докарва страшно ръмжене и свиреп поглед.

— Нашето! — Пресяга се към мен, сграбчва ме за дупето и ме придърпва към тялото си. — Наистина знаеш как да ме подразниш. Което ми напомня... — притиска хълбоци в мен, — това беше жестоко и неразумно. — Извива вежда. — Чаках горе, а ти не се появи.

Лека усмивка се изплъзва от устните ми.

— Ти какво направи?

— Какво мислиш, че съм направил?

Избухвам в смях при мисълта, че горкият ми мъж е трябвало да дръпне една бърза чекия, защото аз съм дразнителка. Но скоро устата ми се затваря, когато усещам как Джеси се притиска отново в мен. Улавям погледа му. Очите му танцуват доволно. Знаем каква игра играе, но след като Кати е в кухнята, знам също, че няма намерение да ме доведе докрай. Измъквам се от ръцете му и се оправям.

— Съжалявам — казвам ухилена. Всъщност не съжалявам.

Той присвива бляскавите си зелени очи към мен. Целият гняв е изчезнал, слава Богу.

— Ще съжаляваш. — Сграбчва ме и пак ме намества пред себе си. — Не го прави отново! — целува ме здраво, притиска хълбоци в мен, а после се отдръпва и ме оставя замаяна и неориентирана. Копелето!

Джеси води бърз разговор с Кати, а аз се помирявам с Клайв, след което събирам пощата и я натъпквам в чантата си. После двамата се отправяме към града. Сутрешният трафик не тревожи Джеси ни най-малко. „Оейзис“ пеят „Сутрешна слава“ и аз гледам как Джеси си тананика. Това е сговорчивият Джеси, за когото всички непрекъснато ми разказват. Знам, че има минало, и то доста мръсно, но това е минало. Обича ме. Не се съмнявам в това дори за минута.

— Какво? — пита. Поглежда към мен и ме хваща, че го изучавам.

— Точно мислех колко те обичам.

— Знам, че ме обичаш. — Пресяга се и стиска голото ми коляно.
— Накъде отиваме?

— Оксфорд стрийт. Всички магазини, които харесвам, са там.

Лицето му се изкривява неодобрително.

— Всички магазини?

— Да.

— Няма ли само един магазин, в който пазаруваш?

— Искам и нови обувки. И може би чанта. Няма да намеря всичко в един магазин.

— Аз мога!

Не мога да си представя Джеси да пазарува дрехи. Пазаруването на мъжете е много по-просто от това на жените. Ако очаква подобно преживяване, значи го очаква шок.

— Къде ходиш *ти*? — питам.

— „Хародс“^[1]. Зоуи ме оправя всеки път. Бързо и безболезнено.

— Да, защото плащаш за услугите, които получаваш.

— Услугите са на ниво и си струват всяко пени. Там са най-добрите — казва твърдо. — Все едно, ти не купуваш роклите, така че аз избирам стила на пазаруване.

Обръщам рязко глава.

— Една рокля, Джеси! Дължиш ми една рокля — напомням му. Той свива рамене, като ме пренебрегва напълно. — Една рокля.

— Много рокли — отвръща тихо.

— Няма да ми купуваш дрехите!

Поглежда ме така, сякаш ми е поникнала още една глава.

— Ще ги купувам, мамка му!

— Не, няма.

— Ава, това не подлежи на обсъждане. Точка — отсича. Маха ръка от коляното ми, за да смени скоростта.

— Да, прав си. Не подлежи. Аз ще купувам собствените си дрехи. — Засилвам „Оейзис“, за да удавя всяка контраатака. Няма да отстъпя. Аз сама ще си купувам дрехите. Точка!

През останалия път само музиката се бори с тишината. Зървам как Джеси дъвче долната си устна, а зъбните колелца се въртят толкова бързо, че почти ги чувам. Усмивкам се, защото ако не бяхме на публично място, точно сега щях да получавам вразумяващо чукане. Но вместо това той мисли как по друг начин може да постигне своето.

Паркира колата и се обръща с лице към мен.

— Имам предложение за теб.

А, зъбните колелца в действие. Не се съмнявам, че в резултат на това предложение Джеси ще постигне своето.

— Не ми пука за твоето предложение. Няма да ми купуваш дрехите — казвам надменно и излизам от колата. — И тук няма как да ми спретнеш едно вразумяващо чукане, нали?

— Езикът! Дори не си ме чула — оплаква се, докато изскача от колата и застава до мен на тротоара. — Вече си заслужи наказателно чукане.

— Така ли?

— Да, още едно за малкото ти изпълнение на закуска — добавя и вдига самодоволно вежда. — Ще ти хареса това, което ще ти предложи — ухилва се. Самоувереността му се е върнала и аз съм любопитна. Изучавам го за секунда и усмивката му се разширява. Знае, че е привлякъл вниманието ми.

— Какво?

Очите му проблясват от задоволство.

— Ще ме оставиш да те глезя — казва и поставя пръст под брадичката ми, за да затвори устата ми, щом се опитвам да протестирам, — а аз ще ти кажа на колко години съм — изрича. Навежда устни към моите и запечатва сделката си с дълбока целувка.

„Какво?“

Позволявам му да разбие цялото ми упорство с целувка наред натоварения лондонски тротоар, докато стене в устата ми и ме навежда назад, увиснала на ръцете му.

— Знам на колко си години — казвам до устните му.

Той се отдръпва и се взира в мен.

— Така ли?

Зяпвам към него.

— Излъгал си? — Не е на трийсет и седем? Тогава на колко е? По дяволите, по-стар ли е? — Каж ми! — настоявам намръщена.

— О, не. Първо — глезене, признаване на възраст — по-късно. Може да се изметнеш. Знам, че красивото ми момиче обича да играе мръсно — добавя. Ухилва се и ме връща в изправено положение.

— Няма! — мръщя се. О, ще играя мръсно! — Не мога да повярвам, че си ме излъгал.

Отправя ми изпитателен поглед.

— Не мога да повярвам, че ме върза с белезници за леглото.

Да, аз също не мога да повярвам, че го направих, но изглежда целият епизод все пак е бил безплоден.

Хваща ме за ръка и ме повежда през улицата към магазина.

[1] Луксозен и много скъп универсален магазин в Лондон. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очите ми моментално са благословени с купища чанти, заслужаващи потичане на лиги, но не получавам възможност да погледна. Джеси върви напред целенасочено и ме влечи след себе си. Щом стигаме асансьора, натиска копчето за първия етаж. Оглежда упътването за етажите.

— Хей, искам на четвъртия! — Ще ми се да пропусна международните колекции на първия етаж. Те буквално крещат: „Скъпо“, но Джеси напълно ме пренебрегва. — Джеси! — възкликвам. Поглеждам го и виждам, че лицето му е напълно безизразно, докато стиска ръката ми. Вратата на асансьора се отваря и Джеси ме издърпва след себе си.

— Насам! — казва и ме води през невероятни изложения на дизайнерски дрехи и вечерни рокли. Радвам се, че ги подмина.

Но сърцето ми пада в петите, когато забелязвам знак за персонално обслужване.

— Не, Джеси, не, не, не! — опитвам се да го спра, но той продължава напред и ме дърпа към входа на отдела. — Джеси, моля те! — пак опитвам, но той отново ме пренебрегва напълно.

Искам да го изритам в пищялките. Мразя суетнята и вниманието в магазините. Целуват ти задника и ти казват, че всичко изглежда фантастично, и цялото това нещо те кара да се чувстваш така, сякаш *трябва* да купиш нещо. Натискът ще бъде огромен, а дори не смея да помисля за цената.

— Имам уговорка със Зоуи — съобщава на модерно облечения младеж, който ни посреща. Защо ме попита къде отиваме, щом вече е знаел? Искам да извия врата му.

— Господин Уорд? — пита асистентът.

— Да — казва Джеси. Все още отказва да ме погледне, въпреки че адски добре знае, че се мръщя силно към него и ми е ужасно неудобно от това.

— Моля, насам! Мога ли да ви предложи нещо за пиене? Шампанско вероятно? — пита учтиво.

Джеси ме поглежда и аз поклащам глава. Искам да се откъсна и да избягам право в „Хаус ъф Фрейзър“^[1], където мога да пазарувам на спокойствие с кутийка кола и без суетня.

— Не, благодаря — отговаря Джеси. Младият мъж ни отвежда в луксозна частна зона и Джеси ме дръпва върху голям кожен диван. Сядам до него и измъквам ръката си от неговата. Това е възможно най-лошият ми кошмар.

— Какво има? — пита, докато се опитва отново да хване ръката ми.

Поглеждам го обвиняващо.

— Защо ме попита къде искам да отида, след като вече си направил уговорка?

Свива рамене.

— Не разбирам защо би искала да се влачиш в десет магазина, когато може всичко да ти бъде донесено тук.

Преди да имам възможност да отговоря, се появява русокосо момиче и се усмихва широко на Джеси. Красива е и носи кремав костюм „Ралф Лорън“.

— Джеси! — припява. — Как си?

Той става и тя го целува в континентален стил.

— Добре съм, Зоуи. А ти? — усмихва ѝ се. Това е от онези зашеметяващи усмивки, които превръщат жените в купчина хормони в краката му.

— Страхотно. Това трябва да е Ава. Удоволствие е да се запознаем — протяга ръка към мен и аз се изправям, за да я поема, като ѝ се усмихвам бегло. Тя е достатъчно дружелюбна, но аз все още не се чувствам удобно тук. Зоуи сяда на стола срещу нас. — И така, Ава, Джеси ми каза, че търсите нещо специално за важно парти — казва тя развълнувано. „Нещо специално“ звучи така, сякаш ще има и специален етикет с цена.

— Нещо много специално — набляга Джеси, докато ме дръпва отново на дивана. Внезапно започва да ми се струва, че прегрявам, и изпитвам клаустрофобия в тази огромна стая.

— Добре, какъв е твоят стил, Ава? Дай ми някаква представа какво харесваш! — Поставя длани в скута си и ме поглежда с

очакване.

Не знам какъв е моят стил. Ако харесам нещо и се чувствам добре в него, го купувам.

— Нямам никакъв стил — отвърщам. Свивам рамене и очите й просветват. Това сигурно е добър отговор.

— Много рокли — прекъсва Джеси. — Тя харесва рокли.

— *Ти* харесваш рокли — промърморвам и си докарвам сръчкване с коляно.

Тя се усмихва и разкрива перфектен комплект холивудски зъби, прекалено бели.

— Носиш десети размер, нали?

— Да — потвърждавам.

— Не прекалено къси! — изстрелва Джеси бързо.

Поглеждам го със зейнала уста. Знаех, че ще стане точно така. Не си падам по късите рокли по принцип, но той ме превръща в любител на късото с пещерното си държание.

Зоуи се смее.

— Джеси, тя има фантастични крака. Би било срамота да ги крием. Какъв размер обувки носиш, Ава?

Харесвам я.

— Номер пет^[2].

— Чудесно, да вървим! — подканва тя. Надига се и аз ставам. Джеси също.

— Не мога да повярвам, че ми причиняваш това — оплаквам се, докато се навежда и ме целува по бузата. Харесвам Зоуи, но предпочитам да се оправям сама.

Той въздъхва.

— Ава, позволи ми да се забавлявам! — казва, навежда се и ме притиска. — Ще получа лично мое модно ревю с любимата ми моделка — добавя и се цупи.

— Кой избира роклите, Джеси?

Потърква носа ми.

— Ти. Аз само ще наблюдавам. Обещавам. Хайде, върви! — Сяда обратно на дивана и започва телефонен разговор. Облекчена съм. Не мисля, че мога да понеса да ни следва из магазина и да гази всичко, на което хвърля втори поглед.

Зоуи ме повежда през магазина.

— Значи днес ще бъдеш глезена? — пита тя с дружеска усмивка. Прекрасна е, но тези зъби наистина са много бели.

— Да, под натиск — отвърщам на усмивката ѝ.

— Не обичаш ли да бъдеш глезена? — Тя се размива. Вдига дълга зелена рокля и ми я показва. Чудесна е, но цветът е по-скоро за Кейт, не за мен. Поклащам извинително глава. Зоуи също.

— Не, съгласна съм. Ами тази? — пита и поставя длан върху прекрасна рокля в гръцки стил.

— Прекрасна е — признавам, но също така изглежда доста скъпа.

— Така е. Ще я пробваме. Ами тази?

— Еха! — изгърсвам при вида на кремавата тясна рокля с цепка до бедрото. — Джеси не си пада много по прекаленото разголване — казвам. Сменя се, докато държа цепката отворена. Ще трябва да се обръсне всичко!

— Така ли? — поглежда ме любопитно. Ако каже... — Той е толкова сговорчив — добавя.

Пускам роклята и отивам до една от червен сатен.

— Не и с мен — мърморя. — Тази ми харесва.

Зоуи заменя любопитния си поглед с усмивка.

— Добър избор. Ами тази? — добавя. Минава и погалва зашеметяващо кремаво нещо без презрамки. Дали е позволено да нося рокля без презрамки?

— Прекрасна е — съгласявам се. Мога да я пробвам. Сигурна съм, че Джеси ще даде да се разбере, ако не става. Вниманието ми е привлечено от другата страна на магазина и аз тръгвам, преди да осъзная, че краката ми се движат.

Прокарвам леко пръст надолу по предницата на черна вечерна рокля от нежна дантела. Красива е.

— Задължително трябва да я пробваш — казва Зоуи, заставайки пред роклята. Сваля я и я обръща внимателно. Прикачена е до охранителен кабел, което може да значи само едно. — Не е ли чудесна? — пита Зоуи замечтано.

О, да. Също така е в зоната на нелепо скъпите неща, щом магазинът изпитва желание да ѝ закачи кабел. Освен това няма етикет с цена — още един издайнически признак, че ще припадна, когато я науча. Очите ми пробягват по тясната рокля, която се разширява от

средата на бедрата надолу, за да се надипли леко на пода. Кройката е проста: V-образно деколте на гърба, дълбоко изрязана отпред и с изящно оформени ръкави, които падат леко от рамото. С всички сили крещи: „Висша мода“.

— Джеси обича да нося дантела — размишлявам тихо. Също така обича черно.

— Тогава задължително трябва да я пробваме — казва Зоуи и я окачва обратно. — Откога се виждате с Джеси?

Въпросът моментално ме кара да застана нащрек. Какво да кажа? Истината е, че се виждаме от около месец, при това около седмица от него Джеси беше пиян, а аз лекувах разбито сърце. Внезапно една гадна мисъл нахлува в ума ми.

— Неотдавна — опитвам се да звуча толкова небрежно, колкото звучи и Зоуи, докато развивам тази мисъл. — Той води ли тук всички жени, с които излиза?

Зоуи започва да се смее. Не знам дали е нещо добро.

— Боже, не! Би се разорил.

Това определено е лошо.

Сигурно е доловила изражението ми, защото преbledнява леко.

— Ава, съжалявам. Това прозвуча зле — казва. Размърдва се неловко на пети. — Исках да кажа, че ако води всички жени, с които е спал... — спира рязко и преbledнява още повече. Усещам леко гадене. — Мамка му! — възкликва.

— Зоуи, не се тревожи! — Насочвам вниманието си към друга рокля. Кого заблуждавам? Знам, че се е забавлявал.

— Ава, той всъщност никога не е излизал с никого. Доколкото знам. Доста изгодна партия е. Ще отбиваш жените в Имението, това е сигурно.

— Да — засмивам се леко. Трябва да прекратя този разговор. Мисълта за Джеси с друга жена отново изскача в главата ми. Зоуи явно познава бизнеса му. — Накъде сега? — Залепвам физиономия без следа от ревност, ако изобщо съществува такава нещо. Кипя вътрешно и съм наежена външно. Защо е трябвало да е такава курва?

— Обувки! — изпява Зоуи и ме повежда към ескалаторите.

Час по-късно се връщаме в луксозната частна зона, а едно младо момче бутва количка с рокли и обувки. Джеси все още седи на дивана с телефон до ухото.

Усмива се и прекъсва разговора.

— Забавляваш ли се? — пита, когато става, и обсипва лицето ми с целувки. — Липсваше ми.

— Нямахте ме само час — смея се и стисвам раменете му, когато ме избутва назад.

— Твърде дълго — мърмори. — Какво взе? — Изправя ме отново.

— Твърде много неща, от които да избирам — казвам. Успях да убедя Зоуи да изоставим дантелената рокля. Всъщност избегнах всичко, което беше прикачено към охранителен кабел.

— Отивай да пробваш! — изрича, шляпва ме по дупето и аз тръгвам след Зоуи и след количката към голямата пробна. Възхитеното лице на Зоуи не ми убягва.

През следващите няколко часа бивам натъпквана в безброй рокли. Преброявам двайсет, всичките зашеметяващи и всичките получават одобрението на Джеси.

Зоуи изчезва за известно време, като ме оставя да седя и да се чудя коя проклета рокля ще пробвам. Всички са твърде хубави. Главата ми подскача, когато Зоуи се връща с още една количка рокли, но тези са по-ежедневни, а не официални. Поглеждам я напълно объркана.

Тя свива рамене.

— Имам точни заповеди да те накарам да пробваш много рокли, затова взех тези — казва, докато отива към задната част на количката. Връща се отпред и държи дантелената рокля. — И тази също.

— Какво? — изстрелвам и скачам на крака. Стоя по бельо и зяпам като риба.

— Ами — тя тръгва към мен, — той не каза да пробваш точно тази вечерна рокля, но каза, че трябва да имаш всичко, което искаш — добавя. Усмива се сърдечно. — А знам, че наистина искаш тази.

— Зоуи, не мога — заеквам, като се опитвам да убедя ума си, че роклята е грозна, отвратителна. Даже направо ужасна. Не действа, по дяволите.

— Ако цената те притеснява, не се тревожи! Вмества се в бюджета. — Окачва роклята на куката в стената.

— Има бюджет? Какъв е бюджетът? — питам колебливо.

Тя се обръща и се ухилва.

— Бюджетът е: няма бюджет.

Изстенвам и се сривам обратно на стола.

— Може ли да попитам колко струва?

— Не — отговаря весело. — Облечи това! — подава ми черен дантелен корсаж. Започвам да се напъхвам в него, а Зоуи ме обръща, за да закопчае кукичките на гърба. От нерешителността ми ме разсейва мисълта за лицето на Джеси при всичката тази дантела. Усмиввам се. Ще свърши на място.

Зоуи ми помага да облека роклята и ме завежда до огромно огледало.

— Мамка му! — възкликва, а после шляпва длан през устата си. — Съжалявам. Това беше много непрофесионално от моя страна.

Мамка му, наистина. Обръщам се леко, за да видя гърба, и ахвам. Роклята прилепва съвършено към всяка извивка, която имам, и забърсва пода, щом се изправя на пръсти. Подплатата под дантелата е матова и придава на нежната сложна шарка лъскав ефект, а дълбокото деколте се съчетава перфектно със смъкнатите рамене и разкрива ключиците ми. Чувам, че Зоуи излиза и се връща.

Коленичи пред мен.

— Обуй тези! — инструктира ме. Свалям очи от огледалото и поглеждам към чифт черни сандали с токчета на „Диор“. Усещам, че ще припадна. Обувам ги и Зоуи отстъпва.

— Ава, трябва да вземеш тази рокля — казва тя ужасно сериозно. — Иди и я покажи на Джеси!

— Не! — изтърсвам грубо. — Съжалявам. — Знам, че ще я хареса: дантела е и е черна. Ще се разтопи в краката ми, знам, но какво ще каже за лекото излагане на плът? Дали това ще накара моя невротичен, властен маниак да ме повали на земята и да ме покрие с тялото си, за да не може никой да види кожата ми? И последно, колко струва проклетото нещо?

Бързо се преборвам със съвестта си за проклетата рокля, докато Зоуи ми подава чанта, която подхожда на сандалите. Искам да се разплача. Знам, че не трябваше да я пробвам.

— Той видя ли я? — обръщам се към Зоуи и тя ме поглежда объркана. — Роклята, той видя ли я на количката, когато идваше насам? — питам.

— Не, мисля, че е отишъл до тоалетната.

Вдигам ръка до устата си и започвам неистово да почуквам с нокът по предните си зъби.

— Добре, ще взема роклята, но не искам Джеси да знае. — Поемам риск с това. Зоуи плясва с ръце и се усмихвам на довольното ѝ лице. — Какво е всичко това? — соча към допълнителната количка, която е довякла.

— Иска да имаш много рокли — свива рамене.

Разсмивам се. Отишъл е твърде далеч с правилото за моменталния достъп. Измъквам се от роклята. Отново ме бодва несигурност, когато Зоуи взема роклята и дава изрични указания на едно момиче да не позволява на Джеси да я види. Започвам с другите рокли. Ще взема най-много три и е най-добре той да не спори с мен.

Изгарям милиони калории, докато се вмъквам и измъквам от десетки рокли. Правим три купчини: „харесвам“, „не харесвам“ и „може би“. Изненадана съм, че се забавлявам. Джеси се е проснал на дивана и гледа как се появявам и изчезвам, всеки път облечена в различна рокля.

— Тя е като закачалка, нали? — казва Зоуи на Джеси, когато се появявам в много къса рокля на „Клое“^[3]. Харесва ми, но като всички останали рокли, които имат цена на етикета повече от триста лири, ще отиде в купа „не“.

Виждам как изражението му се сменя с чист шок, когато очите му стигат до краката ми, отбелязвайки дължината.

— Свали я! — изстрелва и аз се връщам в съблекалнята със смях. Прав е. Харесвам я, но е прекалено къса. Може да мине за бельо.

Изтощена съм, когато най-после приключвам с пробите. За няколко часа съм се преоблякла повече пъти отколкото за целия месец. Прехвърлям купчината „да“ със Зоуи и ставам леко неспокойна, когато осъзнавам колко много неща има там. Преглеждам количката и се опитвам да ги намаля.

— Какво имаме? — чувам Джеси да се приближава. Присвивам се.

— О, тя хареса някои невероятни неща. Направо ѝ завиждам — казва Зоуи. — Отивам да пакетирам всичко това.

„О, по дяволите!“

Ужасявам се дори още повече, когато Джеси подава на Зоуи кредитна карта. Тя я взема и ни оставя сами.

— Джеси, наистина не се чувствам удобно — изричам. Поемам ръцете му и заставам срещу него, за да ме прегърне.

Раменете му се отпускат разочаровано.

— Защо? — пита засегнат.

Гледам как Зоуи изчезва с всички мои „да“-та.

— Моля те, не искам да харчиш всички тези пари за мен.

— Не са толкова много — опитва се да спори с мен, но аз видях етикетите. Прекалено много са, а дори не знам колко струва вечерната рокля.

Поглеждам към пода. Не искам да започвам спор в „Хародс“ за това.

— Просто ми купи рокля за довечера! Това би било приемливо за мен.

— Само една рокля? — пита той нещастно. — Още пет рокли и имаш сделка.

Изненадана съм приятно.

— Две — контрирам и го поглеждам в очите.

— Пет — отвръща ми. — Това не беше част от сделката.

Не, не беше, но вече не ми пука на колко години е. Освен това и преди съм опитвала да се пазаря с него за нещо, но вече знам, че докато аз маневрирам, Джеси остава точно там, откъдето е започнал.

Присвивам очи към него.

— Не ми пука на колко години си. Задръж си глупавата тайна!

— Добре, но остават пет — казва примирено. Подозирам, че и бездруго няма да спази своята част от сделката. — Трябва да проведе телефонен разговор. — Целува ме по устните. — Ти иди и избери пет рокли! Картата ми е в Зоуи. Пинкодът е: едно, девет, седем, четири.

Отдръпвам се.

— Не мога да повярвам, че току-що ми каза пинкода си.

— Без тайни.

Без тайни? Шегува ли се? Той се отдалечава, а аз внезапно осъзнавам нещо. Правя бързо изчисление наум.

— Ти си на трийсет и седем години — провиквам се в гърба му. Той спира. — Пинкодът ти. Роден си през седемдесет и четвърта. — Не мога да потисна триумфа в гласа си. Напълно съм го разгадала. Мъжете са толкова предвидими. — Не си излъгал изобщо, нали?

Той се обръща бавно и ми отправя отличителната си усмивка, запазена само за мен, след което ми праща въздушна целувка и ме оставя да избира моите пет рокли.

Излизам от частната зона и откривам, че Джеси ме чака. Подавам му картата и го целувам по бузата.

— Благодаря! — Не съм сигурна дали съм благодарна за роклите, или за това, че се изпусна да признае, че е на трийсет и седем. Което и да е от двете, аз съм едно много щастливо момиче.

— Беше удоволствие. — Той взема чантите от мен. — Ще получа ли друго представление? — вдига вежди.

— Разбира се. — Не мога да отрека колко е разумен. — Но няма да видиш вечерната рокля.

— Коя избра? — пита любопитно. Той хареса всички, но не видя *роклята*, която безопасно е прибрана в плик за дрехи.

— Ще разбереш по-късно. — Вдишвам аромата му, когато сгушва лице във врата ми. — Значи моят мъж приближава четирийсетте — закачам го.

Той се отдръпва и извърта очи, после хваща ръката ми и ме повежда през магазина.

— Това тревожи ли те? — пита небрежно, но знам, че се притеснява от възможността възрастта му да ме тревожи наистина.

— Никак. Но защо тревожи теб?

— Ава, помниш ли едно от първите неща, които ми каза? — казва и поглежда надолу към мен.

Как бих могла да забравя? И все още не знам откъде се появи въпросът за възрастта му.

— Защо ме излъга?

Свива рамене.

— Защото нямаше да попиташ, ако не беше проблем.

Усмиввам се.

— Не ме тревожи ни най-малко на колко години си. Това бял косъм ли е? — питам привидно сериозно, когато се качваме на ескалатора.

Джеси застава на долното стъпало и се обръща с лице към мен. Така сме почти на едно ниво.

— Мислиш ли, че си забавна?

Не мога да запазя изражението си бездушно, а когато се навежда и ме метва през рамо, едва не изписквам. Не може да се държи така в „Хародс“! Поправям се. Джеси няма никакво уважение към общественото мнение. Ще ме вдигне, ще ме отвлече и дори ще ми бъде бесен, когато пожелае. Изобщо не му пука, а и на мен, честно казано.

Изнася ме от магазина наскред Найтсбридж и ме оставя да стъпя на краката си отвън. Оправям роклята си, поемам подадената му ръка и тръгваме обратно към колата. Дори не му се присмивам. За него се превърна в ежедневие да ме разнася, независимо дали сме насаме, или на публично място.

— Ще обядваме в Имението — казва, докато слага чантите в багажника, и ме настанява в колата. Пъхва се до мен и ме дарява с моята усмивка, а после слага очилата си. — Наслаждаваш ли се на деня си дотук?

Да, преди да ми напомни, че трябва да отидем до Имението. Трябва да изтърпя и цяла вечер там.

— Много. — Не мога да се оплача обаче. Нали съм с него.

— Аз също. Сложи си колана! — казва, пали двигателя и изфучава в обедния трафик. Пуска уредбата и смъква прозореца, за да може Найтсбридж да чуе „Дакота“ на „Стереофоникс“.

[1] Верига универсални магазини в Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

[2] Номер пет по английската номерация за обувки отговаря на трийсет и седем и половина по европейската. — Б пр. ↑

[3] Chloé — известна френска модна къща. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеси набива спирачки пред Имението. Джон ни чака на стълбите. Има само няколко коли, сред които и моята. Бях забравила, че е там.

— Хайде, искам да свърша и да се прибера, така че да ми останат няколко часа, в които да си само моя — казва той, хваща ръката ми и ме повежда.

— Заведи ме у дома тогава — промърморвам и си спечелвам нежно намръщване.

— Не съм чул това — мънка той тихо.

— Ава — Джон ми кимва, докато минаваме, и тръгва след нас.

— Всичко наред ли е? — пита Джеси и ме повежда към бара. Няма никого, като се изключи персоналът, който нервно се върти наоколо. Той ме настанява да седна на един стол и сяда на друг срещу мен, като отпуска ръката ми в скута си. Забелязвам, че Марио лъска уредите.

— Всичко е наред — избоботва Джон. — Доставчиците на храна са в кухнята, а групата ще бъде тук в пет, за да направи пробите. Сара държи всичко под контрол. — Той маха на Марио, а аз се наежвам при споменаването на *нейното* име.

— Чудесно, къде е тя? — пита Джеси.

— В кабинета ти. Подготвя торбичките с подаръци.

Торбички с подаръци? Какво се слага в торбичка с подаръци за празник на секс клуб? О, Боже! Дори не искам да знам.

Марио се приближава и премята кърпата за полиране през рамо. Автоматично отговарям на топлата му усмивка. Той е най-милият мъж.

— Искаш ли питие? — пита Джеси и стиска ръката ми в скута си.

— Само вода, моля.

— Нека са две, Марио. — Той се обръща към мен: — Какво искаш за ядене?

Е, това е лесно.

— Стек — казвам с широко отворени очи, изпълнени с ентузиазъм. Тук правят най-хубавия стек, който някога съм яла.

Той се усмихва.

— Марио, кажи на Пит, че искаме два стека, средно добре изпечени, пресни картофки и салатата. Ще ядем на бара.

— Разбира се, господин Уорд — пропява весело Марио, като поставя две бутилки вода и една чаша на бара.

— Искаш ли да останеш тук, докато аз отида да проверя някои неща? — пита Джеси, като пуска ръката ми в скута си, взима бутилката и налива малко вода в моята чаша.

Повдигам вежда към него.

— Ще накараш Марио да ме пази ли?

— Не — казва той бавно, вглеждайки се предпазливо в мен. Чувам боботещия смях на Джон. — Вече няма нужда, нали?

— Предполагам, че не — повдигам рамене и оглеждам бара. — Къде са всички?

Той става и премества ръката ми в моя скут.

— Не работим в деня на годишното парти. Има твърде много неща, които трябва да се подготвят. — Той целува челото ми и взима своята бутилка с вода. — Джон?

— Готов съм, когато и ти си готов — отговаря Джон.

Джеси отмества кичур коса от лицето ми.

— Ще бъда възможно най-бърз. Сигурна ли си, че се чувстваш добре тук.

— Сигурна съм — прогонвам го аз.

Двамата мъже ме оставят на бара наскоро хаотичното движение на персонала, който лъска чашите и зарежда хладилниците. Имам чувството, че трябва да помогна, но тогава чувам, че телефонът в чантата ми звъни, и когато го изваждам, откривам името на Рут Куин да присветва на екрана. Би трябвало да оставя обаждането на войсмейл, тъй като това е почивният ми ден, но може би това е моята възможност да изляза и да пийна с нея.

— Здравей, Рут!

— Ава, как си?

Тя се държи приятелски. Прекалено приятелски.

— Добре, а ти?

— Чудесно. Получих графика за плащане и скиците. Много са хубави.

— Радвам се, че ти харесват, Рут. — Допускам, че ще е приятно да се работи с ентузиазизиран човек като нея.

— О, сега когато ми показва колко невероятно може да изглежда моят ужасяващ първи етаж, нямам търпение да започнем.

— Добре, може да се заемем незабавно след като уредиш заплащането. Предполагам, че си получила фактура.

— Да, получих. Ще преведа сумата. Можеш ли да ми дадеш банковите детайли на фирмата? — пита тя.

— Не мога, Рут. Може ли да те помоля да се обадиш в офиса? Днес е почивният ми ден и нямам достъп до тези данни.

— Съжалявам. Извинявай, не знаех.

— Всичко е наред, Рут. Не беше нещо планирано. Няма проблем, наистина — уверявам я аз.

— Нещо приятно ли правиш? — разпитва тя.

Усмиввам се.

— Всъщност... да. Прекарвам приятно време с приятеля си — това звучи странно.

— О!

Настъпва тишина.

— Рут? Чуваш ли ме? — питам и поглеждам телефона, за да видя дали връзката не се е разпаднала. Не е. — Ало?

— Да, извинявай. Просто ти ми беше казала, че нямаш приятел — смее се тя.

— Че нямам проблеми с мъж. Искях да кажа, че нямам проблеми с мъж.

— Разбирам! Добре, ще те оставя да прекарваш приятно.

— Благодаря! Ще ти се обадя следващата седмица и ще продължим.

— Чудесно. Доскоро, Ава! — Тя затваря и аз си давам сметка, че не повдигнах въпроса кога ще прием по нещо. Тя също не каза нищо.

Прибирам телефона в чантата си и забелязвам Марио, който носи кашон, пълен със съставки за коктейли и с пресни плодове.

— Ава, добре ли си?

— Много добре, Марио. А ти?

Той повдига кашона към бара и аз му помагам, като го издърпвам към мен.

— Аз също съм много добре. Ще бъдеш ли моето... — той се намръщва — как го казвате... Опитно зайче?

— О, да! — звуча прекалено ентусиазирано. Харесва ми цялата работа със смесването, разбиването и опитването.

Той се подсмивва и ми подава малка дъска за рязане и кухненски нож.

— Ти режеш — инструктира ме той, като вади от кашона и ми подава кошница с различни плодове. Взимам една ягода, изчиствам я и я режа на две половини. — Да, така е добре. — Марио ми кима и започва да налива различни алкохолни напитки в сребърен шейкър.

Аз нарязвам цял куп ягоди, поставям ги в кутия с капак и започвам да режа лимоните. Марио пее ария от някаква италианска опера. И двамата седим на бара, а моето внимание се раздвоява между рязането на плодовете и начина, по който той отмерва и налива, с други думи — мотае се с най-различно оборудване за коктейли.

— А сега да се заемем с хубавата част — усмивва се той, захлупва капака на сребърния шейкър и продължава да го разклаща. Подхвърля го нагоре и го хваща, а после го премята през главата си и се завърта бързо, за да го улови. Зашеметена съм в момента, в който той удря шейкъра в страничната част на бара и налива тъмнорозова течност във висока чаша с мента и ягоди. — Воала — пропява, като ми предлага чашата.

— Леле! — въздишам при вида на покрития със захар ръб на чашата. — Как се казва?

— Това е „Гордостта на Марио“ — отвръща. Гласът му става по-висок в края на името. Той наистина се гордее. — Опитай! — казва. Побутва чашата към мен, а аз се накланям, за да помириша.

Мирише чудесно, но помня как последния път, когато Марио настоя да опитам едно от неговите питиета, то опари гърлото ми. Взимам чашата неуверено, а той кима нетърпеливо. Повдигам рамене и отпивам малка глътка.

— Хубаво е, нали? — Той ме заслепява с щастлива усмивка и започва да слага капациите на всички кутии с плодове.

— Да — отговарям и отпивам по-голяма глътка. Възхитително е. — Какво има в него?

Той започва да се смее и поклаща глава.

— А, не, не. Това аз не казва никого.

— Какво правите тук? — достига до мен откъм гърба ми дрезгавият глас на Джеси и аз се завъртам на стола си, за да го видя как стои зад мен, а челото му е прорязано от бръчката.

Задържам чашата настрани и се усмихвам.

— Трябва да опиташ. Боже мой!

Той отстъпва леко, а бръчката му се задълбочава.

— Не, благодаря, ще приема думата ти на доверие — казва и сяда до мен. — Не пий твърде много! — добавя и поглежда неодобрително към чашата.

— Съжалявам — промърморвам. — Не помислих. — Иде ми да се метна през бара и да се напъхам в кофата за боклук.

Марио сигурно е почувствал напрежението, защото скоро изчезва и ни оставя сами. Оставям питието на масата и се обръщам към бара. Великолепният коктейл вече не е толкова добър.

— Хей! — издърпва ме той от стола в скута си и аз мушвам глава под брадичката му. Не мога да го гледам. Чувствам се толкова глупава. — Няма проблем. Отпусни се! — усмихва се той. Изражението му не казва, че няма проблеми. Дали защото аз пиех? Той се накланя назад, за да погледне надолу към мен, и повдига брадичката ми с пръстите си. Очите му излъчват нежност. — Спри и ме целуни!

Подчинявам се незабавно, намирам врата му и го придърпвам надолу. Отпускам се напълно в ръцете му и го погълтам, като стена в устата му. Чувствам как се усмихва, докато ме целува.

— Извинявай — повтарям се. Чувствам се глупава.

— Казах да престанеш — предупреждава ме. — Не знам какво те притеснява.

Какво ме притеснява ли? Притеснява ме неговият укорителен поглед към алкохола.

— Уреди ли всичко? — питам.

— Да. Сега ще ядем, а после ще се приберем, за да се изкъпем и да се погушкаме малко. Става ли?

— Става.

— Добро момиче — казва той, целува ме леко и ме връща на стола ми. — Това е обяда ни — кимва през бара и аз виждам Пит,

който носи поднос към нас и го полага на плота. — Благодаря, Пит! — казва Джеси.

— За мен е удоволствие, както винаги. Добър апетит! — Той ми отправя любезна усмивка. Толкова е мил. Всъщност всички, които работят за Джеси, са приятни, като се изключи една персона, но аз няма да позволя да ми съсипе деня на Седмото небе на Джеси.

Развивам ножа и вилицата и ги забождам директно в многоцветната салата, полята с вкусен сос. Трябва да разбере какво има в него.

— Хубава ли е?

Вдигам поглед над вилицата със салата и виждам как Джеси също сладко похапва от своята. Измърморвам одобрително. Мога да ям това всеки ден до края на живота си. Той ми се усмихва.

— Джеси, съгласен ли си групата да се разположи в далечния ъгъл на лятната стая?

Раменете ми се стягат, когато острият глас на Сара достига до мен.

— Да. Мислех, че вече сме се разбрали за това. — Джеси се обръща леко на стола си, за да я погледне, аз не. Оставам с лице към бара и започвам да ровя салатата си с вилицата.

— Така е, просто исках да съм сигурна. Как си, Ава? — пита тя.

Мръщя се над чинията. Наистина ли иска да знае? С удоволствие ще ѝ кажа. Усещам очите на Джеси върху себе си. Той очаква да се държа прилично и да отговоря на кучката. Извърщам се на стола и лепвам една неискрена усмивка на лицето си. — Добре съм, благодаря, Сара. А ти?

Усмивката ѝ е не по-малко фалшива от моята и аз се чудя дали Джеси забелязва явната враждебност.

— Добре съм. Очакваш ли празненството с нетърпение?

— Да — лъжа. Бих го очаквала с повече нетърпение, ако тя нямаше да е тук.

Джеси подсвирква и ме освобождава от принудените любезности.

— Тръгвам си. Ще се върна в шест. Погрижи се всичко да е наред горе! Апартаментите и общата стая остават заключени до десет и трийсет. — Джеси насочва вилицата си към входа на бара. — Без изключения — добавя твърдо.

Всяка надежда да довърша обяда си се изпарява напълно при споменаването на общата стая. Ще гледам как хората се отправят натам цяла вечер.

— Разбира се — потвърждава Сара. — Ще те оставя. Ще се видим по-късно, Ава.

— Довиждане! — усмихвам ѝ се и тя ми отвърща, но след последния път, когато бях тук, вече няма съмнение, че двете с нея не се харесваме, така че всички тези преструвки са безсмислени. Обръщам се отново към бара в първия възможен момент и продължавам да ровя в салатата си. Няма съмнение, че тя се държи приятелски само заради Джеси. Той трябва да я види в истинската ѝ светлина.

— Не очакваш ли с нетърпение тази вечер? — пита тихо Джеси, докато се храни.

— Очаквам я — казвам, без да го поглеждам.

Чувам го как въздиша тежко.

— Ава, спри да играеш с косата си! Направи го, когато Сара те попита, правиш го и сега. — Той побутва коляното ми с неговото, аз замръзвам и незабавно пускам косата си.

Оставям вилицата си.

— Съжалявам, че не се вълнувам от възможността да присъствам на празненство, на което всеки път, щом някой ме погледне или ми каже нещо, ще мисля, че иска да ме завлече горе и да ме чука.

Подскачам, когато ножът и вилицата на Джеси издрънчават в порцелана.

— За Бога! — възкликва. Той избутва чинията си грубо и с периферното си зрение виждам как масажира успокоително слепоочията си. — Внимавай с езика, Ава! — Той хваща брадичката ми и така извърща главата ми, че да го погледна. Зелените му очи преливат от гняв. — Никой няма да направи подобно нещо, защото всички те знаят, че си моя. Не казвай неща, които ме подлудяват!

Свивам се от суровия му тон.

— Извинявай!

Звуча намусено, но имам право. Те могат да си мислят всичко. Той как би могъл да знае?

— Моля те, опитай се да покажеш малко повече желание! — Той премества ръката си от брадичката на бузата ми. — Искам да се забавляваш.

При вида на неговото умолително изражение ми иде да се сригам сама. Той похарчи Бог знае колко пари за дрехи за мен, а тази вечер е специална за него. Аз съм такава неблагоприятна крава. Примъквам се към него и сядам в скута му. Той, разбира се, не дава и пукната пара, че краката ми са сплетени стегнато на кръста му на бара.

— Прощаваш ли ми? — питам. Хапя долната си устна и потривам нос в неговия.

— Ти си възхитителна, когато се цупиш — въздиша той.

— Ти си възхитителен през цялото време. — Притискам се към него и запечатвам устните ни. — Заведи ме у дома! — казвам, целувайки го.

Той простенва.

— Дадено. Ставай! — изправя се и аз отпускам желязната си хватка от бедрата му.

— Какво ще правим с колата ми?

— Ще поръчам някой да я докара. — Той пренебрегва загрижеността ми и ме повежда към колата си. В скоро време вероятно ще се наложи да се придвижвам с метрото.

Чувствам се облекчена, когато най-накрая се връщаме в „Луссо“.

— Дали Кати все още е тук? — питам. Надявам се, че не. Искам да се сгуша в Джеси и да остана така за известно време.

— Не, казах ѝ да си тръгне, щом приключи. — Излизаме от асансьора и Джеси се опитва да пъхне ключа в ключалката с торбите ми в ръце. Най-сетне отваря и аз тръгвам след него, като взимам торбите.

— Какво правиш? — пита той и повдига вежда.

— Ще кача това в гостната стая. Не може да видиш роклята ми. — Тръгвам по стълбите.

— Остави ги в нашата стая — вика той след мен.

— Няма начин — отвърщам и влизам в любимата ми гостна стая.

Моментално вадя роклята си от чантата, слагам я на закачалка, която я окачвам на задната страна на вратата, и въздишам, докато се отдръпвам назад, за да я огледам добре. Той или ще свърши, като я види, или ще се разпадне.

Разопаковам корсета, обувките и чантата и оставям другите рокли за по-късно. Не след дълго чувам леко почукване.

— Не влизай! — бръщолева, докато тичам към вратата и я отворям леко. Намирам ухиления Джеси, натикал ръце в джобовете.

— Ще се женим ли? — пита той.

— Искам да бъде изненада — кимам му да се махне. — Трябва да си лакирам ноктите. Изчезвай! — Той искаше да покажа повече желание, така че по-добре да не се оплаква.

Той вдига ръце.

— Добре, ще те чакам в банята. Не се бави! — промърморва и пресича площадката.

Тръшвам вратата и взимам чантата си, за да извадя портмонето с гримове, но намирам пощата, която Клайв ми даде тази сутрин. Слагам я на скрина до вратата и се отправям към леглото, за да се лакирам.

Когато влизам в банята, намирам Джеси, който се е потопил в покрита с мехурчета вода, с възмутен израз на лицето си. Издърпвам роклята през главата си, свалям сутиена и боксерките и изражението му се променя от оскърбено в одобрително в момента, в който влизам във ваната.

— Къде беше?

— Чаках ноктите ми да изсъхнат — отговарям. Настанявам се между краката му и се облягам назад върху твърдата му гърд.

Той пуфти щастливо, сплита краката си с моите, обвива ръце около мен и заравя носа си в косата ми.

— Клайв ми даде някакви писма за теб тази сутрин. Пуснах ги в чантата и забравих за тях. Извинявай!

— Няма проблем. — Той не обръща внимание на моята загриженост. — Обичам, обичам, обичам, когато се плъзгаш мокра по мен — казва, обхваща гърдите ми и хапе врата ми. — Утре ще останем в леглото целия ден.

Усмиввам се на себе си и мълчаливо си пожелавам да можем да направим точно това сега, но в този момент долавям как сърцето му бие в гърба ми и това ме кара да се замисля за коментара, който той направи.

— Какво беше първото нещо, което си помисли, когато ме видя?

Той мълчи известно време, след това изръмжава „моя“ и гризва ухото ми.

Аз се гърча над него със смях.

— Не вярвам.

— Наистина си го помислих и ето че сега ти си моя. — Той обръща лицето ми към своето и ме целува нежно. — Обичам те.

— Знам, че ме обичаш. Хрумвало ли ти е някога да ме поканиш на вечеря, вместо да ме преследваш, да ми задаваш неприлични въпроси и да ме притискаш в ъгъла в твоите стаи за мъчение?

Той поглежда встрани замислено.

— Не, не ми е хрумвало. Не мислех нормално. Ти ме караше да се чувствам объркан до лудост.

— Объркан за какво?

— Не знам. Ти ми влияеше силно. А това беше много обезпокоително. — Той се накланя назад и аз отново отпускам главата си върху него.

Как съм му повлияла? Вълнуващо ли? Бих решила, че това е доста странно признание, но и той ми влияеше силно, което за мен също беше доста обезпокоително.

— Ти ми даде цветете — казвам тихо.

— Да, опитвах се да бъда джентълмен.

Усмиввам се.

— Това ли беше причината, когато ме видя следващия път, да ме попиташ колко силно ще крещя, когато ме чукаш?

— Устата, Ава! — смее се той. — Не знаех какво да правя. Обикновено е достатъчно само да се усмихна, за да получа каквото искам.

— Трябваше да опиташ да бъдеш по-малко арогантен. — Не ми допада идеята за Джеси, който се усмихва и получава каквото иска. На колко жени се е усмихвал?

— Може би. Кажете ми какво мислеше ти за мен? — смушква ме той, а аз се усмихвам на себе си. Може да останем тук много дълго време. — Кажете ми! — настоява нетърпеливо.

— Какво? Очакваш да те полаская ли? — подсмиввам се и получавам смушкване в хълбока. Подскачам и водата се излива от ръба на ваната. — Спри!

— Кажете ми! Искам да знам.

Поемам си дълбоко въздух.

— Почти припаднах — признавам. — И тогава ти ме целуна. Защо ме целуна? — питам и потръпвам.

— Не знам. Просто се случи. Почти си припаднала ли? — пита. Не мога да видя лицето му, но бих заложила живота си на вероятността, че се е усмихнал дяволито.

Извърщам глава назад. Да, точно както си мислех. Извъртам очи.

— Смятах, че си арогантен задник... с всичките твои докосвания, нетактични забележки и неуместно поведение. Но ти ми действаше много силно. — Все още не мога да повярвам колко сляпа съм била за Имението. Бях толкова обсебена да се боря с нежеланите реакции, които имах към него, после се предадох, после отново започнах да се боря.

Той започва да прави кръгове около зърната ми с върховете на пръстите си.

— Трябваше да продължавам да те докосвам, за да се уверя, че не съм си въобразил някои неща.

— Какви неща?

— Цялото ми тяло започваше да жужи всеки път, когато те докоснех. И все още е така.

— Моето също — съгласявам се тихо. Това е най-невероятното усещане. — Знаеш ли какъв ефект имаш върху жените? — питам и разтварям дланите си върху бедрата му.

— Такъв, какъвто ти имаш върху мен ли? — Той сплита пръсти с моите. — Те спират ли да дишат за няколко секунди, щом ме видят? — Притиска устни към слепоочието ми и вдишва дълбоко. — Искат ли да ме затворят в стъклена клетка, така че нищо и никой да не може да ме нарани?

Почти спирам да дишам.

Той въздъхва тежко, а аз се повдигам и спускам заедно с гърдата му.

— Мислят ли, че животът им ще свърши, ако мен ме няма? — приключва той меко.

Очите ми се пълнят със сълзи и се опитвам да вдишам. Добре, първото със сигурност, но за другите две мисля, че вероятно са специално за мен. Това са много силни думи, като се има предвид, че се познаваме едва от месец. Този мъж беше непреклонен, но сега съм много благодарна за това. Бизнесът му и проблемът с алкохола вече са без значение. Той все още е Джеси и все още е мой.

Извързвам се по корем и се приплъзвам нагоре по гърдите му, а очите му следят моите, докато погледите ни не се изравняват.

— Открадна ми репликата — казвам меко. Имам нужда да разбере, че не само той изпитва това невероятно собственическо чувство и тази силна нужда да защитава. Откачено е за този голям, властен мъж, който ме подчини напълно и безпрекословно и който ме накара да се предам без въпроси и съмнения. И аз му дадох силата да ме унищожи напълно. Той е толкова важен за мен, колкото и аз за него. И това е просто така. — Обичам те толкова много — казвам твърдо. — Трябва да ми обещаеш, че *ти* никога няма да *ме* напуснеш.

Той се мръщи.

— Скъпа, свързана си с мен завинаги.

— Добре. Целуни ме!

— Заповядваш ли ми? — Устните му потрепват, а очите му блестят.

— Да. Целуни ме!

Той разтваря устни в покана, скъсява разстоянието между нас и аз скоро усещам горещината на неговия ментов дъх и срещам езика му със страст, не по-малка от неговата, докато той плъзга длани по мокрия ми гръб.

— Знам, че би била много щастлива да останем тук цяла нощ, но трябва да имаме време да се подготвим за вечерта. — Той обхваща задника ми и ме повдига, така че аз се плъзвам по-нагоре и той получава достъп до врата ми.

— Нека останем! — моля се неразумно. Плъзгам се обратно надолу и потривам входа на влагалището си в него.

Той рязко си поема въздух.

— О, трябва да ме пуснеш да изляза, защото ако останем, няма да отидем никъде. — Той ме целува бързо и ме повдига, така че сядам на петите си пред него.

— Остани тогава! — цупя се и се притискам към него, като обвивам ръце около врата му и сядам в скута му. Той прави слабо усилие да ме спре. — Искам да те маркирам — изричам. Ухилвам се и засмуквам гърдата му с устни.

Той стене и се отпуска назад.

— Ава, ще закъснеем — казва той без никакво притеснение. Аз стисвам зъби върху плътта му и засмуквам. — Мамка му, не мога да ти

откажа — мърмори той и така ме вдига, че да остане под мен.

Той ми помага да се смъкна надолу и двамата въздъхваме. Стягам малко по-силно зъби и започвам да се движа в бавен и овладян ритъм ту нагоре, ту надолу. Той обхваща кръста ми с длани и започва да ме повдига и сваля върху тялото си в синхрон с моето темпо.

— Нека видя лицето ти! — заповядва. Отпускам захапката си и целувам мястото, а след това изправям главата си на неговото ниво. — По-добре — усмихва се.

Махам мократа му коса от челото и прокарвам пръсти до тила му. Движенията ни все още са синхронизирани, водата се дипли около нас, а ние се гледаме отблизо. Напрежението в слабините ми се засилва лека, докато той не завърта внезапно бедра. Ръцете ми отлитат и се вкопчвам в ръба на ваната. Пуфтя, а той ми се хили самодоволно и отново повтаря движението.

— Отново — командвам импулсивно, а моят предстоящ оргазъм вече набира скорост. Крещя и отмятам глава назад, когато той се подчинява. Едната му ръка пуска кръста ми, тръгва нагоре и накрая дланта му се отпуска на врата ми.

— Още? — пита той с нисък шепот.

Отпускам глава надолу.

— Да — справям се да изпъшкам думата. Той извърта отново бедра. Затварям очи.

— Гледай ме, бебче! — предупреждава той нежно и приплъзва ръката си надолу по гърдите ми и до кръста.

Отварям очи и виждам, че Джеси е стиснал зъби, а вените на врата му пулсират. Той отново ме повдига и ме спуска към бедрата си, а аз крещя и се боря с импулса да затворя очи.

— Това харесва ли ти? — пита той, като ме награждава с още едно извъртане на бедра.

— Да! — възкликвам. Кокалчетата ми побеляват от стискането на ръба на ваната.

— Не свършвай, Ава. Не съм готов.

Съсредоточавам се да задържа оргазма си, който едва овладявам. Спокойните контролирани движения на Джеси не ми помагат. Главата му се отпуска назад, но той продължава да ме гледа право в очите, повдига ме, дръпва ме надолу и се забива силно отново и отново. И двамата стенем, а аз натежавам под погледа му. Иска ми се да спра да

се измъчвам и да свърша, но трябва да почакам за разрешение. Не знам колко още мога да издържа.

— Добро момиче — възнаграждава ме той, като стиска кръста ми все по-силно, докато ме върти върху бедрата си. — Можеш ли да ме почувстваш, Ава?

— Ти си на път да свършиш — дишам тежко аз и усещам как членът му се уголемява в мен.

Той се усмихва.

— Стисни зърната си!

Аз пускам ръба на ваната и започвам да втвърдявам зърната си, като въртя пръсти под внимателния му поглед.

— По-силно, Ава — заповядва той, като ме наказва с още едно движение. Аз крещя, но стискам по-силно, а болката се изстрелва право в утробата ми. — По-силно! — вика той и впива палци в кръста ми.

— Джеси!

— Още не, скъпа! Още не! Овладей го!

Преглъщам тежко, напрегната съм, всеки мускул в тялото ми се втвърдява напълно под тялото му. Не знам как прави това. Мога да видя опъването на лицето му и стиснатата му челюст, мога да го почувствам и в пулсиращия му член. Контролът му е невероятен. Нося се към помитащ оргазъм и колкото по-близо съм до него, толкова по-силно стискам зърната си. После Джеси плъзва ръка между краката ми и ме погалва леко. Повдигането и спадането на хълбоците му улесняват триенето на пръстите му в ритъм с бавните му движения.

Започвам отчаяно да клатя глава.

— Джеси, моля те!

— Искаш да свършиш ли?

— Да.

Той натиска с палец клитора ми.

— Свърши! — командва той при поредния тласък нагоре, като ме запраща в безсъзнание, тялото ми се взривява, а отчаяният ми крясък ехти в банята.

Със звучно проклетие той ме повдига нагоре и ме спуска върху себе си отново, отново, отново. Крещя от шока и падам напред върху гърдите му, като се треса неконтролируемо. Усещам как ме повдига

леко, отпуска ме надолу и се забива рязко в мен. Твърдите му бедра са груби под отпуснатото ми тяло.

— Исусе! — въздиша шумно, а водата се разлива около нас. — Ава, утре ще закопчая *теб* с белезници за леглото — задъхва се той. — Сега ме целуни!

Издърпвам глава от гърдите му и намирам устните му, докато той бавно върти бедра и извлича и последната капчица удоволствие от нас. Мога да заспя още тук, върху гърдите му.

— Занеси ме в леглото — мънкам върху устните му.

— Не те слушам — отговаря той сурово.

Стискам с длани страните му, за да го задържа на място, докато обсипвам лицето му с целувки в отчаян опит да го убедя да останем.

— Нека те любя! — шептя, местя ръце към тила му и хващам косата му. Искане ми се да останем, но знам, че няма шанс това да се случи.

— Скъпа, недей! Не понасям мисълта, че се налага да ти отказвам. Излизай! — отсича. Той ме избутва от себе си и се измъква, а аз мърморя сърдито, когато излиза от ваната.

Не понася да ми отказва? Да, но само когато му предлагам тялото си.

— Пусни си косата тази вечер — казва той и сграбчва една кърпа.

Излизам от ваната и пускам душа.

— Може би предпочитам да я вдигна нагоре — възразявам, докато влизам под водата и разнасям шампоан по косата си. Вече съм решила да я нося пусната, но се държа нагло.

Изкрещявам, когато дланта му подпалва задника ми, бързо измивам шампоана от косата си и отварям очи, за да се противопоставя на един намръщен и крайно недоволен мъж.

— Млъквай! — Това е тонът, който ме кара да се противопоставям. — Ще носиш косата си пусната. — Той плъзва устни върху моите. — Нали?

— Да.

— Знам, че ще го направиш. — Той излиза изпод душа. — Ти се приготвяй тук, аз ще използвам другата стая.

— Не и кремавата — крещя в паника. — Не влизай в кремавата стая!

— Успокой се, жено!

Гледам как напуска банята с капчици вода по рамената му, после се връщам под душа.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Стоя пред огледалото, което достига до пода, и се вирам в себе си, а стомахът ми е на възли. Косата ми е изсушена на лъскави бухнали вълни, гримът ми е естествен и нежен и аз съм облечена в роклята. Чувствам се невероятно, но нервите ми са опънати до крайност. Не съм сигурна дали това е заради мястото, на което отивам, или защото се тревожа невероятно много, че Джеси няма да хареса роклята.

Обръщам се пред огледалото, за да видя голия гръб, който като че разкрива дори повече, отколкото изглеждаше в магазина. Дали ще побеснее? Той почти получи сърдечен удар заради дълбоко изрязания гръб на лятната рокля.

Издихвам косата от лицето си, слагам прости обици от бяло злато — дантелата няма да понесе нищо повече — и прехвърлям гланца и пудрата в портмонето при телефона. На вратата се чука и сърцето ми се присъединява към вързания се на възли стомах.

— Ава! Скъпа, трябва да тръгваме — казва той спокойно през вратата. Не прави опит да влезе и този малък жест, прибавен в допълнение към неговия нежен, несигурен глас, ми казва, че вероятно също е нервен. Защо? Нормално би нахлул без внимателно чукане или сладки приказки.

— Две минути — отговарям. Гласът ми е висок и треперлив. Пръскам се с любимия си парфюм на „Келвин Клайн“. Не следва нетърпеливо боботене и заповеди да си размърдам задника. Той просто ме оставя да си овладее нервите.

Няколко пъти си поемам успокояващо въздух, взимам чантичката си и изправям рамене. Не е добре. Аз съм глупаво нервна. Трябва да се изправа пред членовете на Имението. Онези жени дадоха ясно да се разбере, че не съм добре дошла, и не мога да си представя, че ще променят мнението си само защото съм облечена в дизайнерска рокля или пък защото официално се водя приятелка на Джеси.

Въздъхвам дълбоко, повдигам полите на роклята, за да се наслажда на обувките си, и поемам към вратата и към върха на стълбите.

Когато стигам до откритото пространство, чувам тихите хипнотизиращи звуци на „Нощи в бял сатен“ на „Муди Блус“, които се носят от вградените колони. Усмиввам се на себе си. И тогава го виждам.

Спирам се на най-горното стъпало и се опитвам да овладее дишането си. Все едно отново го виждам за първи път. Той изглежда невероятно в черния си костюм, снежнобялата риза и черната вратовръзка. Избръснат е и мога да видя цялата му красота, а косата му е обърната на една страна с помощта на малко гел. О, Господи, ще трябва да отбивам много атаки тази вечер.

Той все още не ме е видял. Движи се бавно, пъхнал ръце в джобовете на панталоните, и гледа в краката си. Нервен е. Моят уверен, властен бивш плейбой е нервен. Гледам мълчаливо как сяда, сплита пръсти и започва за кратко да върти палците си един над друг, а след това става и продължава да върви напред и назад. Усмиввам се на себе си. Сякаш усетил, че съм наблизо, извърта глава към мен и аз получавам директна фронтална гледка към моя поразително красив мъж в целия му блясък. Дъхът ми спира и аз стискам парапета на стълбите, за да се успокоя.

Очите му се разширяват.

— Исусе! — произнася и аз пристъпвам от крак на крак под неговия втренчен поглед. Очите ни се срещат и той бавно тръгва към стълбата. Бих тръгнала надолу, за да го срещна, но глупавите ми крака са се вкочанили и никакво убеждение не е в състояние да ги накара да помръднат. Може би ще му се наложи да ме свали на ръце.

Той се качва по стълбите и през цялото време не отделя очи от моите, а когато стига до мен, протяга ръка с лека усмивка. Аз си поемам дълбоко въздух, сграбчвам роклята си и поставям ръка в неговата, като му позволявам да ме поведе надолу. Краката ми са много по-стабилни сега, след като той ме държи.

Когато стигаме в основата на стълбището, той спира и се извъръща към мен, като прокарва поглед по облеченото ми в дантела тяло. Той се разхожда бавно зад гърба ми и аз затварям очи, молейки се да не съм направила огромна грешка с моя смел избор на рокля с гол гръб. Чувам как вдишва рязко, а после топлите му пръсти докосват врата ми. Той бавно ги прокарва по гръбнака ми и завършва в основата на гърба ми. Имам чувството, че стотици иглички се забиват в голата

ми кожа. После усещам горещия му дъх върху кожата си, когато целува центъра на гърба ми. Топлите му устни ме карат да се отпусна физически.

Той бавно ме заобикаля, минава пред мен и улавя погледа ми.

— Дъхът ми спря — мърмори той и с трепереща ръка ме хваща за кръста и ме придърпва към себе си. Поема устата ми нежно, като че съм дантелата, в която съм облечена.

Всичките ми възли и стегнати нерви се отпускат. Сега единственото, за което остава да се тревожа, е безкрайната опашка от жени, които ще се хвърлят в краката му. Той се отдръпва и притиска хълбоците си в корема ми. Свидетелството за силната му възбуда е ясно доловимо. Би ли ме накарал да се съблека? Навярно не и сега.

— *Наистина* харесвам роклята ти — казва той с лека усмивка. — Не я изпробва. Щях да запомня, ако го беше направила. — Той поглежда към дрехата с възхищение. — Винаги в дантела — повтаря думите си и впива поглед в мен. — Заради мен ли я избра?

Кимвам леко, а той отстъпва, прибира ръце в задните си джобове и започва да дъвче долната си устна, а зъбните колелца се въртят бясно, след което кимва многозначително... одобрително.

Оглежда ме от долу до горе и погледът му се спира на моите очи.

— Така както аз избрах това за теб — изрича той, вади ръка от джоба си и аз виждам нежна платинена многопластова верижка да виси от пръста му.

Едва не се задавам, когато я съзирам. Това е същото бижу, което видях на витрината на бижутерския отдел, покрай който минахме със Зоуи тази сутрин. Тя ми го посочи и то ме омагьоса на мига с пластовете платина и с огромния квадратен диамант, който висеше в края. Едва не получих инфаркт, когато прочетох малкото картонче с цената.

Очите ми отскачат към неговите.

— Джеси, това колие струва шестдесет хиляди! — ломотя. Не съм се объркала. Преброих нулите неколкократно.

Изведнъж ми става горещо, щом премествам поглед от Джеси към люлеещия се диамант, който все още виси от пръста му. Той се усмихва и минава зад гърба ми, събира косата ми и я премята през рамото ми. Сърцето ми галопира бясно в гърдите ми, когато той надява колието през главата ми и го оставя да виси на гърдите ми. Имам

чувството, че е окачил огромна тежест на врата ми. Започвам да се треса.

Ръцете му се плъзгат по гърба ми и той го закопчава, а след това плъзва длани по раменете ми и целува основата на врата ми.

— Харесва ли ти? — шепти в ухото ми.

— Знаеш, че ми харесва, но... — подхващам. Посягам нагоре и докосвам диаманта. На мига ми се приисква да взема кадифена кърпичка и да изтрия отпечатъците си от него. — Зоуи ли ти каза? — Усещам гадене. Знам, че технически тя е търговец, но да каже на Джеси, че съм напълно прехласната от неприлично скъпо диамантено колие, е възползване от ситуацията. Шестдесет хиляди! За Бога!

— Не, аз помолих Зоуи да *ти* го покаже — отговаря. Той ме извърща в ръцете си и прокаква върховете на пръстите си по колието, а после и надолу към центъра на гърдата ми. — Ти си безумно красива — казва и целува устните ми меко.

Той я е помолил? Смея се нервно.

— На мен ли говориш, или на диаманта?

— Всичко е за теб — казва той и повдига вежда. — Винаги си била само ти.

Смехът ми утихва светкавично.

— Джеси, ами ако го загубя, ами ако... — Устните му ме принуждават да замълча.

— Ава, млъквай! — отсича. Той нежно премята косата на гърба ми. — Застраховано е и е подарък от мен. Ако не го сложиш, ще се ядосам до безумие. Ясно?

Тонът му не предполага да споря с него, но аз съм напълно объркана и дори по-нервна отпреди.

Поемам си дълбоко въздух и слагам ръце на гърдите му.

— Наистина не знам какво да кажа — гласът ми леко трепери, както и тялото ми.

— Би могла да кажеш, че ти харесва. — Устните му се извиват в ъгълчето. — Би могла да кажеш „благодаря“.

— Наистина ми харесва. Благодаря! — изричам. Протягам се и го целувам.

— Ти си повече от добре дошла, скъпа. Въпреки че колието не е толкова хубаво, колкото си ти. Нищо не е по-хубаво от теб. — Той маха ръцете ми от гърдата си. — Моята работа тук е свършена. Хайде, накара

ме да закъснея — добавя. Насочва ме към предната врата и изключва музиката, след което взема ключовете и ме повежда към асансьора. Забелязвам, че стъклото е било оправено.

Вратите се отварят, влизаме вътре и виждам как набира кода. Джеси поглежда към мен и ми намигва.

— Ти си абсолютно красив — казвам замислено, протягам се и прокарвам палец по долната му устна, за да обърша червилото си. — И целият мой.

Той сграбчва ръката ми и целува върха на пръста ми.

— Само твой, бечче.

Минаваме през фойето на „Луссо“, а Клайв ни оглежда внимателно и зяпва леко. Ръката на Джеси е здраво разположена около рамото ми и аз знам, че това е знак, че иска да бъда до него тази вечер, в което няма нищо лошо, защото нямам намерение да го оставям сам дори за миг.

Той ми помага да се кача в колата и тръгваме към Имението с висока скорост. Аз съм причината да закъснее за собственото си парти, но не изглежда много разтревожен. Често хвърля поглед към мен и се усмихва леко, когато го хващам да ме гледа.

Полагам длан на твърдото му бедро и се отпускам напълно, когато той слага ръка върху моята и ме стиска успокоително. В момента съм невероятно влюбена в него и си давам сметка, че за първи път очаквам тази вечер с нетърпение. Забавният Джеси е излязъл да си поиграе и в този малък отрязък от време мога да видя безгрижния мъж, за когото всички продължават да ми говорят, но е напълно ясно, че той е такъв само когато нещата стават по неговия начин, когато правя каквото ми е казано и когато той получава каквото иска. Но аз съм изключително щастлива и доволна, когато е такъв. Определено съм на Седмото небе на Джеси.

Не се изненадвам да видя Джон на стълбите на Имението, когато паркираме. Джеси ми помага да слеза от колата и ме повежда към входа, където Джон наставлява дузина мъже в униформи на лакеи. Джеси подхвърля ключовете си на Джон, който ги хваща и ги подава на един от лакеите, добавяйки точни инструкции да мести астъна само при крайна необходимост.

Махам с ръка на Джон и той ми се усмихва широко и ме възнаграждава с блясъка на златния си зъб, докато минаваме. Той е в

обичайния си черен костюм, но с тази разлика, че сега е заменил черната риза с бяла и е сложил черна папионка. Очилата все още са си на мястото и той все така изглежда хладнокръвен.

— Ето те най-сетне! — паникьосаният глас на Сара е първото нещо, което атакува ушите ми, след като влизаме в Имението. Тя си пробива път към нас с малки крачки, облечена в тясна червена сатенена рокля, която би могла да се определи по-скоро като втора кожа, ограничаваща сериозно движенията ѝ. Вероятно се е изляла в дрехата. Ако досега е имало някакво съмнение относно гърдите ѝ, то вече е напълно разсеяно. Те са повдигнати от роклята без презрамки и ако Сара отпусне устни, би могла да ги целуне.

Тя спира близо до Джеси и ми отправя критичен поглед. Обхождането с поглед завършва пътя си на моя врат, което не е изненадващо — колието трудно би могло да бъде пропуснато, но тя не е привлечена от красотата му. Няма начин. Явно премисля кой ми го е дал и съдейки по нейното раздражено, напомпано с ботокс лице, вероятно е стигнала до вярното заключение. Инстинктивно вдигам ръка и сграбчвам диаманта, сякаш го пазя от нейните очи. Тя ми хвърля завистлив поглед, а после прокарва очи по облеченото ми в дантела тяло. Изправям рамене и се усмихвам сладко.

— Вече съм тук — боботи Джеси и ме притегля към себе си. Влизаме в бара и намираме Марио да инструктира екипа си. Барът е утроил размера си и аз установявам, че сгъваемите врати, които делят бара от ресторанта, са отворени и между двете помещения са разположени високи маси и столове.

— Ето, седни! — казва той, повдига ме на един стол на бара и вика Марио, а след това сяда срещу мен.

Сара сочи към листата в ръката си:

— Може ли да обсъдим...

— Сара, дай ми една минута! — Джеси я прекъсва, без да сваля очи от мен. Бих могла да го целуна. — Какво искаш за пиене?

Усещам леда, който се разнася от Сара, докато тя стои там и чака Джеси да ме обслужи, преди да ѝ обърне вниманието, което тя изисква. Трябва да помисля какво да избира. Може ли да пия алкохол? Джеси каза, че няма проблем, щом той е наблизо.

Марио се появява. Изглежда доста елегантен с бялата жилетка и папионката. Косата му е сресана настрани, а мустаците му са

грижливо подрязани. Той се усмихва широко и си спомням сочния коктейл, който ми направи по-рано днес.

— „Гордостта на Марио“, моля! — ухилвам му се.

Той се смее силно.

— Да! — възкликва и започва да се мотае край бара. — Господин Уорд?

— Само вода, моля — отговаря Джеси и се накланя към мен за целувка. Усещам как очите на Сара пробиват дупки в мен, така че, разбира се, се подчинявам и му позволявам да прави каквото иска. Не че имам нужда от Сара, за да го направя. Той постига всичко — когато и където избере.

— Слоу джин, Марио — отсича тя кисело, а после продължава да пуфти, докато Джеси ми се наслаждава. Той не храни никакво уважение към тази жена и аз се чувствам все по-добре по тази причина. Тя дори не е заплаха.

— Джеси, наистина имам нужда от теб в кабинета — настоява.

Той изръмжава и аз си пожелавам той да я среже.

— Сара, моля те! — скърца със зъби Джеси и застава пред мен. — Скъпа, искаш ли да останеш тук, или предпочиташ да дойдеш с мен?

Не гледам към нея, но знам, че току-що е извъртяла очи, и въпреки че с удоволствие бих я подразнила още, се чувствам напълно щастлива с Марио и неговия чудесен коктейл.

— Тук ми е добре. Ти върви!

Той взима водата си и залепва устни на слепоочието ми.

— Няма да се бавя — казва, тръгва и оставя Сара буквално да подтичва на нейните двайсетсантиметрови токчета, за да е в крачка с него, но не и преди да се наведе през мен, за да вземе джина си от бара и да ми се озъби. Пренебрегвам я и приемам собственото си питие от усмихнатия Марио.

— Благодаря, Марио — отвърщам на усмивката му и отпивам, като въздишам благодарно.

— Госпожице Ава, може ли да кажа колко великолепно изглеждате тази вечер? — казва той и се усмихва доволно, а аз се червя леко.

— Марио, може ли да кажа колко дяволски прекрасен изглеждаш ти тази вечер? — отвърщам. Повдигам чашата си към дребния

италианец, към когото съм много привързана.

Той залива бара с гръмогласен смях, а после очите му се втренчват в диаманта, който виси на врата ми, и отново се насочват към моите с повдигане на вежда.

— Той ви обича много, много, да?

Повдигам притеснено рамене. Внезапно се чувствам неудобно с този приятелски настроен италианец. Не искам всеки да мисли като Сара.

— Това е просто колие, Марио. — Колие, което струва шестдесет хиляди, да, но няма нужда някой да знае това. Повдигам ръка и го сграбчвам отново. Трябва да проверявам дали е там дори когато усещам тежестта му.

— Виждам, че и вие също обичате господин Уорд много — усмихва се той и допълва чашата ми. — Това ме прави щастлив.

Звукът на счупена чаша го разсейва и той отива да провери, като размахва ръце и крещи нещо на италиански.

Седя щастлива на бара и гледам как персоналът се приготвя за вечерта. Чашите се пълнят с шампанско, барът се бърше многократно, а Марио крещи нареждания, сочи тук и там и инструктира барманите. Малкият италианец е перфекционист и прави всичко както трябва. Голямата стая изглежда великолепно подредена, всичко е съчетано точно и с голямо внимание към подробностите. Висящите ниско полилеи блещукат изискано, като разпръсват мека прасковена светлина: думите *чувствен* и *възбуждащ* идват в ума ми незабавно, думи, които съм чувала и преди.

Пит се появява с поднос канапета.

— Ава, изглеждаш чудесно — отбелязва и ми поднася подноса. — Искаш ли едно?

Долавям невероятния аромат на пушена съомга и забелязвам малки, тънки питки, намазани с крема сирене.

— А, Пит — слагам ръка на стомаха си, — стомахът ми все още е пълен от обяда. — Нямам представа как ще се справя с трите ястия на вечеря. Сигурно ще спукам роклята.

— Ава, та ти едва докосна обяда си — поглежда ме той невярващо и продължава по пътя си. — Приятна вечер!

— И на теб, Пит! — отговарям, но веднага осъзнавам, че е тъпо да пожелавам приятна вечер на човек, който ще трябва да работи

здрaво. Обаче е прав. Не си изядох обяда, защото загубих апетит, когато Сара се появи, и вероятно това е причината да не съм гладна и сега.

Обръщам се отново към бара и откривам, че чашата ми е била допълвана. Оглеждам се за Марио и го виждам как реди някакви столове от другата страна на бара. Той улавя погледа ми и ми се усмихва хитро, а аз вдигам чашата си и му се мръщя. Той не обръща внимание на цупенето ми и продължава да мести столовете. Ще трябва да внимавам. Вече съм изпила две чаши от славната смес на Марио, а нямам никаква идея какво съдържа. Не мога да си позволя да припадам, след като хората започнат да пристигат.

— Ава!

Подскачам до права позиция в момента, в който развълнуваният писък на Кейт ме удря странично.

— Леле! — Тя се заковава пред мен, а очите ѝ ще изскочат от орбитите си. — Мамка му!

— Знам — смотолевям. — Вцепенена съм от ужас от проклетото нещо. Би трябвало да е в сейф. — Започвам отново да си играя с колието, а Кейт плясва ръката ми и самата тя го сграбчва.

— Боже! Това е нещо сериозно — казва тя, пуска диаманта и се отдръпва, за да ме погледне. — Само се виж! Някой е бил много глезен днес.

Смея се. Мисля, че това, което получих днес, е далеч от глезенето.

— Ами ти? — отвръщам, хващам ръцете ѝ и ги отдръпвам настрана. — Харесва ми роклята ти. — Карам я да се завърти. Както винаги, изглежда прекрасно. Премениена е в дълга зелена рокля, а кичурите червена коса, събрани високо на главата ѝ, изглеждат невероятно. — Искаш ли питие? Трябва да опиташ това! — Взимам чашата си от бара и я повдигам. — Ето, седни! Къде е Сам?

Тя се намества на стола и извърта очи.

— Той не би позволил на някой лакей да паркира колата му. Мисли, че са идиоти, които не могат да се справят с мощта на карерата. — Тя се смее. — Къде е Джеси?

Усмивката ми изчезва.

— Сара го замъкна някъде. — Поглеждам часовника и забелязвам, че го няма вече повече от час. — Както и да е, нямаше как

да не забележа една конкретна карера с една конкретна червенокоска в нея да паркира пред Имението снощи — казвам спокойно, докато отпивам от питието, и следя реакцията ѝ над ръба на очилата.

Моята огнена червенокоса приятелка ми хвърля един поглед.

— Да, Ава. Ти вече подчерта този факт — казва тя надменно. — Дай ми това питие!

Поклащам глава, но не настоявам.

— Марио? — викам и той махва, че е разбрал, идвайки. — Това е приятелката ми Кейт. Кейт, това е Марио.

— Да, познаваме се. — Кейт се усмихва на Марио.

— Как си тази вечер, Кейт? — пита Марио и я дарява с една от неговите мили и топли усмивки.

— Ще бъде по-добре, когато ми дадеш един от тези — тя сочи към чашата ми и Марио се усмихва, след което отива да донесе каната с „Гордостта на Марио“.

Разбира се, че се познават. Виждали са се тук. Но колко пъти? Марио се връща с каната, но аз слагам ръка върху моята чаша, когато се опитва да я допълни отново, и му хвърлям игрива предупредителна усмивка. Той повдига рамене, мърмори нещо на италиански и потиска усмивката си, явно се опитва да изглежда засегнат.

— Къде е любовта?

И двете се извъръщаме и виждаме Сам, който стои с разтворени крака и протегнати ръце на входа на бара. Той изглежда изненадващо елегантен, особено в сравнение с обичайните му размъкнати дънки и тениска. Приглажда сакото си и танцува към бара уверено, като подвиква за бутилка бира, докато се приближава. Той може да е облечен официално, но косата му е в обичайния си вид: рошави къдрици. Хитрата му усмивка и трапчинката се открояват още по-силно.

— Дами! Може ли да ви кажа колко невероятно изглеждате и двете в тази прекрасна вечер? — Той докосва бузата ми с устни, а след това възнаграждава Кейт с драматична мокра целувка. Тя го избутва със смях.

— Къде е моят човек? — пита той, докато оглежда бара.

Искам да го поправам, че Джеси е всъщност моят човек, но се страхувам, че може да попадна в опасна територия.

— В кабинета си е — казвам и отпивам още една глътка. Внимавам с алкохола, но това нещо е вкусно и може да се превърне в заплаха.

Час по-късно барът пращи по шевовете, а Джеси все още не се е върнал. Щастливо бърборене изпълва въздуха на фона на мелодичен джаз. Всички мъже изглеждат чудесно във фракове и костюми, а жените са направо невероятни във вечерни рокли. Не мога да пренебрегна факта, че очевидно съм тема на разговор за много групи, особено женски, които не успяват да скрият интереса си. Това, което ме тревожи най-много, е моят необуздан ум, в който се върти въпросът с колко от тези жени е спал Джеси. Това е потискаща мисъл, но не съм сигурна, че някога ще се отърва от нея.

Отпивам предпазливо от третия си коктейл. Дрю пристигна и изглежда не по-различно от всеки друг път, добре облечен и изискан. Издишам и се отпускам, когато усещам две големи длани да се отпускат върху бедрата ми, както и прекрасния свеж аромат на вода и мента, достигащ до носа ми.

Брадичката му се отпуска на рамото ми.

— Пренебрегнах те.

Извивам врат, за да го погледна.

— Да, така е. Къде беше?

— Не можех да помръдна и две крачки, без някой да ме спре. Вече съм изцяло твой, обещавам. — Той се притиска към гърба ми и се накланя, за да се здрависа с момчетата и за да целуне Кейт по бузата. Мога да гарантирам, че тези, които са го спирани, са били жени. — Добре ли са всички? — пита той и маха на Марио за още вода.

— Ще бъдем, когато мине вечерята — ухилва се Сам и чука с бутилката си тази на Дрю.

— Десет и трийсет — казва Джеси твърдо. Той ме сваля от стола и сяда на моето място, след което ме дръпва на скута си и пъха лице във врата ми. Сам и Дрю си хвърлят неодобрителни погледи, а Кейт отказва да ме погледне и така само задълбочава моите подозрения и загриженост.

— Искам да те положа на бара и бавно да сваля всичката дантела от теб — шепне в ухото ми Джеси и притиска скута си към задника ми. Стягам се и мълчаливо се моля да млъкне, преди да съм се подчинила и сама да съм се покатерила върху бара. — Какво има под роклята?

— Още дантела — казвам тихо с усмивка, а той изстенва в ухото ми.

— Направо ме убиваш — изрича, захвапва леко ухото ми и причинява тръпки по цялото ми тяло.

— Трябва да спреш — предупреждавам го доста неубедително. Ще му отнеме седмица да ме измъкне от тази рокля и след това да ме напъха обратно в нея. Всъщност вероятно въобще няма да му трябва толкова много време. Той ще загуби търпение и ще я съдере и при това положение няма да я обличам отново.

— Никога — отвърща, езикът му е в ухото ми и аз затварям очи с въздишка.

— Престанете! — Кейт закачливо удря рамото на Джеси. — Пусни я долу!

— Да, ограничаваш нашите сексуални нужди, но няма проблем да седиш тук и да галиш своето момиче — оплаква се Сам.

Джеси му отправя укорителен поглед.

— Опитай се да ме спреш. Ще затворя още сега и ще я отведа у дома.

— Съсипваш собствения си бизнес — усмихвам се аз и всички започват да се смеят. Чувствам, че Джеси по-рядко хапе врата ми, но вниманието ми е привлечено от жена на входа на бара, която носи кремава рокля. — Коя е тя? — питам.

— Коя коя е? — не разбира. Главата му се отдръпва от врата ми и аз кимам към жената. Тя вероятно е в началото на трийсетте, има черна, подстригана на черта коса и красиви черти. Не бих ѝ обърнала внимание, но тя ни гледа втренчено и е сама.

Жената тръгва право към нас и аз усещам как Джеси се стяга под мен. Сам и Дрю млъкват веднага, което само ме кара да стана още по-подозрителна. Коя е тя, по дяволите?

Когато приближава нашата група, тя спира и се вглежда в Джеси. Напрежението му е явно доловимо. Поглеждам към Кейт и откривам, че е силно намръщена. Тогава Джеси внезапно ме вдига, става и ме поставя обратно на стола.

— Корал, искаш ли да дойдеш в кабинета ми? — пита Джеси твърде меко и любезно, за да ми хареса. Тя кимва и аз виждам, че очите ѝ са пълни със сълзи. — Хайде! — Той се обръща към мен, усмихва ми се извинително и я повежда навън, сложил ръка на кръста

й, като ме оставя да се чудя какво става, а аз се опитвам да му внуша мисълта да махне ръката си от нея.

Джон му кимва, докато Джеси и жената минават покрай входа на бара, и продължава да уведомява всеки, че вечерята ще бъде сервирана всеки момент. Гостите се стълпяват на входа на лятната стая, а жените ми хвърлят любопитни погледи, докато минават. Пренебрегвам ги, прекалено заета съм да се чудя какво прави Джеси с тази мистериозна жена.

Тишината, която настъпва в нашата малка група, е нарушена от Кейт.

— Коя е тази? — Тя ми помага да сляза от стола.

Поглеждам към Дрю и Сам и виждам как и двамата свиват рамене, все едно не я познават, но по внезапното им неудобство съдя, че знаят съвсем точно коя е Корал.

— Не знам. Никога не съм я виждала преди — казвам и се мръщя, като следвам множеството хора към лятната стая. — Изглежда обаче Джеси я познава — добавям сухо.

Намираме нашата маса и аз съм повече от облекчена, когато се оказва, че на нея са Кейт, Сам, Дрю и Джон. Не съм доволна, че и Сара е сред нас. Идва и още един мъж, когото не съм виждала досега. Представя се като Найлс — симпатичен е, прилича на гимназист и носи малко дълга безформена коса. Това въобще не е типът мъж, който очаквам да срещна в Имението. Но какъв тип мъже идват в Имението?

Лятната стая е напълно изпразнена от дивани и масички и на тяхно място са подредени кръгли маси за осем до десет човека. Опитвам се да ги преброя, но загубвам реда на около тридесетата. Цветовете са черно и златно. Чудя се дали това е случайно.

Навсякъде горят свещи и подчертават атмосферата на чувственост. Това беше едно от изискванията на Джеси за разширението и по времето, когато няхах идея какво представлява Имението, то ми изглеждаше странно. Сега вече изглежда напълно логично.

Групата е разположена в ъгъла, но докато вечеряме, за музиката се грижат четирима мъже със саксофони. Столът до мен все още е празен. Сара казва на този до него. Предполагам, че тя е изготвила разпределението на местата и е била вбесена, когато не е имала друг избор, освен да ме настани до Джеси.

Къде е той?

Кейт вдига златиста сатенена чанта и я размахва във въздуха към мен. Това сигурно са подаръците и аз решавам, че няма дори да вдигна моята, но решението ми само затвърждава намерението на Кейт и тя забива нос в чантата, а след това я затваря с опулени сини очи. Сам се опитва да я вземе от нея, но тя го удря, той се оплаква и взима мъжкия черен еквивалент, който е положен на неговото място. Повтаря движенията на Кейт, но не се опулва като нея, а я поглежда и се ухилва от ухо до ухо. Това я кара да посегне към неговата чанта, но той я отблъсква.

Предястието от миди е сервирано и светкавично ме разсейва от мислите ми. В Имението наистина приготвят вкусна храна.

— Е, Ава, казаха ми, че си работила по „Луссо“ — казва Найлс през масата. — Истински подвиг — усмихва се той и повдига чаша към мен.

— Не вреди на портфолиото ми — отговарям небрежно.

— Скромничиш — смее се той.

— Тя е добра — включва се Кейт. — В момента прави разширението горе. — Кейт посочва с вилицата си към тавана на лятната стая с възможно най-неподобаващ за дама маниер.

— Разбирам. Така ли се запознахте с Джеси? — пита Найлс, малко изненадан.

— Да — потвърждавам любезно, но не продължавам нататък. Не се чувствам удобно да говоря за връзката си с Джеси, и то като се има предвид, че каменното лице на Сара е на една ръка разстояние. А въпросът на Найлс ми напомня, че Джеси все още не е тук. — С какво се занимавате? — питам, за да отклоня разговора от Джеси и за да задоволя любопитството си.

Той оставя вилицата си и обърсва уста с кърпичка.

— Доставям стоки на Джеси — отговаря с лека усмивка.

Успявам да се спра и да не задам най-глупавия въпрос, на който съм способна. Мъжът не доставя храна и пиетета в Имението. Не, Найлс доставя другите крайно необходими неща — крайно необходими за горните етажи на Имението. Кимвам с разбиране. Не желая да развивам тази линия на разговор.

Сара използва паузата и пита Найлс как е минало скорошното му пътуване до Амстердам. Благодарна съм ѝ и бързо отклонявам

вниманието си от посоката, в която върви и *този* разговор.

Взирам се в Кейт, която ми хвърля мръсен поглед, после кимва към Сара и хилейки се, обхваща гърдите си. Опитвам се да не се усмихвам, но не мога да спра и ъгълчетата на устата ми се извиват нагоре от нейното безсрамие. Тя е напълно незасегната от всичко и от всички. Обичам я.

Допивам „Гордостта на Марио“ и приемам чаша бяло вино от сервитьора, като отпивам веднага и се смея, когато Дрю посяга за последната си мида, но тя литва към средата на масата. Той се вбесява на плъзгавата мръсница. Опитва се да я набоде отново, мръщейки се недоволено, докато я гони с вилицата, но накрая се предава и я хваща с ръка. После я хвърля в чинията и оглежда всички на масата. Като се изключи Сара, всички са доволни от неговото малко шоу. Той омеква и става да се поклони, като си възвръща изисканите маниери. Смешното му лековато представление е на мили от резервирания Дрю, когото познавам.

Предястията бързо са отнесени и са заменени със съомга с гарнитура от цветни зеленчуци. Благодарна съм, че вечерята е сравнително лека. Не бих могла да смея много повече, при положение че Сара е до мен. Тя не ми казва и една дума по време на вечерята и не разпитва къде е Джеси. Предполагам, че знае. По неин съвет сервитьорът отнася недокоснатия ордъовър на Джеси и изчаква с основното ястие. Ако Кейт не беше тук, в момента щях да се чувствам много раздразнителна.

— Защо не доведе Виктория? — Кейт подмята към Дрю и той го приема без капка изненада.

— Не, тя е сладка, но е странна. — Той отпива от виното и се обляга назад в стола си. — Харесва ми къде съм в момента. — Повдига чашата си и всички се присъединяват към него, включително и аз, въпреки че не съм много щастлива от мястото, на което съм в момента. — И бездруго тя не би ми позволила да я докосна, ако лампите не са изключени.

Почти изплювам виното си върху масата, а след това започвам да се смея наистина силно.

Кейт хвърля салфетката си към мен и аз я сграбчвам и избърсвам виното, което се стича по брадичката ми, но продължавам да се смея.

Дрю ни поглежда една след друга. Лека усмивка стопява леденото му лице.

— А трябва да виждаш какво правиш във връзка с това, което имах наум.

— Спри! — рева в отчаян опит да озаптя кикота си. Поглеждам през масата към Сара и срещам гаден поглед. Устоявам на убийственото изкушение да ѝ завра лицето в съомгата.

Изправям се назад — точно като Сара, — когато виждам, че Джеси и мистериозната жена бързат по коридора, който води от неговия кабинет. Джон вероятно улавя остриите ни реакции, защото скача от масата и се отправя към тях. Бързо разменя няколко думи с Джеси и поема отговорност за жената, като я повежда извън лятната стая.

Джеси поглежда през залата, среща погледа ми и започва да си проправя път към мен. Спира поне десет пъти, за да поговори с най-различни мъже и жени, докато минава покрай масите, но не се задържа дълго. Просто се здрависва с мъжете и се навежда да целува жените с любезна усмивка, но след това отново ме търси с поглед. Накрая успява да стигне до мен и сяда, като междувременно вдига ножа ми изпод масата. Сам приветства пристигането му и му сипва малко вода в чаша за вино. Кейт ми се мръщи, а Сара изоставя разговора с Найлс и насочва цялото си внимание към Джеси.

Той се обръща към мен и ме поглежда извинително.

— Прости ми?

— Коя беше тази жена? — питам тихо.

— Никоя, за която да се тревожиш. — Той кимва към полупразната ми чиния: — Как е храната?

Никоя, за която да се тревожа ли? Това ме кара да се тревожа още повече.

— Добра е, би трябвало да хапнеш — казвам кратко и се оглеждам за сервитьор, но съм закъсняла. Изглежда Сара вече се е погрижила. Съомгата се приземява пред него и той си взима, без да откъсва ръка от коляното ми, като яде само с едната ръка. Когато Джон се връща и кимва на Джеси, аз му хвърлям любопитен поглед. Джеси ме вижда и отклонява вниманието ми, като се навежда и ме възнаграждава с устните си. Отговарям на целувката му само наполовина. Наясно съм, че иска да ме разсее.

Той се отдръпва и ме оглежда въпросително.

— Държиш се на разстояние от мен ли?

— А ти? — питам аз.

— Хей — казва прекалено високо, като се има предвид близостта на останалите. — С кого мислиш, че говориш? — пита той намръщено, а хватката му върху коляното ми се стяга.

Поклащам глава.

— Да видим каква ще бъде твоята реакция, ако някой мистериозен мъж ме откъдне някъде далеч от теб за повече от час. — Поглеждам го право в очите и забелязвам ироничната усмивка на Сара. Може да иде по дяволите. Нямам настроение за нея.

Поглежда ме нежно, отпуска хватката върху коляното ми и ме погалва по цялата вътрешна страна на бедрата. Стягам се. Той знае какво прави.

— Ава, моля ти се, не казвай неща, които ще ме влудят! — изрича с приятелски глас, но все още мога да доловя намека за гняв в тона му. — Казах ти да не се тревожиш, значи не трябва. Край на историята.

Извързвам се към масата и пренебрегвам усещането за топлина, което ръката му праща през роклята ми. Собственическото ми чувство е достигнало точката на кипене вътре в мен. Аз ставам лоша като него, а този разговор няма да ни доведе доникъде — във всеки случай не и тук, не и сега.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Десертът и кафето са сервирани, а мускулите на лицето вече ме болят от лудориите на Кейт и Сам. Джон се изправя и обявява с дълбокия си глас, че всички трябва да излязат, за да може залата да бъде подготвена за останалата част от вечерта.

Джеси се изправя и ми помага за стола. Аз кисело пренебрегвам вниманието му, но не успявам да се отдалеча от масата. Той ме хваща за лакътя и ме завърта така, че вече сме лице в лице.

Пробива дупка в мен с изпълнените си с недоволство очи.

— До края на вечерта ли ще се държиш като разглезено хлапе, или трябва да те заведе горе и да те вразумя? — казва Джеси.

Отдръпвам се назад, стресната от неговата враждебност. Той поглежда някъде зад мен и виждам как се усмихва — очевидно на някого друго, след това поглежда към мен и усмивката му внезапно изчезва. Той се протяга, полага твърдата си длан на задника ми и ме придърпва към слабините си, като върти проклетите си бедра бавно и безмилостно. Проклинам предателското си тяло за потрепването и инстинктивния полет на ръцете ми, за да го прегърна.

— Усещаш ли това? — шепне той. Отново е възбуден.

Загубвам битката със себе си и не успявам да потисна стона от удоволствие. Не искам да се разгорещявам. Няма никакъв начин да му позволя да ме чука, докато сме тук. Няма начин.

— Отговори на въпроса, Ава! — Той захапва долната част на ухото ми и придърпва със зъби.

Стискам по-силно раменете му.

— Чувствам го — изричам, а гласът ми е нисък и тих.

— Добре. Твое е. Всичко. — Той се притиска по-силно към мен. — Така че спри с шибаното цупене. Разбра ли ме?

— Да — въздишам, притисната в рамото му.

Той ме пуска, отдръпва се и повдига вежди в очакване, а аз кимвам и се мъча да дойда на себе си. Винаги ли ще има такова влияние над мен? Аз треперя и обмислям сериозно решението си да

избягвам секс в Имението. Бих могла доста лесно да го издърпам по стълбите до един от частните апартаменти и да му позволя да ме има.

Поглеждам покрай него, улавям отровния поглед на Сара и в жалък опит да демонстрирам собственост се притискам отново към гърдите на Джеси и поглеждам към него с извинителен поглед.

Той кимва одобрително и се навежда, за да ме целуне.

— Така е по-добре — казва, отвърщайки на целувката ми. Ставаме и той решава да ме изведе от слънчевата стая. — Трудно ми е да се справям с изпълнените с възхищение погледи на твоите почитатели — казва и полага ръка върху кръста ми.

Мръщя се.

— Ти самият привличаш доста внимание — цупя се, докато минаваме покрай атрактивна брюнетка.

Тя се усмихва лъчезарно на Джеси и го погалва по ръката.

— Джеси, изглеждаш невероятно. Както винаги.

Не мога да потисна шокирания смях, който напирва в мен. Тя е много нахална и аз съм силно подразнена от това, че явно мисли, че ще подмина наглия ѝ флирт, без да кажа и дума. Решавам да спра и да я поставя на място, но Джеси ме побутва и предотвратява намерението ми да се противопоставя на безсрамната уличница.

— Наташа, непоправима съблазнителка, както винаги — отвърща Джеси шеговито, обвива ръка около рамото ми и ме целува леко, очевидно усетил моето раздражение. Тя се усмихва дяволито и присвива очи към мен.

И с нея ли е спал? Новооткритото ми чувство за собственост се надига бавно в мен. Не мога да си представя да прекарвам много време тук, ако това е реакцията, с която ще се сблъскам всеки път. Не че много искам да съм тук, но като се има предвид, че това е работното място на Джеси, би било хубаво, ако мога да наминавам и да се чувствам удобно, а не да стъпвам по краката на милион привлекателни жени. И това е още един въпрос. Дали Джеси предлага членство само на жени от осем нагоре по скалата за красота? От ден на ден ми се иска все повече Джеси да се откаже от това място. И искам да съм плътно до него, така че да мога да се боря с всички тези жени.

Влизаме в бара и виждам, че столът, на който седя обикновено, е зает от някакъв мъж. Той го освобождава в момента, в който вижда, че се приближаваме, като вдига чаша за поздрав. Аз съм повдигната на

стола, а Марио се появява без бавене, като оставя членовете на Имението в ръцете на един от другите бармани.

— Какво искаш за пиене? — Джеси се разполага на стола срещу мен и взима ръката ми в своята. — „Гордостта на Марио“? — повдига вежди той.

Обръщам се към чакация Марио.

— Моля те, Марио — казвам и той ми показва обичайната си мила усмивка, но изглежда малко по-объркан, отколкото беше по-рано. Не съм изненадана. Той е затрупан с работа.

— И аз ще взема един — присъединява се Кейт към нас и се обляга на рамото на Джеси с пъшкане. — Тези обувки ме убиват — въздиша тя с израз на истинска болка на бледото ѝ лице. — Наистина. Категорична съм, че мъж е измислил високите токчета. И го е направил, за да може по-лесно да мятате нас, жените, на земята и да ни завличате в леглата си.

Джеси отмята глава назад и се смее с цяло гърло, когато Сам и Дрю ни намират.

— Какво става? — пита Сам смеещия се Джеси, а после поглежда към мен и Кейт, но ние вдигаме рамене с усмивки. Кейт удря Джеси по рамото. Не мога да се сдържа и споделям смеха на Джеси относно сухата забележка на Кейт. Когато се смее така, в края на зелените му очи се образуват тънки бръчици и той изглежда прекрасен.

— Извинете! Питиета? — пита той, като овладява смеха си и ми намигва.

Аз се размазвам и му пращам телепатично съобщение да ме заведе у дома незабавно. Припичането на слънцето на Седмото небе на Джеси е възобновено.

Дрю и Сам дават поръчките си на Марио, но той вече е на път към хладилника, за да извади техните бири. Аз взимам нашите коктейли, подавам един на Кейт и виждам, че тя ми кима и сочи с очи нещо над рамото ми. Мръщя ѝ се, тя повтаря движението и аз осъзнавам какво иска. Навеждам се към Джеси и той прекъсва разговора си с момчетата, като веднага извъръща глава към мен.

— Какво има, бебче? — изглежда разтревожен.

— Нищо. Ще отида до тоалетната — отвърщам, слизам от стола и взимам чантичката си от бара. — Няма да се бавя.

— Добре. — Той целува ръката ми.

Аз тръгвам и се присъединявам към Кейт.

— Имам нужда от цигара — казва тя.

— Нима? Мислех, че искаш да ме заведеш горе — извърщам се, когато тя ме повежда навън. — Ще мина бързо през тоалетната и ще дойда.

— Отпред — казва тя и тръгва към фойето, докато аз се отправям към тоалетните.

Женската е празна, аз бързо влизам в една кабинка и вдигам роклята си до кръста. Не оставам сама дълго. Вратата се отваря и аз чувам щастливо женско бърбене.

— Видя ли я? Млада е за нашия Джеси.

Замръзвам наред пишкането и сдържам дъха си. Нашият Джеси ли? Какво? Делят ли си го? Сривам се върху тоалетната и освобождавам пикочния си мехур. Вече не мога да се спра.

— Той не се отлепя от нея. По дяволите, видя ли диаманта на врата ѝ? — присъединява се глас номер две.

— Не може да го пропуснеш. Очевидно е защо е с него — припява и глас номер три.

Колко жени има отвън? Приключвам и започвам да издърпвам роклята си надолу, докато обмислям какво да правя. Това, което искам да сторя, е да изляза и да им кажа какво мисля за тази работа с парите.

— Стига, Наташа. Джеси е като шибан Бог. Парите са просто бонус — това е глас номер две и сега знам, че глас номер три е на Наташа, непоправимата съблазнителка. А той е *моят* шибан Бог!

— Е, изглежда усилията ни са били напразни. Бяха ми казали, но не можех да повярвам, не и преди да го видя със собствените си очи. Изглежда някой е издърпал килимчето изпод краката на нашия Джеси — смее се глас номер едно.

Ставам от тоалетната, изпълнена с желание тези жени да изчезнат, за да мога да изляза, но чувам щракането на червила и отварянето на парфюми.

— Срамота! Той е най-добрият мъж, когото съм имала, а няма да мога да го имам отново — цупи се глас номер три, тоест Наташа.

Козината ми настръхва. Той е спал с *нея*. Поглеждам нагоре към тавана, като отчаяно се опитвам да се успокоя, но това е невъзможно. Особено с трите кучки отвън, които разискват сексуалните възможности на моя Бог.

— О, аз също — добавя глас номер едно и ченето ми увисва, докато чакам глас номер три да довърши започнатото.

— Не знам за вас двете, но той е твърде добър, за да се откажем просто така — буквално ме довършва глас номер две.

Не мога да слушам тези глупости. Дърпам веригата, което кара и трите жени да млькнат, и се уверявам, че роклята ми не е зацепана в бодито, преди да отворя вратата и да изляза спокойно от тоалетната. Усмиввам се любезно на трите жени. Всяка от тях, замръзнала на някакъв етап на гримиране, ме гледа смутено, докато аз се отправям към огледалото в другия край на помещението. Спокойно измивам и изсушавам ръцете си, а после подновявам гланца си в пълна тишина и под предпазливите погледи на трите кучки в другия край на тоалетната. Минавам покрай тях и напускам помещението, без да кажа и дума, достойнството ми е ненакърнено.

Сърцето ми думка, а краката ми леко треперят, но успявам да стигна до фоайето все още права. Това беше ужасяващо. Това, че чух тези жени да говорят за Джеси, ме разстрои повече, отколкото ме вбеси. Той наистина го е топвал... навсякъде... в много жени. Мисля, че и аз имам нужда от цигара.

Изпъшквам на глас, щом Сара излиза от коридора, който води към ресторанта. Чакала е този момент цяла нощ, но след това, което понесох току-що, имам дори още по-малка търпимост към нея, отколкото обикновено. Срецам четвъртата жена, която Джеси е чукал, в рамките на няколко минути — не, по-вероятно секунди. Стомахът ми се обръща, усещам гадене и не съм в настроение за Сара и нейната отрова.

— Сара, свърши страхотна работа тази вечер — казвам любезно. Ще се придържам към милите думи, така че да няма грешка, че се опитвам да остана учтива, въпреки че това изцежда и последната капка сила, която имам.

Тя сгъва ръка под гърдите си и по този начин ги кара да щръкнат още по-напред, като държи своя слоу джин пред устата си. Езикът на тялото ѝ крещи: „Превъзходство“.

— Взе ли чантичката си с подаръците от масата? — пита ме с усмивка.

Това ме изненадва. Мисля, че сме далеч отвъд фалшивите любезности, когато Джеси не е наблизо.

— Не, не съм — отговарям предпазливо. Видях лицето на Кейт и наистина нямах желание да видя какво има вътре.

Тя се усмихва още по-широко.

— О, какъв срам! Там има нещо, което може да ти е от полза.

— Какво по-точно? — не мога да сдържа любопитството в гласа си. Каква игра играе?

— Вибратор. Видях, че твоят беше разбит на пода в спалнята на Джеси.

— Моля? — избухвам в смях.

Тя се усмихва многозначително и аз се ужасявам от думите, които знам, че е на път да каже.

— Да, когато отидох да го спася в сряда сутрин, след като ти го беше оставила вързан с белезници за леглото. — Тя поклаща глава: — Не беше умен ход.

Стомахът ми се свива, докато гледам как тя преценява реакцията ми на нейните новини. Джеси се е обадил на Сара? Напълно гол, вързан за леглото с белезници и с вибратор до него, той е избрал да извика Сара да го освободи?

Мислех, че Джон го е освободил. Защо съм решила така? Не мога дори да се върна толкова назад. В момента просто гледам гадното създание, което стои пред мен и самодоволно се наслаждава на моето нещастие. Ще го убия, но първо ще изтрия тази гадна усмивка от нейните напомпани с ботокс устни.

— Чувала ли си за лепенки за гърди, Сара? — питам хладно. Лицето ѝ увисва, а очите ѝ се насочват към бюста ѝ. Тръгвам покрай нея. О, тя си го получи.

— Моля? — смее се Сара.

— Лепенки за гърди. Използват се, за да държат гърдите или... — поклащам глава. — Разбира се, твоето намерение е да притесняваш хората със своя прекалено напомпан бюст. — Спирам пред нея. — Колкото по-малко, толкова по-привлекателно, Сара. Чувала ли си тази поговорка? Най-добре е да я запомниш, особено на твоята възраст.

— Ава?

Не!

Обръщам се и виждам Джеси, чиято бръчка е вдълбана върху челото му. Много добре, защото има за какво да е загрижен. Чувам как

токчетата на Сара се отдалечават към ресторанта. Да, тя е хвърлила своята бомба и сега бърза да се скрие от шрапнела.

— Какво става? — пита той, красивото му лице е пълно с объркване и загриженост.

Дори не знам какво да кажа. Оглеждам фоайето на Имението и виждам много от членовете да се качват по стълбите. Вероятно вече е десет и трийсет.

— Ава?

Поглеждам към Джеси в момента, в който той тръгва към мен, но аз се отдръпвам и той спира наскоро крачка.

— Тръгвам си — тонът ми е непоколебим. Не мога да остана тук и да слушам как някакви жени се хвалят със сексуалния си опит с Джеси, нито какво мислят за връзката ми с него. Не желая също така да гледам как изчезва с друга жена без обяснение. И определено не съм готова да бъда унижавана от Сара. Обръщам се и тръгвам към големите двойни врати, които ще ме изведат от това дяволско място. Сърцето ми блъска, а очите ми се пълнят с безпомощни сълзи.

— Ава! — чувам вика му и тежките му стъпки и знам, че е тръгнал след мен.

Нямам идея какво ще правя, когато изляза навън. Знам, че той ще ме хване, и знам, че няма да ме пусне. Ще открадна кола. Не ми пука, че съм пила твърде много. Не мога да се оставя на това мъчение повече. То съсипва моята разумност и ме превръща в ревниво, злопаметно чудовище. Не трябваше да идвам.

— Ава, донеси си шибания задник тук!

Успявам да стигна до стълбите и налитам на Кейт.

— Къде беше? — пита тя и очите ѝ се разширяват, когато явно вижда, че Джеси ме преследва.

— Тръгвам си — изтърсвам и повдигам роклята си, за да сляза по стълбите. Тя ме гледа как тичам, без да обмисля ситуацията, минавам покрай нея и върху лицето ѝ се изписва: „Какво, по дяволите?“. Аз летя по стълбите бързо и се сблъсквам със солидната му гръд. Тази шибана гръд! Той ме повдига и ме мята през рамо без видими усилия.

— Няма да отидеш никъде, жено — гърми той и тръгва обратно към Имението.

Отмятам коса от лицето си и блъскам гърба му в опит да се освободя.

— Пусни ме! — викам обезумяло, докато се гърча, но той ме държи здраво и знам, че ще умре, преди да ме пусне. — Джеси!

Кейт гледа с отворена уста, докато минаваме покрай нея, после хвърля цигарата си на земята и тръгва след нас.

— Какво става?

— Той е задник. Това става — крещя, като привличам вниманието на всички лакеи, които изоставят задълженията си и мълчаливо гледат как Джеси ме носи обратно в Имението.

— Джеси, пусни ме долу!

— Не! — Той продължава през фойето и към лятната зала. — Всичко е наред, Кейт. Просто трябва малко да си поговоря с Ава — казва той спокойно, като стяга още хватката си, тъй като аз продължавам да се боря с него.

Поглеждам нагоре и виждам, че Кейт спира на входа на бара и свива рамене. Искам да ѝ се развикам, но знам, че тя няма да успее да накара Джеси да ме пусне. Той ме пренася през лятната стая, в която масите вече са разчистени и е освободено място за танци. Групата спира проверката на звука, за да види как Джеси ме носи на рамото си. Извивам врат и виждам Джон да идва откъм кабинета на Джеси. Той се смее и клати глава. Въобще не е смешно. Минаваме покрай него в коридора, но той не казва нищо. Само се отдръпва, за да ни направи място, след което продължава по пътя си, като че това е нещо нормално, нещо, което вижда всеки ден. Предполагам, че е така.

Джеси рита вратата на кабинета, затваря я и ме пуска да стъпя на крака. Лицето му е изкривено от яд, което само разпалва моя собствен гняв. Той сочи с пръст лицето ми.

— *Никога* не си тръгвай от мен! — ръмжи.

Трепвам.

Той вдига ръце в безсилие и отива до шкафа с питиетата, а аз отново тръгвам към вратата. Дали ще си сипе питие, ако си тръгна? Толкова съм бясна, че не ми пука. Хващам бравата на вратата, но не успявам да продължа. Той ме сграбчва и ме дръпва, след което ме пуска отново на краката ми и на практика изритва така шкафа, че да запуши изхода.

— Каква игра играеш? — Той сграбчва раменете ми и ме разтърсва леко. — Какво става?

Възвръщам контрола върху тялото си и се отдръпвам от него. Той ръмжи, но ме оставя. Не че мога да отида някъде в този момент.

Обръщам се бързо и му хвърлям най-гадния поглед, който успявам да докарам.

— Не мога да повярвам, че прегазваш всеки мъж, който ме погледне, а смяташ, че е абсолютно нормално да поканиш друга жена в спалнята си, когато си напълно гол — гласът ми става все по-висок. Прекалено бясна съм. — Мислех, че Джон те е освободил.

Лицето му увисва леко, докато той обмисля думите ми.

— Е, добре, не беше той — крещи Джеси. — Той беше в Имението, Сам беше неоткриваем, а Сара беше наблизко. Какво трябваше да направя?

Зяпвам насреща му. Как е възможно да е бесен на мен?

— Не бих искала да се обаждаш на друга жена.

— Тогава не трябваше да ме оставяш вързан за нашето шибано легло.

— Твоето легло — настоявам.

Очите му се разширяват.

— *Нашето!*

— Твоето!

Той вдига глава към тавана и псува. Не ми пука. Няма да му позволя да обвинява мен.

— И докато сме на темата, току-що имах удоволствието да слушам три жени да сравняват бележките си за сексуалните ти способности. Истински се насладих на това. И коя беше тази жена, по дяволите? — Опитвам се да възвърна самоконтрола си. Не ми е лесно. В главата ми се въртят мисли и картини на Джеси, който забавлява друга жена, и това ме трови. Нелепо е. Той е на трийсет и седем.

Джеси пристъпва към мен.

— Знаеш, че имам минало, Ава — казва нетърпеливо.

— Да, но не знаех, че си чукал всяка жена в Имението.

— Внимавай с речника!

— Не! — Отивам към шкафа с напитките, сграбчвам първата бутилка с алкохол, попаднала пред очите ми — в случая е водка, — и си наливам в ниска чаша. Ръцете ми треперят, докато я повдигам и

изливам съдържанието ѝ в гърлото си. И в този момент се замислям защо той държи алкохол в кабинета си, щом иска да избягва пиенето. Гърлото ми пламва и аз потрепвам, докато оставям чашата на полираната дървена повърхност. Не съм толкова глупава, че да изпия още една. Стоя с ръце върху шкафа и гледам в стената.

Той е тих.

Гърлото ме боли, гласът ми е дрезгав и чувствам, че съм изпуснала контрола, обзета от ревност и омраза.

— Как би се чувствал ти, ако друг мъж ме гледа гола, докато съм вързана с белезници за леглото?

Тежката въздишка, която преминава краткото разстояние между нас и стопля гърба ми, е моят отговор.

— Убийствено — зъби се той.

— Как би се чувствал, ако чуеш някой да коментира моите маниери в леглото? Да казва, че не би се отказал да ме има?

— Недей!

Обръщам се и откривам, че ме наблюдава отблизо.

— Работата ми тук е свършена — заявявам и тръгвам към вратата. Шкафът изглежда тежък, но не стигам до него. Джеси застава на пътя ми и ме спира. Поемам успокоително въздух и поглеждам към него.

— Трябва да знаеш, че не си тръгвам само защото не мога. Сега ще изляза и ще си взема едно питие, а утре вечер ще изляза с Кейт. И ти няма да ме спреш.

— Ще видим — отрязва той уверено.

— Да, ще видим.

Той започва да дъвче устната си, очите му изгарят моите.

— Не мога да променя миналото си, Ава.

— Знам. Но изглежда, че аз не съм в състояние да го забравя. Ще преместиш ли шкафа, моля те?

— Обичам те.

— Премести шкафа, ако обичаш!

— Трябва да се сприятелим — казва, лицето му е безизразно, докато очите ми се разширяват.

— Не!

Той пристъпва към мен и аз отстъпвам.

— Ще се наложи, Ава — предупреждава спокойно. Правя още една стъпка назад, а той ме гледа внимателно. — Ще ми откажеш ли? — повдига предупредително вежда, а аз продължавам да отстъпвам, докато гърбът ми опира в шкафа. Ако той ме докосне, съм свършена, а искам да остана бясна. Трябва да остана бясна. Той ме достига и полага ръце върху моите. Лицето ми е на нивото на врата и челюстта му и аз се опитвам да блокирам обонянието си. Провалям се ужасно.

— Утре ще се върна при Кейт — казвам смело. Трябва ми време, за да се справя с неразумната си ревност. Изглежда, че Джеси Уорд вади наяве някои мои много лоши качества.

— Това няма да се случи никога, Ава. Дори само това, че го казваш, ме влудява ужасно.

— Ще го направя — отвърщам дръзко. Проявявам глупава смелост, но искам той да разбере колко много ме тревожи това.

Той се навежда, така че е на нивото на очите ми.

— Влудява ме до безумие, Ава — предупреждава ме нежно. — Погледни ме! — Диша в лицето ми.

Хленча тихо.

— Не.

— Казах да ме погледнеш!

Поклащам леко глава и той въздиша тежко.

— Три. — Очите ми инстинктивно се вдигат към неговите, но не защото е започнал да брои, а аз не искам да стигне до нула, а защото съм шокирана. Несъзнателно отстъпвам пред командата му и сега се вирам в тъмозелените му очи, изпълнени с желание.

— Целуни ме! — заповядва.

Стискам устни и разтърсвам глава в опит да се отскубна от ръцете му.

— Три — започва той отново и аз замръзвам, а устата ми се отваря от изненада. Той нежно забърсва устните ми със своите. — Две.

Това не е честно. Той може да ме целуне, но знам, че няма да го направи. Искан аз да се подчиня, а аз отчаяно се мъча да устоя, въпреки че тялото ми крещи предателски за него.

— Едно. — Устните му срещат моите отново.

Извъртам глава настрани и се извивам отчаяно в ръцете му, опитвайки да се освободя.

— Не, няма да ме разсееш, Джеси.

Той крещи разочаровано, отпуска хватката си и аз се възползвам, като се опитвам с ръце да отблъсна гърдите му. Ние се борим и аз го налагам, докато той се опитва да сграбчи китките ми.

— Ава — крещи Джеси и ме завърта. Не знам защо правя това. Никога няма да спечеля, а е ясно, че той е внимателен към мен. — Спри това, луда жено!

Пренебрегвам го, яростта и адреналинът ми дават енергия да продължа да се бия с него.

— За Бога! — крещи той и ме сваля на пода, като ме затиска с тялото си. — Престани!

Повдигам се под него, всеки мускул се напруга, блъскащото ми сърце е на път да изскочи от гърдите ми. Отварям очи и виждам обърканата му физиономия. Той не знае какво да прави с мен. Аз напълно съм загубила контрол.

Взираме се един в друг и двамата пъшкаме тежко от изтощение. И тогава и двамата се вкопчваме един в друг и устните ни се съединяват, а езиците ни се сблъскват.

Джеси печели. Той изстенва, освобождава китките ми и сграбчва косата ми в юмруците си, докато обсебва устата ми с повече сила, отколкото е необходимо, тъй като аз му отвърщам. Това е собственическа целувка. Аз затвърждавам претенциите си върху него, като се опитвам да го накарам да види колко силни чувства имам към него и как мисълта за друга жена ме кара да полудявам като него. Той стене, а ръката му намира гърдата ми и ме стиска и мачка силно през роклята.

Езикът ме боли, устните ми са възпалени, но нито един от нас не се отказва. И двамата се опитваме да докажем нещо. Премествам ръцете си от бицепсите към главата му, сграбчвам косата му и го придърпвам към себе си. Цялата треперя и горя, докато се гърча на пода под него и доказвам дяволски успешно, че той ми принадлежи. Тогава той ни превърта, устните ми се отделят от неговите и аз се смъквам надолу по облечения му в костюм торс, докато търся ципа на панталоните му. Смъквам го, бързо освобождавам члена му и го обхващам с ръка, без да се бавя.

В безумен хаос устата ми го покрива и аз го поглъщам целия — без спокойни ласки, без леки близвания или дразнещи погалвания. Атакувам го обезумяла и отчаяна.

— По дяволите! — излайва той и аз усещам как достига до дъното на гърлото ми. — Мамка му, мамка му, мамка му!

Не ми се гади и не се свивам конвулсивно. Поемам го в устата си многократно и неуморно и стискам в основата му, като се пресягам през бедрата му, за да сграбча тестисите му. Силно.

— *Исусе!* — Бедрата му се повдигат. — Ава! — Ръцете му намират главата ми и сграбчват косата ми. Не знам дали ме моли, или ме гълчи.

Съсредоточавам се върху отчаяната си нужда от него, движа се бързо и грубо, усещам плътта му като коприна в устата си, а скоростта, с която го поемам, затопля и двама ни.

— Задръж ме в устата си, Ава — заповядва той, а бедрата му посрещат всеки мой натиск. Бузите ме болят, но аз продължавам.

И тогава разпознавам знаците. Усещам как той нараства в устата ми, дишането му става неравномерно, а юмруците му се стягат в косата ми. Стена и стягам желязната си хватка върху топките му. Мушвам другата си ръка под ризата му, сграбчвам зърното му и стискам силно.

Той вика силно, изстрелва се нагоре и притиска главата ми към себе си, така че върха на члена му опира в дъното на гърлото ми.

Той свършва.

Аз преглъщам.

И двамата стенем.

— По дяволите, жено — пъшка, докато се оттегля от устата ми и ме издърпва нагоре по тялото си. — По дяволите, по дяволите! — Той поема устните ми отново, прокарва език по устата ми и облизва собствените си солени сокове. — Предполагам, че това означава, че съжаляваш — казва той между две забърсвания на езика му.

Несъзнателно съм правила извинителен секс. Да съжалявам ли? За това, че съм пълна, неразумна, властна глупачка... Точно като него?

— Не, не съжалявам — заявявам. Наистина не съжалявам. Езиците ни все още са сплетени. И двамата стенем и ръцете на всеки от нас играят по тялото на другия.

Посягам надолу, обхващам с длан полувъзбуждения му член и започвам безмилостно да го галя, докато се целуваме... нападателно. Не съм готова да спра. Той се отдръпва, пъшка, а гърдта му се повдига, но аз не се предавам. Отново притискам изтормозените си устни към

неговите, вкарвам езика си в устата му и продължавам диво да стискам члена му.

— Ава, спри! — Той хваща ръката ми и извърща лице, за да прекъсне целувката ни.

Не се предавам дори сега. Боря се с него, задушavam го с устата си. Той никога преди не ми е отказвал.

— Ава! Моля те! — Джеси губи търпение и отново ме обръща по гръб, като ме притиска под тялото си.

Чувствам как сълзите потичат от очите ми. Аз съм по-отчаяна от всички онези жени и въобще не се справям добре с това. От устните ми се откъсва ридание и аз се извърщам настрани от него, напълно засрамена.

— Скъпа, недей! — моли ме той нежно, като обхваща с длани лицето ми, извърща го към своето и маха косата от очите ми. Вглежда се в мен със симпатия. — Разбирам — шепти той и прокарва палец под очите ми. — Не плачи! — Плъзва устни по моите. — Винаги си само ти.

Примигвам през сълзи.

— Не мога да се справя с това. — Протягам се и докосвам лицето му. — Чувствам се разярена — признавам. Не мога да повярвам, че доброволно дадох тази информация, и съм смаяна, че наистина се чувствам точно така. — Мой! — казвам тихо.

Той кимва. Разбира ме.

— Винаги само твой. — Той издърпва дланта ми към устните си и я целува. — Моля те, не им обръщай внимание. Те са шокирани, това е всичко. Носовете им са натрити от тъмноока млада, спираща дъха красавица. Моята красавица.

— Ти си моят красавец — заявявам рязко.

— Всичко, Ава. Всяка частица от мен. — Той се премества и отпуска цялото си тяло върху мен, като ме покрива напълно. Обхваща лицето ми с ръце, а зелените му очи се взират в мен. — Ава, ти ме притежаваш. — Полага устни върху моите. — Разбираш ли?

Кимвам в ръцете му. Чувствам се слаба и имам нужда от него.

— Добро момиче — шепне той. — Ти си моя и аз съм твой.

Кимвам отново. Страх ме е, че ако отворя уста, ще се разридая. Не мисля, че мога да го обичам повече.

Той прокаква ръце по бузите ми и очите му изучават всеки сантиметър от лицето ми.

— Знам, че е трудно за теб, но повярвай: аз не ги виждам, виждам само теб.

— Обичам те — едва се справям да произнеса.

— Знам, че ме обичаш. И аз те обичам. — Той сяда и се намества удобно, след което ми помага да се изправя. — Ще се сприятелим като хората по-късно. Не искам да смачкам роклята ти. — Той се усмихва леко и ме завърта. — Изглежда е необходимо търпение, а ние всички знаем колко малко търпение имам аз, когато става дума за теб. — Той ме обръща отново и потрива нос в моя. — По-добре ли си?

— Да.

— Добре. Да вървим! — подканва ме. Поема ръката ми и ме повежда към вратата. Пуска ме за кратко, за да отмести шкафа, след което отново ме хваща и ме повежда към партито. Той разбира.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Групата е започнала да свири и хората са преминали в лятната стая.

— „Мотаун“? — питам леко изненадана, докато Джеси ме дърпа между няколкото останали маси.

— Страхотна група. Искаш ли да танцуваш? — Поглежда към мен с полуусмивка и си спомням, че моят мъж владее някои сериозни движения.

— По-късно. — Съвестно ми е, защото Кейт вероятно се чуди какво е станало и къде съм. Той кимва и ме повежда към бара.

Моят стол е свободен и аз съм повдигната на него. Кейт, Дрю и Сам държат позиции на бара и изглеждат на градус, а алкохолът продължава да се лее.

— Къде бяхте? — пита Кейт и хвърля подозрителен поглед на Джеси.

— В кабинета на Джеси. Обсъждахме една определена жена, на която той се е обадил да го освободи, след като го заключих за леглото — разказвам тихо и държа под око Джеси, за да съм сигурна, че не ни чува. Той е зает да поръчва питиета на Марио.

— Оставила си го вързан? — опитва се тя да не се разсмее. Не съм ѝ споменавала за това по-рано.

— Той беше много бесен.

Устните ѝ потрепват.

— И е звъннал на Сара да го освободи?

— Да — простъргвам. — И е спал с нея.

— О! — възкликва Кейт и очите ѝ се разширяват. — Защо би звъннал точно на нея? — Тя се приближава и се вклинява между нас с Джеси, така че сега е точно пред мен.

— Не е успял да се свърже с никого другото. Джон е бил тук, а Сам — зает другаде.

— В кой ден беше това?

— В сряда — отвърщам. Повдигам вежда и виждам как тя мислено се връща до сряда сутрин. Явно си спомня нещо, защото добива виновенно изражение. Дори няма да питам защо Сам не е могъл да отиде до Джеси. — Сара си достави невероятно удоволствие да ме уведоми. Това, както и невероятното изживяване да чуя три жени да сравняват впечатленията си от креватните умения на Джеси, ме извади от равновесие — мърморя.

— О, Боже! — Кейт ме гледа със съчувствие. — Това е в миналото, Ава.

— Знам — поклащам глава с отвращение. — Кейт, имам толкова да ти разказвам. Може ли да излезем утре вечер? Трябва да изпусна малко пара.

Тя кимва, след което извиква леко. Джеси я е повдигнал и я е преместил настрана, за да открие достъп до мен. Тя го плясва игриво по рамото и се разкикотва.

— Пий! — забира той чаша с вода под носа ми, аз я взимам без възражения, а той се усмихва, когато я изпивам и му подавам празната чаша. Той кимва одобрително, а после ми подава чаша от „Гордостта на Марио“. — Виждаш ли колко по-лесни са нещата, когато правиш каквото ти се казва?

Свивам игриво очи към него и поклащам глава на нахалството му. Да, така е, но неговите заповеди невинаги са толкова прости като пиенето на чаша вода. Той се извъръща, за да поговори с Дрю и Сам, но не пуска коляното ми.

— О, виж! — прошепва Кейт.

Проследявам погледа ѝ и виждам Сара с група мъже. Тя се смее, върти се около тях и прави, накратко казано, всичко възможно да докосва всеки един от тях при всяка възможност. Малките ѝ очички се спират на мен и тя се втренчва нагло в мен със самодоволен израз на лицето. В този момент усещам устните на Джеси на бузата си. Оставям я да кипи от недоволство, че малкият ѝ план не е успял, и обръщам внимание на Джеси. Той ми намига, повдига ме и придърпва ръцете ми върху раменете си, след което обвива своите около кръста ми и ме придърпва по-близо. Челото му опира в моето. Това е жест на успокоение и аз съм му благодарна.

— Добре ли се чувстваш?

Усмихвам се и се отдръпвам, за да видя красивото му лице.

— Идеално.

— Добре.

И двамата подскачаме при просветването на светкавица и виждаме, че Кейт е насочила камера към нас. Джеси ме сграбчва и ме притегля в обятията си. Аз отмятам глава и се размивам, когато установявам, че камерата продължава да снима.

Приближава се с устни към врата ми.

— Усмхни се, бебче!

Отдръпвам глава назад и виждам как зелените му очи блестят със задоволство... с щастие. Аз го правя щастлив. Карам го да живее и да иска да остави доскорошния си начин на живот в миналото. Усмивам се, прокарвам пръсти през косата му и го придърпвам към устните си.

— Добре — казва Кейт, — това е достатъчно!

Джеси ме целува. Взима каквото желае, без да се съобразява с присъстващите или да се тревожи за това къде се намираме, след което ме поставя отново на стола ми. Подава ми питието и се връща към разговора си с мъжете, все едно не е накарал цялата зала да притихне току-що с необичайната за него демонстрация на привързаност. Поглеждам през бара и виждам бясната Сара.

— Тя наистина не ме харесва, Кейт.

— Майната й! — заявява безсрамно Кейт. — Пука ли ти?

— Не, не ми пука. Но съм бясна, че нямам избор и трябва да преглътна факта, че Джеси ще продължава да идва тук всеки ден и тя ще го чака. — Дали би я уволнил, ако го помоля?

Кейт изчезва за миг, когато Сам я сграбчва и я измъква от бара.

— Ава, танцувай! — вика тя, докато изчезва от полезрението ми.

Разсеяна съм от някакъв мъж, който приближава Джеси с протегнатата ръка. Изглежда познат. Джеси поема ръката, разтърсва я леко, а после се извърща и ме поглежда. Те говорят кратко и мъжът повдига питие в моята посока, принуждавайки Джеси да се извърне към мен, преди да продължи. Мъжът вероятно е в средата на четиридесетте и изглежда малко пийнал.

— Ава, това е Крис — казва. Тонът на Джеси предполага, че той би предпочел да не ме представя на Крис. — Агентът по продажбите на „Луссо“.

Разбира се. Знаех си, че го познавам. Той ми отправя мазна усмивка и на мига ми става неприятен.

— Здравейте! — подавам ръка неохотно и той я поема. Дланта му е потна. — Приятно ми е да се запознаем — казвам, залепвам фалшива усмивка на лицето си и забелязвам, че Джеси доволно следи как въртя с пръсти кичур коса.

— За мен е истинско удоволствие — провлача агентът. Отправлям нервен поглед към Джеси, а Крис приближава към мен, без да пуска ръката ми. — Харесва ми тази рокля. — Той прокарва очи по тялото ми и това ме кара да се оттегля назад.

Той явно е много смел мъж. Или пък е изключително глупав. Джеси се приближава за част от секундата, а скулите му изпъкват повече от когато и да било. Той буквално се тресе и измъква Крис от личното ми пространство с рязко дръпване. Агентът застава неподвижно и гледа как Джеси се приближава, повдига ме, сяда на стола и ме отпуска върху скута си.

— Крис, ще направиш добре да държиш ръцете и очите си настрана. Така може би няма да счупя краката ти. Разбра ли? — Джеси говори спокойно, но е невъзможно да пропуснеш остротата в тона му.

Гледам как Крис се оттегля с тревожно-извинително изражение на лицето.

— Джеси, извинявам се. Бях решил, че тя е в играта.

— Моля? — питам невярващо.

Чувствам как Джеси се стяга под мен в пристъп на паника и стискам леко крака му с ръка. Топлината, която струи от него, залива гърба ми. С удоволствие бих го пуснала срещу това нагло прасе, но ми се иска вечерта да мине, без да е необходимо да слагам лед на наранената ръка на Джеси. А ако не го удържа, той със сигурност ще убие Крис.

Джеси се надига леко и ме придърпва към гърдата си.

— Предлагам да се разкараш на секундата — ръмжи той.

Натискам го обратно и хвърлям на Крис поглед, който казва: „Разкарай се, ако знаеш какво е добро за теб“. Той се оттегля внимателно и аз се съмнявам, че ще се върне.

Извързвам глава и поглеждам въпросително Джеси.

— Способен на убийство?

Той се мръщи насреща ми, а после казва с лишено от емоция лице:

— Абсолютно.

— Всички жени ли са в играта? — Това е новина.

Той вдига рамене.

— Не идваш в Имението, ако не си склонен към сексуални приключения.

О, прекрасно. Оглеждам бара, който е поопразнен, откакто групата започна да свири и горе вече е отворено. Всички приличат на обикновени хора, но са тук по една причина и това няма нищо общо с първокласните спортни съоръжения, които предлага Имението. Едно нещо е сигурно, ако се съди по всички скъпи коли, които често са паркирани отвън: всички те са много богати хора.

— Колко струва членството? — взема връх любопитството ми.

Той се сгушва във врата ми.

— Защо, искаш да се присъединиш ли?

— Възможно е.

Той ме хапе.

— Сарказмът не ти отива, жено. — Издърпва ме по-нагоре в скута си. — Четиридесет и пет.

— На месец? — Не е много.

Той се смее.

— Хиляди. На година.

— Мамка му!

Той стисва ухото ми със зъби, а след това притиска бедра към задника ми.

— Езикът!

Простенвам, когато усещам колко е твърд. Четиридесет и пет хиляди на година са ужасно много пари. Тези хора сигурно са глупави или отчаяни, но като гледам наоколо, не виждам грозни мъже или жени. Всички те биха могли да получат каквото искат.

— Хей! А Кейт плаща ли? — Тя не е зле финансово, но винаги е била много предпазлива с парите.

— Как мислиш? — пита той през смях. Не знам. Дали Джеси я е освободил от такса, защото ми е приятелка? Би ли го направил?

— Сам — осъзнавам. — Сам е платил.

— На приятелска цена, разбира се.

Той има приятелски цени за членство в това секс убежище? Имам чувството, че съм на друга планета. Тези неща са далеч отвъд

разбирането ми, но ето ме тук — вечерям и пия с тези хора, пък и съм приятелка на собственика.

— Бих искала да беше отказал — мърморя. Кейт може да изглежда безгрижна, но не мога да спра да мисля, че се спуска към нещо катастрофално.

— Ава, това, което правят Сам и Кейт, си е тяхна работа.

Мръщя се на себе си.

— Колко хора членуват тук?

Той повдига ръка към челото ми и го натиска леко, докато тила ми не опира в рамото му.

— Много си любопитна, като се има предвид, че мразиш това място — отбелязва той и целува бузата ми.

— Не съм любопитна — повдигам рамене. Заинтересована съм. Това го прави много богат мъж, независимо че е наследил всичко от чичо Кармайкъл.

Той се смее леко.

— Последния път, когато Сара ги брои, бяха някъде около хиляда и петстотин, но не всички са активни в момента. Виждаме някои по веднъж в месеца, други срещат някого и започват връзка, а трети имат нужда от почивка.

Правя бързо сметка наум. Това са милиони.

— Ресторантът и барът включени ли са?

— Не — казва той шокирано. Не знам защо. За четиридесет и пет хиляди лири годишно аз бих очаквала повече от една отворена покана да правя секс с всеки и всички. — Барът и ресторантът са на отделна сметка. Някои членове закусват, обядват и вечерят тук четири или пет пъти седмично. Няма да изкарвам много пари, ако храната и питиетата са безплатни. Членовете имат сметки, които уреждат месечно. Обърни се, искам да те видя. — Той ме побутва да стана и ме намества между краката си. Отмята косата ми от рамото и намества диаманта, преди да вземе ръцете ми в своите. — Би ли искала да надникнеш горе? — пита той и започва да дъвче устната си.

Оттеглям се леко. Знам, че няма предвид апартаментите. Вече съм ги виждала. Или поне един от тях. Има предвид общата стая. Искам ли да я видя?

По дяволите!

Наистина искам. Не знам дали „Гордостта на Марио“ ми дава смелост, или просто съм любопитна, но наистина искам да знам.

— Да — казвам тихо, преди да съм се отказала, и Джеси кимва леко и замислено.

Той става и аз го оставям да ме поведе към фойето и към стълбите. Поглеждам към огромната, оформена като галерия площадка на втория етаж, чувам гласовете на хора, които влизат и излизат от стаите, и позволявам на Джеси бавно да ме поведе нагоре по стълбите. Знам, че той не бърза, за да ми даде възможност да обмисля решението си, а на мен ми се иска да му кажа да побърза, преди да съм се отказала. Стигаме горе и започваме да обикаляме галерията. Най-сетне стигаме до непрозрачни стъклени врати. Навсякъде около нас има хора, всички напълно облечени. Някои са извън стаите и просто си говорят. Това изглежда странно.

— Трябва да се заемем с това следващата седмица — казва Джеси и сочи към разширението. Вече разбирам защо. — Готова ли си?

Знам, че гледа как се вирам в двойната врата, която води към общата стая. Очите ми са привлечени от неговите като от магнити, каквито са. Зелените му езера ме поглъщат. Той знае, че всичко в това място ме кара да се чувствам изключително неудобно, но не изглежда обиден. По-скоро одобрява моята реакция и неохота.

Той се приближава към мен, като не престава да ме гледа, докато не заставаме гърди до гърди.

— Любопитна си.

— Да — признавам.

— Няма защо да си толкова неспокойна. Аз ще бъда с теб през цялото време. Ако искаш да излезеш, просто кажи и ще се махнем оттам. — Странно, но опитът му да ме успокои действа. Той стиска ръката ми и аз се чувствам малко по-спокойна, по-удобно и на място, когато той ме побутва към стълбите. Тръгвам и му позволявам да ме поведе, а сърцето ми бие все по-силно с всяка следваща крачка.

— Ще видиш как се правят много неща. Някои по-нежни, други не толкова. Важното е да запомниш, че всички тези практики са със съгласието на всички. Това, че си в стаята, не значи непременно, че имаш желание да се включиш в някоя от дейностите. — Той поглежда надолу и се ухилва. — Не че някога ще го направиш. Превърнал съм в

най-важната си мисия това всеки мъж да знае какви ще са последствията, ако те доближи. — Той отново поглежда напред. — Може да напиша съобщение.

Започвам да се смея леко. Вероятно би го направил. Той ме поглежда закачливо и се усмихва меко, а любовта ми към него нараства още повече.

Оставям го да ме поведе през широките двойни врати от тъмно дърво в общата зала.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато пълната стая се разкрива пред очите ми, се съсредоточавам да продължа да дишам равномерно. Трудно е. Изумителната музика, която се чува като фон, е заредена с толкова секс, че само ускорява пулса ми.

Просторната стая е много красива — точно както и в спомените ми — с всичките си открити греди и златни свещници, които осигуряват приглушено осветление. Върху джорджианските прозорци са спуснати накъдрени пердета, а това, в допълнение с дискретната светлина, придава на стаята еротика и чувственост, а не пошлост. Настроението е завладяващо. Каква ирония! Заобиколена съм от голи хора, а се възхищавам на декора и на атмосферата. Джеси поздравява доста *голи* хора, докато минаваме през стаята. Жените замират и изправят гръб, когато го съзират, въпреки че той здраво държи ръката ми. Чувствам се съвсем не на място, предимно защото съм напълно облечена. Поглеждам към него и виждам колко е незасегнат от заобикалящата ни среда. И защо да бъде? Тази гледка е нормална за него. Пред очите ми се разкриват различни сцени, всяка от които ме смущава, но в същото време ме пленява. Трудно е да не гледаш.

Той се извъръща към мен, усмихва се и стиска леко ръката ми.

— Добре ли си? — пита. Спира и се обръща, за да сме лице в лице.

Кимвам и се усмихвам леко. Усещам, че палецът му гали ръката ми и поглеждам надолу. Това буквално източва цялата ми тревожност и когато отново вдигам поглед към очите му, виждам, че той също гледа ръцете ни. Джеси продължава да движи палеца си по кожата ми и обръща глава към млада жена, която вероятно е в края на двайсетте, която е привързана към висяща рамка, същата като онази в разширението. Очите ѝ са завързани с черен сатенен шал, а устата ѝ е широко отворена.

Мъж, гол от кръста нагоре, стои с леко разтворени крака пред нея и държи камшик в ръка. Очите му са изпълнени с похот и чувство,

докато бавно и внимателно проследява извивките на гърдите ѝ с върха на камшика. Тя потрепва при всеки допир.

Ръката на Джеси помръдва леко в моята и аз поглеждам към него, но очите му са приковани в сцената пред нас. Връщам поглед към вързаната жена. Мъжът бавно прокара камшика надолу между гърдите и към корема, като прави педантични кръгообразни движения с върха около пъпа ѝ. Тя започва да скимти.

Извъртам се на пети и Джеси ми хвърля любопитен поглед, но аз го пренебрегвам и гледам как мъжът продължава да спуска камшика надолу, докато не се оказва между бедрата на жената. Тя изстенва високо, но той притиска устни към нейните и поглъща звука, след което сменя камшика с пръстите си, разтваря я и започва бавно да ги движи нагоре и надолу. Удоволствието на жената расте и стоновете ѝ стават все по-силни. Тялото ѝ се извива и тя опъва въжетата, с които ръцете ѝ са вързани към рамката. Това е сигнал, че е близо.

Аз се потя, изпитвам известна клаустрофобия, а пулсът ми се ускорява още повече. Мъжът отговаря на нейните стонове, като започва да движи пръстите си още по-бързо, и задълбочава целувката — езиците им се преплитат в отчаяние и с един потиснат вик тя достига оргазма, а тялото ѝ опъва въжетата до крайност, когато той забавя движенията си, за да извлече и последната капка удоволствие от нея. Тя се свлича и отпуска брадичка към гърдите си. Аз въздъхвам неволно и усещам как ръката на Джеси стиска моята в потвърждение. Това беше много силно и аз съм напълно изненадана. Ние не сме единствените, които гледат еротичната сцена пред нас. Тя вече е привлякла интереса на доста хора, които се събират около двойката. Оглеждам се и разпознавам няколко човека от бара и от вечерята, само че сега те са почти без дрехи или напълно голи. Трябва да си много самоуверен, за да го правиш в общата стая.

Джеси дърпа ръката ми и привлича вниманието ми. Поглеждам към него, но той просто кима към сцената и аз виждам как мъжът целува партньорката си с благодарност. Той вдига камшика от пода и с бавни стъпки се отправя откъм задната ѝ страна, като влачи края на камшика по пода. Жената е сляпа за неговите движения, но тялото ѝ внезапно се стяга и тя повдига глава с копнеж. Той започва да гали гърба ѝ, като прокара върховете на пръстите си нагоре и надолу по гръбнака ѝ, а след това и по бузите на задника ѝ. Тя пъшка от

удоволствие и аз мисля, че също изстенвам. Усещам погледа на Джеси. Той ме е чул.

Мъжът погалва идеалните ѝ твърди полукълба, трие ги и ги мачка, ръмжи, когато тя извива гръб и се отпуска отново. След няколко минути галене на нейния задник той отдръпва ръка и аз виждам как жената се стяга.

Тя знае какво следва. Аз знам какво следва. Джеси стиска по-силно ръката ми и потвърждава подозренията ми, но въпреки това не мога да отклоня очи. Мъжът вдига камшика и с един силен и бърз удар прерязва бузите на жената. Тя крещи, а аз се стягам при резкия звук, извръщам се и скривам глава в широката гръд на Джеси. Преди да осъзная, свободната му ръка обхваща главата ми и ме притиска по-близо към неговото тяло, а натискът на ръката, с която държи моята, се засилва, когато чувам друг удар. Джеси пуска ръката ми и заедно с другата я обвива около гърба ми и ме притиска силно. Аз съм напълно обгърната от тялото му и въпреки това, което се случва около нас, това е най-успокоителното място, на което някога съм била.

— Това не е за теб, да продължаваме! — шепне той в ухото ми.

Да продължаваме към какво? То ще бъде ли за мен? Негодувам, когато ме пуска, но чувам пляска на камшика отново и отново и му позволявам да хване ръката ми и да ме отведе. Затварям очи при всеки удар и задържам дъха си. Не мога да проумея това, на което станах свидетел току-що. Но тогава си спомням усещането, когато Джеси ме беше закопчал с белезници и ме пляскаше по дупето, докато нахлуваше в мен. Няма смисъл да се преструвам, че наказателното чукане не ми хареса.

— Каква е тази музика? — питам, когато минаваме зад ъгъла и приближаваме група хора.

Той поглежда към мен с усмивка.

— „Енигма“. Действа ти възбуждащо ли?

— Не — подсмиввам се. Действа ми. Всичко тук ми действа възбуждащо, но нямам намерение да го призная, въпреки че пръстът ми, който бясно върти кичур коса, ме издава. Той се смее, отблъсква ръката ми надолу и спира пред една жена и трима мъже. Навежда се така, че очите ни да са на едно ниво:

— Само за сведение: това няма да се случи с нас.

Поглеждам към него и той ми намига. Това е мило по един сладко-горчив начин и аз съм благодарна за пояснението, защото аз също не бих го делила.

— Ами другите неща? — опитвам се да потисна надеждата в гласа си и да звуча незаинтересовано. И успявам.

Очите му се насочват към моите.

— Не те дяля с никого, Ава. Не искам дори да те виждат — той звучи обиден и аз се усмихвам. Нямам предвид точно тук. Има частни апартаменти. По дяволите, какво ми става? Отново поглеждам към сцената пред нас.

Жената лежи на някакво кожено одеяло, обсипано с възглавнички, ръцете ѝ са вързани хлабаво с меки кожени каиши. Очите ѝ отскачат към Джеси и тя облизва устни. Аз се усмихвам на безсрамието ѝ. Не и още една! Тя е напълно гола. Изпълнените ѝ с желание очи се откъсват от Джеси и се насочват към тримата голи мъже, които стоят над нея. Тя иска и Джеси и аз съм сигурна, че това, което предстои да видя, ще бъде специално за него.

Тримата мъже коленичат около отпуснатото ѝ тяло и поставят ръцете си в различни позиции. Никой от тях не навлиза в района на другите — те всичките знаят местата си. Единият бавно навежда глава над лявата ѝ гръд и започва да прави кръгове с език около зърното ѝ, докато то се втвърдява, а после поема в уста цялата ареола и смуче, като в същото време масажира гърдата.

Вторият прави същото с другата ѝ гърда, като се движи в унисон с първия. Изглежда, че те знаят как да ѝ доставят най-голямо удоволствие. Въздишките и стенанията на жената ме карат да мисля, че успяват. Зърната ми пламват и се стягат, а аз се размърдвам, когато усещам очите на Джеси върху себе си. Вдигам глава към него и той бързо отклонява поглед, но забелязвам усмивката, която извива крайчетата на устните му. Той знае, че съм възбудена. Свивам се и поглеждам обратно към групата. Искане ми се тялото ми да се държи прилично. И третият мъж се е присъединил към тях. Той гали мястото между бедрата ѝ.

Тя е влажна и пръстите му се плъзгат с лекота около входа на влагалището ѝ. Той отдръпва ръка, протяга се и отрива мокрите си пръсти в нейната долна устна. Жената прокарва език по тях и поема цялата влага. Пръстите му си прокарват път по брадичката ѝ и бавно

тръгват надолу към центъра на тялото ѝ. Тя подскача в отговор на докосването му и издава разочарован стон, когато той поставя ръка върху корема ѝ, за да ѝ попречи да се движи. Мъжът вкарва два пръста в нея и се усмихва на опитите ѝ да се освободи.

Напълно прехласната, следя как тя приема вниманието с накъсани стонове и как благодари на мъжете за това, че са я направили много щастлива. Шокирана съм, когато си давам сметка, че съм възбудена. Жената получи внимание от тези мъже, а единственото тяхно удоволствие беше нейното удоволствие.

Знам, че Джеси отново ме гледа, но не мога да погледна към него.

И точно в този момент мъжът при бедрата ѝ кимва на другите двама — мълчалив сигнал — и всички едновременно престават да я докосват. Тя крещи, недоволна от липсата на контакт, а след това още веднъж, когато един от мъжете повдига краката ѝ и притиска уста към подпухналите ѝ срамни устни. Сплитам крака и усещам как ръката на Джеси хваща моята и стиска силно.

Един от останалите мъже поема устните ѝ лакомо, а последният се връща на гърдите ѝ. Ръцете му покриват и двете, дразнят ги и ги гаят, а езикът му първоначално прокарва път между тях, след което започва да целува бавно първо едната, после другата. Мъжете често поглеждат към лицето на жената и всеки път са възнаградени с изражение на пълно задоволство, което изглежда ги насърчава. Трима прекрасни мъже боготворят една жена — трябва да си монахиня, за да не се възбудиш.

Внезапно тялото ѝ се стяга — ясен сигнал, че е готова да свърши. Аз също се стягам. Вниманието на мъжете се засилва, когато разбират, че е близо. Мъжът при главата на жената поема стоновите ѝ с целувка, а този при бедрата ѝ разтваря още по-широко краката ѝ, за да си осигури по-плътен достъп до нея. Тримата работят заедно, за да я доведат до експлозия.

И тогава със силен вик, който е само частично приглушен от устата на мъжа, тя свършва. Мъжете продължават да я докосват по време на оргазма ѝ, като леко забавят темпото. Тя се отпуска и притихва, докато те нежно гаят тялото ѝ с устни и ръце. Мъжът при главата ѝ спира да я целува и посяга да отвърже кожените каишки. Тя потрива китките си леко и той се усмихва. След няколко минути

жената се протяга върху кожата, движенията ѝ са олицетворение на задоволство. Погледът ѝ отново пада върху Джеси.

Поклащам глава невярващо. Дали не би искала да стане и да се поклони? Въпреки нейното безсрамие това, което се случи, беше невероятно и аз бях очарована, но сега изпитвам неизбежното чувство, че не съм на подходящото място. Джеси е бил тук, той е правил тези неща и ги е правил с много жени, някои от които са в тази зала. С колко и в какви граници? Внезапно си давам сметка, че стискам силно ръката на Джеси. Вдигам очи към него и отпускам хватката.

Той ме гледа внимателно, опитвайки да разгадае мислите ми, след което се извъръща с цялото си тяло към мен и хваща и другата ми ръка.

— Ти не си екхибиционист, Ава, и аз те обичам точно такава. Ти си моя и само моя. И аз съм само твой. Разбираш ли? — гласът му е изпълнен със загриженост. Той знае какво мисля.

Костите ми омекват, сърцето ми пропуска прекалено много удари и се олюлявам леко. Джеси така ме придърпва към себе си, че челото ми се притиска към рамото му. Той е стабилен и топъл и е изцяло мой.

— По дяволите! — шепти той и поема дълбоко въздух. — Не мога да ти кажа колко много те обичам. — Целува ме по косата. — Ела, искам да танцувам с теб. — Той се обръща, обгръща ме с ръка и ме повежда към изхода. След всичко, видяно тук, иска да танцува с мен? Той се накланя надолу. — Обзалагам се, че си мокра. — Спирам да дишам и той започва да се смее тихо. — Само за мен — казва. Не че имам нужда от напомняне.

Поглеждам през рамо и шокирана спирам рязко. Жената е обърната и стои на ръце и колене, единият от мъжете я пронизва отзад, а другият е коленичил пред нея и забива члена си в устата ѝ, като заглушава виковете ѝ. Опулвам се от внезапната смяна на подхода. Докато двамата мъже нахлуват в нея, третият започва да обикаля телата. Какво смята да прави, по дяволите?

Виждам как взима нещо от намиращия се наблизо шкаф, след което и той коленичи откъм гърба ѝ. Мъжът до него излиза от нея и разтваря широко бузите ѝ, като по този начин осигурява достъп до ануса ѝ. Трябва да се махна. Трябва да изляза веднага, но съм като омагьосана и продължавам да гледам. Мъжът напъхва нещо в задника на жената. Нямам идея какво, но то е голямо и е влязло само

наполовина. Не мога да откъсна поглед. Мъжът прави място на приятеля си, който отново нахлува в нея, след което ляга по гръб под жената, сграбчва едната ѝ гърда с една ръка, повдига глава и поема другата в уста, а свободната си ръка обвива около члена си.

Мили Боже! Чувствам как Джеси ме дърпа и вдигам очи към него. Той ме гледа предпазливо. Изражението ми е непогрешимо: „Моля те, не ми казвай, че си правил такива неща“.

— Ела, видя достатъчно — дърпа ме той към вратите, опитвайки да ме отдалечи от видяното. Исусе, истината за това място току-що цапардоса бедния ми невинен мозък.

— Джеси?

— Недей, Ава. — Той клати глава, без да ме поглежда. Знае какво мисля. Чувството, че не съм на мястото си, се връща по-силно и по-болезнено отпреди. — Имам нужда само от теб.

— Ти...

— Казах ти, недей! — повтаря той, все още отказвайки да погледне към мен. Решавам да не настоявам. Не мога да мисля, че Джеси е бил част от това.

Когато приближаваме вратата, Наташа препречва пътя ни. Тя е почти гола, като се изключат микроскопичните сатенени боксерки. Гърдите ѝ се люлеят силно, когато спира пред нас. Не знам къде да гледам.

— Прекалено облечен си, Джеси — мърка тя.

След онова, което видях току-що, това е много сполучлив начин да бъда извадена от равновесие. Мога да я зашлевя. Ръката ми се свива в юмрук, а челюстта ми се стяга, но Джеси предотвратява сблъсъка, като я заобикаля.

— Прояви малко уважение, Наташа — отсича той.

Къкрещият ми гняв се превръща в доволство след резкия отговор на Джеси, който без съмнение е причина за раздразнената физиономия на Наташа.

— Аз също бих искала да пусна съобщение — казвам иронично, когато ме повежда към стълбите.

— Каквото искаш, Ава — смее се той. Приближаваме се към бара. — Искаш ли питие?

— Моля — опитвам се да не звуча обидено, но знам, че се провалям ужасно. Никога няма да мога да изтрия от ума си

представата за мъжете, които бяха коленичили там. Само че в главата ми там е Джеси. Повдига ми се, но аз поисках да видя всичко. Джеси ме поглежда замислено и знам, че и той съжалява, че ме е завел там.

— Искаше да бъда по-открит — казва той тихо.

Прав е и аз съжалявам.

— Не искам повече да ходя там.

— Значи няма да ходиш — отговаря светкавично.

— Не искам и ти да ходиш там. — Знам, че е неразумно да го моля да избягва епицентъра на своя бизнес.

Той ме изучава внимателно.

— Не изпитвам нужда да ходя там. Всичко, от което имам нужда, стои на една ръка разстояние и възнамерявам да запазя тази близост.

Кимвам с глава и прокарвам поглед по тялото му.

— Благодаря ти — казвам тихо и изпитвам чувство за вина, че поставих такова условие, та дори още повече заради това, че той се съгласи без въпроси, спорове и предизвикателства.

Джеси нежно отмества косата от лицето ми.

— Намери Кейт, а аз ще взема питиета.

— Добре.

— Отивай! — Той ме обръща с гръб към себе си и ме побутва напред.

Тръгвам през слънчевата стая и веднага откривам Кейт на препълнения дансинг. Огнената ѝ коса е като фар в тълпата. Стъпвам на дансинга в момента, в който зазвучава песента на Отис Рединг „Любовникът“, и Кейт изпищява, развълнувана и от моето пристигане, и от песента.

— Къде беше? — надвиква музиката тя.

— На обиколка в общата стая — повдигам рамене, но в този момент ме поразява грозната мисъл, че Кейт е била там. О, Боже, не!

Големите ѝ сини очи се ококорват изненадано и тогава на бледото ѝ лице цъфва огромна усмивка. Това не ми помага да се освободя от непоносимо ужасните мисли. Тя сграбчва ръката ми и ме дръпва след себе си, а аз повдигам полите на роклята си, за да не се спъна. Сам и Дрю са доста пийнали и изпълняват някакви противозаконни танцови стъпки, с които привличат вниманието на много жени, но Кейт явно няма нищо против. Тя продължава да ме държи здраво и извърта очи на своя своенравен приятел и неговата

дяволита усмивка. Тя е спокойна и уверена, каквато е винаги, но по всичко личи, че Сам не е. Не след дълго той я издърпва по-далеч от някакъв мъж, който танцува твърде близо до нея.

Подскачам и изпитвам лек пристъп на паника, когато някой се притиска в гърба ми, но долавям аромата и извърщам лице към брадичката, която почива на рамото ми.

— Привет на хубавото ми момиче.

— Уплаши ме.

Той се усмихва.

— Смятам да те засрамя.

Така ли? Той се протяга надолу и повдига роклята ми леко, после прикляка зад мен, повдига ме и започва да върти бедра, като притиска длан към корема ми и движи тялото ми със своето. Скорохващам неговото темпо и започваме да танцуваме в синхрон с музиката. Групата прави невероятно изпълнение на известната песен. Отмятам глава назад и се размивам, когато Джеси започва да движи ръката си нагоре, надолу, встрани от тялото, като в същото време притиска бедра към моите и ускорява или забавя темпото в зависимост от музиката, люлеейки ме на всички страни. Кейт и Сам са преплетени в здрава прегръдка, а Дрюхваща някаква жена, която безсрамно си го търси.

Поставям длан върху ръката на Джеси, която лежи върху моя корем, и му позволявам да танцува — без никакво възражение и без да ме е грижа за дузината жени покрай нас, които правят всичко възможно да бъдат забелязани от него. Но опитите им са напразни. Цялото му внимание е за мен.

— Боже, обичам те — казва той в ухото ми и ме целува по слепоочието, послехваща ръката ми и ме завърта, като ме отдалечава от тялото си, а след това ме придърпва обратно към себе си. Хората на дансинга ни аплодират, а групата започва да свири „Суеверие“ на Стиви Уондър. Чувам как Кейт пищи зад мен.

— Ще танцуваме ли още? — повдига въпросително вежда Джеси и бавно ме залюлява настрани.

— Питие — моля аз.

— Не можеш да устоиш на темпото на своя Бог, изкусителко — казва, а гласът му е дрезгав.

Ние сме единствените, които продължават да танцуват в прегръдка. Всички около нас танцуват в ритъма на новата песен.

Джеси е прав — групата е много добра.

Той допира бузата ми с носа си и започва да го върти бавно.

— Щастлива ли си?

— Изключително — отвърщам. Не се колебая. Това е най-лесният въпрос, на който е трябвало да отговарям. Придърпвам го към себе си. Има твърде много разстояние помежду ни.

— Тогава моята работа тук е свършена — казва. Приближава лице към врата ми и вдишва дълбоко, а аз се усмихвам в пълно блаженство, когато той ме притиска и обвива ръце около мен. Никога не съм била толкова щастлива и знам, че никога няма да бъда. Мога да се справя с миналото му.

— Твоята изкустителка умира от жажда — казвам тихо.

Чувствам как се ухилва във врата ми.

— Да пази Бог — казва той и ме освобождава. — Хайде, не искам да бъда обвиняван, че те пренебрегвам. — Прегръща ме и ме повежда от дансинга към бара. — Ето. — Поставя ме на обичайния ми стол и махва на Марио, който налива питието ми незабавно и го донася с две бутилки вода.

Надигам бутилката и започвам да пия вода доброволно, преди Джеси да е имал възможност да ми нареди.

Той се покатерва на стола срещу моя и посяга да оправи диаманта ми.

— Добре ли си?

Потискам прозявка и кимвам.

— Чудесно.

Той се усмихва.

— Ще те заведа у дома. Денят беше дълъг.

Джон влиза в бара, тупва Джеси по рамото и кимва към мен:

— Добре ли си, момиче? — избоботва и аз кимвам. Внезапно съм останала без сили да говоря. Чувствам се напълно изтощена.

— Ще я прибера у дома. Всичко наред ли е горе?

— Всичко е наред — потвърждава Джон и ми кимва, а аз се прозявам отново. — Ще поръчам да изкарат колата ти. Заведи я у дома! — Той вади телефона си и дава няколко кратки и точни нареждания, след което кимва на Джеси.

— Трябва да се обадя на Кейт — успявам да промърморя уморено.

Джон се засмива с дълбокия си баритонов тембър, който отеква в цялото ми същество.

— Мисля, че тя току-що се качи горе със Сам.

Джеси също започва да се смее.

— Искаш ли да идеш да се сбогуваш?

— Не — отсичам. Лицето ми се изкривява от възмущение, а те се смеят още по-силно. О, Боже, дали и още някой ще се присъедини към тях? Къде е Дрю? Опитвам се да отпъдя неканените си мисли. — Заведи ме у дома! — Потръпвам и се свличам на уморените си крака.

Джеси и Джон разменят няколко думи, но мозъкът ми не желае да възприема чутото. Въпреки това долавям Джеси да казва, че няма да идва утре, което означава, че утре ще се излежаваме. Смятам да направя сцена, достойна за „Оскар“, ако ме събуди по тъмно и ми поднесе екипа за тичане.

Сбогувам се с Марио и с Джон и отпускам глава на рамото на Джеси. Той ме извежда от Имението и ми помага да се кача в колата, след което се намества зад волана.

— Това беше най-хубавият ми ден — мърморя сънливо и се намествам в прохладната мека кожа. Наистина имах хубав ден, ако не броим безочливите уличници.

Усещам как прави мързеливи кръгове с ръка върху бедрото ми.

— Бебче, за мен това също беше най-хубавият ден, благодаря ти.

— За какво ми благодариш? — Прозявам се отново, а очите ми натежават. Аз бях тази, която глезеха и обсипваха с внимание.

— За това, че ми позволи да ти напомня — казва той тихо.

Обръщам сънени очи към него и се усмихвам. Той пали колата и потегля бързо. Затварям очи и се предавам на изтощението. Той ми е напомнил, чудесно, а аз съм щастлива, че му позволих.

— Утре ще съберем останалия ти багаж от Кейт — казва той, докато излизаме от Имението. — В понеделник ще кажем на Патрик. И мисля, че трябва да съобщиш на родителите си, че съм нещо повече от приятел.

Мърморя недоловимо в съгласие. Официалното обявяване на връзката ни не ми изглежда голям проблем в момента, но съм наясно, че Патрик и родителите ми може да не са изпълнени с разбиране. За околния свят Джеси вероятно изглежда като властен тиранин и в известен смисъл е точно такъв, но той също така е цял куп други неща.

Не съм сигурна, че мама и татко ще успеят да видят отвъд неговата жажда да ме контролира. Те ще решат, че поведението му е нездравословно, но дали е нездравословно, ако си го приел? Не защото си уплашен или беззащитен, а защото го обичаш неописуемо и защото моментите, в които ти иде да пициш от разочарование и дори да го удушиш, са малка цена за моменти като този. Той е труден, така е, и аз се боря с него за някои неща, но не съм толкова заблудена да мисля, че аз съм водещата в нашата връзка. Знам точно защо се държи по този начин с мен. Знам, че живее в ужас да не му бъде отнета, но аз самата се чувствам по този начин. И не съм сигурна, че страхът на Джеси е неоснователен — особено след като научих подробности за миналото му.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добро утро!

Отварям очи и дневната светлина ме заслепява. Еротичната музика, която слушах в общата стая, звучи на заден план. Красивото лице на Джеси плува над мен. Той изглежда неустоим със сутрешната си брада.

Опитвам се да повдигна ръце, за да го достигна, но те не помръдват.

„Какво става, по дяволите?“

Лицето му се озарява от дяволита усмивка и аз осъзнавам мигновено какво прави. Повдигам очи и намирам ръцете си закопчани за дъската на леглото.

— Смяташ да отидеш някъде ли? — пита.

Поглеждам отново към него и виждам, че дългите му мигли са покрили очите му. Би трябвало да очаквам това.

— Какво смяташ да правиш? — изричам, а гласът ми е прегракнал по повече от една причина.

— Ще се сприятеляваме — казва той с лека усмивка. — Ти искаш да се сприятелим, нали? — пита и веждите му се повдигат в очакване.

— Сънлив секс? — опитвам вяло.

— Не, не сънлив секс. Още не съм дал име на този — казва той, пресяга се към нощното шкафче и вдига златистата сатенена торбичка с подаръка от снощната вечеря.

Не си спомням да съм я носила у дома, но не си спомням и как самата аз се прибрах.

Той възсяда бедрата ми с голото си тяло и оставя торбичката върху корема ми.

— Какво имаме тук? — Джеси вади златен вибратор. — Това не ни трябва. — Той поглежда към него с отвращение, хвърля го през рамо и играчката пада с тупване на пода на спалнята. — Какво още

имаме? — Следва малка кутийка, която също бива изхвърлена с дори още по-силно отвращение. — Това също не ни е нужно.

— Какво? — питам, но той напълно ме пренебрегва и продължава да рови в торбичката.

Вади сребърни сатенени прашки и се замисля за известно време, след което също ги хвърля през рамо.

— Не са дантелени — мърмори и оглежда останалите подаръци.

Гледам го леко развеселена, разтварям крака и се намръщвам. Той въобще не е впечатлен. Вади някакъв талон, четете го и се подсмивва подигравателно, след това го къса и го хвърля при останалите неща на пода.

— Какво беше това? — питам напълно заинтригувана.

Той ме поглежда бързо.

— Нищо, от което да имаш нужда.

— Какво?

— Ваучер за ботокс — мърмори.

Започвам да се смея и той ми отправя дяволита усмивка. Явно Сара е подготвяла подаръците. Щеше ми се да не беше късал талона. Можех да ѝ го подаря.

— Това са боклуци — плюе той, след което вади едно последно нещо и хвърля торбичката на пода при останалите неща. — Въпреки че това изглежда интересно — добавя. Той държи черен силиконов пръстен, закрепен за малко метално куршумообразно приспособление.

— Какво е това, по дяволите? — изтърсвам.

Той го повдига и го оглежда внимателно, след което насочва погледа си към мен. Усмивва се с разбиране и се накланя напред, оправя възглавницата под главата ми и ме целува нежно по устните.

— Искам да имаш хубава гледка — шепне и се връща назад, като се изправя на колене.

Взема пръстена, започва да го надява на члена си и тогава изведнъж ми става *съвсем* ясно.

— О, не! Щом аз не мога да ползвам устройства на батерии, не можеш и ти — крещя, но той ме пренебрегва. Продължава да гледа в ръцете си, докато приплъзва пръстена към основата на члена си, нагласявайки куршума върху него. Аз пъшкам и отпускам глава върху възглавницата, забила поглед в тавана.

— Виж ме! — заповядва той, но аз продължавам да гледам нагоре. Усещам как матрактът пропада под главата ми, след като той се подпира на него с една ръка, а с другата хваща брадичката ми и я извърща. — Погледни!

Тонът му ме предизвиква да не се подчиня.

Той разтърсва брадичката ми леко и аз го поглеждам в очите. Те са се превърнали в красиви зелени езера, а устните му са разтворени.

— Целуни ме, Ава! — Той навежда глава и аз се надигам, за да го целуна.

Джеси нетърпеливо напада устата ми, прониква в нея с езика си и стене от задоволство. Знам, че ще бъда оставена да пъшкам и да се гърча и че няма нищо, което мога да направя, за да променя решението му. Животинската му целувка насища сетивата ми с желание за още и тогава, просто ей така, той се отдръпва. Аз хленча.

— Ще гледаш — казва той и захапва устната ми.

— Спри музиката! — опъвам се в неподчинение.

Той стиска хълбоците ми силно и ми хвърля предупредителен поглед.

— Защо? Възбудена ли си?

О, това ще бъде ад. Той се отдръпва от лицето ми и засмуква силно зърното ми. Тялото ми се надига, аз простенвам, затварям очи и търся място, в което да заровя лицето си. Няма такова.

— Отвори очи! — излайва той и забива пръсти в хълбоците ми отново. Клепачите ми се отварят в момента, в който той се прехвърля на другата ми гърда и повтаря същото смукане и хапане, като втвърдява зърното ми до краен предел. Боря се да задържа очите си отворени и да не се напрегам. Искам да свия крака, но той ме е стиснал със стъпалата си и ми пречи да мърдам.

— Ти си жесток — хленча, докато се вирам в доволното му лице. Той смята да си отмъсти.

Повдига се на колене и хваща члена си с една ръка, като включва куршумоподобното приспособление с другата. Чувам равномерния пулс на вибрацията и устните му се разтварят.

— Боже! — произнася безгласно.

Затварям очи за част от секундата, но той сграбчва чувствителните ми хълбоци и ги отварям отново. Поемам дълбоко дъх и прокарам поглед от очите към гърдите му, покрай белега и към

космите на слабините му. Виждам как бавно прокарва ръка нагоре и надолу по члена си, а мускулите на бедрата му се стягат. Проплаквам в отчаяно желание да го докосна. Сега знам как се е чувствал и това не е никак хубаво. Искам да го докосна, да го почувствам, а не мога. Безпомощна съм.

Ръката му се стяга, докато се движи надолу, и на главичката на члена му заблестява влага.

— Чувството е страхотно, бебче — изрича. Гласът му е дрезгав и праща игли в слабините ми. — Искаш ли да ми помогнеш?

Погледът ми се връща по тялото му към очите му.

— Майната ти — казвам тихо и спокойно. Не ми пука за езика. Не може да ме накаже повече от това.

— Езикът! — едва произнася, докато стене, а аз се извивам в белезниците. — Ще се нараниш, Ава. Спри да се дърпаш! — съска той със слаб глас, а ръката му бавно се движи по възбуждения му пенис.

Извивам се още.

— Спри! — излайва той и движенията му внезапно се ускоряват. Това буквално ме убива, но, мили Боже, той изглежда невероятно, докато онанира на колене над мен. Гледам как всеки мускул на гърдите му, на ръцете и на бедрата му се стяга и вените на врата му изскачат.

— Моля те — умолявам го. Трябва да го докосна.

— Не е приятно, нали? — пита той. — Припомни си това следващия път, когато решиш да ме спреш да те докосвам.

— Добре. Джеси, моля те, пусни ме. — Затварям очи и започвам да пицтя безгласно в опит да блокирам музиката.

— Отвори шибаните си очи, Ава!

— Не! — възкликвам и започвам да мятам глава настрани. Това е най-лошото мъчение. Никога повече няма да го спирам да ме докосва. Никога. Чувствам как ръката му се плъзга към влагалището ми и събира влага, размазва я по срамните ми устни, а след това пръста му нахлува рязко в мен. Отварям рязко очи. — Моля те!

Лицето му се опъва, но той продължава да онанира.

— Ще гледаш — повтаря, движенията му стават по-бързи, по-силни. — Мамка му! — Той бързо се придвижва напред и коленете му се оказват от двете страни на главата ми, а слабините му са в лицето ми. — Отвори уста! — реве той и аз се подчинявам без колебание. Той се хваща със свободната си ръка за таблата, а с другата продължава да

стиска члена си. — О, Исусе! — Главата му се отпуска и той нахлува в отворената ми уста, изпразва се върху езика ми и солената му сперма се стича надолу към гърлото ми. Възползвам се от възможността да го докосна и склучвам устни около него.

Гърдите на Джеси се повдигат, докато той се освобождава, вибрациите от куршумоподобното приспособление се разпростират по цялата му дължина и гъделичкат устните ми, докато го смуча и облизвам. Членът му потрепва и аз започвам да въртя езика си около него и да смуча, докато той се тресе над мен в опит да овладее дишането си. Отваря очи и поглежда надолу към мен, тялото му се извърта и вибрациите спират. Леко пошляпване на силикон и тупване ми казват, че приспособлението е отишло на пода.

Джеси се люлее между бедрата ми и гледа към мен, а лицето му е замислено, когато погалва долната страна на ръцете ми. Няма ли да ме остави? Еротичната музика на „Енигма“ все още залива слуха ми и това не облекчава състоянието ми.

— Може да те оставя така завинаги. — Той спуска устни към моите и облизва устата ми. — Така ще знам къде си през цялото време.

— Мисля, че това е твърде близо до сексуалното робство — мърморя в устата му.

— И защо това би трябвало да е проблем?

— Защото бих искала да мисля, че ме желаш заради нещо повече от тялото ми.

— Да, искам те заради повече. — Той прокарва устни по лицето ми и надолу, като отново пъха език в устата ми. — Като моя жена.

„Какво?“

Едва не захапвам езика му от изненада, докато той продължава да ме целува, все едно не е казал това, след като е свършил в устата ми, докато съм била вързана.

Накрая той се отдръпва и поглежда към смаяното ми лице.

— Омъжи се за мен! — заповядва меко.

— Не може да ми предлагаш, когато съм вързана за леглото.

— Дали някой има нужда от вразумяващо чукане? — пита той тихо и отново поема устните ми.

Аз съм напълно смаяна. Той не може да изчука съгласието ми за това. Започвам да се смея вътрешно, защото осъзнавам, че е в състояние и би го направил.

Той се отдръпва, свежда поглед и въздъхва.

— Това беше шега, много лоша шега — казва, започва да дъвче устната си и колелцата се завихрят в красивата му глава. — Ти напълно ме поглъщаш, Ава. Не мога да действам без теб. Абсолютно съм пристрастен към теб, бебче — говори. Гласът му е нежен и несигурен. Моят самоуверен, доминиращ бивш плейбой е нервен. — Ти ме притежаваш. Омъжи се за мен!

Втрещавам се в болезнено хубавото му лице, все още в пълен шок. Не очаквах това, въобще не ми беше хрумвало. Аз едва снощи реших, че ще се пренеса при него, въпреки че Джеси — с неговия откачен ум — ме премести преди седмица. Той упорито дъвче устната си, докато ме гледа как се опитвам да разбера какво е станало. Аз съм на двадесет и шест, той е на трийсет и седем. Защо мисля за разликата във възрастта ни точно сега? Това не е имало значение преди. Трябва да съм много по-притеснена за начина, по който се държи. Няма смисъл да вярвам, че ще се промени, ако се омъжа за него. Той никога няма да се промени, такъв си е — това е мъжът, когото обичам.

— Добре — прошептявам думата, без да мисля много. Това е естественото развитие на отношенията ни. Дали ще ме попита сега, или след година, отговорът винаги би бил същият. Искам да съм с него винаги, независимо от собственическото му поведение. Обичам го. Имам нужда от него.

Изуменото изражение, което имах, сега е на лицето на Джеси, а колелцата препускат толкова бързо, че виждам как главата му започва да пуши.

— Съгласна ли си? — пита той тихо.

— Това е инстинктивно — свивам рамене и установявам, че все още съм вързана за леглото. — Няма нужда от вразумяващо чукане. Ще ме пуснеш ли сега?

Той се паникьосва, скача да вземе ключа от нощното шкафче и бързо отключва белезниците. Разтривам китките си, за да върна живота в тях, но скоро съм принудена да спра, тъй като той ме хваща, измъква ме изпод себе си, напълно ме обвива с тялото си и ме притиска.

Да ме вземат дяволите! Току-що се съгласих да се омъжа за този властен, невротичен бивш плейбой, когото познавам само от няколко седмици. Боже мили, родителите ми ще получат удар.

Той ляга на леглото, издърпва ме със себе си и заравя глава във врата ми. Стяга ме като в менгеме, но нямам сърце, нито пък желание да му кажа да отпусне. Няма да ходя никъде — не точно сега.

— Ще те направя невероятно щастлива — изрича и гласът му секва.

Размърдвам се, за да се освободя малко, но той продължава да държи лицето си там, където е, така че се задвижвам по-упорито, докато очите ни не се изравняват. Неговите са изцъкдени.

— Ти вече ме правиш щастлива. — Погалвам лицето му и избърсвам една сълза с палец изпод очите му. — Защо плачеш? — боря се да запазя самообладание.

Той поклаща глава леко и прокарва ръка през лицето си.

— Виждаш ли какво ми причиняваш? — Протяга се, хваща брадичката ми и ме придърпва към себе си, като подпира чело на моето. — Не мога да повярвам, че си в живота ми, не мога да повярвам, че си моя. Ти си изключително ценна за мен, бебче. — Очите му обхождат лицето ми, а ръцете му обхващат страните ми, все едно иска да се убеди, че съм истинска.

— Ти също си ценен за мен — казвам тихо. Надявам се, че той разбира колко е ценен. Той е всичко. Целият ми свят.

Джеси се усмихва мило.

— Приятели ли сме?

— Винаги — отговарям и също се усмихвам.

— Добре, работата ми тук е свършена. — Той ни извърта така, че остава между бедрата ми, след което бавно прониква в мен. — Сега ще правим сънен празничен секс. — Той се пресяга за дистанционното и изключва музиката. — Искам да те чувам, когато свършваш за мен. — Той приближава устни към моите и изстенва, когато ги поемам, а после хваща ръцете ми, издърпва ги над главата ми и започва да ме люби.

— Това беше чукане тип „брачно предложение“ — казвам в устата му и усещам как се усмихва, но не казва нищо, нито ме укорява за езика ми. Той просто се движи в най-сънливото темпо, нахлува дълбоко, върти нежно бедра и после излиза.

По-ранното ми блажено състояние се връща отново и тялото ми се подготвя за освобождение. Мързелливото му навлизане в мен и въртеливите движения на бедрата омагьосват тялото ми.

Той се отдръпва от устата ми, без да спира сладостните тласъци.

— Ти ще бъдеш госпожа Уорд. — Ментовият му дъх стопля лицето ми и той се вглежда в мен.

— Ще бъда. — Това ще бъде странно.

— Ще бъдеш моя завинаги.

— Вече съм твоя. — Това е ясно отдавна.

Той стиска очи и аз усещам как започва да пулсира в мен на ръба на предстоящата експлозия, предизвиквайки собствения ми оргазъм.

— Ще те боготворя всеки ден до края на живота си — крещи той. — Исусе!

— О, Боже! — Вдишвам рязко и се стягам под него, а сърцевината ми започва да пулсира бързо и силно.

Той не спира, целува ме отчаяно, ръмжи, докато прави силните си въртеливи движения. Държи ръцете ми над главата, докато продължава да навлиза непрестанно в мен. В един момент извиква и аз обвивам крака около бедрата му, като го притеглям по-близо, което ме праща в свободно падане. Треперя неудържимо и сякаш мълния разтърсва цялото ми тяло и ме оставя стенеца и потна под него. Той сгушва глава във врата ми, дишането му е накъсано и повърхностно.

— Не мога да дишам — казва той и отпуска ръцете ми. Светкавично ги обвивам около неговия топъл, здрав гръб и се разтапям под него. Чувствам как главата му се повдига и се плъзва по моята, докато устните му не откриват моите. — Обичам те до полуда, бебче. Радвам се, че сме приятели.

Усмиввам се и той ни превърта така, че аз сядам върху кръста му. Поставям ръце на гърдите му, той ги покрива със своите и аз мързеливо започвам да въртя бедра.

— Знам, че ме обичаш. Но ако ще се омъжвам за теб, трябва да отговориш на някои въпроси — използвам настоятелен тон, който е еквивалент на неговия *само посмей да ми се противопоставиш*. Не знам дали ще свърши работа, но си заслужава да опитам.

Веждите му подскачат.

— Ще трябва, нали?

— Да, ще трябва — казвам надменно.

— Добре тогава, кавай! Какво искаш да знаеш? — въздиша тежко и аз му се мръщя. — Извинявай. — Поне има приличието да изглежда, че съжالياва. Ръцете му са върху моите на гърдите му.

— Коя беше тази жена снощи?

— Корал — казва той равно, без колебание, сякаш е очаквал въпроса.

Извъртам очи.

— Знам, че името ѝ е Корал. Коя е тя?

— Тя е жена на гадния малък тъпак, когото изхвърлихме от Имението в деня, в който ти откри общата стая.

О? Връщам мисълта си към онзи отвратителен ден и си спомням подлото, злобно същество, което подмяташе лоши думи за Джеси.

— Имал си връзка с нея?

— Не — поклаща глава и се мръщи. — Те дойдоха при мен, за да търсят човек за тройка.

Отдръпвам се леко. Няма нужда да ми казва повече.

— Ти? — прошепвам. Той кима почти засрамен. — Защо би направил това?

— Тя ме помоли.

— Тя е влюбена в теб.

Очите му се разширяват леко при моето заключение. Очевидно е. Той се размърдва неудобно под мен.

— Предполагам, че е така.

О, това води до цял куп от нови въпроси. Не съм много изненадана, че тя е влюбена в него. Това, което искам да знам, е защо посети толкова изненадващо Имението снощи и защо Джеси ѝ отдели толкова много време в кабинета си.

— Какво искаше тя вчера? Нямахте те доста време.

Той си поема дълбоко дъх и ме приковава с решителен поглед.

— Напуснала е Майк... Заради мен. Не знам защо. Никога не съм ѝ давал повод да вярва, че я искам по този начин. — Той спира внезапно, за да определи реакцията ми. Не съм сигурна как се чувствам. Той въздиша.

— Той я е изхвърлил, взел е колата ѝ и е спрял картите ѝ. Оставил я е без пукната пара.

— И тя е дошла при теб за помощ?

— Да.

— Ти какво ѝ каза? — Не съм сигурна, че ще харесам отговора на този въпрос.

— Казах, че ще направя каквото мога. — Той започва да дъвче устната си.

Бях права. Не харесвам отговора. Какво може да направи той? Ако ѝ помогне, това само ще я окуражи и ще ѝ даде надежда, че нещата може да потръгнат. Накланям глава леко.

— Това има ли връзка с полицията?

Той се усмихва леко. Не знам защо, не е смешно.

— Майк ни прави номера. Съобщил е на имиграционните власти, че половината от служителите ми са нелегални имигранти. Въпросът беше разрешен бързо и без последици. Просто леко неудобство.

— Защо не ми разказа, вместо да ме оставяш да си въобразявам какво ли не?

Той се мръщи.

— Защо да те тревожа с глупости?

Разбирам го, но въпреки това би трябвало да знам. Особено ако става въпрос за друга жена, която иска моя властен мъж. Задържам погледа му, а той продължава да върти кръгове с палците си върху ръцете ми.

— Значи си се включил в тройка с тях и това е всичко?

— Да — отвърща. Размърдва се и избягва очите ми.

— Лъжеш ме — възразявам. Стисвам зъби. — Не е било само това, нали?

— Не точно, не. — Той отново помръдва и все още не ме поглежда. — Трябва ли да продължаваме? — пита той нервно. — Тя е останала с грешното впечатление, че искам нещо повече, а аз не го искам. Това е.

— Значи си имал връзка с нея?

— Да. Е, добре, да, имах, но това беше само секс, нищо повече — твърди. Зелените му очи стават жестоки. — Нека оставим тази тема!

— Веднъж ми каза, че никога не си искал да чукаш жена повече от един път. Само мен. — Никога няма да забравя този коментар. И колкото и глупаво да звучи, като се има предвид колко резки е направил Джеси на крака на леглото си, бих искала да мисля, че е бил повече от веднъж само с мен.

— Никога не съм казвал, че не съм бил с жена повече от веднъж, а че не съм искал да бъда с жена повече от веднъж. Накрая вече нямаше значение. Това е. Тя просто ми се предложи.

— Значи не само мен си чукал повече от веднъж? — звуча наранено. Колко нелепо! Той е бил търсец удоволствие плейбой, преди да ме срещне. А сега аз копая в територия, която, няма съмнение, ще претовари ревнивия ми мозък.

— Ава, внимавай с езика!

— Не, не и когато говорим за другите жени, които си чукал. Не си чукал само мен повече от веднъж, така ли?

Той ми ръмжи и аз му се намръщвам.

— Не, не съм — признава, като започва да прави по-бързи кръгове по ръцете ми. — Но трябва да разбереш, че никоя от тях не означава нищо за мен. Използвах ги, употребявах ги като вещи. Не се гордея с това, но беше така. Те бяха готови да ме вземат такъв, какъвто съм, Ава. Всички те искаха повече, но никоя от тях не е очаквала да получи повече. А сега вече виждат, че мога да бъда верен на една жена.

Чувствам леко гадене. Този разговор със сигурност може да обърне стомаха ми. Колко жени трябва да очаквам, че ще дойдат да търсят моя невротичен, властен маниак? Съпругата на Микаел, а сега и Корал.

— Тя все още те обича — казвам тихо. Това е другата причина, поради която Корал беше в Имението снощи. — Но не може да те има — добавям. — Никоя от тях не може — повтарям, за да му покажа, че съм наясно, че ще има и други. Имам чувството, че се подготвям за война.

Очите му омекват и той се усмихва леко.

— Не може. Казах ѝ го. Никоя от тях не може. Аз съм само твой.

— Също така не искам да помагаш на Корал. Не е честно да очакваш, че ще се съглася с това.

— Ава, не мога да ѝ обърна гръб. — Той изглежда наистина шокиран от моето искане.

— Добре, тогава аз ще продължа да работя за Микаел. — Нямам идея защо казах това. Колко съм глупава. Изражението на лицето му от меко изведнъж става мрачно и твърдо. Ще се науча ли някога?

— По-добре премисли това изявление — отвърща. Гърдите му се повдигат под мен, а челюстта му се стяга до счупване. Точно така се чувствам аз заради това, че помага на Корал.

— Не — заявявам, макар да съм наясно, че притискам късмета си.

— Три — започва той.

— О, не започвай! — Опитвам се да стана от него, но хватката му се стяга върху ръцете ми.

— Две.

— Не! Няма да броиш за това! Няма начин, Уорд. Можеш да си вземеш шибаната нула и да си я завреш в шибания задник. — Започвам да се боря с хватката му и колкото по-силно той ме държи, толкова по-бясна ставам аз.

— *Езикът!* — Така ме завърта, че сега съм с главата надолу, а той ме покрива като одеяло. — Едно.

— Разкарай се! — Няма да се откажа от това.

— Нула, бебче. — Пръстите му се спускат към хълбоците ми и се впиват... силно.

Аз пиця, запратена в ада от безмилостното му гъделичкане. О, той наистина ще го направи. И изведнъж усещам пикочния си мехур като балон.

— Добре, добре, съжалявам, съжалявам, съжалявам. — Не мога да понеса повече.

Той спира незабавно, завърта ме по гръб и ме притиска към леглото.

— Целуни ме! — заповядва, като се снижава така, че устните му са на нивото на моите.

— Няма да направя нищо, докато не признаеш, че беше несправедлив. — Виждам как думите ми се връзват в съзнанието му и как мислите му започват да препускат. Така че продължавам, преди да е успял да ме прекъсне. — Тя иска да те отнеме от мен, а аз никога няма да позволя това да се случи. Ако ще се омъжвам за теб, ти трябва да приемаш и да уважаваш моите чувства. Не искам да се виждаш или да говориш с нея. Съжалявам я, но не толкова, че да позволя това да се отрази върху нас. И се надявам, че ти се чувстваш по същия начин.

— Разбира се, че се чувствам по същия начин — въздъхва той.

— Тогава няма да ти е трудно да изпълниш моята молба.

— Права си. Съжалявам — казва той и потрива нос в моя. — Бях неразумен. Няма да я виждам повече. Прости ми!

— Прощавам ти. Целуни ме!

Той не губи време, целува ме силно и изпуска гърлен звук на задоволство.

— Кажи, че ме обичаш! — заповядва.

— Обичам те.

Зелените му очи блестят и усмивка изкривява устните му.

— Кажи, че ще се омъжиш за мен!

— Ще се омъжа за теб.

— Не мога да чакам. Сега *ти ме целуни!* — настоява. Дрезгавият му глас кара главата ми да се завърти. Обвивам ръце около врата му и го придърпвам в обожателна целувка. Усещам усмивката му върху устните си, той се надига от леглото, без да ме пуска, а краката ми се сплитат върху бедрата му. Продължавам да го целувам, докато той ме отнася към банята и използва свободната си ръка, за да освободи краката ми. Мърморя недоволно, а той се смее.

— Измий си зъбите, а аз ще приготвя закуска. — Той посяга зад врата си и разплита ръцете ми, поставя ме пред огледалото и ме целува по рамото, а след това ме плясва по задника и излиза от банята.

Значи ще се омъжа за него, така ли? Взирам се в отражението си. Тъмната ми коса изглежда като купа рошави къдрици, очите ми блестят, устните ми са розови, а бузите — зачервени. Изглеждам добре.

Разсеяно взимам четката и слагам малко паста на нея, докато мисля колко добре се чувствам. Никога не съм се усещала толкова отпочинала и жива, а има само една причина за това и тя е господин Предизвикателен. По дяволите, Кейт ще откачи, а аз дори не мога да мисля какво ще направят родителите ми, когато разберат.

Вдигам четката към устата си и започвам да мия зъбите си, а със свободната си ръка отмятам кичур коса от лицето си. Чувствам се щастлива. Но нещо привлича вниманието ми.

Какво е това, по дяволите?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Плюя пастата за зъби по огледалото и ахвам изумено, а четката пада в мивката. Поглеждам надолу към лявата си ръка, която внезапно е натезжала като олово, и стискам плота, за да се успокоя. После примигвам няколко пъти и разтърсвам глава, все едно може да се махне, все едно е халюцинация или Бог знае какво. Но не, точно пред очите ми е един заслепяващ огромен диамант, поставен на безименния ми пръст.

— Джеси! — пищя и усещам как се плъзгам по ръба на мивката, с усилие се приближавам до шезлонга и се сривам върху него. Поставям глава между краката си и се опитвам да овладея дишането си и препускащото си сърце. Мисля, че съм на път да припадна.

Чувам как той нахлува през вратата на банята, но не мога да накарам главата си да се вдигне.

— Ава, скъпа, какво има? — звучи паникьосан и се срива на колене пред мен, като обхваща с ръце бедрата ми.

Не мога да говоря. В гърлото ми е заседнала буца с размерите на диаманта, който тежи на лявата ми ръка и я дърпа надолу.

— Ава, за Бога! Какво е станало? — Той нежно повдига главата ми и търси погледа ми. Очите му са изпълнени с отчаяние, а моите — със сълзи. — Моля те! Кажи ми!

Преглъщам един опит да изрека някоя дума, но това не помага, така че вдигам ръка. О, Боже, толкова е тежка.

Виждам през насълзените си очи как бръчката му се появява отново и той отправя объркан поглед към ръката ми.

— Значи си го видяла? — казва той сухо. — Доста време ти отне. Исусе, Ава, получих хиляди инфаркти. — Той взима ръката ми и полага устни върху нея, точно до новия ми приятел. — Харесва ли ти?

— О, Боже! — Плача. Дори няма да питам колко струва. Това е прекалено голяма отговорност. Издишам рязко в момента, в който ръката ми бързо се спуска към гърдите ми в търсене на другия ми приятел.

— В сейфа е. — Той хваща ръката ми и я придърпва към другата в голия ми скут. Отпускам се с облекчение, щом той започва да движи палеца си по ръката ми и се усмихва. — Кажи ми, харесва ли ти?

— Знаеш, че ми харесва. — Поглеждам към пръстена. Изработена от платина плоска лента, украсена с блестящ диамант в квадратна форма. Поглеждам към Джеси. Знам, че веждата ми е повдигната в объркване. Може би все пак ще имам нужда от ваучера за ботокс. — Кога го постави на пръста ми?

Устните му оформят права линия.

— Веднага след като те вързах.

Очите ми се разширяват.

— Много самоуверено от твоя страна.

Той свива рамене.

— Един мъж има правото да бъде оптимист.

— Наричаш това оптимизъм. Аз го наричам твърдоглавост.

Той се ухилва.

— Наричай го както желаеш. Тя каза „да“. — Той се хвърля върху мен и притиска голото ми тяло към студения твърд под на банята, заравяйки лице между гърдите ми. Аз се засмивам.

— Спри!

— Не! — Той хапе гърдата ми и я засмуква. — Ще те маркирам.

Дори да можех да го спра, не бих опитала. Той е единственият, който би могъл да ме види. Позволявам му да ме бележи и прокарвам пръсти по косата му, но зяпвам отново, когато очите ми попадат върху пръстена. Не мога да повярвам, че ми го е сложил, преди да ме попита, наглият задник. Как не го забелязах?

Бях разсеяна... предизвикана.

— Ето — обявява той и целува нежно синката. — Вече сме двойка.

Поглеждам надолу към идеалния кръг, който е направил на гърдата ми, а после и към Джеси, който се наслаждава на действията си.

— Щастлив ли си? — питам.

— Щастлив съм. А ти?

— Възхитена съм.

— Добре, работата ми тук е свършена. Следващата задача: да нахраня моята изкусителка. Ставай! — заповядва и ме издърпва на

крака. — Ще слезеш ли скоро?

— След около пет минути.

— Около пет минути. — Той се накланя и захапва ухото ми. — Побързай! — Плясва ме по задника и излиза отново.

Огромна усмивка се разлива по зачервеното ми лице. Казах „да“. Нямам абсолютно никакви съмнения, нито едно. Аз принадлежа на Джеси.

Взимам си душ набързо, след което вдигам ризата му от пода и я обличам върху някакви жарсени шорти. Прекосявам площадката и си спомням за писмата, които все още не съм му дала, така че се отбивам набързо в бежовата стая, взимам пощата от шкафчето и слизам по стълбите, като пренебрегвам факта, че съм била далеч от него само около двайсет минути, а той вече ми липсва.

Намирам го в кухнята, забол пръст в буркана с фъстъчено масло, да гледа съсредоточено в екрана на лаптопа. Въздишам при вида на замисленото му красиво лице и сбръчквам нос от отвращение, когато той напъхва омазания си с масло пръст в устата.

— Ето, забравих да ти ги дам — подавам му пощата и си сипвам портокалов сок.

— Ти ги отвори!

Виждам ключовете от колата ми на плота.

— Колата ми е тук?

— Джон я докара — казва той и продължава да изучава каквото има на екрана на компютъра. Усмивам се на представата за огромния Джон, който кара моето мини.

— Религиозна ли си? — пита той спокойно.

Мръщя се над чашата.

— Не.

— Аз също. Имаш ли предпочитания за датата?

— За какво? — звуча объркана, но това е, защото съм объркана.

Той поглежда нагоре към мен намръщено.

— Има ли някоя определена дата, на която би искала да станеш госпожа Ава Уорд?

— Не знам — свивам рамене. — Следващата година или последващата. — Взимам препечена филийка и започвам да я мажа с масло. Той ми предложи само преди половин час. Трябва ми време да

осъзная новината. Има достатъчно време за организация, пък и аз трябва да говоря с родителите си като за начало.

Той трясва буркана с фъстъчено масло върху плота и това ме кара да подскоча.

— Следващата година? — възкликва с изражение на абсолютно възмущение.

— Добре, нека да е по-следващата. — Следващата е доста скоро, предполагам. Режа филийката наполовина и захапвам средата.

— По-следващата?

Поглеждам към него и виждам, че лицето му е изкривено в тотално неверие. Наистина нямам против. Може и по-по-следващата, това не ме тревожи. Повдигам рамене и продължавам да дъвча филийката.

Изражението му вече е намръщено.

— Ще се оженим следващия месец. — Той повдига буркана и енергично заравя пръста си в него.

Едва не се давя с филията, след което започвам да дъвча усилено, за да освободя устата си. Следващият месец? Той луд ли е?

— Джеси, не мога да се омъжа за теб следващия месец.

— Напротив, можеш и ще го направиш — отсича той, без да ме поглежда.

Отдръпвам се леко. Още не съм споменала на мама и тате, че живея с него, камо ли пък за сватба. Трябва ми време.

— Не, не мога — усмихвам се леко.

Страстните му очи се впиват в моите и той пак тупва буркана на плота, а аз отново подскачам.

— Моля? — казва той, а гласът му издава истински шок.

— Джеси, родителите ми дори не са чували за теб. Не може да очакваш да им се обадя и да им сервирам такава новина по телефона. — Мълчаливо го моля да бъде разумен. Виждам, че съм тази физиономия много пъти и тя определено не предвещава промяна на мнението му.

— Ще отидем да ги видим. Няма да се държа като някой страхливец, Ава.

Отпивам нервно от сока, а Джеси дълбае дупки в мен с очите си. Мисълта да го представя на родителите си ме изпълва с ужас.

Клювам под строгия му поглед, но трябва да отстоя позицията си.

— Неразумен си. И бездруго не може да организираме сватба за един месец. — Отхапвам още една хапка от филията и поемам негодуванието, излъчващо се от всяка пора на моя предизвикателен мъж.

— Обичаш ли ме? — пита той рязко.

Гледам го с присвити очи.

— Не задавай глупави въпроси?

— Добре — сумти той и отново поглежда към лаптопа. — Аз също те обичам. Ще се оженим следващия месец.

Хвърлям филията с раздражение.

— Джеси, няма да се омъжа за теб след месец. — Ставам от стола, отнасям чинията си до кофата за боклук и изхвърлям недоядената закуска. Напълно загубих апетита си.

— Ела тук — ръмжи той зад гърба ми.

Извъртам се, за да го погледна, и виждам, че негодуванието се е върнало.

— Не — подхвърлям. Очите му се разширяват. — И ти няма да получиш съгласието ми с чукане. Забрави!

— Внимавай с езика, Ава! — заявява. Лицето му се смръщва, устните му се стягат в права линия и той ме приковава с поглед. — Три.

— О, не — смее се. — Дори не помисляй за това!

— Две.

— Не!

— Едно.

— Джеси, иди си го начукай! — Презирам се за лошия език, което вероятно само засилва неговото безпокойство.

— Езикът! — крещи. — Нула. — Започва да обикаля плота, за да стигне до мен, и аз инстинктивно тръгвам в обратната посока.

— Ела тук! — съска той.

Правя всичко възможно да остана от другата страна на кухненския плот.

— Не! Защо е това бързане? Аз няма да ходя никъде.

— Точно така, няма. Защо искаш да отложиш сватбата? — Той продължава спокойно да върви към мен.

— Не я отлагам. Необходима е цяла година, за да се организира сватба.

— Не и нашата сватба. — Той се хвърля напред заплашително и аз се впускам в противоположната посока. — Спри да бягаш от мен, Ава! Знаеш, че това ме влудява.

— Тогава не бъди неразумен! — почти се изсмивам, когато той внезапно сменя посоката и хуквам на другата страна.

— Ава!

— Джеси! — присмивам се, като претеглям вероятността да мина през арката и да се кача по стълбите, преди да ме хване. Не мисля, че имам шанс.

Той се затичва към мен, аз изпищявам и се спускам към арката. Знам, че няма да успея да се кача по стълбите, така че нахлувам във фитнеса и се опитвам да затръшна вратата. Той е от другата страна и я бута, но знам, че внимава, за да не ме нарани.

— Махни се от вратата! — крещи.

— Какво ще направиш?

Той незабавно спира да натиска и ме поглежда през стъклото с лека загриженост.

— Какво мислиш, че ще направя?

— Не знам — лъжа. Много добре знам какво ще направи.

Ще ме зашемети с вразумяващо чукане. Притискам вратата и това е причината да не посегна към косата си. Безпокойството му изглежда се увеличава и той спира да натиска вратата. Възползвам се от предимството, затварям и заключвам.

Устата му остава отворена.

— Как можа да направиш това? — Той опитва бравата, а аз се отдръпвам. — Ава, отвори вратата!

Клатя глава. Голите му гърди започват да се надигат тежко.

— Ава, знаеш как ме караш да се чувствам, ако не мога да те докосвам. Отвори вратата!

— Не, кажи ми, че ще обсъдим *нашата* сватба разумно.

— Това правехме. — Той опитва бравата отново и вратата се разтърсва. — Ава, моля те, отвори вратата!

— Не, не го правехме, Джеси. Ти ми казваше как ще стане. Никога не си имал връзка, нали?

— Не. Вече ти казах това.

— Личи си. Не те бива във връзките.

Неговите тревожни зелени очи се взират в моите.

— Обичам те — казва меко, все едно това обяснява всичко. — Моля те, отвори вратата!

— Съгласен ли си? — Знам колко много мрази да не може да ме докосва, както и че се възползвам от слабостта му. Но това е единствената слабост, за която знам, така че ако трябва да я използвам, ще го направя, особено щом се касае за толкова съдбовно събитие.

Зъбите му започват да дъвчат долната устна, той е объркан от моето искане.

— Съгласен съм. Отвори вратата! — Той хваща бравата, но аз мисля за нещо друго, нещо, което ще доведе до ново броене по-късно. Може пък да убия два заека с един куршум.

— Ще изляза с Кейт довечера — казвам смело.

Очите му изпъкват точно както очаквах.

— Какво?

— Снощи ти казах, че ще излизам с Кейт — припомням му.

— И? Отвори вратата!

— Не можеш да ме спреш да се виждам с приятели. Това, че ще се омъжа за теб, не означава, че може да контролираш всеки мой ход. Ще изляза с Кейт довечера и ти ще ми позволиш... без да нервничиш — казвам. Гласът ми е спокоен и самоуверен, въпреки че вътрешно се подготвям за вразумяващо чукане, което ще надмине всички предишни.

— Насилваш късмета си, жено. — Челюстта му се стяга и аз въздишам уморено.

Насилвам късмета си, защото искам да изляза с приятелка ли? Обръщам му гръб, отивам до седалката с тежестите и се настанявам удобно. Няма да отворя тази врата, докато той не омекне, така че може да постоя тук известно време.

— Ава, какво правиш? Отвори шибаната врата! — Гледам как разтърсва вратата като обезумял. Боже, обичам го, но той трябва да ограничи своите неразумни заповеди и желанието си да ме закриля.

— Няма да отворя, докато не започнеш да се държиш разумно. Ако искаш да се ожениш за мен, трябва да се отпуснеш.

Той ме гледа така, сякаш съм глупава.

— Не е неразумно да се тревожа за теб.

— Ти не се тревожиш, Джеси, ти торМОЗИШ себе си.

— Отвори вратата! — Той отново разтърсва бравата.

— Ще изляза с Кейт довечера.

— Добре, но няма да пиеш. Отвори проклетата врата!

О, да, трябваше да го предизвикам и за това, но мисля, че му причиних достатъчно сърдечни кризи за една сутрин. Той изглежда извън себе си, което е нелепо. Аз съм тук. Ставам с въздишка, отивам до вратата, махам резето и се отдръпвам, преди да съм го уморила преждевременно. Той се втурва вътре, дръпва ме към гърдите си и двамата се свиваме на покрития с кече под.

Той напълно ме задушаваше с тялото си и диша тежко в косата ми.

— Моля те, не го прави повече! — казва. Тревогата му в случая е изключително неразумна. — Обещай ми!

— Това е единственият начин да те накарам да ме чуеш — опитвам и го успокоявам, като галя гърба му. Сърцето му блъска срещу гърдите ми.

— Ще те слушам. Просто не поставяй нищо между нас повече!

— Не може да бъдеш с мен непрестанно.

— Знам, но когато не може да съм с теб, ще бъде при моите условия.

Засмивам се и вдигам ръце над главата си.

— Ами аз?

Той се отдръпва и ми се мръщи.

— Ще те изслушвам — мърмори нацупено. — Ти си една много предизвикателна бъдеща съпруга — добавя и сърдито заравя лицето си във врата ми.

О, той е толкова дебелокож. Но въпреки всичко няма да си правя труда да споря с него за това. Очаквах да ме притисне към стената и да ме чука до безсъзнание. Фактът, че просто ме държи в ръцете си, ме изненадва невероятно. Може би съм открила начин да се пазаря.

Той сяда и ме притегля в скута си.

— Отидете да пийнете в Имението!

— Абсолютно не.

— Защо? — пита. Изглежда обиден.

— За да можеш да ме наглеждаш ли?

— Така е логично. Ще можеш да пиеш, аз ще съм спокоен, че си в безопасност, и ще мога да те прибера у дома.

Така го казва, че наистина изглежда логично, но аз нямам намерение да си търся белята. Ако се съглася сега, никога повече няма

да мога да отида на бар.

— Не. Точка.

Той се цупи, но аз поклащам глава, за да потвърдя отказа си. А и тя ще бъде там, ще ме гледа и ще ми подмята гадни забележчици. Няма начин.

— Непоносима жена — отвръща. Мръщи се и става, без да ме изпуска от ръцете си. Поставя ме на крака и ме целува нежно. — Отивам да взема душ. Ще дойдеш ли? — повдига въпросително вежда и ми отправя дяволитата си усмивка. Нямам против да ми заповядва такива неща.

— Ще дойда след минутка. Трябва да звънна на Кейт. — Издърпвам се от прегръдката му и се връщам в кухнята. — Къде е телефонът ми?

— На зарядното. Не се бави!

Намирам телефона и се обаждам на Кейт.

— Ало? — долита до мен дрезгавият ѝ глас. Изглежда е махмурлийка.

— Здравей! Зле ли се чувстваш?

— Не, уморена. Кое време е?

Поглеждам към фурната.

— Единайсет.

— Мамка му — възкликва и аз чувам суматохата. — Самуел, загубеняко! Закъснях! Ава, трябваше да доставя една торта в Челси. Ще ти звънна по-късно.

— Остава ли уговорката за довечера? — крещя, преди тя да е затворила.

— Разбира се. Позволиха ли ти?

— Да. Ще бъда при теб в седем.

— Идеално. Дотогава!

Затварям и веднага получавам съобщение. Отварям го и в този момент наблюдателната система на апартамента започва да звъни. Тръгвам към безжичния приемник, който ще ме свърже с Клайв, и поглеждам към екрана на телефона.

Кръвта ми замръзва. Това е Микаел.

Не искам да чета съобщението, но палецът ми натиска бутона за отваряне, преди да успея да убедя мозъка си, че трябва да го изтрия, без да го чета.

Няма да успея за понеделник. Връщам се в Дания за известно време. Ще се свържа с теб, когато се прибера, за да уточним нова дата за срещата.

Стомахът ми се качва в гърлото и ме задушава, а телефонът ми започва да вибрира в ръката ми. Какво трябва да направя, по дяволите? Изтривам съобщението моментално, наясно съм с лошите обноси на Джеси и не искам да го намери. Не отговарям. Поне имам известно време да реша как да кажа на Патрик. Докога няма да го има? С какво време разполагам да се подготвя за срещата? Планирам да му отговоря и да му кажа, че вече знам за жена му и Джеси, но тогава интеркомът изпищява отново и ме стряска.

Отговарям на Клайв.

— Ава, има доставка за теб. Ще се кача след малко.

Нямам възможност да го питам от кого е, защото той затваря. Връщам се в кухнята, неспокойна и нервна започвам да търся в настройките на телефона възможност да го кодирам, така че Джеси да не може да чете съобщенията, които Микаел би могъл да ми изпрати. Той ще стане много подозрителен, когато види, че съм го заключила, но по-добре да се справям с обида, отколкото с висока метър и деветдесет вихрушка. Отварям вратата и чувам идването на асансьора и мърморенето на Клайв. Изпълнена с любопитство, тръгвам към асансьора и виждам как Клайв вдига кутия след кутия и чанта след чанта.

— Ава, имаш сериозен проблем. Мисля, че си пристрастена към пазаруването. Искаш ли да внеса всичко? — пуфти той.

— Тъъ, да. — Навсякъде е пълно с чанти и кутии за подаръци от „Хародс“. Какво става, по дяволите? Аз просто стоя там и държа вратата отворена с увиснало чене, докато Клайв пъхти и ги внася в апартамента.

Не мога да повярвам, че го е направил. Защо не заподозрях, че пропускам нещо, когато той с такова желание отстъпи? Или по-скоро ме накара да повярвам, че съм постигнала своето. Този мъж вероятно е похарчил огромна сума пари вчера.

Клайв стоварва и последната чанта и тръгва към вратата.

— Това е всичко. Остана ли нещо?

Гледам смутено в гърба му.

— Моля?

Той се обръща и се намръщва.

— В магазина? Всичко ли изкупи?

— Тъъ, да. Благодаря, Клайв.

— О, една млада жена се отби — информира ме той, но внезапно си затваря устата, осъзнавайки грешката си.

Това бързо ме вади от смаяното ми състояние.

— Нима?

Старите му очи се опулват.

— Ами... аз не знам... — заеква и започва да се оттегля. — Всъщност може би търсеше някого друго, не съм сигурен — той се усмихва нервно. — От възрастта е.

— Къса черна коса? — питам. Той използва думата *зряла* за русата жена, за която сега знам, че е съпругата на Микаел. Или по-скоро бившата му съпруга.

— Не съм сигурен, Ава.

Изпитвам известно съжаление към него. Бедният човек не трябва да се справя с всичко това.

— Ще си остане между нас, става ли?

— Така ли? — изглежда облекчен.

— Да, не казвай на Джеси за *младата* жена и аз няма да кажа на никого за навиците на съседите.

Той си поема рязко въздух. О, да. Играя мръсно, старче. Приближавам се и затварям вратата под носа му. Ще успее ли бедният ми мозък да се справи с още нещо? Няма да кажа на Джеси. Не искам да се свързва с Корал, да ѝ помага и да я вижда. Изпълнена съм с несигурност и страх и се боря с яростна ревност, а току-що се съгласих да приема това до живот. Съгласих се да се омъжа за него. Глупава ли съм?

Телефонът на Джеси започва да звъни от кухнята и аз проследявам звука, докато накрая заставам пред кухненския плот и се вирам в екрана. Правилно или грешно, аз вдигам, като се опитвам да пренебрегна съзнанието си, което ми казва, че съм лицемерка.

— Корал? — казвам равно и ясно. Тя не отговаря, но и не затваря. — Корал, какво искаш?

— Там ли е Джеси? — пита, гласът ѝ е тих и аз съм изненадана, че не затваря.

— В банята е. Мога ли да ти помогна? — звуча учтиво, но и леко раздразнена.

— Не, трябва да говоря с него — не звучи любезно. Звучи оскърбено.

— Корал, трябва да престанеш да го притесняваш. — Налага се да изясня този въпрос, след като Джеси се чувства отговорен.

— Ава, нали?

Не съм сигурна, че харесвам тона й.

— Точно така.

— Ава, той ще те накара да се нуждаеш от него, а след това ще те изостави. Махни се, докато все още можеш. — И затваря.

Стоя с телефона на Джеси до ухото си, очите ми обикалят кухнята, чувствам, че мозъкът ми е задръстен отново и че аз се опитвам да го убедя, че тя просто завижда. Всички тези жени ревнуват и се чувстват пренебрегнати, защото Джеси си е играл с тях, използвал ги е и ги е захвърлил, когато се е отегчавал от тях. Знаем как се чувствах аз без него, следователно, ако и те изпитват същото, напълно ги разбирам. Съчувствам им, но не съм виновна, че не могат да понесат факта, че той се е променил заради мен — не за някоя от тях... заради мен. Той спря да пие заради мен. Спря да се отдава на увлеченията си заради мен. Това е миналото му, гадно минало, но въпреки всичко е минало. Изправям рамене, за да демонстрирам решителност. Никога няма да изоставя този мъж. Той ме накара да се нуждая от него, но аз знам, че и той има нужда от мен. Няма да отида никъде.

Плъзвам телефона му върху плота, връщам се в дневната част и с ръце около тялото си оглеждам планината от пликите и кутии пред мен. Не знам дали да бъда доволна, или бясна. Той никога не уважава моите мнения и желания, винаги е нервен и предизвикателен и се боя, че сега вече и аз съм станала нервна и предизвикателна. Коленича на пода и внимателно издърпвам една от чантите и надничам предпазливо вътре, все едно нещо би могло да изскочи и да ме нападне.

Какво? Това не беше в купчината с харесани от мен дрехи. Вадя синя копринена рокля на „Келвин Клайн“. Тя беше в купчината „може би“. Отварям кутия и намирам подчертаваща фигурата рокля на „Клоу“ в кремаво и черно. Тя беше в купчината с „не харесвам“. Беше прекалено скъпа.

О, не! Всичко са объркали. Придърпвам друга чанта към себе си и намирам чифт торбести дънки на „Дизел“. Добре, те не бяха в *никоя* от купчините. Проправям си път между чантите и кутиите и намирам бельо във всеки цвят и модел, който мога да си представя.

Само Господ знае колко време минава. Аз седя на пода, заобиколена от дрехи, обувки, чанти и аксесоари. Всичко, което съм пробвала, е тук, като се изключи официалната рокля — всички „харесвам“, „не харесвам“ и „може би“, както и цял куп други, които не съм пробвала. Знам, че вероятно има грешка, защото дори роклята на „Клое“ е тук, а Джеси никога не би ми я купил. Въпреки това ми харесва.

Лягам на пода и се вглеждам във високия таван на апартамента. Това е просто прекалено — бална рокля, колие, пръстен, а сега и това. Аз съм напълно изумена и се чувствам задушена. Не искам всички тези неща. Искам само него, без минало, без други жени и без усложненията с Микаел.

— Хей, бебче! — чувам. Красивото мокро лице на Джеси се появява над мен. — Чаках те. Какво става? — Мръщя се и соча в посока на дизайнерския хаос, който ме заобикаля. Възможно ли е да не го вижда? Той се оглежда, напълно незасегнат от купчините женски дрехи, които ме обграждат.

— Значи са пристигнали? — пита. Аз правя отчаян жест с ръце, той въздиша не по-малко драматично и ляга до мен. — Погледни ме! — заповядва меко. Извъртам глава към него и долавям свежия ментов дъх. — Какъв е проблемът?

— Това е прекалено — оплаквам се. — Аз искам само теб.

Той се усмихва, очите му блестят от удоволствие.

— Радвам се. Никога не е имало с кого да споделя парите си, Ава. Моля те, угоди ми!

— Хората ще мислят, че се женя за теб заради парите ти — казвам нещата в прав текст. Вече се сблъсках с такова обвинение.

— Не давам и пукната пара какво мислят хората. Важни сме само ние. — Той се извърта настрани и издърпва хълбока ми, така че заемаме огледално положение. — А сега млъкни!

— Няма да ти останат никакви пари, ако харчиш като вчера — мърморя тихо.

— Ава, казах да млъкнеш.

— Накарай ме! — противопоставям се с полуусмивка.

И той го прави. Буквално ме поглъща насред половината женски отдел на „Хародс“.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Влизам в спалнята, след като съм си взела душ, и поклащам глава към Джеси, който се е проснал по гръб на леглото, обут само с прилепнали бели боксерки. Дава ми да разбера, че не е щастлив. Сядам пред високото огледало и започвам да суша косата си. Прекарахме целия ден в пренасяне на неприлично количество дрехи и аксесоари нагоре по стълбите. Сдобих се със своя страна в огромния гардероб и с един щастлив мъж... докато не започнах да се приготвям за излизането с Кейт. Задоволството му скоро угасна, но Том и Виктория обещаха да дойдат, а аз имам да разказвам на Кейт цял куп неща, така че очаквам излизането с нетърпение. Джеси трябва да се научи да дели. Приключвам с косата си, изключвам сешоара и чувам преместване и пъшкане откъм леглото. Той се държи като ученик, затова не му обръщам внимание и се отправям към банята, за да се намажа с крем и да се гримирам. В момента, в който нанасям спиралата, той влиза небрежно и се разполага на шезлонга, като издишва тежко. Изпъва тялото си и протяга ръце над главата, като по този начин подчертава всеки прекрасен мускул по торса си. Опитвам се да не го гледам, но Джеси, който се мотае наоколо само по чифт бели, прилепнали по тялото боксерки на „Армани“, е много разсейващ. Прави го нарочно.

Отстъпвам бързо и излизам от банята, за да си потърся бельо. Това би могло да отнеме известно време, особено под критичния поглед на Джеси, но не успявам да стигна дори до новото си чекмедже с бельо, когато той ме сграбчва и ме мята на леглото без кърпата. Трябваше да се сетя. Той ще ме смачка, ще ме маркира и ще ме изпрати навън със своята миризма по цялото ми тяло, глупавият невротичен, властен маниак.

Извърща ме така, че да застана на ръце и колене, разтваря краката ми, сграбчва ме за кръста и на практика напълно ограничава движенията ми.

— Няма да свършваш — ръмжи, докато пъха два пръста в мен, разпъва ме и ме подготвя.

Внезапното нахлуване ме кара да заровя глава в чаршафите, за да потисна вика си. Той ще ме остави незадоволена, знам го.

— Това е за мое удоволствие, не за твое — скърца със зъби. Започва да прави кръгове около входа на влагалището ми и аз стена неутешимо в леглото. Това е невероятно мъчение. Знае съвсем добре какво прави. Стягам се цялата в отговор на докосването му.

— Отпусни се, Ава! Не искам да те нараня. — Той блъска пръстите си в мен. Природният ми инстинкт ме кара да стягам мускулите си, за да предотвратя опита му да нахлуе в мен.

Крещя.

— Отпусни се! — вика той и аз бих искала тялото ми да се подчини на командата му, но то не желае. Боря се с неизбежното — Джеси да ме изостави, преди да се взривя. Не искам да излизам тази вечер, изпълнена с предоргазмена болка в слабините си. Искам да съм успокоена и отпусната и той може да ми помогне за това. Шибаният задник! Чувствам как се намества на входа ми.

Скимтя.

— По дяволите, Ава! — тонът му е пълен с раздразнение. — Спри да се бориш с мен!

— Ти ще ме зарежеш така, нали? Няма да ми позволиш да свърша.

— Така смятам, бебче. — Той ме шляпва по задника. — Отпусни се!

— Не мога. — Нахлува рязко и усещам как в мен се разлива болка, а той крещи, безсилен срещу моето неподчинение, и прокарва пръстите си по моята пулсираща сърцевина.

— Ох! — отпускам се мигновено в момента, в който горещият му допир взривява сетивата ми и ме изстрелва в орбита. Той сякаш натиска копче, чрез което получава директен достъп. Залива ме море от силно удоволствие и аз се приближавам бързо към яростен оргазъм. Опитвам се да го задържа, но той отдръпва пръстите си.

— Не! — крещя неудовлетворена.

— О, да. — Пръстите му отново влизат в мен и се движат плавно, а палецът му се плъзга по върха на клитора ми и ме кара да се тласкам назад в отчаян опит да осъществя по-плътен допир. Той се отдръпва и размазва влагата по мен.

— Не, Джеси! — Чувствам как здравият му член натиска отвора ми. — Моля те!

— Харесва ми това, Ава. — Той се придвижва напред и навлиза в мен бавно и овладяно. — О, мамка му!

Бих могла да се разкрещя от ярост и разочарование, но това не ме спира да се притисна назад и да го поема докрай. Знам, че няма да свърша, но не мога да се спра.

Той вика, сграбчва кръста ми и се тласка силно напред, като изкарва всяка молекула въздух от дробовете ми.

— О, Боже! — викам, когато ме изпълва изцяло. Той продължава, без да ми даде време да се пригодя към него. Приема това като работа.

— О, Ава! — пъшка и се задържа в мен. — Ти си невероятна, бебче. — Той нахлува в мен с дълъг стон и аз се съсредоточавам да овладее дишането си. — Хвани се за дъската!

Поемам си дълбоко въздух, протягам се, сграбчвам една от дървените дъски и крещя, защото благодарение на смяната на позата е проникнал още по-дълбоко в мен. Той остава неподвижен, докато изпълнявам заповедите му, а после нежно прокарва длан по гърба ми. Фойерверките, които избухват в слабините ми, са почти болезнени.

— Здраво ли се хвана?

— Да — отрязвам го кратко, с което си заслужавам рязко перване по задника. Вече искам да пищя, а той дори още не е свършил. Защо не спирам това, по дяволите?

Чувам го как си поема рязко дъх, когато започва да се издърпва от мен, разпъването намалява слабо, но тогава той пак нахлува в мен, сякаш за да ме накаже. Отново пищя.

— Хвани се здраво, Ава! — Той повтаря възхитителното движение и аз стягам хватката и отпускам потното си чело върху ръката си.

— Джеси, моля те! — умолявам го.

— Усещането е невероятно, нали? — пита той, а гласът му е изключително чувствен.

— Да.

— Харесва ти да те чукам здраво, нали, Ава?

— Да!

— Знам, че е така. — Той пуска хълбоците ми и хваща раменете ми, след което отново и отново се тласка силно в мен, като крещи от

задоволство всеки път. После отпуска едната си ръка, протяга се и плъзга пръсти по вибриращия ми клитор.

Пищя, впивам зъби в ръката си от отчаяние и започвам да мятам глава, разкъсвана между невероятно удоволствие и остра, пронизваща болка. Усещам как оргазмът ми приближава и опитвайки да го задържа, се оттласквам назад срещу него при всеки удар.

— О, не, няма да свършиш — изръмжава той, като отдръпва пръсти и излиза от мен.

Плача от яд, когато той издърпва ръцете ми от дъската, обръща ме и ме полага на леглото. Сяда върху корема ми, затиска с коленете си ръцете ми встрани от тялото и започва да гали пулсиращия си член нагоре и надолу. Затварям очи.

— Отвори очи, Ава! — крещи той и сграбчва хълбока ми, като ме кара да викам и да се гърча под него.

— Копеле такова! — Хвърлям му най-злия си поглед. — Ще се напия тази вечер.

— Не, няма. — Джеси продължава да онанира над мен и аз стисвам устни. Накланя се напред, хваща се със свободната си ръка за рамката на леглото и свършва върху гърдите ми със силен вик, който отеква в цялата стая. Пъхти над мен и забавя движенията си, а аз се гърча напразно. Гърдите ми са покрити с топлата му сперма, косата ми е абсолютно разбъркана, гримът ми вероятно се нуждае от поправка, а аз съм готова да се взривя от невероятното напрежение в слабините ми. В този момент изобщо не съм щастлива.

— Искаш ли да свършиш? — пита той и гледа към мен, а по челото му избива пот.

— Ще изляза — излайвам. Искам да стане ясно, че няма да се пазаря с него за това. Няма начин.

— Упорита жена. — Той се протяга надолу и забърсва дланта си в мен, като размазва спермата си по цялата ми гърд. — Работата ми тук е свършена — казва с лека усмивка, след което се накланя и притиска силно устни към моите.

Откликвам неволно и поемам лакомите тласъци на езика му, стенийки и молейки за още, но той се отдръпва, а аз мятам глава от едната на другата страна и се обръщам по корем. Чувам го как се смее, после ме шляпва по задника и става от леглото.

— Не се къпи!

— Нямам време — отсичам, скачам от леглото и продължавам да се оправям. Грижливо изсушените ми къдрици в момента са в пълен безпорядък, а бузите ми са зачервени. Изглеждам като задоволена жена, което е смешно, тъй като не съм. Стискам бедрата си със стон и взимам една мокра кърпа, за да обърша остатъците от Джеси от гърдите си. Не мога да пропусна огромната синина на гърдата си. Няма да облека нищо с деколте тази вечер, и то не само заради синината.

След като освежавам грима си и се обличам, слизам по стълбите възможно най-тихо. Не го виждам никъде из апартамента, така че отивам на пръсти до кухнята и подавам глава през арката.

— Няма да излезеш с това!

Краката ми мигновено се впускат в действие, щом чувам този ядосан глас. Стрелвам се към вратата, като я затварям зад себе си, така че да спра преследването му, докато чакам вратата на асансьора да се отвори. Благодаря на всичко свято и влизам в кабинката, като набирам кода бързо. Вратите се затварят точно в момента, в който гневното лице на Джеси се появява през малкия процеп. Махам му нагло и се обръщам да се огледам в огледалото.

Добре, сивата рокля на „Клое“ е малко прекалено къса, но краката ми изглеждат невероятно, ако мога да се изразя така. Той си го изпроси.

Вратите на асансьора се отварят и аз препускам по мраморния под и търся ключа си. Джеси ще трябва да се облече и да изчака асансьора да се върне до апартамента, така че не би следвало да има проблем.

Чувам го, преди да го видя. Обръщам се и виждам как излита от фойайето на „Луссо“ и изглежда като самия дявол. Стисвам устни, за да потисна смеха си. Джеси изглежда способен на убийство. Той се отправя към мен с боси крака и е възхитително гол, като се изключат прилепналите по тялото му боксерки. Оставам където съм. Знам, че няма да изляза в тази рокля. Независимо дали ще ме хване тук, или в бара, ще бъда позорно завлечена у дома и ще бъда облечена в нещо много по-подходящо според изискванията на Джеси.

Той ме сграбчва и ме премията през рамото си, като се протяга да придърпа подгъва на роклята надолу, преди да ме понесе обратно към „Луссо“.

— Това е моят шибан късмет: да се влюбя в най-невъзможната жена в целия шибан свят. Добър вечер, Клайв!

— Господин Уорд! — Клайв кимва, без да ни обърне особено внимание. — Здравей, Ава!

— Здравей, Клайв! — изпявам през смях, докато Джеси влиза в асансьора, блъска кода по клавишите и мърмори под нос.

— Още ли не си сменил този код?

— Млъквай, Ава!

— Приятели ли сме? — Ухилвам се на себе си.

— Не! — Той ме шляпва силно по задника и аз подскачам. — Не се ебавай с мен, красиво момиче! Трябва да си разбрала досега, че аз винаги печеля.

— Знам. Обичам те.

— И аз те обичам, но ти си един голям трън в задника.

Спираме пред Кейт с голямо закъснение. Получих одобрението на Джеси за червената рокля и подходящи обувки, но за малко щях да бъда закопчана за леглото за пореден път, когато той видя годежния ми пръстен на нощното шкафче. Не се успокои, докато не го сложи на пръста ми, но поне успях да го убедя да остави колието в сейфа. Не се чувствам удобно с този огромен камък на пръста си. А ако трябваше да прибавя и колието към уравнението, това щеше да ме докара до ръба на нервна криза.

Кейт излиза от къщата, накуцвайки. Джеси слиза, за да ѝ помогне да се качи в колата.

— Боже! Това ми харесва повече от поршето — казва тя, докато се настанява отзад. — Не казвай на Самуел, че съм го казала! Хайде, дай да погледна!

— Какво! — Извързвам се, за да мога да виждам приятелката си.

Тя замръзва и хвърля паникьосан поглед към Джеси.

— О, мамка му!

— Няма проблем — уверява я той.

Зяпвам към него.

— Тя знае?

— Трябваше ми един от твоите пръстени, за да съм сигурен, че размерът е точен.

Той вдига рамене и продължава да гледа пътя. Чувам как Кейт въздъхва в облекчение.

— Романтично ли беше? Покажи ми! — протяга ръка в очакване да ѝ подам своята.

Започвам да се смея много силно и Джеси поглежда към мен с крайчеца на очите си, а устните му се свиват в права линия, докато той се включва в трафика.

— Да, беше романтично — изсумтявам. Ако намираш белезниците и насилственото гълтане за романтични. Протягам ръка към нея.

— Мамка му! — Тя ме сграбчва с две ръце и се приближава, за да огледа диаманта. — Това е нещо много специално. Е, кога е сватбата? — Тя пуска ръката ми и започва да рови в чантата си, от която вади малко огледалце. — Мамка му, Ава. Каза ли на майка си и баща си?

Кейт току-що уцели две много болезнени теми.

— Не знам и не.

Джеси се размърдва на мястото си и ми хвърля недоволен поглед. Пренебрегвам го. Няма да започвам спор сега. Извъръщам се отново, за да видя Кейт.

— Хубаво ли прекара снощи?

— Да, беше невероятно. — Тя продължава да гледа в огледалото.

— По кое време си тръгна?

— Не си спомням. — Тя се нацупва в огледалото и насочва сините си очи към мен. — Този разпит има ли някаква специална цел?

Джеси се смее.

— Мисля, че Ава би искала да разбере дали си се забавлявала горе, след като я заведох у дома.

Кейт го тупва по рамото.

— Това, приятелю, не е твоя работа. Всъщност е твоя, но не е. — Тя се смее. Обградена съм от луди хора.

Джеси спира пред „Барок“ и излиза, за да помогне на Кейт да слезе.

— Ще взема питиета — заявява Кейт и с танцова стъпка влиза в заведението.

Джеси ме чака да дойда на тротоара. Той се е умислил отново, а от вниманието ми не убягва фактът, че кимва на охранителя.

Притегля ме към гърдите си и вдишва дълбоко в косата ми.

— Недей да пиеш!

— Няма.

Той се отдръпва и опира челото си в моето.

— Сериозен съм.

— Няма да пия — уверявам го. Няма да споря. Това няма да ме доведе по-далеч от колата му и обратно в „Луссо“, преди да съм мигнала.

— Ще те прибера. Звънни ми! — Той маха косата от лицето ми и ме целува дълбоко: публична проява на собственост. Нося огромен диамант, няма как по-ясно да бъде обявена за нечие притежание. Той изглежда толкова унил, че ми се приисква да не го оставям, но трябва да се справим с тези неразумни пристъпи на безпокойство, когато не съм с него.

Хващам лицето му и го целувам по брадичката, по която вече са наболи косъмчета.

— Ще ти звънна. Иди да потичаш или прави нещо друго! — Оставям го на тротоара и мислено се моля да си отиде у дома, да облече екипа за тичане и да направи дванайсет обиколки на Кралските паркове. Усмиввам се сладко на охранителя, докато влизам, а той накланя глава към мен и ми се усмивва многозначително.

Намирам Кейт на бара с Том и Виктория, които вече са били обслужени. Виктория изглежда малко по-малко намусена, а Том се радва да ме види. Той носи нелепа раирана риза в бонбоненорозово и жълто.

— Ава! — крещи той. — Боже! Изключителна рокля! — припява той, докато ме гали.

— Благодаря! — Бог знае каква ще бъде реакцията му на диаманта.

— Какво искаш, Ава? — пита през рамо Виктория.

— Вино — казвам с явна надежда и всички прихват.

Настаняваме се на една маса и аз отпивам първата си успокоителна глътка от виното, въздъхвам от удоволствие и затварям очи благодарно. О, това е супер!

— Мили Боже! Какво е това, по дяволите? — Том се навежда през масата и хваща ръката ми, а после започва да се лигави при мисълта за новия ми приятел. — Адонис?

Свивам рамене.

— Влюбена съм до полуда.

— Познаваш го от колко... месец? — Неодобрителният тон на Виктория ме дразни. — И той притежава секс клуб.

— И? — срязвам я в опит да се защитя.

Тя отстъпва при моята враждебност.

— И нищо. Просто казвам. — Тя се мята обратно на стола.

— Кога се случи това? Последното, което знаех, е, че само спиш с него. — Том повтаря собствените ми думи, имитирайки ме.

— Е, сега ще се омъжа за него. — Издърпвам ръката си и се оттеглям към чашата с вино. Наясно съм, че ме очаква разпит от родителите ми и от Дан, който вероятно би заслужил олимпийски златен медал. Не ми трябва нещо подобно от тези тук. О, Дан се връща утре. При всичките вълнуващи събития от последните няколко дни това просто ми се е изплъзнало от ума. Залива ме вълна от вина, че съм забравила връщането му, но тя скоро е заменена от пристъп на вълнение, а след това — също толкова бързо — от ужас. Какво ще направи Дан?

— Как е Дрю? — Кейт пита Виктория.

Не съм сигурна, че това е разумен въпрос, но съм й благодарна за разсейващата тактика.

— Не бих могла да знам — отговаря Виктория надменно. — Не се виждам с него вече. Имам среща.

— Тази вечер ли? — пита Том изумен.

— Да.

Той се присмива и сяда назад в стола си.

— Е, много благодаря! Значи ще ме зарежеш?

Виктория се опулва на сърденето на Том.

— Ти дори не се замисляше преди време, когато ме изоставяше, щом ти излезе нещо.

Тонът ѝ е укорителен и е права. Том я е изоставял в редица случаи, когато някой гей му е хвърлял обещаващ поглед.

— И въпреки това можеше да избереш някой от останалите шест дни в седмицата. С кого ще се срещаш? — Той разклаща своята пина колада, като иска да създаде впечатление, че е отегчен.

— Просто приятел на мой приятел — замисля се Виктория. — О, ето го — скача тя. — Ще се видим. — Отправя се към среден на ръст, съвсем обикновен на вид мъж на бара. Двамата се поздравяват със странна целувка по бузата и с ръкостискане. Тя казва нещо в ухото му

и той кима, преди да тръгнат. Това е разумен ход. Иначе ние всички щяхме да гледаме как тече срещата, а Том щеше да изглежда като пълен мръсник.

През следващия час се смеем, говорим за всичко и пием. Приятно е. Припомням си защо трябва да споря с моя предизвикателен мъж за правото да излизам. Имам нужда от приятелите си.

— А как е Сам? — Том после поглежда към Кейт.

— Защо? Все още ли искаш да го чукаш? — Тя ми намига, а Том почервява от главата до краката и хвърля мръсен поглед на Кейт.

— Не — пуфти неодобрително и кръстосва крака. — Просто бях учтив. Как е Джеси?

— Защо? И него ли искаш да чукаш? — не сдържа иронията си Кейт и аз избухвам в смях.

Том ни гледа възмутено.

— Значи сте решили да направите Том за смях, така ли?

— Така изглежда — казвам и повдигам чашата си. — Том, Джеси буквално ще ти... вземе... акъла.

— Ава! — ахва той.

— О, моля те! Аз понасям мъчението да слушам за твоите сексуални подвизи.

Кейт се засмива.

— Отивам да пуша, ако смятате да обсъждате сексуалния живот на Том. — Тя скача от стола и си проправя път към мястото за пушачи.

— Трябва да пишкам — мърмори Том и се отправя към тоалетната, като ме оставя на хорските погледи, нещо, на което обикновено се наслаждавам, но в този момент Мат се появява в полезрението ми и аз се присвивам.

„По дяволите!“

Пръстенът изведнъж започва да прогаря плътта ми и се изпотпявам. Не отговорих на извиненията му и знам, че гадният червей отново е звънял на родителите ми. Точно когато решавам, че съм го избегнала, мъничките му очички попадат на мен като гюле. Оглеждам бара с идеята, че охранителят вероятно ме наглежда, а след това отново поглеждам към Мат и забелязвам почти излекувана синина. Мислено поздравявам Джеси и внезапно ми се ще да бях потстъпчива и да си бях останала у дома с него.

— Ава — поздравява ме Мат весело, все едно нищо не се е случило, все едно не се е обаждал на родителите ми и не им е давал лъжлива информация. Е, почти лъжлива.

— Мат, мисля, че е най-добре да се махнеш — успявам да докарам спокоен, твърд тон.

— Ава, моля те, изслушай ме! Не бих могъл да съжалявам повече. Наистина. Бях пълен идиот. Заслужих си всичко. — Той пристъпва от крак на крак и се вглежда в халбата си. — Ако си с някого друго, няма проблем, ще го приема. Ще бъда съсипан, но ще го приема.

Държа ръцете си и пръстена под масата, далеч от погледа му. Но трябва да попитам, не мога да се спра.

— Откъде разбра за Джеси?

Изненаданите му очи се вдигат от халбата.

— Значи все още се виждаш с него?

— Това не е твоя работа, Мат. И защо си звънял на родителите ми и си им наговорил цял куп глупости?

— Глупости ли са?

— Кой ти каза всичко това?

— Никой. — Той не ме поглежда в очите, но слага лакти на масата и се приближава прекалено много. — Ава, все още искам да се върнеш.

Изправям гръб и хвърлям поглед към входа, за да се уверя, че никой не ме шпионира. Той току-що ми каза, че ще се примири. Колко пъти трябва да минаваме през всичко това? Бих могла да разцелувам Том, когато се връща от тоалетната и отправя на Мат гладен поглед, при което Мат се отдръпва рязко от масата и събаря чантата ми на пода. Скачам от стола.

— О, скъпа! — Том се навежда, за да ми помогне да събера разпилените принадлежности. — Все още е секси — шепти ми от пода.

— Не е. — Повдигам глава и виждам, че Мат се отдалечава и вдига ръка с жест, гласящ: „Ще се видим по-късно“.

— О, къде отива той? — възкликва Том и потропва с крак.

— Да се надяваме, че отива да скочи от някоя скала — мърморя немилостиво под нос. Изпивам си виното на една глътка. След като видях Мат, бих могла да изпия още едно.

— Мат е тук — обявява Кейт и се мята на стола. — И има насинено око. Браво на Джеси!

— За мен беше удоволствие, момичета, но имам нужда от малко забавление тази вечер, а не мисля, че ще го получа тук. — Том хвърля отвратен поглед по посока на всички мъже, очевидно хетеросексуални. — Отивам в „Руут Сиксти“. Искате ли да дойдете? — пита с надежда.

— Не! — крещим едновременно двете с Кейт. Това ни размива и кара Том да изхвърчи от бара в търсене на забавления.

— Змията говори ли с теб? — пита Кейт, когато спира да се кикоти.

— Опитва се. — Готова съм да отида за питиета, когато Том се връща и се изсипва на масата, без да спира да пуфти. Двете с Кейт го гледаме намръщено.

Той овладява дишането си и казва:

— Няма да *повярвате* кого видях току-що.

— Кого? — пита Кейт, преди дори да имам шанс да отворя устата си.

— Сали — отвърща. Лицето му се разпъва в широка усмивка, той поглежда през рамо, а после и към нас развълнувано. — Сали... носи къса пола и къса блузка: много впита по нея къса пола и много къса блузка. Тя има среща.

— О? — казвам леко изненадана, но не заради дрехите. Изненадана съм, защото тя беше в самоубийствено настроение в четвъртък.

— Какво? Самотната Сали? Скучното момиче Сали от офиса? — пита Кейт.

— Да — потвърждавам. — Том, остави момичето на мира! — Обръщам поглед към чашата си и си спомням, че исках още едно.

— Може да я снимам. — Том танцува към изхода и вади телефона от джоба си.

— Ще взема нещо за пиене. — Изхлузвам се от стола и взимам чантата си. — Същото ли?

— Има ли нужда да питаш? — завърта тя очи и разлюлява празната си чаша към мен.

Пробивам си път към бара и чакам да ми дойде редът, като привличам вниманието на някакъв мускулест мъж с вързана на опашка

мазна коса, но пренебрегвам похотливия му поглед и поръчвам питиетата.

— Здравей, може ли да те почерпя?

Оглеждам се и се усмихвам сладко.

— Не, благодаря.

— Хайде, само едно — настоява той и се приближава.

— Не, наистина. Вече поръчах, но благодаря.

Барманът поставя една чаша вино на бара.

— Трябва да отида до избата. Виното свърши — казва и ме оставя на бара с опашатия, който се лигави над мен. Извъртам очи. Не че барманът може да забележи.

— Тогава вероятно бих могъл да те поканя някъде? — Той вече е прекалено близо.

— Имам си приятел — казвам през рамо. Не може да е пропуснал огромния диамант на пръста ми. Отпивам от виното.

— И?

Извързвам се към него.

— И съм обвързана с него — размахвам пръстена и той кима, но не с разбиране. Мисля, че току-що направих нещата още по-интересни за него.

— Той не е тук, нали?

— Не, за твой късмет. Не е — отговарям любезно, отново се обръщам към бара и съм безкрайно облекчена, когато виждам, че барманът се приближава.

Той поставя виното на Кейт на плота и аз му подавам банкнота, като се моля да побърза. Кожата ми настръхва под похотливия поглед на прекалено напompания мъж до мен, така че отпивам още една дълга глътка от моето вино и се опитвам да го пренебрегна. Вбесявам се напълно, когато барманът дава сигнал, че не може да ми върне. Той отива в края на бара и започва да рови в някакви кутии.

Опашатото влечуго се приближава.

— Ако беше моя, нямаше да те изпускам от поглед.

О, мили Боже!

— Слушай, опитах се да съм учтива. Разкарай се!

— Мисля, че можем да прекараме добре заедно. — Той прокарва пръст по ръката ми.

Подскачам, внезапно съм вбесена на себе си заради това, че показвам тревожност, но в този момент виждам, че барманът се връща. Слава Богу! Той ми подава рестото и аз сграбчвам бързо питието на Кейт, доволна да избягам от тази крастава жаба. Обръщам се по-рязко и посипвам монетите навсякъде.

„Мамка му!“

Оставям обратно чашите на бара, събирам монетите, които мога да достигна, и оставям другите. Не съм толкова отчаяна. Взимам питиетата и тръгвам, но закачвам токчето си и залитам леко.

— Мамка му — проклинам. Сега той ще си реши, че съм ядосана и че съм лесна плячка.

Той отново е пред мен, когато се извъртам.

— Прекалила си с питиетата ли, скъпа?

— Разкарай се! — казвам. Опитвам се да бъда търпелива.

— О, раздразнителна — смее се той, докато аз си прокарявам път покрай него и си мисля колко благодарен би трябвало да е, че Джеси не е тук. Досега да го е съборил по гръб.

Стигам до Кейт и поставям питиетата на масата малко небрежно, като разливам голяма част от тях. Поклащам глава леко и се покатервам на стола, като отново се олюлявам. Кейт се мръщи към мен.

— Обувките — мърморя.

— Добре ли си? — Кейт се накланя напред и изглежда загрижена.

— Да, добре съм — уверявам я. Не съм пияна. Това е само третата ми чаша вино.

— Какъв беше този идиот? — кимва тя в посоката на самопровъзгласилия се жребец, докато отпива от виното си.

— Точно това беше: идиот — казвам кратко. — Както и да е. Ще трябва да ми обясниш някои неща.

— Така ли?

— Да, така. И да не си посмяла да ме отрежеш. Какво става?

Тя глътва още малко вино, като отказва да срещне погледа ми.

— За какво говориш?

Чувствам как ставам малко нетърпелива с приятелката си. Тя никога не би ми позволила да избегна нейните въпроси и аз няма да го направя. Ние споделяме всичко.

— Говоря за теб, Сам и Имението.

— Забавление.

— Не! Да не си посмяла!

— Просто се забавлявам, Ава. Какво? Ти да не си от секс полицията?

— Значи няма чувства?

— Не.

— Знаеш ли, ако аз бях на твое място, сега щях да въртя кичур коса. — Отпивам дълга глътка от виното. — Добре, опитай се да ми помогнеш. След като ти отказваш да ми се довериш, аз ще споделя някои неща с теб, защото ценя мнението ти — казвам и се усмихвам сладко.

Тя пренебрегва обвинението ми, а веждите ѝ се изстрелват нагоре.

— Това звучи сериозно.

— И е. Знаеш за строителя на „Луссо“, онзи, който ме покани на вечеря?

Кейт кимва:

— Да, датчанинът. Красив по един скандинавски начин.

— Микаел. Джеси е спал с жена му. А той се развежда в момента.

— Не! — Кейт се накланя напред.

— Да. И сега е решил да си отмъсти на Джеси и изглежда смята, че аз съм най-добрият начин да го направи. Трябва да се срещна с него и знам, че това няма връзка с работата.

— Мамка му!

— Да. Жена му също се навърта наоколо.

— Какво ще правиш?

Поклащам глава и отпивам още една глътка от виното.

— Не знам, просто не знам какво да правя с тази жена, както и с онази, която се появи на годишнината на Имението.

— Коя е тя? — пита и очите ѝ се разширяват с всяка изминала секунда. Не съм изненадана. Това е доста информация.

— Казва се Корал. Помниш ли гадния мъж от Имението в деня, в който влязохме в общата стая?

— О, да. Джеси го размаза. Беше ужасяващо, Ава!

— Това е мъжът ѝ. Тя помолила Джеси да направят тройка. Влюбила се в него, изоставила мъжа си и сега няма нищо. Иска Джеси. Появи се в „Луссо“ и му звъня по телефона. Не казах на Джеси нито за идването ѝ, нито за разговора. Аз ѝ вдигнах. И тя ме предупреди.

— Шибаният Господ! — Кейт се намества назад в стола и аз отново отпивам от виното.

Произнесена на глас, историята звучи нелепо, лудо, нереално.

Виждам как лицето на Кейт светва, когато тя проследява някой, който се приближава зад мен. Няма нужда да се обръщам, за да знам кой е.

— Дами!

Поглеждам нагоре и виждам Сам, ухилен от ухо до ухо. Какво прави тук? Това трябваше да е женска вечер, а Кейт все още не ми е казала какво мисли за моето объркано текущо състояние.

Сам напъхва езика си в ухото на Кейт и аз се нацупвам. Старата Кейт никога не би позволила на мъж да съсипе вечерта ѝ с приятелки. Надигам виното си, изпивам останалото и гледам през ръба на чашата как Кейт доброволно приема ласките на Сам. Ако утре се опита да ми каже, че това е само забавление, ще възразя, и то сериозно.

— Отивам до тоалетна — уведомявам ги.

— Добре — казва мързеливо Кейт.

Ставам, обръщам се към изхода и понечвам да разтрия слепоочията си, опитвайки да успокоя туптящата си глава. Проправям си път през шумната тълпа, а звуците около мен стихват до приглушен тътен. Главата ми започва да се върти леко. Минавам покрай някаква група от хора и съм на път да припадна, когато съзирам Джеси на няколко метра пред мен на входа на бара.

„Мамка му!“

Замръзвам на място. Знаем, че той не би ме оставил дори за няколко часа да се насладя на няколко заслужени чаши вино. Зрението ми може да е замъглено, но е невъзможно да сбъркам чистата ярост, която се разлива по красивото му лице. Не знам защо. Не съм пияна. Изпих само две чаши вино, и то с наслада. Той има проблем с алкохола, не аз.

При тази мисъл отново се олюлявам леко.

Стоим втренчени един в друг няколко мига и тогава той тръгва към мен. Хващам се за някаква маса, защото усещам, че краката ми

поддават. Виждам как изражението на лицето му се сменя от ярост до ужас, а това е последното нещо, което виждам, преди да ми причернее и да изпадна в безтегловност.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Джеси, успокой се! Тя пи три чаши вино. Не беше пияна.

Очите ми са заслепени от флуоресцентно осветление и искрящобели стени. Чувствам се, като че съм била ударена по главата с желязна пръчка. Къде съм, по дяволите? Затварям отново очи и протягам ръка да махна косата, която гъделичка бузата ми, но лекият допир до главата ми сякаш пробужда мозъка ми.

— Ава? — чувам. Гласът му е тих, а ръката му стиска моята. — Ава, бебче, отвори очи!

Опитвам се, но е толкова болезнено. Мамка му! Какво ми става? Дали това е най-лошият ми махмурлук? Не си спомням да съм пила много.

— Някой ще ми каже ли какво става, *мамка му!* — реве той.

Отварям очи отново и оглеждам непознатото обкръжение. Единственото познато нещо е този гневен глас и той ми носи успокоение, но, Боже, буквално опустошава чувствителния ми мозък. Протягам ръка към главата си.

— Ава, бебче?

Присвивам очи в опит да се съсредоточа и срещам чифт зелени, изпълнени с тъга очи. Топлата му длан, която гали главата ми, ме кара да простена. Болезнено е.

— Здравсти! — проскърцвам. Гърлото ми е възпалено и сухо.

— О, благодаря на шибания Бог! — Той покрива лицето ми с целувки, но аз го избутвам. Не мога да дишам.

— Ава, пиленце. Добре ли си?

Проследявам другия познат глас и откривам Сам, който се е надвесил над мен. Изглежда много по-сериозен, отколкото съм го виждала някога. Какво става?

— Изглежда ли ти добре? — вика Джеси в лицето на Сам. — За Бога!

— Успокой се!

Познавам и този глас. Обхождам с поглед стаята и намирам Кейт да седи в стол срещу мен.

— Къде съм? — питам с пресъхнало гърло. Имам нужда от вода.

— В болница си, бебче. — Той гали лицето ми и отново целува челото ми.

Какво правя в болница? Опитвам се да стана, но Джеси ме задържа на мястото ми. Плясвам упоритите му ръце и се изправям до седнало положение, като сграбчвам главата си, когато пълната сила на гравитацията стига до мозъка ми. По дяволите, това наистина е най-лошият ми махмурлук. Простенвам и скръствам крака пред себе си, като подпирам лактите на коленете си и хващам главата си. Нещо придърпва ръката ми и аз виждам, че са ми поставени системи.

— Някой да доведе шибания доктор тук! — крещи Джеси и ме кара да потръпна.

Кейт не помръдва, но Сам излиза от стаята.

— Ава, какво се случи? — пита Кейт и гласът ѝ е изпълнен с тревога, което е изключително рядко за нея.

— Не знам — отговарям, отпускаяки се отново назад в леглото. Чувствам се отново невероятно сънена.

— Аз знам — възкликва Джеси и ме гледа обвинително.

Използвам всичката си изчерпана енергия, за да му хвърля мръсен поглед.

— Не бях пияна.

— Често ли припадаш, когато си трезвена? — крещи той.

Викът му ме кара да потрепна и буквално пронизва ушите ми. Поне има приличието да изглежда, че съжалява, когато отново отварям очи.

— Недей да ѝ крещиш! — защитава ме Кейт и аз съм благодарна. Той ѝ хвърля поглед, напъхва ръце в джобовете на дънките и започва да обикаля стаята. — Тя пи само няколко чаши вино. Трябва да изпие поне две бутилки, преди да припадне. — Кейт сяда до мен и разтвива ръката ми. — Яде ли нещо?

Опитвам се да си спомня.

— Да — отговарям. Джеси ме храни целия ден между пренасянето на дрехите по стълбите и чукането.

Джеси спира да крачи, а зъбите му се впиват в долната устна.

— Бременна ли си? — пита, гледа ме внимателно и продължава да дъвче устната си.

— Не! — изръсвам изненадана от неговото нахалство, но след това замръзвам.

„О, мили Боже!“

Хапчетата ми. Не си взех хапчетата. Имам чувството, че отново ще припадна. И ми е ужасно горещо. Каква глупава жена съм аз! Правихме секс като зайци без никаква защита. Как допуснах това да ми се изплъзне? Поглеждам към Джеси и вадя най-невъзмутимата си физиономия.

Той присвива очи.

— Сигурна ли си?

— Да! — Потръпвам от собствения си писклив глас и стискам ръка в опит да потисна естествения си подтик да посегна към косата си. Джеси ще приеме тона ми като защитен. А той не е: това е тон на напълно ужасен човек.

— Просто питам. — Той продължава да крачи.

— Какво си спомняш? — пита Кейт, като продължава да гали ръката ми.

Замислям се за вечерта, но не мога да си спомня нищо в този момент. Всичко, за което мога да мисля, е колко хапчета съм пропуснала и какви са шансовете да съм бременна. Опитвам се да потисна тревогата и да си спомня нещо от вечерта, каквото и да е. Помня Мат, но няма да го споменавам. И тогава си спомням напомпания, вързан на опашка тип, но няма да споменавам и него. Свивам рамене. Не мога да кажа почти нищо, което не би пратило Джеси в невротична орбита.

Всички глави в стаята се извърщат към вратата, когато докторът влиза, последван от Сам.

— Казаха ми, че си будна — кимва ми той. — Аз съм доктор Манви. Как се чувстваш, Ава?

— Добре — въздишам уморено. — Главата ми думти, но иначе съм добре.

Чувам как Джеси ръмжи до мен, когато сяда и взима ръката ми в своята.

— Ава, четири часът сутринта е. — Той затваря очи и се опитва да се успокои. Не че му се удава. — Ти беше в безсъзнание почти

седем часа, така че не смей да ми казваш, че си добре!

Седем часа?!

— Ние ще идем да вземем нещо за ядене. — Кейт поглежда към Сам и той ѝ кимва в съгласие. Ясно е, че не искат да са наблизко, когато Джеси е в това състояние.

Доктор Манви светва и в двете ми очи, а след това поставя подобния на молив инструмент обратно в горния джоб на престилката си.

— Ава, какво си спомняш за изминалата нощ?

— Не много. — Чувствам как ръката на Джеси се свива по-силно около моята. Гневът му все още е очевиден. Чувствам се ужасена. Нямам нужда от това.

Доктор Манви поглежда към Джеси.

— А вие сте?

— Съпруг — заявява той рязко, без да откъсва поглед от мен. Очите му се разширяват, но той остава невъзмутим. Забрави да добави „бъдещ“.

— О? — преглежда лекарят документите ми. — Тук пише: госпожица О'Ший.

— Ще се женим другия месец. — Очите му пробиват дупки в моите и ме предизвикват да оспоря това твърдение. Нямам енергията. Отпускам предпазливо главата си назад.

— О, добре — изглежда доволен от обяснението на Джеси доктор Манви. На мен не ми пука. — Направихме някои изследвания. — Той придърпва стол, който изскърцва по гумения под и ме кара да потръпна. — Кога за последно имахте цикъл? — пита лекарят. Поглежда ме съчувствено и аз искам да изпълзя през стаята и да се напъхам директно в кофата за боклука.

— Преди около седмица — отговарям тихо. Няма нужда да поглеждам към Джеси, за да разбере, че той потрепва.

— Добре, ние задължително правим тест за бременност, за да установим дали това не е причина за припадъка. — Той млъква и аз се подготвям за урагана Джеси, който буквално ще помете стаята. — Не сте бременна.

Главата ми подскача.

— Не съм ли?

— Бих казал, че не сте, но е изминала само седмица от последния ви цикъл и може би е прекалено рано да се каже. — Той се усмихва мило, но това не ме успокоява. — Използвате ли противозачатъчни хапчета, Ава?

— Да.

— Тогава мисля, че със сигурност може да кажем, че не сте бременна. — Той ми се усмихва успокоително и се накланя напред. — Ава, важно е да се опитате да си спомните всичко от снощи. С кого говорихте, кого срещнахте.

Враждебността на Джеси тече по сплетените ни ръце и ме залива.

— Какво? — отсича той. — Какво се опитвате да кажете?

Не се опитвам да го упрекна за грубостта му и доктор Манви продължава, без да му обръща внимание.

— Направихме и някои други изследвания. Симптомите го наложиха.

— Симптоми? Какви симптоми? — питам напълно объркана.

Докторът вдишва и се размърдва в стола.

— Открихме наличие на „Рохипнол“ в кръвта ви.

— *Какво?* — виква Джеси.

Ококорвам се, а сърцето започва да препуска в гърдите ми. По дяволите!

Джеси се изправя рязко и пуска ръката ми. Поглеждам го нервно и виждам, че трепери и се поти, а от него се излъчва гняв.

— Това е препаратът, който използват, за да упойват беззащитни жени и да ги изнасилват — крещи той на бедния лекар.

— Да — потвърждава страховете ми и тези на Джеси доктор Манви.

Завихрям се в паника при обяснението на причините за припадъка ми. Това е невероятно лошо.

Джеси се извъръща и повдига глава към тавана.

— Исусе Христе! — вика той. Виждам как ризата му се повдига и се спуска, когато той се хваща за близката метална част.

— Ава, бих ти препоръчал да уведомиш полицията. Трябва да им кажеш всичко, което си спомняш. — Доктор Манви се обръща към Джеси: — Сър, може ли да потвърдите дали тя е била сама в някакъв момент?

Умът ми препуска по събитията от вечерта, но не успявам да ги подреда. Не мисля, че съм била сама. Гледам как пръстите на Джеси се насочват към слепоочията му и правят кръгови движения. Той ще избухне. Ще помете болницата като вихър. Внезапно започва да изглежда много по-привлекателно да му кажа, че е възможно да съм бременна.

— Тя не е била сама — отговаря Джеси по-спокойно, отколкото очаквах. — Гледах я как пада, бях при нея след секунда. — Той се извърща към мен и аз се вирам в измъчените му очи. Чувствам се лишена от емоции. Мисля, че може би съм в шок.

— Сигурен ли сте?

— Да — едва се сдържа Джеси да не се развика.

— Ава, бих искал да направим проверка — настоява лекарят — предимно за синини и одрасквания. Просто за всеки случай.

— Проверих всеки квадратен сантиметър. Няма следи по нея. — Джеси прекосява стаята и отваря вратата. — Кейт?

Чувам бърза и тиха размяна на резки думи пред вратата, без съмнение Джеси изисква отговори. Лекарят хвърля объркани погледи от мен към Джеси, докато аз продължавам да търся нещо в главата си.

Джеси отново е до мен.

— Скъпа, Кейт казва, че е излязла да пуши, но Том е бил с теб. Помниш ли това?

— Да — отговарям бързо. Определено го помня. — Но Том отиде до тоалетна, докато Кейт беше навън — добавям.

— Добре, помниш ли какво стана във времето, в което беше сама? — притиска ме той.

— Да. — Няма да му кажа защо си спомням. По дяволите, споменаването на Мат би било груба грешка. — Защо?

— Защото не искам никой да те бърника, освен ако не е наложително. Така че, моля те, помисли добре! — настоява и стиска ръката ми. — Преди да пристигна, беше ли добре? Спомняш ли си всичко?

— Да, помня.

— Това е добре — намесва се д-р Манви. — Но, Ава, ще бъда доволен, ако ни разрешиш да те прегледаме.

— Не! Знам, че нищо не се е случило. Нямам натъртвания, нито рани.

— Ако си сто процента сигурна, Ава, не мога да те насиля.

— Нищо не се е случило. Спомням си всичко до пристигането на Джеси — твърдя и поглеждам към него. — Спомням си всичко — гласът ми трепери. Аз треперя.

Той плъзва длан по бузата ми.

— Знам. Вярвам ти.

— Добре. Всичките ти показатели са добри — казва д-р Манви. — Ще имаш главоболие още известно време, но иначе ще се възстановиш напълно. След като попълня документите за изписване и свалим системата, може да си отиваш.

— Колко време ще отнеме това? — Джеси отново се връща към предишното си гневно състояние.

— Сър, в събота вечер в централната част на Лондон винаги е много натоварено.

— Прибирам я у дома веднага — казва Джеси с абсолютна увереност. Поглеждам го и на мига разбирам, че не си заслужава да се спори с него. Не и ако искаш да живееш.

Лежа отпусната в пълен унес, докато махат системата ми и лекарят говори с Джеси. Не чувам нищо. Всичко е някак размътено в далечината. Как е възможно да се случи? Нито веднъж не съм оставила питието си безконтролно. Не съм приемала питиета. Бях разумна и внимателна. Исусе, а ако бях отишла в тоалетната няколко секунди по-рано и се бях разминала с Джеси? Можеше да припадна и да не разбере какво става около мен. Можеше да бъда изнасилена. Заливат ме неочаквани сълзи и започвам да треперя неконтролируемо и да ридаю в ръцете си.

— Ава, моля те, не плачи! — чувствам как топлината му ме обгръща, а той ме държи здраво, докато тялото ми се тресе под него. — Скъпа, наистина ще полудея, ако плачеш.

Плача неудържимо, докато той ме успокоява и шепне собствените си клетви и молитви над главата ми.

— Толкова съжалявам — повдигам се между хлиповете. Не знам защо съжалявам, може би за това, че му се противопоставих да изляза. Наистина не знам, но чувствам такова разкаяние.

— Ава, моля ти се, млъкни! — възкликва той, държи ме здраво и гали косата ми. Чувам бясното препускане на сърцето му под ухото си.

Когато най-сетне успявам да възстановя самообладанието си, обърсвам сълзите и подсмърквам. Сигурно изглеждам ужасно.

— Добре съм — казвам, поемам няколко успокояващи глътки въздух и го избутвам настрани. — Искам да се прибера у дома.

Опитвам се да сляза от леглото, но съм спряна от висока, стройна зеленоока стена. Той ме вдига и ме понася към вратата. По пътя срещаме Кейт.

— Вземи й нещата — разпорежда се той, докато минаваме покрай нея.

— Какво става? — Сам скача от стола пред вратата.

— Била е дрогирана. — Джеси не спира да му обяснява повече.

— Мамка му! — ужасът в гласа на Сам е непогрешим.

Чувам токетата на Кейт, която се опитва да не изостава.

— Дрогирана ли?

— Да — крещи той, докато върви надолу по коридора с мен на ръце. — Прибирам я у дома.

Джеси ме поставя в колата и закопчава колана. Сепвам се, когато вратата се затваря и чувам приглушени гласове отвън. Прозорецът е леко отворен и когато поглеждам навън, виждам Кейт, която ми прави знак да ѝ се обадя. Кимвам, че съм разбрала, и отпускам глава към прозореца, докато Джеси се намества и пуска обувките и чантата ми в краката ми. Затварям очи отново и задрямвам.

Джеси ме поставя в огромното си легло, неясно долавям, че съблича роклята ми и че мърмори неодобрително, но го пренебрегвам, преобръщам се и издишвам доволно, когато усещам най-любимата си миризма в света — свежа вода и мента. Знам, че съм там, където ми е мястото.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Оооооо, Божеееееее! — протягам се аз и това е най-приятното протягане, което съм имала някога. Привдигам се, изпъвам врат и оглеждам стаята, в която в момента няма никого друго, така че внимателно се примъквам към края на леглото и спускам босите си крака върху мекия кремав килим, събирам сили да се преборя със замайването и ставам. Не се случва нищо. Чувствам се изненадващо спокойна. Тръгвам с лека стъпка към площадката, за да видя Джеси, който седи в един от огромните фотьойли долу и тихо говори по мобилния телефон. Той е изкъпан и обръснат и носи някакви бледосини дънки, а от кръста нагоре е гол.

Навеждам се тихо от върха на стълбите и го гледам през извитото стъкло, което води надолу към голямото открито пространство. Той изглежда свеж, но загрижен.

— Не знам — казва тихо и чопли материята на фотьойла. — Кълна се в Бог, ще им извадя шибаните очи. — Той мести ръка от подлакътника и потрива лицето си. — На ръба съм, Джон. Наистина имам нужда. Мамка му, каква каша!

О, Боже, аз ли съм виновна, че иска отново да пие?

Все едно е чул тихия ми въпрос, той извърща глава и среща погледа ми. Размърдвам се неудобно на върха на стълбите, докато той ме изучава.

— Виж какво можеш да откриеш, Джон! Няма да идвам няколко дни. Да, благодаря ти, човече. — Плъзга телефона в дланта си, но ръката му остава близо до ухото, а лакътят все още е на подлакътника. Чувствам се като абсолютна натрапница.

Той седи във фотьойла, а аз стоя на върха на стълбите дълго време, просто се гледаме един друго през стъклото. Нямам идея какво да му кажа. Исках да докажа, че неговата свръхпредпазливост по отношение на мен е неразумна, но само направих нещата още по-лоши. Той никога повече няма да ме изпусне от поглед.

Докато обмислям следващия си ход, той се надига и тръгва към основата на стълбището. Следя бавното му изкачване нагоре, докато той застава на няколко стъпала под мен, гледайки ме отдолу. Изражението му преминава от гняв към тъга и обратно, а бръчката му изглежда така, все едно е стояла на челото му дълго, дълго време.

— Ако смяташ да ми крещиш, по-добре да си тръгна още сега — изричам въпреки пресъхналото си гърло. Не ми трябва господин Невротичен точно сега. Просто искам да забравя за случилото се. Смятам се за късметлийка, че не стана по-лошо. А би могло да стане много по-лошо.

— Крещях достатъчно — отговаря той и долавям дрезгавина и в неговия глас. — Как се чувстваш?

— Добре — отвръщам. Откъсвам очи от неговите и поглеждам към голите си крака. Като се изключи черното дантелено бельо, съм напълно гола и се чувствам дребна, както се е извисил над мен.

— Почти? — пита той.

— Не, добре съм — звуча раздражено.

Той се отпуска на колене, така че сега сме на почти еднакво ниво, и поставя ръцете си на най-горното стъпало от двете страни на тялото ми. Вдигам поглед от краката си към него.

— Аз съм полудял до безумие, Ава — изрича. Гласът му е спокоен.

— Не бях пияна — заявявам рязко. По дяволите, не бях дори близо до напиване.

— Казах ти да не пиеш изобщо. Знаех си, че не трябваше да те пускам да излизаш.

— Любопитна съм защо смяташ, че можеш да определяш какво да правя — предизвиквам го. — Аз съм зряла жена. Да не очакваш да живея живот, в който всяка моя стъпка ще бъде контролирана? — говоря. Гласът ми е тих, но твърд въпреки сухотата. Той трябва да разбере моята позиция.

Устните му се опъват в права линия и виждам как мислите му започват да препускат.

— Ти си моя. Моя работа е да те пазя.

Обръщам очи и въздъхвам.

— Каза, че ти остава малко. Малко до какво? — повдигам лице нагоре.

Той търси очите ми. Сигурно знае, че съм чула. Поглежда право в мен и след това изрича:

— До нищо.

— До нищо? — питам с недоверие. — Искаш да пиеш, нали? Това ти е необходимо, за да се справиш с шибаната каша.

Той ме зяпва.

— Би. Ли. Внимавала. С. Шибания. Език? Ние сме в шибаната каша, защото ти реши да ми се противопоставиш напълно. — Той приближава лице до моето. — Нямах да се стигне до това, ако ме беше послушала.

Безчувствените му думи и тонът, с който ги казва, жият болезнено.

— Извинявай! — изстрелвам. — Извинявай, че не те послушах! — Ставам и го оставям коленичил на стълбите. — Съжалявам, че имаш нужда да се удавиш във водка заради мен. Очевидно съм вредна за здравето ти. Ще те спася от това нещастие — врътвам се и се отправям наперено към спалнята, а физически треперя от гняв.

— Луд до безумие, Ава.

Обръщам се и го намирам да крачи към мен с гръмотевично изражение. Отстъпвам леко и се проклинам, че не съм защитила позицията си. Защо не може да разбере, че собствените му неразумни очаквания го тласкат към пълна лудост, не аз.

Той спира пред мен, гърдите му се надигат и свежият му дъх на мента ме обвива.

— Целуни ме!

— Не! — Проклетият мъж е заблуден!

Очите му потъмняват и се присвиват.

— Три.

Сигурно се шегува.

— Луд ли си?

— Шибано безумно луд, Ава. Две.

Той е абсолютно сериозен. О, Боже мой!

— Едно — шепти.

Знам, че не трябва да се опитвам да избягам този път.

— Нула.

Той ме сграбчва, сякаш съм се опитвала да бягам, и ме приковава на леглото за секунди, като с едната си ръка опъва моите над главата

ми. Обутите му в дънки крака са върху бедрата ми и ограничават движенията ми, не че се боря с него. Той диша тежко, прокаква пръст по корема ми и след това през средата на тялото ми към устата ми. Задържа се на горната ми устна и тръгва обратно надолу по тялото ми.

— Моля те, недей да пиеш! — Никога не бих си простила, ако отново подложи тялото си на това саморазрушение заради мен.

— Нямам намерение да пия, Ава — отвърща. Гласът му е равен и неубедителен. Това ме кара да се чувствам неудобно. Той се надига на колене и ме издърпва така, че да седна в скута му. Маха косата от лицето ми и обхваща страните ми с ръце.

— Снощи в болницата, когато не идваше в съзнание, усещах как сърцето ми забавя хода си с всяка минута. Никога няма да разбереш колко много те обичам. Ако Господ те беше отнел от мен, нямаше да мога да го преживея, Ава. Иде ми да си отрежа главата, задето ти позволих да ми се противопоставиш.

Опулвам се при това признание. Лицето му е напълно сериозно и това е много тревожно. Той казва, че би се самоубил, така ли? Това е откачен разговор, но аз не мисля, че ще спечеля нещо, ако го спомена.

— Добре съм — казвам в напразен опит да го разведря.

— Какво щеше да стане, ако не беше? Какво щеше да стане, ако не бях дошъл навреме? — казва и стиска очи. — Дойдох в бара само да проверя дали си добре и смятах да си тръгна. Можеш ли да си представиш как се почувствах, когато те видях да припадаш? — Очите му се отварят безжизнени. Вече знам със сигурност, че мога да се вържа за леглото завинаги, но това няма да е здравословно нито за него, нито за мен.

— Това беше откачена случайност, някой играе глупави игрички. Бях на неподходящото място в неточния момент. Това е всичко. — Свалям ръцете му от лицето си и ги поставям между телата ни. — Ще изпаднеш в кома от всичкия този стрес и тогава какво ще правя аз? — питам тихо.

Той поклаща глава и започва да си дъвче устната.

— Изглеждаше облекчена, когато лекарят каза, че не си бременна.

Опитвам се да не поглеждам към него. Внезапно се чувствам унижена.

— Пропуснах едно хапче. — Чувствам как ръката му обвива моята, поглеждам нагоре предпазливо и срещам обвинителния му поглед и повдигнатата вежда. — Пропуснах няколко. Отново ги загубих.

— И не си купила нови?

— Забравих — вдигам рамене.

— Добре. — Той ме изучава за известно време. — Кога за последно пи хапче?

— Преди няколко дни — отговарям тихо. Изричам лъжата през зъби и се боря с ръката, която инстинктивно посяга към косата ми. Не мога да повярвам, че е минала цяла седмица и не съм се сетила да подновя рецептата.

— Значи ще ги вземеш отново?

— Утре. — През лицето му минава особено изражение. Съжаление? — Джеси — спирам, без да знам как да кажа това, което имам наум.

— Какво? — пита. Изглежда предпазлив и малко виновен. Знае какво мисля, знам, че знае, и съм невероятно подозрителна. Той не може нарочно да се е опитвал да ми направи дете? Би ли го сторил? Не съм сигурна, но ако той е скрил хапчетата ми, значи знае много добре, че не съм ги взимала от седмица. Или е решил, че вече съм си купила нови?

— Нищо — поклащам глава. Знам, че няма да си признае, така че се правя на глупачка, но ще претърся всеки квадратен сантиметър от този апартамент при първа възможност.

— Брат ти звъня — казва той в очевиден опит да ме разсее от отнесените ми мисли.

Изправям се. Разсейването успява.

— Дан?

— Да.

— Говори ли с него?

Той ме поглежда колебливо.

— Е, не можех да го оставя да звъни непрестанно, щеше да се разтревожи. И защо си заключила телефона си?

Усмиввам се на себе си. Чудя се колко ли комбинации е опитал в опит да го отключи.

— Това не ти е попречило да вдигнеш, нали? Какво каза на брат ми? — питам. Гласът ми е малко паникьосан, което не е изненадващо, като се има предвид, че съм паникьосана. Дан веднага ще се обади на мама, а в добавка към всичко останало сега не ми се иска да обяснявам.

— Не му обясних какво се е случило. Не исках семейството ти да мисли, че не мога да се грижа за теб. Той каза, че е трябвало да се видите. — Гледа ме така, като че съм извършила голям грях, задето не съм му казала за плановете си, въпреки че дори нямам планове все още.

— Казал си му, че живея при теб, нали? — Устните ми се свиват.

— Да — отвръща. Не изглежда да съжалява.

Бих могла да го убия.

— Джеси, какво си направил? — Облягам глава на рамото му в безнадеждност.

— Хей, погледни ме! — отново звучи гневно. Повдигам глава и го поглеждам с цялото нещастие, което изпитвам. Бръчката му се включва в спора. — Не мислиш ли, че щеше да се притесни? Приеми го, Ава!

Той ме придърпва върху гърдите си и аз усещам как сърцето му блъска диво.

— Ще отида да потичам. Ти се изкъпи. Ще взема нещо за ядене, докато съм навън.

— Не може ли да останеш? — питам, притискайки се към гърдите му. Не искам да излиза.

— Не. — Повдига ме и ме насочва към банята. — Под душа! — Пуска водата и ме оставя в банята, обидена и разтревожена. Никога няма да иска да ме пусне.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно влизам в кухнята и намирам Джеси, облечен все още в екипа за тичане, наврял пръст в буркана с фъстъчено масло. Изкривявам лице в отвращение в момента, в който той ме поглежда и ми отправя лека усмивка, която не докосва очите му.

— Капучино с допълнително кафе и без шоколад — повдига чаша от „Старбъкс“ и аз я взимам с благодарност. — Взех от всичко. — Вдига рамене той. — Нямаха съомга.

— Благодаря — отвръщам, усмихвам се и заемам мястото до него.

— Надявам се, че си сложила дантела под този размъкнат боклук — кима към тялото ми и пъха пръст в устата си.

Поглеждам надолу към съдраните си дънки и към изрязаната тениска с Джими Хендрикс и се усмихвам.

— Сложила съм — казвам. Повдигам тениската, за да му покажа бежовата дантела, а той кима одобрително. — Мислех, че си вечерял? — Пресягам се към най-близкия хартиен плик, намирам в него кроасан и бързо започвам да го ям.

— Технически, тъй като ти спа цял ден, в момента е време за закуска — отвръща и се усмихва леко. — Какво искаш да правим тази вечер?

— Аз ли трябва да реша? — подсмивам се с пълна уста.

Той накланя глава на една страна.

— Казах ти, че от време на време трябва да ти позволявам да правиш нещата по твоя начин. — Той се протяга и сваля парченце кроасан от ъгълчето на устните ми. — Падам си по даването и получаването.

Прихвам да се смея и се опитвам да не изкашлям наполовина сдъвкания кроасан, като поставям ръка пред устата си. Падал си по даването и получаването? Този мъж е повече от луд.

— Нещо смешно ли казах?

Поглеждам към сериозното му лице.

— Не, нищо, задавих се. — Кашлям още известно време и той, Бог да го благослови, започва да ме потупва по гърба.

Възвръщам си контрола в момента, в който интеркомът започва да звъни и Джеси ме оставя, за да отговори.

— Клайв? Да, прати го горе. — Той оставя телефона. — Джей — мърмори, без да ме погледне.

— Джей ли? Кой е Джей?

— Охранителят. Взел е записите от камерите в бара. — Джеси оставя буркана с фъстъченото масло обратно в хладилника и излиза от кухнята.

„О, по дяволите!“

Записите от камерите, които ще покажат, че говоря с Мат?

Мисля, че ще повърна.

Чувам приглушени поздрави и няколко мига по-късно Джеси влиза обратно в кухнята с Джей. Охранителят ми се ухилва леко по начин, който намеква, че вече е гледал записите и знае какво ще се случи.

Да, определено ще повърна. Слизам от стола и тръгвам да излизам от кухнята.

— Къде отиваш? — пита Джеси.

Не поглеждам назад. На лицето ми може да е изписана паника.

— В тоалетната — казвам и оставям Джеси и Джей в кухнята. В момента, в който съм извън полезрението им, се затичвам нагоре по стълбите и се затварям в банята, където съм в безопасност от урагана, който знам, че ще последва. Трябваше да съм наясно, че той няма да остави нещата така. Трябваше да знам, че намирането на виновника ще се превърне в мисията на живота му. О, Боже, това е много лошо. Сядам на тоалетната, ставам, започвам да обикалям банята и в този момент бравата на вратата се помръдва.

— Ава?

Ставам и поглеждам към вратата.

— Да? — звуча пискливо и нервно. Прекалено нервна съм.

— Какво става, скъпа? Добре ли си?

Може би трябва да кажа, че не съм, да излъжа, че съм зле, и да си остана в банята.

— Да, добре съм. Ще дойда след минутка. — Би било глупаво да кажа, че съм зле. Той би могъл да счупи вратата, за да се погрижи за

мен.

— Защо си заключила вратата?

— Не съм осъзнала, че съм я заключила. Пишкам в момента — присвивам се аз. Хубаво е, че между нас има дебела дървена врата, защото вече съм усукала около пръста си голям кичур коса.

— Добре, не се бави!

— Няма. — Чувам равните му стъпки, които го отвеждат извън спалнята.

Паникьосвам се. Наистина се паникьосвам и не знам защо. Не бях уредила да се виждам с Мат. Срецнахме се случайно, това е.

„Мамка му!“

Да върви по дяволите заради това, че е толкова настоятелен. Защо не се отказа, вместо да кара охранителя да носи записите от камерите? Би трябвало да сляза долу и да потуша огъня. Дръпвам силно вратата и изфучавам през тоалетната, спалнята и отивам на площадката. Той вече прекали. Спирам напред крачка, когато пред погледа ми се появява огромен плосък монитор. Той свети като киноекран и подчертава всичко, всичко изглежда огромно. Въпреки че не е. Картината е доста мътна, движенията са накъсани и кадрите подскочат. Джей започва да превърта напред и хора профучават през бара, светлини примигват тук и там, всичко изглежда много хаотично. Но тогава виждам себе си на масата с другите.

— По-бавно — казва Джеси и Джей пуска филма на нормална скорост. — Това е, остави го да върви.

Сядам на горното стъпало и гледам записа на вечерта ми в бара. Нищо интересно не се случва доста време. Виждам как Том се надвесва над масата и сграбчва ръката ми. Гледам как Виктория ни напуска и отива на среща, а после Кейт напуска масата и аз знам много добре какво следва. Моля се тихомълком телевизорът да се възпламени, но това не става. Том тръгва и Мат се приближава. Стягам се от глава до пети и виждам как раменете на Джеси се повдигат почти до ушите му. Мат е с гръб към камерата, но няма съмнение, че е той. Не бих могла да заблудя Джеси за това.

— Сложи го на пауза — разпорежда се Джеси и се приближава към телевизора, за да разгледа по-отблизо, а после започва да клати глава замислено. — Пусни го!

Джей пуска записа и Джеси се отдръпва няколко стъпки. Това е зле. Седя на най-горното стъпало и мисля за последния път, в който Джеси разбра, че съм се виждала с Мат. Не искам това да се повтаря. Защо не предвидих, че ще стане така? Виждам се как скачам от стола и се навеждам да събера с Том разпилените си принадлежности.

— Трябва ми друг ъгъл — казва Джеси.

— Има друга камера — отговаря бързо Джей.

— Покажи ми! Видя ли я да говори с него?

— Уорд, правя каквото мога, но ако ме извикат да се справя с някой пиан идиот или с няколко биещи се момичета, не мога да я наблюдавам.

Поклащам глава на себе си. Следващия път ще ми назначи и бодигард. Това е нелепо.

— Не ми трябва някой да ме наблюдава — простъргвам. Главите и на двамата се обръщат към мен. Джей внезапно започва да се чувства неудобно, а Джеси е твърд и разтревожен. За няколко мига между нас се настанява тишина. Неудобно е и аз несъзнателно се обгръщам с ръце, докато Джеси ме гледа критично.

— Оставяла ли си питието си без надзор в някакъв момент? — пита Джей.

Въпросът ме изненадва.

— Не.

— Кога започна да се чувстваш зле? — настоява Джеси и скръства ръце на гърдите си.

— Олюлях се леко на бара, но мислех, че е заради обувките.

— Говори ли с някого на бара?

Мамка му! Да излъжа ли? Виждам реакцията на Джеси към мъж, който се е приближавал към мен, и това не е приятна гледка. Мамка му, мамка му, мамка му! Поглеждам нервно към Джей. Той знае какво обмислям.

Джеси ме гледа с мрачни, внимателни очи, гърдите му се повдигат и спускат, ръцете му все още са скръстени.

— Отговори на въпроса, Ава! — казва той по-спокойно, отколкото знам, че се чувства.

— Имаше някакъв мъж на бара, който предложи да ме почерпи. Отказах — изплювам бързо с очевидно неудобство и гледам към краката си. Той и бездруго ще разбере, когато изгледа записа, така че

няма нужда от подробности. — Нямаше проблем. Взех си питиетата и се върнах при Кейт — опитвам се да успокоя Джеси, преди да е припаднал.

— Спри да повтаряш, че е нямало проблем! — крещи той.

Подскачам и неохотно поглеждам към него. Вената на врата му е изпъкнала, а челюстта е здраво стегната. И тогава нещо привлича вниманието ми на екрана и аз поглеждам край Джеси. Не трябваше да го правя. Трябваше да го пренебрегна и тогава може би кадърът щеше да отmine, преди Джеси да успее да го види. Кръвта ми се смразява. На бара седи висок, облечен в костюм мъж. Твърде късно е да симулирам неведение. Джеси се обръща към телевизора да види какво е привлякло вниманието ми, както и Джей.

Тишината се връща, докато и тримата гледаме как мъжът на екрана излиза от полезрението, когато аз се приближавам до бара. И тогава напомпаното опашато влечуго твърде се приближава, аз изпускам рестото и го събирам, а след това залитам и тръгвам към масата, а мъжът отново влиза в кадър. Вглеждам се и се опитвам да го фокусирам по-добре. Той ли е? Определено прилича на него, но в съобщението му се казваше, че е в Дания.

Виждам с периферното си зрение как Джеси потръпва, което значи, че мисли същото, което и аз, но сега гледам записа като омагьосана и въпреки че чувам тежкото дишане на Джеси, съм твърде погълната от картината, за да потвърдя това, което вече знам. Джеси ще полудее. Той също мисли, че това е Микаел. Но не знае, че той трябва да е в Дания. Или знае?

Превъртаме напред видеото, докато не виждаме как Сам влиза в бара и аз ставам от масата. Тогава Джеси се появява в долния ъгъл на екрана и аз наблюдавам как се сривам тежко върху пода и как около безжизненото ми тяло се събират хора, които ме скриват от поглед.

Никой не казва нищо дълго време. Извързвам поглед към Джеси и виждам, че ме наблюдава. Не се чувствам спокойна с мрака в неговите очи и усещам как в моите напират сълзи. Дали да му кажа за съобщението? Джеси вече изглежда убийствено. Дали да добавя и това към очевидния му гняв?

Джей кашля и привлича вниманието ми.

— Достатъчно ли видяхте?

— Да — отговаря Джеси, без да отделя поглед от мен. Вече е ясно, че това, че се е отбил в бара, е може би най-доброто нещо, което би могло да се случи.

— Ще си тръгвам тогава. — Джей става и взима диска. — Не ме изпращайте.

Джеси не казва нищо, когато Джей си тръгва и тихо затваря вратата след себе си.

Аз забивам очи в краката си. Наистина можеше да е много лошо. Джеси несъмнено има какво да каже за липсата на честност от моя страна във връзка с появата на Мат, но не може да ме обвинява. Защо бих дала доброволно тази информация? Не съм толкова глупава. Е, може да се окаже, че съм. Не ми беше хрумвало, че има записи, а и определено не очаквах Джеси да започне да се прави на Еркюл Поаро.

— Не спомена за Мат по-рано — казва. Спокойният тон на Джеси не ме заблуждава. И защо се захваща с това, а не с по-важния проблем: високия костюмиран мъж на бара. Знам, че той също смята, че това е Микаел.

Раменете ми се повдигат тревожно, но аз не поглеждам нагоре. Вече знам, че е бесен. Нямам нужда от визуално потвърждение, а и мисля, че е очевидно защо не съм споменала Мат.

— Не исках да те разстройвам.

— Да ме разстройваш? — пита изненадано.

— Добре, не исках да те вбесявам — отвърщам. Поглеждам към него и намирам напълно безстрастно изражение. Изненадана съм. Очаквах кипяща ярост. — Беше случайна среща.

— Но сте говорили няколко минути. За какво говорихте?

— Той се извини.

— И това отне няколко минути? — пита, а веждите му се повдигат. Той е прав, извинението не отнема повече от две секунди, но аз не мога да си спомня подробности от разговора. — Казах ти да не се срещаш с него отново.

Зяпвам към него.

— Джеси, не съм планирала да го видя. Казах ти, беше случайно. — Какво би искал да направя? Да си тръгна от бара ли? — Исках да разбера как е научил за теб.

— Пука ли ти? — Той овладява гнева си. Виждам го.

— Не, не ми пука.

Зъбите му започват да дъвчат долната устна, докато той ме гледа. Чувствам се виновна и не знам защо. Не съм направила нищо лошо. Той не ми вика, но е ясно, че не е щастлив. Какво трябваше да направя? Знам, че и той мисли същото като мен за Микаел, но не може да ми е ядосан за това, защото дори не знаех, че той е бил там... ако това изобщо е бил той.

— Тогава зарежи това! — Джеси пресича отвореното пространство и тръгва нагоре по стълбите. — Ще си взема душ. — Минава покрай мен и ме оставя изумена от спокойствието му. Мисля, че е по-добре да избухне. Поне тогава ще знам къде съм. Ставам и се повличам към стаята. Трябва да установя какво се случва в обърканата му глава. Знам, че е бесен, но защо се сдържа? Не е приятно, но предпочитам да крещи и да каже всичко, което го е вбесило, за да се успокои. Чувствам се така, сякаш кръжа около бутона на детонатор. Влизам в спалнята, отправям се към банята и го откривам под душа. Дори сега съм привлечена от красотата, която стои пред мен, треперееща от гняв. Гневът му е силен, но той не го пуска на воля.

— Би ли ми се развикал и да свършваме с това. — Сядам на мивката и отпускам ръце в скута си. И в този момент забелязвам, че годещият ми пръстен липсва. Той ли го е свалил? Мисълта се забива като кол в сърцето ми. Това не ми харесва, ни най-малко.

Той не казва и дума. Продължава да се сапунисва, а след това излиза, взима кърпа и се суши. Оставя ме да седя точно където съм. Оглеждам банята и ме обзема несигурност. Слизам и нервно се връщам в спалнята.

— Джеси?

Той не ми отговаря и отива в гардеробното, откъдето излиза след няколко мига, обут в избелени дънки. Челюстта му е стегната и мога да видя какви усилия полага, за да сдържа емоциите си. Никога не съм мислила, че ще искам да избухне. И къде смята да ходи?

Той надява сива тениска през главата си и се връща в банята, докато аз стоя в средата на стаята и се чудя какво да правя, по дяволите. Отново тръгвам след него и го намирам да си мие зъбите. Очите му приковават моите в огледалото. Чувствам тревога... неудобство.

— Моля те, говори ми!

Той приключва с миенето на зъбите, изплаква се с вода, хваща се за мивката и няколко пъти си поема дълбоко въздух. Подготвям се за бурята, но тя не идва. Джеси минава покрай мен и влиза в спалнята.

Следвам го напълно отчаяна.

— Къде отиваш? — питам след него, когато се отправя към вратата.

Той спира и минават няколко мига, преди да обърне мрачните си, тревожни очи към мен.

— Трябва да реша някои въпроси в Имението — казва. Гласът му е лишен от каквато и да е емоция, докато аз съм готова да заридая. Стоя като вкаменена.

— Мислех, че ще правим нещо заедно тази вечер — напомням му отчаяно.

— Изникна нещо — промърморва той и тръгва.

— Бесен си ми — викам като луда. Не искам да тръгва. Обикновено той настоява да отида с него, а аз се противопоставям, но сега *искам* да отида.

Джеси поклаща глава и я навежда леко надолу, но не извързва лице към мен. Имам нужда да го видя. Той излиза от стаята, а аз се сривам на пода и заплаквам. Чувствам се безпомощна и изоставена. И всичката тази болка само защото исках да имам последната дума, всичко това, защото настоях да изляза и да докажа нещо. Единственото, което доказах, е, че съм загубена без него.

Надигам се, прекосявам стаята, сривам се на леглото и намирам мястото, което мирише най-силно на него. Това е слаб заместител на истинския аромат. Единствено Джеси може да оправи нещата. А най-лошото е, че аз знам къде и при кого отиде и какво ще прави там. Какво трябва да сторя? Аз съм руина, лицето ми е подпухнало и пари от сълзи, а главата ме боли от толкова много обезпокоителни мисли. Ще отвори ли бутилка водка! Знам, че ако го направи, няма да го видя скоро — не и когато е такъв. Бих предпочела да го загубя напълно, отколкото да имам това бездушно чудовище, в което се превръща, когато пие. Не искам никога повече да го виждам такъв.

Сядам на леглото и внезапно си спомням нещо. Той не е тук, а аз... аз съм сама. Скачам и изтичвам в банята, отварям шкафчето с козметиката и гледам редиците от шишенца, кутии и туби. Започвам търсенето с преместване на съдържанието на шкафчето настрана.

Треперещите ми ръце не ми позволяват да извърша операцията, без да съборя няколко бутилки. Надавам разочарован вик и в изблик на ярост прокарвам ръка по полицата и посипвам бутилките по целия под.

Какво си мисля? Той не е толкова глупав, че да ги скрие на такова очевидно място. Напускам банята и отивам в гардеробното, бъркам във всички джобове на костюмите му — вътрешни и външни, — обръщам обувките му и търся сред купищата грижливо сгънати тениски. Нищо, но аз не се предавам. Хапчетата ми започнаха да изчезват мистериозно, откакто срещнах този мъж. На какво си играе той?

Хвърлям се на пода на помещението, забърсвам все още течещите си сълзи и продължавам да претърсвам джобовете на дънките му, като мятам дрехи на всички страни в лудостта си, но не намирам нищо. Златната сатенена подаръчна чанта се изплъзва навън в момента, в който свалям едно сако от закачалката, и съдържанието ѝ се разсипва по пода.

Презервативи.

„Това не ни трябва.“

Той *се е* опитвал да ми направи бебе! По дяволите!

Профучавам през апартамента като луда и ровя във всяко чекмедже и шкаф, навсякъде, където е възможно да ги скрие, но час по-късно все още не съм намерила никакви хапчета. Спирам, когато чувам, че телефонът ми звъни някъде отдалеч. Проследявам звука, но той спира.

— Мамка му! — проклинам се, но в този момент чувам сигнала за получено съобщение и стигам до фотьойла, на който седеше Джеси по-рано тази вечер. Опипвам страницата и намирам телефона. Пропуснатият разговор е от майка ми. О, Боже! Дали Дан вече ѝ се е обадил? Не мога да говоря с нея точно сега. Това наистина е доста неуважително от моя страна, но след като дори аз не знам къде се намирам в момента, не бих могла да ѝ кажа. Сърцето ми потъва, когато виждам съобщение от Джон.

Той е добре, но ти може би трябва да дойдеш.

Сърцето ми подскача леко на първата част на съобщението, а после отново бързо потъва. Може би трябва да отида ли? Дали Джон се опитва да вземе бутилката водка от ръцете на Джеси? Излитам нагоре по стълбите и нахлувам в банята да изтрия лицето си и да се опитам да

се докарам в по-приличен вид. Не е добре — изглеждам така, сякаш съм ревала, и никакво количество грим или вода не е в състояние да помогне. Взимам ключовете си и побягвам към колата.

Стигам до Имението за рекордно кратко време и въобще не съм изненадана, когато спирам при вратите и те се отварят незабавно. Джон сигурно ме очаква. Карам неразумно бързо по алеята в отчаянието си да стигна до него. Намирам вратата на Имението отворена и тичешком пресичам фоайето, като пренебрегвам шума, който идва от бара и ресторанта. Разговорите секват, когато минавам през лятната стая. Сигурна съм, че ако им обърна внимание, ще намеря много развратни намръщени лица, които ме гледат, но нямам нито време, нито желание да спирам и да попивам негодуванието.

Приближавам вратата на кабинета на Джеси и чувам силно изплющяване, което ме кара да подскоча. Какво беше това, по дяволите? Застивам и поглеждам зад себе си, но коридорът е празен. Натискам бравата и вратата се отваря.

— Ава — боботенето на Големия Джон достига до мен по коридора и ме спира, но аз не го виждам. — Шибаното копеле! Ава, чакай! — Той се появява, движи се по-бързо, отколкото мисля, че е възможно за такава планина от плът, но очилата му все още са си на мястото, когато връхлита към мен като товарен влак. — Исусе, жено, не влизай там!

Виждам обезумелия звяр, който лети към мен като на забавен каданс, и подскачам при звука на поредното пукащо тъпанчетата изплющяване. Това откъсва вниманието ми от боботеция глас на Джон и го насочва към кабинета на Джеси. Какво става? Бутам вратата, докато накрая целият кабинет не се разкрива пред погледа ми. И се задушавам.

„Исусе Христе!“

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Олюлявам се, а сърцето ми пропуска няколко десетки удара. Какво става тук, по дяволите?

— Не! — Джон се блъсва в мен и ме хваща през кръста.

Губя всички усещания, втренчвам се в противната гледка пред себе си и започвам да се боря с невероятната сила на Джон, който се опитва да ме изведе от стаята. Не знам как, вероятно благодарение на адреналина, но успявам да се освободя от хватката му и падам в стаята, където Сара повдига дяволски на вид камшик и го стоварва върху гърба на Джеси. Стомахът ми се обръща и аз усещам топлата длан на Джон да обхваща ръката ми.

— Ава, скъпа — гласът на Джон е толкова мек, колкото никога не съм го чувала, — няма нужда да виждаш това.

Пренебрегвам го и се изправям, като се опитвам да осмисля сцената, която се разкрива пред мен. Трудно е, въпреки че времето сякаш е спряло и виждам всяка дребна подробност с пълна яснота. Джеси е без риза и е коленичил на пода, главата му виси безжизнено. Той дори не поглежда нагоре. Сара стои зад него, облечена в черни кожени панталони, кожено боди и с високи до бедрата кожени ботуши. Изглежда не по-малко ужасно от камшика в ръката ѝ.

Не мога да помръдна. Аз съм напълно вкоренена на мястото си. Краката ми треперят, сърцето ми бие толкова бързо, че може да изскочи от гърдите ми, а аз не мога да си отворя устата. Какво става?

Сара ми хвърля поглед, изпълнен с дълбоко задоволство, докато отново повдига бавно камшика. Искам да пищя, да ѝ кажа да спре, но устата ми е суха и не изпълнява командите на мозъка. Нацупеното ѝ лице изразява удоволствие от факта, че е подчинила Джеси в това отвратително мъчение и че е успяла, няма съмнение, да ме направи свидетел на ставащото.

Тя отново изплющява с камшика по гърба на Джеси и той извива гръб, отмятайки глава назад, но не издава нито звук.

Високият писък, който се понася в стаята, е мой.

Главата му се извъръща в момента, в който викът ми достига до ушите му. Аз отново се боря с Джон, който пак ме е хванал.

— Пусни ме! — Бия се все по-настойчиво, извивам тялото си в ръцете му, забивам нокти в него и го удрям.

— Ава? — успокоява ме гласът на Джеси. Звучи немощно, когато главата му се извъръща в моята посока.

Надавам отчаян вик, а когато очите ни се срещат, виждам изцъклени празни дупки. Той не е на себе си. Изглежда дрогиран и празен. Опитва се да стане, но се олюлява леко напред в пълна липса на ориентация. Очите ми се спират на гърба му и виждам поне десет жестоки резки, които прерязват кожата от едната до другата страна и от които се стичат капки кръв.

Гади ми се. Стомахът ми започва да се бунтува и в момента, в който Сара надига камшика отново, чувам сякаш някъде отдалеч Джон да я вика. Коленете ми отказват и аз се сривам в краката му.

— Ава? — Джеси успява да се изправи, но е далеч от стабилността. Той разтърсва глава в опит да се съсредоточи, а объркването се заменя от ужас в мига, в който умът му регистрира моето присъствие. — Исусе, не! — възкликва. Страх сковáva красивите му черти. Дори гласът му е нестабилен. Той тръгва напред, но е спрял от Сара, която го хваща за ръката. — Разкарай се от мен! — реве той и я буца назад. — Ава, бебче! Какво правиш тук? — Той приближава и пада на колене пред мен, обхваща лицето ми и търси очите ми.

Виждам го през мъгла от сълзи. Не мога да говоря. Само поклащам глава и се опитвам да отстраня от ума си представата за видяното. Това кошмар ли е? Той въобще не се бореше с нея. Коленичил там, чакаше ударите в пълен транс. Отблъсквам го с ръце и бързо се вдигам на крака.

— Ава, моля те! — казва той, когато избутвам ръцете му от себе си. Трябва да изляза оттук.

Обръщам се, блъскам Джон встрани от пътя си, затичвам се заслепена от шока и влизам в лятната стая. Докато я пресичам, до мен неясно достигат изненадани възгласи, аз се обръщам и виждам, че Джеси и Джон са по петите ми. Усещам как жлъчката тръгва към гърлото ми и слагам ръка на устата си. О, Боже, ще повърна. Нахлувам в тоалетната, влизам в някаква кабинка, заключвам вратата зад себе си

и едва успявам да се наведе над тоалетната чиния, когато цялото съдържание на стомаха ми се изсипва навън със звучни и болезнени напъни. Лицето ми е покрито с пот и сълзи. Аз съм в най-долния кръг на ада.

Звукът от врата, която се удря в покритата с плочки стена, отеква в дамската тоалетна.

— Ава! — вика и чука на вратата зад мен, а аз сядам на задника си, щом усещам приближаването на поредния силен порив. — Ава, отвори вратата!

Не мога да му отговоря заради постоянните напъни дори да искам. Какво се предполага да му кажа? Току-що гледах как приема да бъде налаган от жена, която ненавиждам — жена, за която знам, че иска Джеси и че ме мрази. Въображението ми не може да се отърси от тази грубост. Повръщам отново и правя опит да достигна тоалетната хартия, за да избърша устата си, а той продължава да думка по вратата зад мен.

— Моля те — умолява ме и поредният удар среща вратата. Знам, че това е челото му. — Ава, моля те, отвори вратата!

Сълзите ми отново потичат с пълна сила, когато го чувам как се моли. Не мога да погледна в очите на мъжа, когото обичам, със съзнанието какво е направил със себе си.

— Кой те пусна вътре? — пита. Тонът му е жесток и той блъска вратата. — Мамка му! Кой я пусна вътре, по дяволите?

— Джеси, не съм аз. Не бих я пуснал да влезе — гласът на Джон е тих и успокояващ. Искам да скоча в негова защита. Не ме е пуснал той. Ужасеният му глас и опитът му да ме спре водят до едно заключение. Не ми е писал той. Не той е отворил портите. Тя го е направила отново. Подценила съм омразата ѝ към мен. И тя наистина успя да ме шокира, но това не променя факта, че Джеси доброволно участваше в тази ужасяваща сцена. Защо?

— Какво става? — познатият глас на Кейт ми дава надежда да избягам от тази сцена на ужасите. — Мамка му! Джеси, какво се е случило с гърба ти?

— Нищо — отсича той.

— Недей да ми говориш така! Къде е Ава? Какво се е случило? Ава? — тя ме вика и аз отчаяно искам да ѝ отговоря, но знам, че ако отворя вратата, Джеси ще влезе. Не искам да го виждам сега.

— Тук е. Не иска да излезе. Ава? — вика ме той. — Моля те, Кейт, изведи я оттук! — Той отново удря вратата. Звучи отчаян и обезумял.

— Джеси! Каж ми защо се е заключила тук и защо ти кървиш отвсякъде? — настоява Кейт и гласът ѝ е гневен.

— Ава стана свидетел на нещо, което не беше предназначено за нейните очи, и полудя. Трябва да я видя — говори. Думите му са накъсани от тежкото дишане.

Искам да изкрещя защо точно съм полудяла, но съм обзета от поредния пристъп на повръщане, който ме лишава от възможността да говоря.

— Ако си я наранил, Джеси... — крещи Кейт — Ава?

Той наистина ме нарани, но не по начина, по който мисли тя. Нарани ме по-лошо. *Много* по-лошо.

— Не! — Джеси звучи отбранително. — Не е така.

— А как е тогава? Тя е там и повръща. Ава? — Кейт леко почуква по вратата. — Ава, хайде! Отвори вратата!

— Ава! — Джеси крещи като обезумял.

— Джеси, просто се махни! — вика му Кейт.

— Не!

— Тя очевидно няма да излезе, докато си тук. Хей, голямото момче. Разкарай го оттук!

— Хайде! — боботи Джон и аз се моля Джеси да се вслуша в думите му и да си тръгне. Няма да отида никъде с него. — Ела да те оправим, тъпо копеле!

Сядам, обгърнала глава с ръце, и слушам как Джон увещава Джеси да излезе от тоалетната.

Най-накрая чувам как вратата се отваря и затваря отново. Кейт почуква тихо.

— Ава, той си отиде — уверява ме тя. Аз ставам, махам резето и пускам приятелката си в кабинката. Тя минава през тесния отвор и смръщва лице при вида на оповръщаната тоалетна. — Какво става тук, по дяволите? — Кейт се свива от другата страна на кабинката и сега сме коляно до коляно.

Хлипайки, поемам няколко пъти въздух и се опитвам да отпусна гласните си струни.

— Той се остави да го нашибат с камшик — изричам. При тези думи отново прегръщам тоалетната, но единственото, което успявам да постигна, е да се давя от безплодни напъни. Усещам как Кейт ме гали по гърба.

— Той какво?

Избутвам се назад и виждам, че брадичката на Кейт е увиснала от изумление. Кой би го повярвал? Но аз видях доказателствата по гърба на Джеси.

— Влязох в кабинета му и заварих Сара да го налага с камшик.

Тя се опулва.

— Тази мегакучка?

— Да — кимвам, ако случайно думата не успее да излезе от гърлото ми. — Той беше на колене, Кейт, като някой роб. — Сълзите ми отново потичат и умът ми е обсебен от ужасната представа за моя силен, самоуверен мъж, който се е оставил да бъде бит.

— Мамка му! — Тя отпуска ръка на коляното ми. — Ава, гърбът му е в ужасно състояние.

— Знам. — Плача. — Видях го. — Това не беше нещо за удоволствие. Поне не от страна на Джеси. Сара в същото време е съвсем различна история. Джеси е искал да бъде наранен. Стомахът ми се присвива. — Кейт, трябва да си тръгна. Той няма да ме пусне. Знам, че няма да ме пусне.

Красивите бледи черти на приятелката ми се озаряват от решителност и тя става.

— Чакай тук!

— Къде отиваш? — питам. Гласът ми звучи паникьосано. Той ще се върне тук в мига, в който Кейт излезе. Знам, че ще го направи.

— Джон отведе Джеси в кабинета. Ще отида да го видя. — Тя отваря вратата и се провира покрай моето отпуснато тяло.

Задържам дъха си в очакване на разправия, но такава не следва. Вратата се отваря и се затваря отново и тогава настъпва тишина. Аз съм сама. Изправям се, но краката ми са слаби и треперят. Опитвам се да изчистя тоалетната и в този момент вратата се отваря, а аз замръзвам и задържам дъха си.

— Ава — шепти Кейт и леко чука по вратата. — Джеси е в кабинета си с Джон. Сам ще отвори портите.

Отварям вратата и се поглеждам в огледалото. Кейт ме издърпва от кабинката и ме повежда към вратата. Изглеждам ужасно.

— Чакай, трябва ми малко вода — казвам, освобождавам се от Кейт и се приближавам към мивката, като се навеждам да напръскам лицето си и да изплакна устата си.

— Ето! Вземи си дъвка — Кейт ми бута парче в устата.

Замислям се за достойнствата на алкохола. Щях ли да предпочета да го бях намерила пиян? Да, несъмнено бих предпочела това, отколкото да видя как го бият. Той наистина има склонност към самоунищожение. Тъгата се превръща в гняв и аз си припомням реакцията му на няколкото натъртвания по задника ми от пътуването ми с Марго и физиономията му, когато забеляза синините на ръката ми, след като бях налетяла на господин Плешивко: тогава той не беше на себе си.

Преди да имам шанс да заявя намеренията си да отида при Джеси и да поискам някои отговори, той идва тромаво в тоалетните, обхванат от сляпа паника. Забелязвам, че очите му са се изяснили, когато поглежда към мен, гърдите му са мокри, а тъмнорусата му коса е потъмняла от пот. Усещам как Кейт прехвърля поглед помежду ни, докато преценява ситуацията.

Той тръгва към мен и аз не се опитвам да го спра да направи нещо, което знам, че ще направи. Той се навежда надолу, взима ме на ръце, излиза от тоалетната и се запътва към кабинета. Гледа право напред и върви целенасочено през лягната стая под внимателните погледи на някои от членовете, които все още се въртят наоколо, за да видят представлението докрай. Долавям шепот и виждам как ни сочат. Сълзите ми започват да се стичат по бузите. Аз съм в пълна агония, гади ми се и имам чувството, че сърцето ми е срязано през средата.

Той изритва вратата на кабинета, затваря, отива право към дивана и леко потрепва, когато се навежда. Стомахът ми се обръща. Ръцете му ме обгръщат и главата му се притиска към врата ми. Той мълчаливо ме държи плътно до себе си, докато аз се опитвам да овладя треперенето, което обхваща цялото ми тяло. Но това е битка, която не мога да спечеля. Моят красив мъж има сериозни проблеми и точно когато решавам, че съм научила всичко за него, получавам ново болезнено прозрение. Не го познавам ни най-малко и определено не го разбирам.

— Моля те, не плачи — достига до звънтящите ми уши заглупеният му глас. — Това ме убива.

— Защо? — питам. Това е единственото нещо, което мога да кажа. Това е всичко, което искам да знам. Защо си причинява това?

— Обещах ти, че няма да пия.

Какво?

Предпочел е да го набият, вместо да пие, защото ми е обещал.

— Искаше ли да пиеш?

— Исках да спра.

— Погледни ме! — заповядвам, но той не се опитва да повдигне главата си. — По дяволите, Джеси, погледни ме! — Извивам се, хващам главата на Джеси и я повдигам, но той съска от болка и аз спирам незабавно. — Три — казвам спокойно, без да знам какво друго да направя. Усещам как се стяга под мен, но все още не ме поглежда. — Две.

— Какво ще стане на нула? — пита той тихо.

— Ще си тръгна — казвам спокойно.

Главата му отхвърча нагоре и аз проплаквам при вида му: зелените му очи са замъглени и изпълнени с болка, а брадичката му трепери. Той е вперил в мен поглед, изпълнен с безмълвна молба.

— Моля те, недей!

И последната капчица сила, която ме крепи, се изпарява в този момент. Обхващам лицето му с ръце и полагам устни върху неговите, но това не е достатъчно. Нетърпеливо сменям позицията си, така че да седна в скута му. След това го придърпвам, колкото е възможно по-близо до себе си, без да му причиня болка.

— Каж ми какво искаше да спреш!

— Да те наранявам.

— Не разбирам. — Не разбира ли, че това ме наранява? — Бих предпочела да пиеш.

— Не би — казва той с лек смях, който ме кара да потръпна.

Изтеглям се назад и търся очите му.

— Бих предпочела да те видя, след като си изпил половин спиртна фабрика, но не и това.

Той засрамено отпуска глава.

— Довери ми се, Ава, не би.

— Да ти се доверя? Джеси, чувствам се предадена. — Не искам да мисля какво ще направя на Сара, когато я докопам. Тя маркира моя невротичен Бог и колкото повече мисля за това, толкова по-бясна ставам.

Повдигам се от скута му и го избутвам настрана, когато се опитва да ме сграбчи.

— Не си тръгвам — казвам прекалено сурово. Паниката на лицето му се засилва още повече. Започвам да крача из кабинета, като почуквам с пръст по предните си зъби под настоящия поглед на моя все така предизвикателен мъж. Боже, аз го заплаших с колана вечерта на откриването на „Луссо“.

Сядам на дивана срещу него и отпускам глава в ръцете си. Чувам как многократно си поема въздух, все едно иска да каже нещо. Издишвам уморено и разтривам слепоочията си.

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Какво например? — пита той предпазливо. Не съм доволна. А и откъде бих могла да знам? Той направо ме изуми с Имението, с пиенето, а сега и с това.

— Не знам, ти ми кажи! — повдигам ръце раздражено. Отчаяно искам да го успокоя. Усилието да стоя далеч от него е не по-малко болезнено от това да видя как го бият. — Защо да предпочета това пред пияния Джеси?

Той се накланя напред внимателно със стисната челюст, подпира лакти върху коленете си и разтрива слепоочията си замислено.

— Пиенето и сексът за мен вървят ръка за ръка.

— Какво значи това? — питам. Гласът ми е висок и остър.

— Ава, наследих Имението, когато бях на двадесет и една. Можеш ли да си представиш един млад мъж да получи това място и цял куп от готови да му се отдадат жени? — казва. Той изглежда засрамен.

Умът ми започва да препуска. О, представям си го много добре. Не е за чудене, че жените са били готови да му се отдадат. Те все още са.

— Значи си пил и си чукал?

Той въздиша.

— Да, както казах, пиенето и сексът вървят ръка за ръка. Но всичко това е минало. — Той сяда по-напред и потрепва. — Сега съм

само твой.

Протяга се през голямата маса между нас, но аз се облягам назад. Ръката му остава във въздуха и той поглежда към пода. Аз все още не разбирам и това не обяснява защо той е приел Сара до го бие.

— Значи не пи, защото щеше да поискаш да правиш секс? — Челото ми сигурно изглежда като пътна карта, защото мислите ми са истински объркани.

— Не се доверявам на себе си, когато пия, Ава.

— Смяташ, че ще скочиш на най-близката жена ли?

Той се смее нервно и прокарва ръце през косата си.

— Не мисля. Не бих могъл да ти причиня това.

— Не мислиш? — изненадана съм.

— Това не е риск, който бих искал да поема, Ава. Пия твърде много и губя контрол, а жените ми се хвърлят с желание. Виждала си го — усмихва ми се засрамено той.

Подсмивам се.

— Не изглеждаше способен на нищо миналия петък.

— Да, това не е моето нормално пиянство, Ава. Бях решил да се докарам до безсъзнание.

— Значи обикновено поддържаш кротко ниво на пиянство, а след това правиш много секс с много благосклонни жени? — Мисля, че проумях това. — Никога ли не си пил, когато си спал с мен?

Той става и обикаля масата, така че да може да коленичи пред мен и да отпусне ръцете си върху бедрата ми. Поглежда ме право в очите.

— Не, Ава. Никога не съм бил под влиянието на алкохол, когато съм бил с теб. Нямам нужда от него. Алкохолът блокира някои неща у мен, кара ме да забравя колко празен беше животът ми. Не ми пукаше за нито една от жените, с които съм спал. За нито една. И тогава се появи ти и всичко се промени напълно. Ти ме върна към живот, Ава. Не искам да се докосвам до алкохола, защото ако започна, може да не успея да спра, а аз не искам да изпусна нито един миг с теб.

Сълзите започват отново да текат от очите ми при неговото признание.

— Правил ли си сънлив секс с някоя друга? — изричам и задържам дъха си. От всички неща, които можех да го попитам, питам това?

Той въздиша тежко.

— Не.

Присвивам очи.

— Ами вразумяващо чукане?

— Ава, не! Никога не ми е пукало достатъчно, нито пък ми се е искало да начукам на някоя някакъв разум. — Той стиска бедрата ми. — Ти си единствена.

Отблъсквам ръцете му и се изправям, като го оставям клекнал до дивана. Изглежда изгубен.

— Значи казваш, че ако в четвъртък беше пил водка, щях да те намеря да чукаш Сара, а не просто да си говориш мило с нея, докато тя седи на бюрото ти?

Той става и ме заобикаля, хваща хълбоците ми, за да ме обездвижи, и се навежда надолу, за да изравни погледа си с моя.

— Не! Не ставай глупава!

— Не съм глупава — нападам. — Достатъчно лошо е да се тревожа, че пиеш. Не знам дали мога да понеса и допълнителната тревога, че когато си пиан, искаш да чукаш други жени — крещя, но не мога да се сдържа.

Той се отдръпва.

— Би ли внимавала за шибания език? Не ме кара да искам да чукам други жени. Просто ме кара да искам да чукам.

— Тоест, когато пиеш, за да съм сигурна, най-добре е да съм наблизо, така ли?

— Няма да пия. Кога ще започнеш да ме слушаш, жено? — крещи той. — Нямам нужда от алкохол. — Той ме пуска рязко и се отправя към прозореца, а после се връща отново и се вглежда в мен. — Имам нужда от теб.

И ето ни пак там. Первам пръста му от лицето си.

— Имаш нужда от мен, за да замениш пиенето и чукането — отсичам. Иде ми да ревна. Всичко, от което се нуждае той, е да изостави живота, който би го убил, ако продължи да го живее още дълго. Аз съм неговото бягство от сигурна преждевременна смърт от алкохолно отравяне. Мисля, че ще повърна отново. Той наистина се бои да не го напусна, но това няма нищо общо с любовта му към мен, а по-скоро със страха му, че може да се върне към празния живот. — Ти ме манипулираш.

— Не те манипулирам — отрича. Изглежда обиден.

— Напротив, правиш го. Със секс. Вразумяващо чукане, напомнящо чукане... Всичко това е манипулация. Аз имам нужда от теб, а ти използваш това срещу мен.

— Не! — крещи той и помита горния рафт на шкафа с алкохол. Счупва десетки бутилки с алкохол и чаши, а звукът на стъкло гърми около нас.

Отскачам назад, но той ме следва плътно и сграбчва горната част на ръцете ми.

— Имам необходимост да се нуждаеш от мен, Ава. Не мога да го кажа по-просто. Колко пъти трябва да ти го повтарям? Докато ти се нуждаеш от мен, аз ще се грижа за себе си. Просто е.

— И как боят с камшик се вписва в грижата за себе си? — крещя в лицето му.

Той ме пуска и започва да си скубе косата.

— Нямам никаква представа.

Вдигам безпомощно поглед нагоре. Това е безнадеждно.

— Аз наистина имам нужда от теб, но не така.

Той хваща ръцете ми.

— Погледни ме! — заповядва рязко. Отпускам главата си, така че да изравня погледа си с неговия. — Кажи ми какво чувстваш към мен? Знаем какво чувствам аз към теб. Да, имал съм много жени, но с тях съм правил само секс. Безсмислен секс. Без чувство. Ава, имам нужда от теб.

Поглеждам към моя красив, разтревожен, невротичен мошеник, който ме гледа право в очите, и ми иде да се разпищя и да удрия главата му в стената, докато не му начукам някакъв разум по общоприетия начин.

— Как така имаш нужда от мен, след като те карам да си причиняваш това? — питам уморено. — Ти си по-себеразрушителен сега, отколкото си бил, преди да ме срещнеш. Аз те карам да се нуждаеш от алкохол. Превръщам те в неразумен, побъркан мъж и със сигурност вече не съм стабилна. Не виждаш ли какво си причиняваме?

— Ава — започва. Тонът му е предупредителен. Той знае накъде вървя. — Недей!

— И искам да знаеш, че не мога да понасям мисълта, че си спал с толкова много жени. — Искам той да знае това. И тогава ми хрумва

най-ужасната мисъл.

Въздишам.

— Когато изчезна за четири дни... — дори не мога да довърша. Сърцето ми подскача в гърлото и се взривява.

Очите му се разширяват, когато осъзнава до какво заключение съм стигнала. Устата му се свива, а скулите започват да играят.

— Те. Не. Означават. Нищо. Обичам те. Имам нужда от теб.

— О, Боже! — възкликвам. Падам на колене. Той не го отрича. — Чукал си други жени. — Притискам длани към лицето си в момента, в който сълзите ми потичат отново, усещайки как в душата ми зейва една огромна дупка.

Той се присъединява към мен на пода, стиска ръцете ми и ме разтърсва.

— Ава, чуй ме! Те не означават нищо. Бях влюбен в теб. Знаех, че ще те засегна. Не бих могъл да те нараня.

— Казваш, че не си могъл да ми причиниш това. Забрави да добавиш *отново*. Трябваше да кажеш, че не би могъл да ме нараниш *отново*.

— Не исках да те нараня — шепне той.

Откривам съкрушеното си лице.

— И за да не ме нараниш, реши да чукаш други жени? — Стомахът ми се обръща. Не мога да дишам. — Колко?

— Ава, моля те, недей! Мразя се.

— Аз също те мразя — крещя, а раменете ми се тресат, докато аз хлипам безутешно. — Как можа?

— Ава, защо не ме слушаш?

— Слушам те и не харесвам това, което чувам. — Скачам на крака, но той ме хваща за кръста и не ми позволява да се отдалеча.

Отпуска челото си на корема ми и през насълзените си очи виждам как и неговите рамене започват да се тресат.

— Съжалявам. Обичам те. Моля те, умолявам те, не ме напускай! Омъжи се за мен!

— Какво? — крещя. Ние още не сме обсъдили настоящия проблем, а аз вече съм на ръба на нервен срив. Това е смъртоносен удар. — Не мога да се омъжа за човек, когото не разбирам — произнасям думите тихо, като се мъча да потисна повдигането. Усещам как той клюмва и рязко си поема дъх. Виждам жестоките белези и

стичащата се кръв по гърба му. Отново започва да ми се гади. — Мислех, че ти нося спокойствие — продължавам. Гласът ми трепери. — Ти ме унищожи за пореден път, Джеси.

— Ава, моля те. Бях съсипан. Загубих контрол. Мислех, че така мога да те забравя.

— Като се напиваш и чукаш други жени ли?

— Не знаех какво да правя — казва той тихо.

— Можеше да поговориш с мен.

— Ава, ти отново щеше да избягаш.

— Всички извинения, които ми поднесе, са били, защото съвестта ти те гризе. Не защото си бил пиян или заради Имението. А заради това, че си ми изневерявал. Ти каза, че не си го правил откакто си с мен. Излъгал си ме. Всеки път, когато реша, че сме напреднали малко, се натъквам на неочаквани подробности. Не мога да понасям това повече. Не знам кой си ти, Джеси.

— Ава, ти ме познаваш — отвърща и поглежда към мен с умолителен поглед. — Прецаках всичко. Прецаках всичко, но никой не ме познава по-добре от теб. Никой.

— Забравяш Сара. Изглежда тя те познава прекалено добре — казвам с напълно лишен от емоция тон. — Защо?

Той се срива върху петите си и отпуска глава надолу.

— Аз те предадох. Искях да пия, но ти бях обещал, че няма да го направя. Знаех какво ще стане, ако го направя.

Потръпвам при неговото признание.

— И реши, че е по-добре да те набият?

— Да.

Стомахът ми се качва в гърлото, където вече е сърцето ми.

— Не разбирам.

Главата му остава сведена надолу.

— Ава, ти знаеш, че животът ми е бил много шарен — казва, а гласът му е тих. Той е засрамен. — Разбивал съм семейства, отнасял съм се към жените като с предмети и съм взимал неща, които не са мои. Съсипал съм толкова много хора, че чувствам това като наказание. Намерих своето малко късче от рая, но сега изглежда всеки е готов да се отклони от пътя си, за да ми го вземе.

Буцата в гърлото ми става по-голяма.

— Ти си единственият, който може да съсипе всичко. Само ти. С пиенето си, с това, че си властен маниак, с това, че чукаш други жени. *Ти!*

— Бих могъл да загърбя всичко това. Не мога да повярвам, че си моя, Ава. Ужасен съм, че някой ще те отнеме от мен.

— И затова караш жената, която ненавиждам, жената, която иска да *те* отнеме от *мен*, да те нашиба?

Той ме поглежда намръщено.

— Сара не иска да ме отнеме от теб.

Поклащам глава от безсилие.

— Напротив, Джеси, иска. Това, което си причиняваш, е истинска агония за мен. Ти наказваш мен, не себе си — казвам. Отчаяно искам той да разбере това. — Въпреки всичките гадости, които не спираш да сипеш върху мен, аз те обичам, но не мога да те гледам да си причиняваш това.

— Не ме изоставяй — моли той и ме сграбчва за ръцете. — Ще умра, ако те загубя, Ава.

— Не казвай това! — крещя по него. — Водим откачен разговор.

Той ме дърпа надолу да коленича.

— Не е откачен. Онзи кошмар, който сънувах, когато изчезна, просто ей така изчезна, ми даде представа какъв ще бъде животът ми без теб. Ава, това ще ме убие.

Безбройните извинения в съня му вече имат смисъл.

— Ако те напусна, това ще бъде, защото повече не бих могла да понеса да гледам как се нараняваш.

— Никога не би могла да разбереш колко много те обичам. — Той се пресяга към лицето ми, но аз се отдръпвам. Това изявление ме кара да побеснея. — Нека те докосна! — заповядва той и се опитва да ме сграбчи. Той изглежда паникьосан и обезумял и това ме разкъсва.

— Разбирам, Джеси, защото аз се чувствам по същия начин! — крещя му. — Въпреки че ти ме съсипа напълно, аз все още те обичам, мамка му, и се мразя за това. Така че не ми казвай, че не разбирам.

— Не е възможно. — Той сграбчва горната част на ръцете ми и ме дърпа напред със съскане. — Това просто не е възможно — настоява. Гласът му е суров. Той наистина не ми вярва.

Позволявам му да ме притегли към гърдите си и да ме стисне силно, но не мога дори да обвия ръце около него. Изтощена съм

емоционално и съм напълно неподвижна. Силният ми, властен плейбой се е превърнал в уплашена и отчаяна душа. Искам си моя страстен Джеси.

— Ще отида да потърся нещо, с което да изчистя раните ти — казвам. Преборвам се със стегнатата му прегръдка. — Джеси, трябва да те почистя.

— Не излизай заради мен!

Освобождавам се и се изправям.

— Казах, че няма да те напусна. Бях сериозна. — Излизам от кабинета и го оставям да коленичи напълно замаян.

Нямам намерение да търся нищо, с което да почистя раните му. Това изобщо няма да помогне. Има само един начин, по който мога да го накарам да разбере, че знам как се чувства. И щом се налага, ще го направя.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бързо преминавам покрай тоалетните, препълнения бар и ресторанта. Няма да мине много време, преди да тръгне да ме търси, така че трябва да съм бърза.

Стигам фойето и се качвам по стълбите, като взимам две наведнъж, обикалям площадката и пренебрегвам злобните погледи на жените.

И тогава я виждам.

Тя говори с няколко други жени, без съмнение за събитията от последния час. Все още е издокарана в кожата костюм и камшикът все още е в ръката ѝ. Приближавам се, спирам зад нея и другите жени замлъкват веднага. Очевидно любопитна какво е довело до този рязък край на разговора, тя се обръща с лице към мен. Изражението ѝ е надменно, примесено с болно удоволствие. Кръвта ми кипва още повече, когато тя застава отпуснато пред мен и започва да върти камшика в ръката си.

— Ти си ми изпратила съобщението от телефона на Джон — обвинявам я спокойно.

Тя почти се усмихва.

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че не знаеш — поклащам глава невярващо. — Също така ти си ме пуснала да вляза в деня, в който открих общата стая.

— И защо бих направила това? — пита тя наперено.

— Защото го искаш — отвръщам. Гласът ми е изненадващо спокоен, като се има предвид, че се чувствам способна на убийство и че се треса. Погледите на другите жени прогарят кожата ми и аз ги оглеждам внимателно. — Всички вие го искате.

Никоя от тях не казва и дума. Те просто стоят там, наблюдават ме и вероятно очакват следващия ми ход.

Сара обаче не може да сдържи устата си:

— Не, момиченце, ние вече сме го имали.

Удрям.

Юмрукът ми се свива, полита и се спира в напопаното ѝ с ботокс лице. Тя залита, губи равновесие на високите си токове и пада на задника си. Аз не спирам. Хващам косата ѝ по най-неподобаващия за възпитана дама начин и я изтеглям нагоре, блъскам я в стената и я хващам за гърлото. Изненадани възгласи изпълват площадката, после настава тишина, а единственият звук, който се чува, е дишането на Сара.

— Докосни го само *още веднъж*, независимо дали той го иска, или не, и аз няма да спра, докато не потроша всичките ти кости. Разбра ли ме?

Тя се опулва. Чувствам как трепери под ръката ми.

— *Разбра ли ме?* — крещя думите в лицето ѝ. Изгубила съм контрол.

— Да — цвърчи тя тихичко и започва да се извива в здравата ми хватка. Спряла съм ѝ въздуха.

Пускам я и тя се срива на пода в кожена купчина, диша тежко и се хваща за врата. Аз треперя от гняв, но се обръщам да огледам зашеметените физиономии на многото присъстващи, които изумено мълчат. Няма нужда да казвам нищо повече. Бях съвсем ясна със Сара и всички останали видяха на какво съм способна. Обръщам се и продължавам по пътя си, като треперя неконтролируемо и дишам тежко. Достигам до основата на стълбите към общата стая и се колебая за няколко секунди, но си спомням думите на Джеси и побягвам нагоре, подкрепена единствено от адреналина и решителността, които препускат по вените ми.

Влизам в слабо осветената стая, пренебрегвам няколко сцени, които се разиграват пред мен, и се опитвам да се абстрахирам от еротичната музика, която достига до слуха ми. Не съм тук, за да се възбудя. Насочвам се вдясно и се оказвам на мястото, на което искам да бъда.

Двама мъже говорят тихо, докато някаква жена облича бельото си. В момента, в който се приближавам, те се обръщат към мен, а разговорът секва напълно, когато съм до тях. Един от мъжете ме поглежда предпазливо, а другият ми хвърля одобрителен поглед и устните му се разтягат в мрачна усмивка. Събувам обувките си,

издърпвам тениската през главата си, хвърлям я на пода и разкопчавам дънките си.

— Ела да поиграем, сладурче — казва провлачено един от мъжете и тръгва към мен.

— Стив, остави я — предупреждава другият. Определено знае коя съм. Хвърлям му мръсен поглед и той поклаща глава.

— Тя иска да играе, нали, сладурче? — Тъмните му очи блестят към мен.

— Това е момичето на Джеси, Стив. Не си струва — опитва се да го убеди приятелят му, но Стив явно е взел решение и не иска да му се казва какво да прави, което ме устройва напълно.

— Всичко е позволено при секса в Имението — остроумничи Стив и се ухилва. — Какво мога да ти предложа, сладурче?

— Сериозно, Стив, тя е важна за него.

— Тя е важна, така ли? Сега ще бъде важна и за мен. Уорд никога не е отказвал да дели.

Думите му предизвикват гадене в стомаха ми и към гърлото ми потича жлъчка. Виждам как другият мъж хваща ръката на жената и я издърпва с предупредителен поглед. Този Стив е нахален и самоуверен, но не по привлекателен начин. Не че има значение. Не планирам да се целувам с него.

Отивам до стойката на стената и избирам най-страшно изглеждащия камшик, който мога да намеря, а след това се обръщам и му го подавам със спокойни ръце. И най-малката съпротива би ме разколебала, но това е единственият начин да покажа на Джеси колко откачено е поведението му. Лицето на мъжа се разтяга в широка усмивка, когато приема камшика и прокарва очи по полуголото ми тяло. Свалям дънките, отивам към висящата златиста рамка и вдигам ръце над главата си.

— Без докосване, само удари. Силни — отсичам. Тонът ми е решителен. Аз съм категорична. Не се страхувам и нямам колебания.

— Силни? — пита той.

— Много силни.

— Ами сутиенът ти? — пита и се вглежда в гърдите ми.

— Сутиенът остава.

— Добре тогава — кимва и бавно приближава към мен, като пъха дръжката на камшика в задния си джоб, после идва до мен и стяга

ръцете ми с белезниците на рамката.

— Стив, най-добре да спреш — обажда се друг глас.

— Не се бъркайте! — отсичам.

— Чу я, тя го иска. — Стив поглежда към мен с премрежен поглед, изпълнен с похот, след което започва да ме обикаля отзад.

Сърцето ми започва да думка тежко в гърдите и аз затварям очи, като си повтарям думите на Джеси отново и отново:

„Това не е възможно. Това не е възможно. Това не е възможно.“

Изчиствам съзнанието си от всичко, освен от тези думи, музиката притихва и аз се подготвям за собственото си наказание — наказание за това, че съм превърнала Джеси в отчаяно подобие на мъж, че съм го принудила да се нуждае от алкохол, че съм го довела до невротично състояние... и съм го накарала да си причини това.

Чувам го, преди да го усетя. Бърз, рязък удар прорязва въздуха и камшикът жили гърба ми. Изкрещявам.

„По дяволите!“

Ударът праща остра и продължителна болка по цялото ми тяло и краката ми омекват. Държа очите си затворени. И в този момент ми хрумва, че не се разбрахме за броя на ударите. Задържам дъха си и стискам зъби, когато вторият удар се стоварва на гърба ми. Мислено се моля да не извикам и да изтърпя боя.

Стягам се в очакване на следващия удар и когато той идва, отпускам тялото си и увисвам безпомощно на рамката. Зависям изцяло от милостта на този непознат. Четвъртият, петият и шестият удар идват през равни интервали, аз вече знам кога да очаквам следващия и съм напълно отдалечена от ставащото. Нямам представа какво има около мен, чувам музиката като че от огромно разстояние, а гласовете около мен стихват. Единственото нещо, за което имам сетива, е времето между всеки удар и плющенето във въздуха, преди кожата да достигне до плътта ми. Навярно губя съзнание. Не съм сигурна. Вече дори не се стягам.

Още един удар се влива в мен, аз потрепвам, гърбът ми се извива, а главата ми увисва назад.

– Нееееее!

Този рев, който познавам толкова добре, ме връща в настоящето, в момента, в който поредният удар изплющява по гърба ми. Изпъвам се изненадана и металните белезници тропват силно над главата ми.

Не мога да отворя очите си. Главата ми е тежка, тялото ми е безжизнено, а до ръцете ми не достига никаква кръв.

— Исусе! Ава, не! — Гласът му е висок, но пречупен. Тялото ми започва да трепери леко и аз усещам ръцете му около себе си. — Джон, освободи ръцете й. О, Боже, не, не, не, не, не!

— Копеле!

— Джон, по дяволите, свали я долу! Ава! — Той звучи ужасен. Сграбчва ме и започва да ме гали. Усещам как някакви огромни ръце правят нещо несръчно с моите. Имам чувството, че това продължава вечно, но вероятно са минали само няколко секунди, преди тялото ми да падне като олово. Аз увисвам в ръцете му. — Ава? О, Боже, моля те! Ава? — Някак отдалеч долавям, че ме местят.

И тогава усещам болката.

„О, мили Боже!“

Имам чувството, че плътта ми гори, а болката се разнася по всяко едно нервно окончание по гърба и по задника ми. Той ме носи нанякъде, а аз дори не мога да говоря, за да му кажа да спре. Никога не съм изпитвала подобна болка.

— Не го пускай да си иде! — чувам. Гласът на Джеси е приглушен, но аз знам за кого говори и през мъглата в ума ми осъзнавам, че вероятно съм осъдила Стив на смърт.

Трябва да спра това. Аз го помолих да ме нашиба, въпреки че в момента се чудя защо го направих. Наистина съм напълно луда. И в този момент си спомням какво ме доведе дотук. Той може би няма да е толкова нетърпелив да си причинява това, ако знае, че ще последвам примера му.

Откачената ми страна и разумната ми страна спорят в главата ми, но аз чувам оглушителните стъпки на Джеси и смаяните ахвания, докато ме носи през Имението.

— Какво става по дяволите! — Шокираният глас на Кейт е далечен. — Джеси?

Той не отговаря. Всичко, което чувам, е ниското боботене на Джон някъде в далечината в бъркотията, която съм причинила. Не ми пука. Някаква врата се затръшва и няколко мига по-късно усещам как диванът потъва под него, когато той ляга с мен в прегръдките си.

— Глупаво, глупаво момиче — хлипа той с дрезгав глас. Усещам как заравя глава във врата ми, вдишва аромата на косата ми и гали като

обезумял главата ми. — Откачено, глупаво момиче.

Насилвам очите си да се отворят и гледам празно в гърдите му. Толкова много ме боли, но не изпитвам никакво желание да помръдна или да дам глас на своето неудобство. Чувствам се успокоена, все едно се нося някъде отстрани и наблюдавам тази шокираща сцена отдалеч. А ако опитът ми да накарам Джеси да ме разбере се провали? А ако той отново накаже себе си? Не мога да понеса всичко това още веднъж и не само защото изпитвам пълна агония. Не бих могла да понеса да видя коленичилият Джеси да приема удари от Сара или от когото и да е друго, ако трябва да сме точни. Не че някога ще мога да забравя тази картина и ще я изтрия от ума си. Тя ще бъде запечатана там завинаги.

Не знам колко дълго седим в тишина, аз — взираща се в далечината и напълно отчуждена от ставащото, и Джеси — плачещ, заровил лице в косата ми. Имам чувството, че минават часове, може би повече. Загубила съм всякаква представа за времето и за действителността.

На вратата се чука.

— Какво? — казва. Гласът на Джеси е накъсан и нисък и той подсмърча няколко пъти.

Вратата се отваря, но аз не знам кой е. Очите ми се реят в пространството толкова дълго, че вече ми се струва, че не са в орбитите си. Някой се приближава и оставя нещо на масата пред нас, но който и да е, не говори и напуска мълчаливо, а вратата на кабинета се затваря почти безшумно.

Джеси помръдва леко под мен, аз вдишвам рязко и болезнено и той замира.

— О, Боже! — звучи отчаяно. — Бебче, трябва да те преместя, трябва да видя гърба ти.

Поклащам глава леко и притискам лице в голите му гърди. Ще боли ужасно, когато ме премести. Искам да отложам момента колкото е възможно по-дълго. Собственият му гръб е кървава каша, но той лежи на него заради мен. Вероятно изпитва доста сериозна болка.

Въздиша и отпуска брадичката си върху главата ми.

— Защо? — грачи той и целува главата ми. — Не разбирам.

Ако можех да говоря, бих го запитала същото.

— Ава, трябва да прегледам гърба ти. — Той отново се раздвижва и болката ме прерязва, но аз стисвам очи и му позволявам

да седне, като се настанявам в скута му.

Гравитацията ме удря в стомаха и внезапно усещам гадене, стомахът ми се свива, а тялото ми трепери, което само усилва болката още повече. Прегъвам се надве в скута му.

— Боже, Ава! — възкликва. Полага ръка на гърба ми в инстинктивен опит да ме успокои. Горещият допир ме разтърсва, аз изкрещявам и в този момент стомахът ми решава, че, да, има още нещо, което би могъл да върне. Повръщам по целия под.

— Мамка му! Ава, съжалявам. О, по дяволите! — Той издърпва косата от лицето ми и внимателно се опитва да ме хване по-здраво. — Мамка му! Мамка му, Ава, какво си направила? — стене. Гласът му ми подсказва, че гърбът ми сигурно изглежда по-лошо, отколкото го чувствам. Отчаяно се опитвам да овладее повдигането и да намаля болката. — Сега ще те преместя, ясно? — Той ме хваща под мишниците и става. Аз пищя. — Не мога да те повдигна, без да те докосвам — казва. Мърмори няколко проклетия и се опитва да ме пренесе на другия диван, без да докосва гърба ми.

Краката ми все още са меки и нестабилни. Никога не съм си представяла това.

— Легни по корем! — Той ме пуска на дивана по корем, а аз слагам ръцете под главата си като възглавница. — Ава, не мога да повярвам, че направи това. — Той коленичи до дивана и повдига стъклена купа с вода и бутилка с лилава течност. Изсипва течността във водата, взима памук и къса малко парче, след което го потапя в течността и го изстиска леко. — Това ще щипе, скъпа, но ще бъде нежен. — Той се появява в моето зрително поле и аз повдигам очи с известно усилие, за да срещна неговите, които са като зелени езера на страданието.

Взирам се невидящо в него, мускулите ми отказват да работят.

Той свежда устни към моите и ме целува нежно. Това е първият път, в който не се налага да се боря с реакцията на тялото си към неговия допир. Той поклаща глава, оглежда гърба ми и рязко си поема дъх. Внимателно откопчава сутиена ми и го оставя да се разтвори настрана. Мекият памучен тампон се плъзга по кожата ми и аз имам чувството, че е бодлива тел. Проплаквам.

— Съжалявам — казва той. — Много съжалявам.

Извърщам лице към ръцете си и стискам зъби. Джеси се опитва да промие раните ми, като често сменя тампона, топи го в топлата течност за всяко болезнено намазване и псува при всяко мое потрепване.

Когато чувам как избутва купата по масата, облекчено изпускам дъха си. Извърщам лице назад и виждам, че първоначално лилавата течност сега вече е червена и в нея плуват използвани памучни тампони. Той се надига, взема бутилка вода и отново кляка пред мен.

— Можеш ли да седнеш?

Кимвам и започвам болезнения процес по надигането до седнала позиция на дивана, а Джеси проклина и пърха около мен. Сутиенът ми пада в скута ми и аз вяло се опитвам да го върна.

— Остави го! — Той притегля ръцете ми и ми подава водата. — Отвори уста! — Лишена от мисъл, приемам двете хапчета, които слага на езика ми. — Пий!

Бутилката е като къс олово в ръката ми, когато я повдигам към устата си. Той вероятно вижда, че се мъча, защото поставя пръсти в основата ѝ, за да ме облекчи, и аз с удоволствие изливам ледената вода в пресъхналата си уста. Джеси отива до бюрото си, взема ключовете и телефона си и ги пъха в различни джобове, след което навлича тениската си и се връща при мен.

Той взема дрехите ми от облегалката на дивана и кляка пред мен.

— Ще те прибера у дома — казва, отваря дънките при краката ми и ме потупва по глезена, а после ми помага да ги вдигна.

После мести поглед от тениската към голите ми гърди и се намръщва леко. Мисълта, че нещо може да докосва кожата ми, ми причинява гадене, но няма как да изляза оттук и да вляза в „Луссо“ гола от кръста нагоре.

— Може ли да опитаме? — Той издърпва висящия сутиен от ръцете ми, след което разпъва деколтето на тениската и я надява през главата ми.

Започвам да повдигам ръце, за да улесня Джеси, но сълзите потичат от очите ми в момента, в който правя това усилие. Клатя глава като луда. Боли твърде много.

— Ава, не знам какво да правя — изрича. Звучи отчаяно, но отдалечава дрехата от тялото ми. — Моля те, не плачи! — казва и целува челото ми, а сълзите продължават да се стичат по лицето ми. —

О, по дяволите! — Той изсулва тениската от главата ми и я мята на дивана. — Ела тук! — казва, навежда се, пъха ръка под дупето ми и ме повдига с една ръка. — Обвий крака около кръста ми и сложи ръце на врата ми! Внимавай! — Правя бавно и внимателно каквото ми казва. — Добре ли си? — пита.

Кимвам и скръствам крака на гърба му, а той издърпва косата ми и поставя ръка на врата ми, като ме държи здраво, но без да ми причинява повече болка. Гърдите ми са притиснати към неговите, гърбът ми е напълно изложен, но изобщо не ми пука. Той се отправя към вратата и пуска врата ми, за да отвори, а след това отново го обхваща с ръка.

— Добре ли си, бебче? — пита, докато върви по коридора към лятната стая. Кимвам във врата му, но съм много далеч от добре. Чувствам се така, все едно съм била на слънце, а кожата ми е изгоряла напълно и е оголила плътта ми. — Джон! — крещи Джеси. Чувам множество ахвания, които звучат много по-шокирани, отколкото бяха на влизане.

— Как е момичето? — чувам наблизко ниския глас на Джон.

— Как ти изглежда, по дяволите? Вземи един чаршаф от склада.

— Ава? — измъченият глас на Кейт достига до ушите ми. — О, мамка му! Какво си направила, глупава краво?

— Ще я прибера у дома. — Джеси не се спира при никого, дори и при Кейт. — Тя е добре. Ще ти се обадя.

— Джеси, тя кърви.

— Знам, Кейт. Мамка му, знам. — Усещам как гърдта му се надига под мен. — Ще ти се обадя! — Кейт не казва нищо повече, но чувам Сам, който я успокоява. Обикновено веселият му глас е изпълнен със загриженост.

Разбирам, че се приближаваме до фойето, защото чувствам хладния въздух по гърба си. Усещането е добре дошло.

— Джеси, приятел, не знаех.

Спираме рязко и настъпва тишина, всички загрижени разговори спират напълно, когато чувам гласа на Стив. Стискам Джеси с всичката сила, която събирам, и той потрива врата ми с носа си.

— Стив, може би трябва да благодариш на всичко свято, че тя в момента е в ръцете ми, защото ако не беше, чистачките щяха да чистят

остатъците от теб цяла година. — Гласът на Джеси е убийствен, а сърцето му блъска диво.

— Аз... Аз... — Стив започва да заеква. — Не знаех.

— Никой ли не ти каза, че е моя? — очевидно изненадан пита Джеси.

— Аз... Аз предположих... Аз...

— Тя е моя! — реве Джеси и ме люлее в прегръдката си. Проплаквам от изгарящата болка, която движението му предизвиква. Той се сковава и завира глава във врата ми. — Извинявай — шепти. Чувствам как челюстта му се движи до мен. — Ти си мъртвец, Стив! — Джеси стои неподвижно няколко мига и аз знам, че гледа мъжа с убийствен поглед. Чувствам се отговорна.

— Джеси? — боботенето на Джон нарушава тежката тишина. — Всичко е наред. Има по-важни неща, нали?

— Да. — Джеси тръгва отново и повеят, който вътре ми се струваше приятен, изведнъж остро пронизва гърба ми. Той слиза бавно надолу.

— Ще отворя вратата. — Токчетата на Кейт тропат по стълбите.

— Ще се справя, Кейт.

— Джеси, спри да бъдеш такъв твърдоглав идиот и приеми нечия шибана помощ! Ти не си единственият, който се тревожи за нея.

Той ме притиска към себе си.

— Ключовете са в задния ми джоб.

Ръката на Кейт забърсва дънките ми и тя вади ключовете от джоба на Джеси, а аз се усмихвам вътрешно на моята пламенна приятелка, която брани репутацията си. Отварям очи и я поглеждам.

— О, Ава! — клати тя глава и отключва колата на Джеси с дистанционното.

Той се обръща към Имението:

— Всички влизайте вътре! — Не иска никой да ме види. Чувам хрущенето на пясъка под краката на хората, а Джеси продължава да ме държи в обятията си, докато всички влизат вътре. Едва тогава внимателно ме отделя от тялото си. — Ава, ще те сложа на седалката, а ти трябва да се извъртиш с лице към шофьорското място. Ще се справиш ли? — пита той нежно. Отпускам хватката си, за да изразя съгласието си, и той започва леко да ме снишава към колата. — Не се облягай!

Размърдвам се леко на кожената седалка, докато не подпирам облегалката с рамо и не се настанявам с лице към шофьорската седалка. По дяволите, боли. Тогава той намята лек чаршаф върху мен и затваря внимателно вратата, без дори да се опитва да ми сложи колан. Главата ми пада върху облегалката, отпускам клепащи и скоро след това шофьорската врата се затваря и ароматът на Джеси достига до носа ми. Отварям очи и се фокусирам върху зелените му езера, изпълнени с болка.

Той се протяга и гали бузата ми с кокалчетата на ръката си.

— Спри! — нарежда и избърсва поредната сълза, но аз вече не плача от болка. Плача от отчаяние.

Той включва двигателя и подкарва бавно надолу по алеята. Силното ръмжене и лудото каране, с които съм свикнала, са отстъпили място на лекото мъркане на двигателя на DBS-а. Той взима завоите внимателно, натиска нежно спирачките и хвърля поглед към мен на равномерни интервали от време.

Седя неподвижно и се вирам невиждащо в профила на моя красив проблемен мъж и се чудя дали в момента аз може да бъде класифицирана също като проблемна. Разумът ми определено е под въпрос, но съм достатъчно разумна, за да призная това. Бях нормално, здравомислещо момиче. Но вече определено не отговарям на това описание.

Тишината на пътуването към дома се нарушава само от шумовете на двигателя и от пуснатата съвсем тихо песен на „Сноу Патрол“ — „Бягай“.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Знам, че ако се протегна, ще изпищя наистина силно. Но невероятната нужда да изпъна тялото си обърква първосигналния ми инстинкт да остана неподвижна и да си спестя болките и паренето. Всичко, което се случи вчера, нахлува в главата ми, преди да отворя очи — цялата противна история, звуците на камшика, пристъпите на болка, мъчението и страданието. Всичко това атакува сънения ми мозък и възпроизвежда грандиозен ефект, последван от малък приветствен реверанс. Отварям очи и се вглеждам в Джеси. Ръката му лежи на бузата ми, лицето му е близо до моето, устните му са леко отворени и той диша спокойно в лицето ми. Изглежда толкова безгрижен, дългите му мигли хвърлят сянка на клепачите му, косата му, както всяка сутрин, е рошава тъмноруса плетеница. Брадата му е поникнала и красивото му лице, необезпокоено от тревоги, ме кара да се усмихна леко. Отвъд всички дразнещи предизвикателства той е един дълбоко объркан мъж, който пие, чука и се оставя да го нашибат, за да се самонакаже. И аз съм една от най-важните причини да го прави.

Гледам как клепачите му потрепват и се отварят бавно. Той примигва няколко пъти, преди да съсредоточи погледа си върху мен. Това отнема известно време, но накрая той въздъхва, приближава се до мен и заставаме нос до нос. Не се чувствам достатъчно близо. Изваждам ръцете си изпод възглавницата и се премествам с няколко потрепвания. Той хваща хълбока ми с ръка, за да ме спре, и се примъква, докато телата ни прилепват едно към друго.

— Възможно е — прошепвам през невероятно сухото си гърло — да разбирам какво изпитваш към мен. Възможно е.

— Причини си всичко това, за да ми докажеш, че ме обичаш ли?

— Не, ти знаеш, че те обичам. Направих го, за да ти покажа какво е чувството.

Веждата му се повдига силно.

— Не разбирам. Знам какво е чувството, когато те нашибат.

— Нямам предвид това. Имам предвид агонията да видиш как мъжът, когото обичаш, се наранява. — Повдигам ръка, галя брадата му и виждам как започва да схваща гледната ми точка. — Нищо не би могло да ме нарани повече от това да виждам как си причиняваш болка. Това ще ме убие, нищо друго. А ако се накажеш отново, аз също ще го направя — изричам. Гласът ми леко трепери само при мисълта, че някога би могло да ми се наложи да изживея друг подобен ден. Но ако той ме обича, както твърди, тогава за него ще бъде много лесно да изпълни молбата ми.

Той извърта поглед настрани, захапва устната си и започва да клати леко глава. После очите му отново се връщат на моите.

— Ти ме обичаш.

— Обичам те. И имам нужда от теб. Имам нужда да си силен и здрав. Имам нужда да разбереш колко много те обичам. Имам нужда да знаеш, че аз също не мога да живея без теб. Бих умряла, преди да те загубя.

— Не те заслужавам, Ава. Не и след живота, който съм живял. Никога не съм имал нещо, което да ценя или да искам да защита. А сега имам и това ми носи странна смесица от пълно щастие и абсолютен ужас. — Оглежда всеки сантиметър от лицето ми. — Губя контрол с теб, Ава. Не мога да го предотвратя. Наистина не мога.

— Знам — въздишам. — Знам, че не можеш — добавям, притискам се към гърдите му и поемам топлината му. За първи път имам чувството, че напълно го разбирам. Той е живял безгрижен, лишен от чувства и ред живот и не знае какво да прави с всички тези новооткрити усещания.

— Ти страдаш заради мен — казва той, заровил лице в косата ми.

— А ти заради мен. Аз нямам проблем с миналото ти. И докато те имам и си силен, ще се справям с него. Не то ме наранява, а ти. Нещата, които правиш сега. — Той ме издърпва от гърдите си.

— Ти си абсолютно луда — казва той нежно и притиска устни към моите. — Абсолютно откачена.

Приветствам меките му устни. Това е единствената част от мен, която мога да движа, без да изпитвам прорязваща болка.

— Луда съм от любов по теб. Моля те, не си причинявай това отново! Гърбът ме боли.

Той се отдръпва и се мръщи леко.

— Все още съм ти бесен.

— И аз не съм много щастлива с теб.

— Не мога да те докосвам — мърмори той и ме целува по цялото лице.

— Знам. Как е твоят гръб?

Той се подсмивва и продължава да покрива лицето ми с целувки.

— Добре съм. Просто съм ти бесен. Трябва да те раздвижим или ще се схванеш.

— Много съм си добре схваната — споря. Щастлива съм да лежа тук, а той да ме целува от глава до пети.

— Няма шанс, жено. Трябва ти лавандулова баня и малко крем на гърба. Не мога да повярвам, че от всички мои членове избра най-нестабилния.

— Така ли? — Не ме интересуваше. Просто подадох камшика на първия, който го прие.

— Така. — Той отделя устните си от лицето ми и присвива недоволно очи към мен. — С Джон трябваше да се видим днес, за да обсъдим изключването му. Наблюдавах го от известно време. Поведението му е малко особено напоследък и докато някои жени харесват грубата му сексуална игра, други не са доволни. Той ги кара да се чувстват неудобно и това е проблем. — Израз на съжаление преминава по лицето му и аз знам, че той мисли, че е трябвало да изхвърли Стив по-рано. — Не беше направил нищо, което да ни даде повод да го изхвърлим до снощи.

— Аз го помолих — опитвам се да облекча вината на Джеси. Не искам да повтаряме всичко това.

— Има правила, Ава. — Той ме целува и захапва леко долната ми устна. — Обсъдихте ли границите?

— Не — едва сега осъзнавам колко глупава съм била.

— Той наруши много правила и трябва да си отиде.

— Не си го спомням. Не беше на празненството по случай годишнината. — Щях да запомня това самонадеяно лице.

— Не, тогава беше на смяна.

— Смяна?

Джеси се усмихва. Това е чудесна гледка.

— Той е ченге.

Кашлям, а след това потръпвам.

— Какво?

— Полицай е.

— Ти заплаши ченге, че ще го убиеш?

— Бях полудял. — Той маха кичур коса от лицето ми и се вглежда замислено в мен. — Мислех си...

Не ми харесва как звучи това. Изглежда на него също не му харесва.

— За какво?

— Ами... за много неща. Но първото е, че трябва да говоря с Патрик за Ван дер Хаус.

Знаех си, че няма да ми хареса това, което смята да каже, но не виждам начин да се измъкна. Микаел е равностоен на пенсионния фонд на Патрик и аз знам, че той ще умре, когато му кажа, че повече не мога да работя с датчанина. О, Боже!

— Днес е понеделник! — бълвам и се размърдвам в опит да стана.

Ръцете му бързо натискат раменете ми и ме връщат обратно.

— Наистина ли мислиш, че ще те пусна да отидеш някъде? — поклаща той глава. — Слушай, това не беше единственото, за което си мислех — казва и започва да дъвче устната си.

О, не!

— Какво?

Той се приближава още повече до мен.

— Не мога да живея без теб.

— Знам това.

— Но не защото се тревожа, че ще се върна към навиците от миналото си. Обичам те, защото ти ми даваш цел. Ти изпълваш огромна празнота в мен с твоето красиво лице и твоя дух и въпреки че правя живота ти много по-труден... — иронично повдига вежда, — искам да знаеш, че и ти затрудняваш моя.

Разсмивам се силно и незабавно потръпвам, но Джеси не се присъединява към моята истерия. Устните му се свиват и хватката му върху хълбоците ми се стяга.

— Аз не затруднявам живота ти, Джеси Уорд. — Веждите му подскочат още по-високо. Той очевидно не е съгласен, но аз слагам длан върху устата му и прекъсвам контраатаката. — Ти току-що каза, че запълвам огромна празнота с духа си...

— И с красивото си лице — мърмори той в ръката ми.

Извъртам очи.

— Част от този дух е моят непрекъснат стремеж да се преборя с *твоята* неразумност. Ти никога няма да се отървеш от тази малка част от мен, която въстава срещу теб, и няма да искаш да го направиш. Ето защо съм различна от другите жени в Имението, които са ти лизали задника твърде дълго време. — Сега аз повдигам вежда иронично, а очите му се свиват леко в отговор. — Аз ти се отдадох напълно. Всяка моя част е твоя. Никой никога не би могъл да ме отнеме от теб. Никога. И знам, че част от проблема е в това, че искаш да бъда различна от другите жени.

— Няма други жени в живота ми — спори той през дланта ми.

Натискам по-силно устните му.

— Но трябва да знам нещо.

Веждите му подскочат. Той не може да отговори, защото дланта ми притиска твърде силно устата му.

— Ти искаш да ме държиш настрана от жените в Имението, но какво мислиш за секса? — питам и усещам, че се хили под ръката ми. Отдръпвам я. Да, това е неговата дяволска усмивка. Той е красива гледка, въпреки че не съм щастлива, че се смее на моя въпрос. Той полага много усилия да ме облича подходящо според него самия. Кара ме да нося дантела — причината за тази молба вече е очевидна — и не иска да пия.

„О, Боже!“

Причината за това току-що зашлеви невероятен шамар на мозъка ми.

— Ти не искаш да пия, защото смяташ, че ще правя това, което си правил ти, когато си се напивал. Мислиш, че ще искам да се чукам с всеки шибан мъж, който попадне пред погледа ми — буквално изкрещявам тези думи и усмивката му се стопява. Не му давам възможност да отговори на предишния ми въпрос и го засипвам с друг. Добре, не точно въпрос, а по-скоро заключение.

— Би ли внимавала за езика? — Той се извърта по гръб само с едно леко изсъскване.

О, не! Надигам се, като пренебрегвам собствената си болка, и го възсядам.

— Това е, нали? Това е причината.

Гледам как Джеси приема думите ми. Не може да спори с мен, знам, че съм го хванала. Той въздъхва дълбоко и отваря уста, но нищо не излиза. Отново си поема въздух, но въпреки това нищо не излиза. На третия път най-накрая проговаря.

— Не е само това, Ава. Ти си уязвима, когато пиеш.

— Но това е една от причините, нали? — Знам, че другата са мъжете, които приемат, че участвам в играта.

— Да, предполагам — признава.

— Добре, ами сексът? — питам. Трябва да знам. Той иска да съм напълно различна във всичко от жените в Имението, но все пак ме чука до безсъзнание.

Усмивката му се връща.

— Вече ти казах това. Не мога да ти се наситя.

— Сънливият секс постига достатъчно.

— Да, така е, но между нас има невероятно привличане. Никога не съм изпитвал подобно чувство преди.

Сърцето ми препуска в гърдите и за първи път от вчера то е изпълнено с щастие. Той никога не е изпитвал нещо подобно преди. Но е спал с десетки жени. Или със стотици? Усмивката ми изчезва.

— Какво чувство?

Ръцете му се отпускат на хълбоците ми.

— Чисто блаженство, бебче. Пълно задоволство. Абсолютна и цялостна любов, разтърсваща земята и цялата вселена.

Усмивката ми се връща.

— Така ли?

— О, да. Истински рай.

Падам върху гърдите му.

— Ох!

— Внимавай! — Той ме изправя. — Много ли те боли? — Докато чака отговора ми, в погледа му проблясва гняв. Моля се Джон да е приключил със Стив, преди Джеси да го е докопал.

— Добре съм — размърдвам се. — Какво ще правя с работата?

Докъде ме доведе този уикенд? Усмивам се вътрешно. Имаше разточително пазаруване, изобилна храна, прекалено скъпи бижута, пищна дантела, невероятен купон, ексцентрично предложение за женитба, много невероятен секс, дрогиране, бой с камшик...

Изстенвам. Това беше един невероятен уикенд.

— Успокой се! Говорих с Патрик. — Джеси сяда и премества и двама ни в края на леглото.

— Има ли някого в живота ми, когото все още да не си прегазил? — питам сухо.

Той става и ме поставя на краката ми, а прекрасната му голота е точно пред мен.

— Не бъди нагла — предупреждава ме той напълно сериозно. — Защото по задника ти няма белези от камшик, жено. Както и да е, защо домът ни изглежда така, сякаш е бил преобърнат от крадци?

О, забравих за това.

— Търсех нещо.

Той се намръщва.

— Какво? — пита, но аз долавям намек за предпазливост.

Наблюдавам внимателно изражението му и езика на тялото му, но не мога да ги разгадая.

— Нищо.

Той ме обръща настрани от себе си и ме повежда към банята, като с една ръка държи лакътя ми, а с другата — задника ми. Липсата на любопитство за това какво съм търсила само засилва подозренията ми. Той никога не би приел такъв неясен отговор.

— Какво каза на Патрик? — питам, докато той ме поставя да седна върху мивката.

— Казах му, че си припаднала в събота и че си си наранила гърба.

Идеята е добра.

— Той не се ли изненада, че ти му звъниш?

— Не знам и не ми пука. — Той пуска водата във ваната и се връща при мен. — Виж какво си направила с красивото си тяло — казва той тихо, докато гледа отражението на гърба ми в огледалото. — Няма да те чукам по гръб за известно време.

Вълна на разочарование преминава през мен, когато поглеждам в огледалото през рамо.

— Това ли е? — питам невярващо. Чувствам се, като че са ме одрали жива, а всичко, което свидетелства за моето мъчение, са няколко дълги червени белега и един със засъхнала кървава коричка.

— Какво искаш да кажеш?

Намръщено откъсвам очи от болезнените рани и поглеждам към Джеси, който има подобно на моето изражение, но още по-сърдито. Хващам бедрата му.

— Обърни се — заповядвам и го избутвам на разстояние от себе си. Виждам гърба му и въздишам. Той има два пъти повече белези, повече кръв и много повече, което да му напомня за гадния ден, който преживяхме вчера. — Виж, твоите са по-хубави от моите.

Той се обръща и ме приковава с гневен поглед, сграбчва горната част на ръцете ми и ме разтърсва леко.

— Млъкни, Ава!

— Извинявай! — Защо говоря такива глупости? — Просто боли толкова силно и мислех, че ще изглежда много по-зле.

— Изглежда достатъчно зле. — Той ме пуска и се връща при ваната, като налива малко лавандулово масло и разбърква водата с ръка.

Накланям глава настрани и се възхищавам на голотата му, докато разклащам крака и развъртам рамене в опит да възвърна подвижността им. Трябва да се отпусна. Чувствам, че мускулите на раменете ми са вързани на възли. Седя търпеливо на мивката, докато Джеси отива за кърпи и оправя безпорядъка, който съм оставила. Той прави всичко това мълчаливо, без да ме погледне нито веднъж. Знае какво съм търсила.

— Слизай — казва, предлага ми ръка, а на лицето му е изписано очакване, но аз отказвам и слизам сама внимателно, като свалям боксерките си и отивам към ваната. Влизам вътре и внимателно присядам във водата, която предизвиква щипецо усещане по кожата ми.

Джеси се качва във ваната и се потапя, като само леко изпъшква, когато водата докосва гърба му. Той стиска раменете ми и нежно ме придърпва да се отпусна върху гърдите му.

— Не се бори с мен. — Ухапва ухото ми и аз се сгърчвам. Той ме обгръща през раменете с ръце, свива крака около мен и аз се чувствам защитена в него.

Добре тогава. Време е за приказки във ваната.

Отпускам глава на рамото му и се наслаждавам на усещането, което сутрешната му брада ми носи, като се докосва до лицето ми.

— Значи Стив е изхвърлен?

— Да.

— Без да му зададеш нито един въпрос?

— Не, освен дали предпочита да бъде погребан, или кремиран.

— Отговорът му, въпреки че е груб и твърде остър, е точно отговорът, на който се надявах. — Причинявам ли ти болка?

— Не, добре съм — уверявам го. — Значи същото важи и за Сара?

„Бум!“

Джеси спира насред сгушването, а аз продължавам да правя бавно кръгове по бедрото му с показалец, сякаш не съм задала току-що въпрос, който знам, че е деликатен. Стив нямаше сексуален интерес към мен, поне не дълготраен, но Сара явно има към Джеси. И докато моят дебелокож мъж изглежда не забелязва романтичния ѝ стремеж, от мен зависи да контролирам щетите.

— Какво общо има Сара с това?

— Тя те нарани.

— Аз го поисках от нея.

— Аз поисках същото от Стив — отвързвам спокойно.

— Да, но Стив знаеше, че си забранена, че си моя. Той пресече ясна граница, която аз начертах, и то не само относно това с кого е упражнил гадостите си, но и как го е направил. Въпреки че първото е моят основен проблем. — Захапва меката част на ухото ми, за да е сигурен, че знам, че има предвид мен. Кого другиго? — Приел е камшик от жена, която не е срещал преди, и не е изяснил границите. Можеше да си умствено нестабилна, а той да няма представа.

— Вероятно бях в онзи момент — мърморя. — И все едно, ти си мой. Ти също си забранен, знаеш.

— Знам — казва тихо. — Знам, бебче. Повече никога. Но мисля, че си показала недоволството си на Сара — добавя саркастично.

Усмиввам се самодоволно. Да, направих го, но все още искам да си падне на задника.

— Значи няма да се отървеш от нея?

— Тя е служител и близък приятел. Не мога да я уволня за нещо, което аз съм поискал да направи, Ава.

Въздишам тежко. Искам да е очевидно за него, че не съм доволна. Приятел? Близък приятел?

— Тя го е планирала, Джеси.

— Какво имаш предвид с това?

— Съобщението, което получих от Джон.

— Какво съобщение?

— Което тя ми прати от телефона на Джон и в което пишеше, че трябва незабавно да дойда в Имението.

— Мислиш, че Сара е взела телефона на Джон и ти е пратила съобщение?

— Да!

— Не бъди глупава!

— Не съм глупава! — изписквам. — Пазя го на телефона си. Ще ти покажа.

— Ава, Сара не би го направила.

О, моля те! Предполага се, че е приятелка, но очевидно той не я познава много добре. Аз имах удоволствието да прекарам в компанията ѝ само няколко секунди, преди да я разгадая.

— Смяташ ли, че съм си го измислила?

— Не, мисля, че ти беше дрогирана в събота вечер и може да си направила грешка.

— Ще ти покажа — звуча като сърдита тийнейджърка. — Тя те иска.

— Е, не може да ме има и го знае. Аз принадлежа на теб — отсича. Притиска устни отстрани на лицето ми.

— Така е — отвръщам. Притискам буза към устните му и мисля колко е трудно това.

Джеси е прав. Не може да я освободи от работа заради това, че е направила нещо, което той е пожелал. Което е тъпо, защото не мога да си представя, че Джеси би бил на същото мнение, ако аз бях на негово място. Единствената ми утеха е това, че Джеси няма абсолютно никакъв интерес към нея. А в това съм напълно сигурна.

— Наведи се напред, за да ти измия гърба! — насърчава ме да седна. — Ще бъда нежен.

— Харесвам те груб — прошепвам дръзко.

— Ава, не казвай такива неща, когато не съм в състояние да те изнася!

Усмиввам се, а той бавно ме къпе. Прокарва нежно гъбата по гърба ми и ме целува където и когато може. Косата ми е измита, а аз

съм увита в кърпа и отнесена до спалнята, където Джеси ме полага нежно на леглото.

— Това може да е малко студено. — Лягам по корем, а той възсяда дупето ми и изстиска крем на гърба ми. Лопатките на гърба ми трепват и се напрягат. — Шшшт! — утешава ме. — Няма повече да правиш това, нали?

— Ще го направя, ако ти го направиш — мърморя и заравям лице във възглавницата. Мълчаливо се моля да не го прави.

Започва с леки и нежни погालвания по гърба ми, за да свикна с триенето, а след като се отпускам още малко, се заема да втрие крема в раните. Топлите му ръце се плъзгат плавно по гърба ми, движението е хипнотизиращо и скоро съм повече от наясно с нещо твърдо и влажно, което притиска кръста ми. Усмиввам се. Никога няма да успее да задържи ръцете си далеч от мен и се надявам да не му се налага. Но ще носи презерватив. Масажира ме, докато не разнася цялата скованост от тялото ми и гърбът ми започва да се усеща почти нормално.

— Ехо?

Главите и на двама ни отскачат при гласа на Кати, който долита до стаята.

— Мамка му! — ругае Джеси и скача от тялото ми. — Забравих за Кати. — Изчезва в гардеробното и се появява в дънки и светлосиня тениска. — Ставай! — отсича. Хваща ме за кръста и ме вдига от матрака. — Трябва да те нахраня.

— Не съм гладна.

— Ще ядеш — казва с онзи тон. — Стомахът ти сигурно е съвсем празен, след като го изпразни по целия под на кабинета ми.

Присвивам се.

— Съжалявам.

— Недей! Облечи някакви дрехи! Ще се видим в кухнята — добавя, целува ме непорочно и ме оставя да се оправям.

— Добро утро, Ава! — усмихва се мило Кати, когато вдига поглед от зареждането на съдомиялната.

Нося старите си меки прокъсани дънки и бяла огромна тениска, която не прилепва силно по гърба ми. Качвам се на един стол до Джеси, който се навежда, за да види в току-що измитата ми коса.

— Здравей, Кати! Как си? — Избутвам Джеси. Той ръмжи към мен и мацва фъстъчено масло по долната ми устна. Езикът ми

автоматично го облизва.

— О, Боже! — изкривявам лице от отвращение, а Джеси се смее, после ме дръпва към себе си и облизва фъстъченото масло от мен.

— Вкусно — изрича, усмихва се и лепва на устните ми влажна целувка с вкус на фъстъчено масло. Бърша уста и отново се обръщам към Кати, която наблюдава малката ни размяна с лека усмивка на тънките си устни. Изчервявам се силно.

— Аз съм много добре, Ава. Искаш ли закуска? Съомга?

— Да, моля! — казвам благодарно и тя кимва с глава. Обърсва ръце в снежнобялата си престилка и се отправя към хладилника. Оглеждам кухнята и виждам, че цялата ми бъркотия е разчистена.

— Ние имаме новина, Кати — изпява Джеси.

„Така ли?“

Извъртам се намръщена към него, но той не ми обръща внимание.

— Ава скоро ще бъде госпожа Уорд.

Ченето ми увисва, но той продължава да ме пренебрегва. Забравила съм за това след всичко друго, през което минахме последните няколко дни. Как съм могла?

— Това е чудесно! — Кати оставя яйцата и съомгата на плота и заобикаля, за да ме стисне в здрава прегръдка. — О, толкова се радвам! — пее в ухото ми. Стискам зъби, докато тя разтрива гърба ми. Отдръпва се и обвива с длани лицето ми. — Не мога да ти кажа колко щастлива ме прави това. Той е добро момче — казва, лепва мокра целувка на бузата ми и ме пуска. — Ела тук, ти! — награвва Джеси в също толкова ентусиазирана прегръдка и той я приема с готовност, без да трепне или да изсъска от болка, докато ме гледа над рамото на Кати как зяпам към него.

След събитията от снощи бях (съвсем погрешно, изглежда) допуснала, че *този* въпрос подлежи на преразглеждане. Пръстенът ми беше изчезнал от пръста ми и когато Джеси ме попита дали все още смятам да се омъжа за него, казах, че не мога. Не трябва ли да разрешим купчината проблеми, които се струпаха през уикенда? Нашите колебания, Сара, Корал, Микаел...

Напълно ме е пренебрегнал. Дори не съм говорила още с родителите си. Ако ще се омъжвам за този предизвикателен задник, те трябва да разберат първи.

— Моето момче най-после се задомява! — Кати стиска бузите му и му лепва целувка, каквато лепна и на мен. Държи се като горда майка. Това ме кара да се чудя каква е историята на връзката между Кати и Джеси. Изглежда е нещо повече от загрижеността между служител и началник. Освобождава Джеси от леко сбръчканите си ръце и дръпва престилката си, за да избърше очи с подсмърчане.

— Кати, престани! — смъмря я Джеси.

— Съжалявам — успокоява се и се заема отново да приготвя закуска с широка усмивка на лицето. — Е, къде и кога?

Присвивам се и се пресягам за каната с кафе. Ето тук може да се разхвърчат фойерверките.

— Следващия месец в Имението — уведомява я Джеси уверено.

Дрънвам каната в чашата си за кафе и завъртам очи към Джеси.

— Така ли?

— Така — отвръща хладно. Не мина много време, преди предизвикателният задник, който ме подлудява, да се завърне.

— Колко прекрасно! — чурулика Кати.

Премествам поглед от Джеси към нея. Тя знае ли какво е Имението?

— Ще бъде. — Джеси завинтва капачката на фъстъченото масло и започва да чопли етикета, като пренебрегва смаяното ми изражение и погледа ми, впит в профила му. Наблюдавам как ме поглежда с ъгълчето на околото си и започва да дъвче долната си устна. Отчегъртва парченце от етикета и го метва на плота.

Вдишвам бавно в опит да съхраня и малкото търпение, което ми е останало, и грабвам парченцето боклук от мрамора. Нали щяхме да обсъждаме сватбата ни заедно?

Смъквам се от стола и се отправям към кошчето само за да направя нещо различно от това да му сритам кокалчетата. Спирам зад него и притискам уста към ухото му.

— За кого ще се жениш? — питам тихо, преди да продължа към кошчето.

Той ръмжи.

— Ще газя, Ава.

— Моля? — Кати се обръща от печката.

— Нищо — казваме едновременно. После се гледаме намръщено. Враждебността, която се излъчва от него, е осезаема. Този

уикенд само доказа, че трябва да съсредоточим вниманието си върху други, по-важни проблеми, като това да се изпълним един другото с уверенията, от които явно и двамата се нуждаем.

Натискам педала на кошчето и хвърлям миниатюрното боклуче, но нещо проблясва към мен от тъмните дълбини и хваща окото ми. Бръквам и вадя една половина от картичка в сребърно и бяло. Покана за сватба. Обръщам я и накланям глава, после поглеждам отново в кошчето. Вадя другата половина и събирам и двете заедно.

Г-н и г-жа Хенри Уорд молят да бъдат удостоени с удоволствието от Вашето присъствие на сватбата на тяхната дъщеря, госпожица Амалия Уорд, за д-р Дейвид Гарсиа.

„Господи!“

Поканата е изтръгната от ръцете ми и натъпкана в кошчето. Дръпната съм обратно до кухненския плот като замаяна.

— Седни! — настоява той с онзи тон, който знам, че не трябва да пренебрегвам. Вдига ме внимателно на стола. Поглеждам го и виждам стегната челюст и издути мускули на врата.

— Сестра ти ли? — питам тихо.

— Остави това! — предупреждава, без да ме погледне.

Умът ми започва да препуска. Не сме говорили много за родителите му, но това, което *знам*, е, че не ги е виждал от години. Те ли са избрали така, или Джеси? Ако са му изпратили покана за сватбата на сестра му, тогава предполагам, че решението е на Джеси. Изучавам го, но не смея да кажа и дума.

— Заповядайте! — Кати ни сервира закуските, а после пъхва бърсалката за прах в предния джоб на престилката си. — Ще ви оставя да ядете на спокойствие.

— Благодаря, Кати — казва Джеси с нула благодарност в гласа.

Не мога дори да говоря. Започвам да чопля краищата на съомгата си в неловко мълчание и след цял век тишина най-накрая се отказвам и се смъквам от стола.

— Къде отиваш? — пита той рязко.

— Горе. — Излизам от кухнята и оставям закуската си недокосната. Джеси и постоянните предизвикателства, които го обкръжават, не спомагат за апетита ми.

— Ава, не си тръгвай от мен! — заплашва. Пренебрегвам го. — Ава!

Обръщам се.

— Ти си повече от откачен, ако мислиш, че ще се омъжа за теб, Джеси — казвам спокойно. Оставям го в кухнята, въпреки че лицето му е изпълнено с болка. Почти очаквам да ме грабне и да ме вдигне от пода, но за моя изненада (и тревога) ми е позволено да напусна кухнята. Качвам се към главната спалня без обратно броене и без вразумяващо чукане в стила на Джеси. В момента съм в деликатно състояние, така че не е възможно да бъда местена грубо.

Виждам Кати в любимата ми стая за гости да бърше прах, докато пее „Валъри“. На лицето ми се появява лека усмивка. Затварям вратата на спалнята зад себе си и отивам да си измия зъбите. Ще отида на работа. Няма да вися в кулата цял ден като резервна част, а и гърбът ми е добре, ако не правя резки движения. Предпочитам да се изправа пред шефа си и пред въпросите, които със сигурност ще ми зададе, за връзката ми с Джеси.

Прехвърлям закачалки и закачалки с нови рокли и се спирам на една от старите ми. Преобличам се, надявам токчета и заставам пред огледалото, за да си сложа грим.

Вратата на спалнята се отваря.

— Къде отиваш? — пита Джеси с намек за страх в гласа си.

— Отивам на работа.

— Не, не отиваш.

— Напротив, отивам — казвам. Продължавам да се гримирам, като не обръщам внимание на внушителното му тяло зад мен. Това, че не може да ме докосва, сигурно го убива. Особено сега когато иска да ме задържи.

— Как е гърбът ти?

Хвърлям поглед към него.

— Боли ме — отговарям, като зареждам гласа си с предупреждение. Поглеждам в огледалото и страдам за мъжа, който стои зад мен и не знае какво да прави със себе си. Не може да използва

своя начин за справяне с моето неподчинение. Наистина е объркан. — Къде е телефонът ми? — питам, докато Джеси се мотае зад мен.

— Зарежда се в кабинета ми.

Изненадана съм, че доброволно ми дава тази информация.

— Благодаря. — Вдигам чантата си и тръгвам към вратата, но отскачам, когато Джеси застава пред мен и блокира пътя ми.

— Да говорим! — изплюва думите така, сякаш са боклук в устата му. — Моля те, не тръгвай! Ще говоря.

— Искаш да говориш?

Свива рамене смутено.

— Ами не мога да ти начукам никакъв разум, затова предполагам, че ще трябва да го направя с приказки.

— Това е традиционният начин за справяне с нещата, Джеси.

— Да, но моят начин е много по-забавен — вмята, предлага ми палавата си усмивка и аз се опитвам да спра потрепването на ъгълчетата на устните ми. Трябва да запазя разговора сериозен. Джеси поема ръката ми и се приближава. — Никога не се е налагало да обяснявам живота си на никого, Ава. Това не е нещо, за което говоря с удоволствие.

— Няма да се омъжа за човек, който отказва да се открие. Ти продължаваш да криеш информация и накрая двамата се оказваме в огромна каша.

— Знам — въздъхва. — Ава, ти знаеш за мен повече, отколкото всяка друга жива душа знае. Никога не съм бил толкова близък с никого. Не говориш за живота си само когато чукаш някого.

Трепвам при напомнянето за дните му на „топвания“, които едва наскоро са свършили.

— Не казвай такива неща!

Той ме бутва към леглото.

— Седни! — нарежда и ме дръпва надолу. Поемам си въздух, за да се успокоя. — Последния път, когато видях родителите си, нещата не минаха добре. Сестра ми беше действала малко потайно и беше уредила да се срещнем. Баща ми ми изнесе проповед, майка ми се разстрои, а аз се напих много, така че можеш да си представиш как е свършило.

— Значи сестра ти очевидно иска да изкупи вината си — казвам. Гласът ми е тих, но пълен с надежда.

— Амалия е малко упорита — въздъхва Джеси, а аз потискам смеха си. Какъвто братът, такава и сестрата! — Не иска да приеме, че са се случили прекалено много неща, че са били разменени прекалено много сурови думи през годините. — Поглежда към мен и виждам терзанието в очите му. — Отношенията ни са непоправими, Ава.

— Но те са твои родители. — Не мога да си представя живота си без мама и татко. — Ти си техен син.

Той едва се усмихва, което подсказва, че аз просто не разбирам, което е добре, защото наистина не разбирам.

Въздъхва.

— Тази покана е пристигнала само защото сестра ми я е пратила без знанието на родителите ми. Те не ме искат там. Адресът им е задраскан и заменен с този на Амалия.

— Но Амалия очевидно те иска там. Не искаш ли да си свидетел как ще се омъжи?

— Бих искал да видя как малката ми сестра се омъжва, но също така не искам сватбата ѝ да бъде съсипана. Ако отида, всичко ще свърши по един начин. Довери ми се!

— Какво се случи, за да се объркат отношенията ви толкова много?

Раменете му се отпускат зрелищно и той започва да върти палци по дланите ми. Виждам, че това за него е болезнено, което само увеличава безсилието ми, защото показва, че на него *наистина* му пука.

— Вече знаеш, че чичо Кармайкъл ми остави Имението, когато умря. Отношенията ни вече се бяха обтегнази, след като родителите ми се преместиха в Испания, а аз избрах да остана с Кармайкъл. Бях на осемнайсет и живеях в Имението. Разбирам, че това е най-лошият кошмар на всеки родител — засмива се леко. — Започнах живот на плейбой и нещата станаха още по-лоши, когато Кармайкъл умря. Ако не беше Джон, вероятно нямаше да има имение. Той на практика го управляваше, докато аз се наслаждавах на твърде много пиене и твърде много жени.

— О! — прошепвам. Наслаждавал се е? Предпочитам „топването“.

— В един момент се успокоих, но родителите ми поставиха условие: или Имението, или те. Избрах Имението. Кармайкъл беше

мой герой, не можех да го предам — завършва малката си реч с абсолютна категоричност.

— Родителите ти са знаели, че продължаваш... — прочиствам сухото си гърло. — Ами... каквото си правил? — не мога да го кажа. От това ми се гади.

— Да. И предрекоха бъдещето ми. Бяха прави и не ми позволиха да го забравя. Живях доста разпуснат живот, признавам. Кармайкъл беше черната овца на семейството. Всички се бяха отrekli от него. Срамувах се. А когато той умря, аз заех мястото му. Родителите ми се срамуват от мен. Това е.

Присвивам се на последната част.

— Не трябва да се срамуват от теб.

— Просто така стоят нещата.

— Значи познаваш Джон отдавна? — Ако е помагал с управлението на Имението преди доста време, значи говорим за шестнайсетина години.

— Да, отдавна — отвръща. Усмивва се топло. — Бяха големи приятели с Кармайкъл.

— На колко години е той?

Поглежда ме и се намръщва.

— Петдесетина, мисля.

— А на колко години беше Кармайкъл?

— Когато умря ли? На трийсет и една.

— Толкова млад? — изтърсвам. Представях си го с дълга побеляла коса, мазен и с тен.

Джеси се смее на замаяното ми изражение.

— Имаше десет години разлика между баща ми и Кармайкъл. Бил е изтърсачето на дядо ми и баба ми.

— О! — правя бърза сметка наум. — Значи между теб и Кармайкъл също е имало само десет години.

— Беше ми повече като брат.

— Как умря той? — вероятно прекалявам, но съм любопитна. Започвам да сглобявам живота на Джеси и вече съм като куче с кокал.

Тъга минава по лицето му.

— В автомобилна катастрофа.

— О! — прошепвам, но тогава осъзнавам и очите ми се плъзгат към корема му, задържайки се на мястото, където знам, че е белегът.

Джеси е бил в колата с Кармайкъл. При всички мои опити да го накарам да говори той казваше, че е твърде болезнено. И наистина е.

— Не ходи на работа! — възкликва. Дръпва ме в скута си грижовно и докосва носа ми със своя. — Остани у дома и ми позволи да те обичам! Искам да те заведа на вечеря. Дължа ти малко специално време.

Разтопявам се върху него. Новооткритото ми знание, съчетано с разумността на Джеси, не ми позволява да откажа.

— Връщам се на работа утре — казвам твърдо. Трябва да разреша някои проблеми, свързани с работата, а по-точно с Микаел.

— Добре — извърта очи. — Така, отивам да тичам, за да облекча част от напрежението, което моята предизвикателна изкусителка ми донесе, а после ще се гушкаме цял следобед и ще излезем на вечеря. Става ли?

— Става, но аз възразявам срещу средната част от това изречение и я заменям със „заблуден бог“.

Озарява ме с усмивката си, запазена само за мен, и пада назад на леглото предпазливо.

— Целуни ме сега! — настоява и аз се гмурвам върху него с благодарна целувка. Той се разкри и аз се чувствам много по-добре. Отново се грея на слънцето на Седмото небе на Джеси.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Добро утро, бебче!

Отварям широко очи разтревожена. Утро?

— Не е утро, нали?

— Не. Пет часът е. Спа цял следобед. Как е гърбът ти? — Изпълзява в леглото напълно гол, докато не ляга до мен. Възхищавам се на капките вода, които проблясват по твърдите му рамене и гърди. Избръснал се е. Мирише божествено.

Гърча се малко.

— Добре е. — Извъртам се към гърдите му, за да усетя по-силно неустоимия му аромат.

— Само помисли! Ако се откажеш от работата, можеш да правиш това всеки ден. Няма ли да е перфектно?

— За теб — оплаквам се. — Перфектно за теб, защото ще знаеш къде съм по всяко време. — Притискам устни към гърдите му и мисля, че той може да получи своето. Познавам Патрик добре, но не достатъчно, за да съм уверена, че ще прати Микаел по дяволите, когато му кажа какво става.

— Точно. — Прокарва пръсти през косата ми. — Може да идваш на работа с мен и никога няма да има нужда да се разделяме.

— Ще ти писне от мен.

— Невъзможно. Ще ми позволиш ли да те изведе на вечеря?

— Или може да си останем тук. — Плъзгам ръка по корема му и докосвам белега.

— Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие, но искам да те изведе навън. Имаш ли нещо против? — пита доста разумно.

Изобщо не прилича на себе си. И дори отказва възможността да ме задържи в леглото? Ставам подозрителна.

— Но пък — прошепва — не съм бил в теб прекалено дълго. Това е неприемливо. — Обръща ме нежно по гръб. — Бебче, сънливият секс е извън менюто за известно време, така че просто ще те чукам. Някакви възражения? — Отпуска тялото си наполовина върху

моето и очите му моментално се замъгляват. Това, съчетано със зловещите му думи, ме докарва до безумие от желание.

— Питаш дали може да ме чукаш? — изпълнена съм с подозрение.

Очите му танцуват дяволито, докато целува първо едното ъгълче на устата ми, а после и другото.

— Внимавай с езика! Опитвам се да съм разумен. — Завърта се и ме докосва точно където трябва.

— Не бъди! — изтърсвам.

Той се отдръпва, перфектната му бръчка е на мястото си. Премисля искането ми няколко секунди.

— Не искаш да бъда разумен?

— Да, не искам — задъхвам се леко. Той знае точно какво прави.

— Значи... нека изясня! Малко съм объркан. — Движи се така, че освобождава в слабините ми едно настойчиво туптене. — Наистина ли не искаш да съм разумен?

Тласък!

— Не!

— Разбирам. — Мушва пръст под ръба на бикините ми и докосва леко пъпката от нерви, от което направо излитам. — Пълна свобода?

— Да!

— Ти ми даваш смесени сигнали — казва. Владее се добре, докато плъзга палец по плътта ми. — Харесва ми, че си толкова влажна за мен.

Гръбнакът ми се извива. Целият дискомфорт в гърба ми е заменен със сексуално очакване. Аз кипя. Джеси вмъква един дълъг пръст и притиска нагоре към предната стена на входа ми.

— Мека, топла и създадена само за мен. — Дръпва чашката на сутиена ми надолу със свободната си ръка и вече втвърденото ми зърно става като куршум. — Белегът ми избледнява — отбелязва, докато прилепва устни към гърдата ми, хапе и смуче. — Не искаме да забравиш на кого принадлежиш, нали?

Изстенвам, когато заменя единия пръст с два.

— Искаме ли, Ава?

— Не — задъхвам се.

Стяга се около зърното ми и одрасква със зъби края му, пращайки моментално стрели на удоволствие към сърцевината ми.

— Харесва ми колко възприемчива си към докосването ми. Това ми дава сила. — Двата пръста стават три. Гърбът му е доста наранен, но не му пука. Аз сграбчвам чаршафите. — Така хубаво ли е? — Движи пръстите си навътре и навън от мен, върти и забива, докато ме гледа как се извивам под него.

— Изключително хубаво — отвръщам. Гласът ми трепери точно както и тялото ми. Наистина се нуждая от това.

— Отвори очи, Ава! Нека ги виждам, когато свършиш за мен!

Отварям ги и откривам погледа му. Джеси продължава да ме разтапя от страстни желания.

— Целуни ме! — нареждам. Тазът ми посреща тласъците на ръката му. Ще се разпадна и се нуждая от страстната му целувка.

— Кой командва, Ава? — пита той с полуспуснати клепачи. — Кажете ми, кой командва?

— Ти.

— Добро момиче. — Повдига се и слепва устни с моите. Палецът му прави кръгове по възбудената ми сърцевина. Вплитам ръце в косата му и се хващам, сякаш животът ми зависи от това. Джеси ме целува силно, докато ме води към оргазма. Езикът му се върти около устата ми твърдо, бавно, грубо, но боготворящо. Той ми напомня.

Твърдите му гърди са притиснати до мен. Чудесните му устни са притиснати в моите. Дългите му, умели пръсти карат тялото ми да се втвърди. Умът ми се изпразва, а душата ми се възстановява. Отново съм цяла. Помита ме вълна и аз пъшкам в устата му. Тялото ми трепери неконтролируемо, докато достигам върха.

— Само за мен — изръмжава думите. Знам, че е напълно сериозен. Чувствената му власт над тялото ми ме прави слаба от желание. — Винаги само за мен, разбираш ли?

— Да — въздъхвам и се отпускам под него. Бученето на кръвта в ушите ми започва да отслабва.

— Ставай! — Поставя ръцете ми зад врата си. — Увий тези невероятни крака около кръста ми!

Подчинявам се и се увивам около него, позволявайки му да ме вдигне от леглото. Тръгва към вратата на спалнята.

— Къде отиваме? — питам. В мен разцъфва надежда за гребане в стил Джеси.

— В кабинета ми.

— Чакай! — извиквам рязко.
Спира веднага.
— Какво има?
— Отнеси ме до гардероба!
— Защо?
— Защото ни трябва презерватив.
— Какво?
— Трябва ни презерватив — повтарям. Знам адски добре, че ме е чул правилно.
— Нямам никакви.
— Имаш. В гардероба. — Трябва да съм му бясна. Напрегнатото му тяло подсказва, че очаква това. Знае, че знам.
— Ава, не ползвам презервативи с теб.
— Тогава няма да правим секс — свивам рамене срещу него. Сам си копае дупката.
— Моля? — отвърща. Отдръпва се и ми хвърля възмутен поглед.
Боря се да запазя безизразно лице, а трябва да съм бясна от възможността той да ми крие хапчетата.
— Чу ме.
Възмутен е силно и смръщва вежди.
— За Бога! — Отива до гардероба, стиснал ме здраво. Пуска една ръка и открива презервативите, като през цялото време мърмори.
— Знаеш ли, моят белег също избледнява — казвам, докато гледам към гръдния му мускул.
Вече не се мръщи и ми се ухилва самодоволно.
— Така ли?
— Трябва да бъде освежен. — Вдигам вежди и гледам с похотливо задоволство как очите му потъмняват още повече.
— Моето момиче е властно. Заемай се, бебче!
Ухилвам се и впивам зъби в гърдите му. От устните му се откъсва лек стон, докато ме носи надолу по стълбите към кабинета си.
— Искам да те имам точно тук, така че когато трябва да работя, да те виждам просната гола на бюрото ми. — Отпуска ме върху голямото си дървено бюро и хвърля кутията с презервативи, после потъва в кожения стол. Джеси е напълно гол и твърд като стомана. Изпълвам се с вълнение, докато плъзвам поглед по цялата му дължина. Пръстите му закачат ръба на бикините ми и аз стисвам ръба на бюрото,

за да повдигна дупе така, че той да може да ги смъкне по краката ми. Отваря горното чекмедже на бюрото и ги пуска вътре, после отново го затваря и ме поглежда.

— Току-що свърши върху тях. — Слага длани върху бедрата ми. — Искам да мога и да те подушвам. Разтвори крака!

„Мили Боже!“

Разделям бедрата си колкото мога, напълно разкривайки се за него. Не е нещо, което да не е виждал милион пъти преди, но така се чувствам напълно гола. Столът леко се приплъзва напред и Джеси се пресяга зад мен, нежно разкопчава сутиена ми и го смъква по ръцете ми. Дишането ми се учестява. Готова съм отново, но ако съдя по настроението и по подхода му, това ще стане при неговите условия. Той командва, а седнал в този стол, както е напълно гол, със стегнат корем и мамутски член, изглежда и много властен.

— Облегни се назад на ръцете си! — Поставя сутиена ми в чекмеджето при бикините и сяда назад в стола си.

Облягам се назад и изпъчвам гърди. Нервна съм, а не знам защо. Имал ме е по всички начини и във всички форми, във всяко настроение, което знам, но днес съм малко неспокойна. Спуска поглед бавно надолу по тялото ми, докато не спира между краката ми. Очите му се задържат там и Джеси потъва още в стола си, а механизмите поддават под тежестта му. Настанява се наистина удобно. Аз? Не толкова.

Седя тук толкова гола, колкото е и той, а сърцето ми блъска в гърдите, докато гледам как наблюдава цепката ми, изпълнен с възхищение.

— Защо си нервна? — пита, без да вдига очи. Дълбокият му глас изобщо не ме успокоява.

— Не съм — отговорът е слаб. Чувствам се широко отворена и изследвана внимателно, което е нелепо. Няма част от мен, която да не го е имала върху, вътре или по себе си.

Джеси вдига очи към моите и суровостта изчезва веднага.

— Обичам те.

Цялото ми същество се отпуска при тези две думи.

— И аз те обичам.

— Никога не се съмнявай в това!

— Няма. Свърши ли с наблюденията си? — повдигам язвително вежда.

— Не — отсича. Пресяга се и разтваря отново бедрата ми. Не съм усетила кога съм ги свила отново. — Оценявам активите си. — Обляга се назад и отново започва да гледа най-интимните ми части.

— Аз актив ли съм?

— Не, ти си *мой* актив — отвърща. Задържа очите си там, където са, и аз решавам, че мога да се наслаждавам на моя актив. Неговата безупречност все още ме кара да точа лиги. — Искаш ли да чуеш каква е присъдата ми? — пита той.

— Искам.

Повдига поглед нагоре към мен, а също и ъгълчето на устата си.

— Аз съм много богат мъж. — Придърпва стола си напред, хваща краката ми за глезените и поставя стъпалата ми на раменете си. Ако съм била гола преди, нямам представа какво съм сега. — Не бъди свенлива! — гълчи ме леко намръщен. Поставя длани на горната част на стъпалата ми и допира с устни глезена ми. Горещият допир праща тръпки по крака ми, та чак до сърцевината ми.

От устата ми се изплъзва лек стон.

— Избутай косата си назад! — заповядва тихо. Отпускам се на една ръка, събирам косата, която се е задържала отпред, и я премятам назад. — По-добре. Вече мога да виждам *целия* си актив. — Захапва ме леко за глезена.

Гърча се.

— Най-задоволяващото чувство е да си възбудена и да знам, че аз съм този, който го е причинил. — Протяга ръка и прокарва средния си пръст по центъра ми, като накрая леко притиска към върха на клитора ми.

Устните ми се разтварят и започвам да се задъхвам. Съкрушителната необходимост да стисна краката си ме кара да се преместя.

— Дръж ги разтворени, Ава! Искам да гледам как пулсира плътта ти, като те докосвам и когато свършиш за мен — настоява. Гърленият му глас кара желанието ми да избухне под напрегнатия му допир и също толкова напрегнатите очи.

Заменя единия пръст с два и бавно ги прокарва като ножица по клитора ми. Отмятам глава назад. Стена. Знам, че ще свърша

прекалено бързо.

— Очите, бебче! Гледай ме в очите!

— Близо съм — скимтя.

— Знам, но ще спра, ако не ме гледаш. Послушай ме, Ава! Покажи ми тези красиви очи!

Повдигам отново натежалата си глава с огромно усилие. Треперя от всяко негово докосване. Погледите ни се срещат и той увеличава ласките си. Изпълнените му със страст очи и разтворените устни карат тялото ми да се отпусне и удоволствието ми да нарасне. Единствените движения от негова страна са с пръстите му върху сърцевината ми, които се плъзгат нагоре и надолу, с пулсиращия му член и рязкото повдигане на гърдите му. И тогава захапва леко глезена ми и одрасква със зъби кожата.

Загубена съм.

Стискам уста, за да не изкрещя, притискайки раменете на Джеси с крака. Напрежението нараства, взривява се и превръща тялото ми в неконтролируема купчина трептящи нерви.

— Ето го — вдишва Джеси, целува стъпалото ми и плъзга пръст в процепа ми. — Ава, ти туптиш. Това е перфектно, мамка му!

Гърдите ми се повдигат и спускат, кожата ми е лепкава от пот и мускулите ми се свиват свирепо. Наблюдава как оргазмът ме отнася, седнал назад, без да откъсва поглед от пулсиращата ми сърцевина. Признателността в очите му е невероятна.

— Ела тук! — протяга ръце и аз ги поемам, като пускам крака от раменете му, за да възседна скута му. Хващам се за гърба на стола. — Вдигни! — казва тихо.

— Презерватив! — казвам задъхано.

— Ава, не ме карай да слагам презерватив! — почти ме умолява.

— Джеси, осъзнаваш ли какъв късмет имаме, че все още не съм бременна? — Едно дете в нашата връзка? Това би могло да се определи като повече от глупаво.

Поклаща глава и ме дръпва надолу, като се намества, но аз се напъвам и се опитвам с всички сили да му попреча да влезе в мен. Поглежда ме и очите му ми казват всичко, което искам да знам. Избутвам ръката му изпод себе си и се отпускам, но не му позволявам да влезе в мен. Задържам очите си върху неговите и той поглежда надолу. Знае, че съм го пипнала.

Обръщам се и взимам едно от пакетчетата от кутията, после се спускам надолу, за да коленича на пода между краката му. Наблюдава ме как разкъсвам пликчето, после се пресягам напред и нежно хващам члена му. Поставям презерватива върху главата му и го плъзгам по цялата дължина на ствола му. И двамата мълчим, докато изпълзявам обратно върху тялото му и се намествам в скута му.

Повдигам се и се навеждам напред, така че гърдите ми са почти до устата му. Джеси се усмихва хитро и се възползва напълно, като прокарва горещия си език по всяко от зърната и стиска със зъби краищата. Вече имах два разтърсващи оргазма, но със зъбите му, стиснали зърното ми, скоро ще получа и трети. Как успява да го направи?

Усещам ръката му под задника си, докато се намества. Усещането за латекс по бедрото ми е странно.

— Смъкни се леко! — издава той къса, рязка заповед.

Правя каквото ми е казано, бавно смъквайки се върху него. Стоманеният му член открива входа ми и се плъзга навътре. Джеси вдишва дълго и овладяно. Главата му се отпуска на стола и моята подпира челото му. Очите ми са затворени. Напълно съм съединена с него. Усещането не е същото, но той все пак е вътре в мен.

— Не мърдай! — Ментовият му дъх удря лицето ми, докато Джеси обгръща с длани кръста ми.

Чакам. Усещам как пулсира в мен. Нужна ми е цялата воля, която имам, за да не свия мускули около него. Нужно му е малко време.

— Ти си толкова свършена. Колко дълго мислиш, че можеш да стоиш така, без да реагираш? — Докосва с устни моите и прокарва език по долната ми устна. Изобщо няма да мога да се сдържам дълго. Притискам устни към неговите, но той извърща лице. — Значи не много дълго.

Отдръпвам се и той ме поглежда.

— Отхвърляш ме — казвам тихо.

— Това е предизвикателство.

— Ти си предизвикателство — отвърщам. Вдишвам и отпускам глава, за да се опитам да го целуна, но той отново извърта лице. Мъча се да предизвикам някакво движение, като извъртам хълбоци, но той стиска ръце на кръста ми. Не му е нужна много сила, за да ме задържи неподвижна.

— Нуждаеш се от мен — настоява. Гласът му е дрезгав и адски секси. Изобщо не ми помага да успокоя дишането си, а и членът му все още трепти диво в мен.

— Нуждая се от теб. — Знам, че тези думи означават за него повече от „обичам те“. Доволното му изражение само потвърждава това. Навеждам се напред, за да пленя устните му, но той отново извърта лице. — Как би се почувствал, ако аз ти преча да ме целунеш? — питам.

— Убийствено — заявява с ръмжене. Отпуска захвата си на кръста ми и аз се възползвам веднага, като се смъквам надолу със стон. Джеси стисва очи и ги отваря отново.

— Аз също — казвам твърдо и извъртам таз срещу неговия.

Бузите му се издуват и ръцете му минават на хълбоците ми, като прекратяват изкусителната ми тактика.

— Кой командва, Ава?

— Ти.

Очите му проблясват.

— Искаш ли да те чукам?

— Да.

— Правилен отговор. — Повдига таза ми и се забива напред, спускайки ме надолу с гърлен вик. Изкрещявам и сграбчвам облегалката на стола. — Така ли? — пита, докато се отдръпва и отново се забива в мен.

— Боже, да! — Главата ми се отпуска назад и очите ми се затварят.

— Очите! — извиква и тласка към мен отново таза си. — Усети го, Ава! Усещаш ли го?

Отварям бавно очи. Зрението ми е размазано. Чувственото и собственическо изражение на красивото му лице ме кара да се чувствам като най-желаното същество на света.

— Усещам го.

Джеси стене и се забива напред отново и отново, като ме повдига и дърпа надолу, за да посрещна всяко изтощително напредване на таза му. По челото му избива пот, челюстите му са стиснати и вената на врата му е изпъкнала. Стискам толкова здраво гърба на стола, че кокалчетата ми побеляват. Искам да го целуна, но първо, той не е казал, че мога, и второ, няма да се целуваме. Сърцевината ми трепти.

Нуждая се от почивка, но имам нужда от тази сила още веднъж, само още веднъж.

— Близко съм — отчаяните ми думи са несвързани и едва разбираеми. — Джеси, близко съм!

— Чакай! — казва пресипнало и се забива отново нагоре. Ръцете му стискат хълбоците ми почти болезнено. — Ще чакаш.

— Не мога — проплаквам и той спира веднага. Липсата на триене и ритъм отдалечава оргазма ми.

— Ще чакаш — отсича. Диша тежко. Трепти диво вътре в мен, а дишането му е тежко и затруднено. — Овладей се, Ава!

— Не мога да овладея нищо, когато съм с теб. — Отпускам чело на рамото му. Пожарът в слабините ми се охлажда леко.

— Знам. — Обръща лице към косата ми и ме целува. — Аз те притежавам, затова аз ще го овладея. — Завърта таз нежно и разбужда отложения ми оргазъм. Не мога да споря с това твърдение. Той напълно ме притежава и нямам никакви илюзии, че говори единствено за приближаващия ми оргазъм.

— Обичам те — прошепвам в мокрото му рамо.

Въздъхва.

— И аз те обичам, бебче. Да свършим ли заедно?

— Моля те!

— Целуни ме!

Плъзгам устни по врата му, по челюстта и към устата му. Джеси започва лениво и мудно да движи таза си напред и назад, а аз се давя в устата му.

Нежният Джеси. Сякаш имам връзка с дузина различни мъже.

— Ммм... Възхитителна си — казва. — Усецам как се стягаш около мен. Толкова е хубаво.

— Ти си възхитителен. — Стискам бедра и вплитам ръце в косата му, за да го придърпам към себе си.

— Свърши за мен! — Прави няколко премерени завъртания, последвани от рязко повдигане на таза, и аз достигам до оргазъм с дълъг стон на задоволство. Третото ми освобождаване за тази сесия не е толкова раздиращо, но е не по-малко разтърсващо и задоволяващо. — Господи! — Тялото му се сковава. Не мога да усетя как горещата му сперма ме изпълва, но всички други признаци на неговото свършване са налице. Държи ме неподвижна в ръцете си. — Ти. Си. Удивителна.

Свивам се около трептящия му член алчно и го придърпвам в себе си. Това е удоволствие. Джеси е самото удоволствие.

— Това беше толкова хубаво — казвам и докосвам устните му с моите. Оставя ме да правя каквото искам, но ме държи колкото може по-близо до себе си, галейки като с перце хълбоците ми. — Не беше толкова зле, нали?

— Не, не беше, но все пак имаше нещо между нас.

— Искаш ли да си спестиш презерватива? — ухилвам се питащо до лицето му.

— Да — отвърща, отдръпва се и се усмихва. — Трябва да се приготвиш или ще закъснеем.

Започвам отново да целувам лицето му.

— Къде ще ходим? — Ще бъда щастлива и тук да остана. — Удобно ми е.

— На вечеря. Направих резервация — смее се леко и обгръща бузите ми в шепите си, за да отдръпне лицето ми. — Душ!

— Позволи ми да те обичам! — Навеждам се и си проправям път към ухото му с нежни захапвания.

— Ава! — предупреждава Джеси и ме отдръпва от себе си. Очите му проблясват дяволито, когато прокарва пръст по ръба на неговия белег върху гърдата ми. — Винаги ще имаш това — поглежда ме. — Винаги.

Протягам ръка и прокарвам кръг по моя белег върху неговите гърди.

— Трябва да татуираш името си на челото ми — ухилвам се. — Така никой няма да сбърка чия собственост съм.

Джеси вдига вежди и се цупи леко.

— Не е лоша идея. — Изправя се с мен в ръце и аз отново се хващам за него като бебе шимпанзе.

Качваме се горе, без да прекъсва връзката помежду ни, докато стига леглото, изплъзва се от мен и ме поставя нежно върху чаршафите. Поклаща глава с възмутено сумтене и сваля презерватива, връзва го на възел и го хвърля в кошчето.

— По очи! Трябва да те намажа — подканя ме да се обърна и приглася с длани бузите на дупето ми.

— Трябва ми душ — въздъхвам.

— Ще го направя отново след това.

— Ти също имаш нужда от намазване.

— Добре съм. Всичко е за теб. — Настанява се върху задника ми и изстиска крем върху гърба ми. Раменете ми потреперват от шока.

— Ох, защо не ме предупреди? — ахвам.

— Съжалявам — смее се той. — Може да е студено.

Извивам врат, за да го погледна, и той ме заслепява със своята усмивка, която знам, че е запазена само за мен.

— Толкова си красив — мърморя сънливо и намествам бузата си обратно на възглавницата. — Мисля, че ще те задържа завинаги.

— Добре — съгласява се той и отново се смее.

— Къде криеш хапчетата ми? — подхвърлям въпроса насред разговора небрежно и внезапното спиране на ръцете му ми подсказва, че съм права. Той ги крие, знам, че е той.

— За какво говориш?

— Говоря за факта, че противозачатъчните ми хапчета се сдобиват с крака и бягат. И това се случва само откакто те срещнах.

— Защо да го правя? — Ръцете му се движат в бавни и спокойни кръгове по гърба ми.

— Няма да ходя никъде, ако за това се тревожиш.

— Не, няма.

— Добре. Ще отида при лекаря и ще ги сменя — казвам небрежно. И ще ги крия. Нямам представа какво ще правя, ако съм бременна. Ще умра на място, предполагам. — Просто ще трябва да слагаш презерватив, докато започна курса отново — добавям.

— Не ми харесва да слагам презерватив с теб — процежда думите.

— Тогава няма да правим секс — заключавам самодоволно.

— Внимавай с езика!

Смея се безгласно. Не знам защо. Би трябвало да се ядосвам, да се паникьосвам, да се тревожа. Дори не мога да си представя как ще се държи с мен, ако нося неговото дете. По дяволите, ще бъде нетърпимо. Ще бъда увита във вата, заключена в тапицирана килия и охранявана девет месеца. А как ще се държи с децата си, ако е такъв с мен? Очакването на този цикъл ще бъде най-дългото време в живота ми.

— Добре ли си? — пита.

— Да — отговарям бързо. — Кати откога работи за теб? — задавам въпроса, за да отклоня разговора.

— Почти десет години.
— Привързана е към теб.
— Така е — казва той тихо и знам, че изпитва същото към нея.
— Тя знае ли за Имението? Ох!
— Бебче, съжалявам! — Устните му се залепват за гърба ми и ме целува, за да ми мине. — Съжалявам, съжалявам.
— Добре съм. Успокой се! — Той се повдига, а после усещам бързо шляпване на дланта му по дупето ми. — Ох!
— Сарказмът не ти отива, жено.
— Е? — питам.
— Какво „е“?
— Кати. Знае ли?
— Да, знае. Това не е някакво тайно общество, Ава. Няма никакви потайности. — Повдига се от мен. — Готова си. Ставай!
— Ти го запази в тайна от мен — мърморя негодуващо, докато сядам на ръба на леглото.
— Това е, защото много силно и бързо се влюбих в теб. Плашеше ме до смърт, че може да избягаш, ако разбереш. — Една вежда се вдига обвиняващо и знам какво ще последва. — И ти го направи.
— Беше малко шокиращо. — Събитията, последвали откритието ми, все още ме карат да потрепервам, а и ми се иска да му посоча, че се върнах при него след цялата бомба с Имението. Пиенето беше това, което наистина ме накара да побягна. — Знаех, че си опитен, но не очаквах да е, защото притежаваш секс клуб.
— Хей! — Приближава ме, навежда се над мен и целува устните ми. — Нека не обсъждаме стари новини! Ние сме най-важни и сега, и утре, и в другиден, а после и до края на живота ни.
— Добре. Целуни ме! — отвърщам. Усмивам се.
— Съжалявам. Кой командва? — Устните му потрепват, а очите му прескачат от моите очи към устните ми.
— Ти.
— Добро момиче. — Напада устните ми и ми дава точно каквото искам, но прекалено скоро се отдръпва и аз изразявам досадата си с престорено пуфтене. — Не те виждам. Облечи новата кремава рокля! — Става и ме оставя да взема душ и да се приготвя за вечеря.
Влизам в кухнята. Чувствам се много специална в новата кремава рокля, препасана с тесен златен колан, и с новите кремиви

обувки с токчета. Косата ми пада по гърба, а гримът ми е лек. Заковавам се на токчетата си, когато зървам Джеси. Той е на телефона, слуша напрегнато и изглежда зашеметяващо в морскосиния си костюм и светлорозовата риза. Очите ми тръгват от обувките му „Гренсънс“ нагоре по дългите му стройни крака, минават покрай твърдите му и съвършени гърди, стигайки до чисто избръснатото му прекрасно лице. Гледа навъсено.

Намръщвам се към него и очите му омекват. Кацва на един стол и потупва бедрото си. Отивам при него и се настанявам в скута му, докато търся в чантата си гланца за устни. Лицето на Джеси е в косата ми и той вдишва, а с ръка обхваща талията ми, за да ме придърпа поблизо.

— Е, какво друго ще ми кажеш освен това? — не говори много учтиво.

Обръщам се и го поглеждам въпросително, докато прокарвам гланца по устните си. Пренебрегва явното ми любопитство и ме целува леко по бузата.

— Колко удобно, че другата камера е развалена — казва кратко. — Провери ли записите от камерите извън бара?

„О, не!“

Той сякаш си поема въздух успокоително. Стисвам бедрото му и той поглежда към мен, после целува челото ми.

— Добре, уведоми ме какво си открил! — Метва телефона на плота и той се плъзга няколко стъпки. — Това е шибана шега!

— Мислиш, че Микаел е на записите, нали?

— Да, мисля.

— Мислиш, че той ме е дрогирал?

— Не знам, Ава — звучи напълно неуверен.

— Малко е невероятно, нали?

— Той ме мрази, Ава. Знае, че ти си моята ахилесова пета. Чакал е този миг.

Изправям се и се обръщам с лице към него.

— Не трябва ли да отидем в полицията? — питам. Тревогата на Джеси обхваща и мен.

— Не — поклаща той глава. — Аз ще се оправям с това.

— Добре — казвам тихо. Няма да споря с него.

Усмивва се кротко, после игриво присвива очи към мен.

— Харесвам роклята ти. — Ръката му се плъзва по вътрешната страна на бедрото ми и се пъхва през ръба на бикините ми.

— И аз харесвам роклята си. — Проклетие, отново дишам тежко. Чантата ми тупва на пода на кухнята и аз сграбчвам реверите на самото му.

Джеси измъква пръста си, вдига го до устата ми и направо забърсва влагата по току-що намазаните ми с гланц устни.

— Аз съм много щастлив мъж. — Вдига ме в скута си, навежда ме назад и притиска устни в моите за една дълга, чувствена целувка. Щом взима каквото иска, се отдръпва и ме озарява с усмивката, запазена само за мен.

Отвърщам му и прокарвам палец по пълната му долна устна.

— Този цвят не ти отива.

— Така ли? — цупи се и аз се смея. Изправя ме и грабва дистанционното на уредбата. — Искам да танцувам с теб.

— Така ли?

— Да.

Усмивкам се, когато песента „Напомпани ритници“ на „Фостър дъ Пийпъл“ гръмва от колоните много силно. О, той *наистина* иска да танцува. Дръпва ме към гърдите си, дланта му застава под кръста ми, а другата му хваща ръката ми.

Отпускам длан върху рамото му и го поглеждам с усмивка.

— Ти ме правиш толкова щастлива.

Очите му проблясват, а сочните му устни се извиват в краищата.

— Ще те правя щастлива до края на живота си, бебче. Да танцуваме! — Започва да отстъпва назад извън кухнята и щом стигаме огромното отворено пространство на апартамента, моментално ме завърта и ме връща обратно, а после започва да ме води из стаята. Смея се и поглеждам към очите му, които са като блестящи езера от зелено удоволствие, докато се движим между мебелите и той ме върти с усмивка. Води ме от единия край на апартамента до другия, после на терасата и вътре.

— Какво танцуваме? — питам, докато отново обикаляме дивана.

— Не знам. Нещо между валс и куикстеп, мисля — отвърща, ухилва ми се и аз продължавам да го следвам. Очите му сякаш могат да избухнат от щастие. — Мисля, че това ми доставя толкова удоволствие, колкото и когато съм дълбоко в теб.

— Така ли? — питам напълно шокирана.

— Не — мръщи се. — Това вероятно е най-тъпото нещо, което съм казвал.

Отмятам глава назад със смях, а той се навежда напред и целува шията ми, докато ме води назад към кухнята. Повдига ме и краката ми се увиват около тесните му хълбоци, а ръцете ми намират косата му. Задържам погледа му и той спира движенията си. Изучава ме внимателно, преди да ме постави нежно на плота.

Дланите му обгръщат бузите ми и погледът му се просмуква в очите ми. Наистина няма нужда да казва нищо, но знам, че ще каже. Сякаш иска да покаже колко е добър в новооткрития си талант. Сега ми говори.

Палецът му приглажда кожата ми.

— Кой командва, Ава?

Извъртам очи.

— Ти.

— Грешеш.

— Така ли? — изтърсвам. Той командва. Даде ясно да се разбере.

— Ти — отвърща. Усмива се, а аз се намръщвам. — Ти си тази, която командва, бебче.

— Но ти винаги настояваш, че ти командваш.

Свива рамене.

— Харесва ми да галиш егото ми.

Започвам да се смея.

— Шегуваш ли се?

— Не.

Спирам да се смея, когато не се присъединява към мен, въпреки че е дяволски смешно. Прогаря дупки в мен с поразителните си очи.

— Аз командвам тялото ти, Ава. Когато тези красиви очи са пълни с желание за мен, тогава аз командвам. — Пуска бузите ми и прокарва длани по вътрешната част на бедрата ми.

Напрягам се, устните ми се разтварят и ръцете ми се стрелват, за да стиснат реверите на сакото му.

Той се усмива, навежда се и докосва нежно устните ми.

— Виждаш ли? — прошепва, маха длани от бедрата ми и откъсва ръцете ми от гърдите си. — Отново ти командваш.

Изучавам го с бегла усмивка. Напълно разбирам.

— Затова ме чукаш до безсъзнание, затова е обратното броене и затова настояваш да те целуна, когато съм бясна.

Усмива се.

— Внимавай с езика!

— Ти напълно се разкри. Повече никога няма да ти позволя да ме докоснеш.

Разсмива се така, че тялото му се тресе, като отмята глава назад. Мисля, че вече го знае. Ето защо бягам, когато започне обратното броене. Знам на какво е способен, когато сложи ръце на мен. Смахът му постепенно заглъхва и очите му изучават лицето ми.

— Е, господин Уорд, като се има предвид колко много секс правим, бих казала, че си основен акционер в командването в тази връзка.

Усмивам се, когато отново се разсмива. Това е чудесна гледка. Зелените му очи блестят.

— Бебче, сексът никога няма да ни е достатъчен.

— Тогава това те прави много властен мъж.

— Боже, Ава! — Отмята коса от лицето ми и хваща в шепи бузите ми. — Обичам те толкова много. Целуни ме!

— Слаб ли се чувстваш?

Навежда се.

— Аз съм — отвърща. Устните му нежно докосват моите и аз му угаждам. Давам му контрола, за който жадува, позволявам езикът му да завладее сетивата ми, докато Джеси мънка в устата ми и извлича цялата власт от мен.

— По-добре ли си? — питам.

— Много. Хайде, жено! Имаме среща. — Поставам ме на крака, после спира музиката и взима чантичката ми от пода. — Готова ли си?

— Чакай да ти покажа съобщението! — Взимам чантата и вадя телефона си. Почти бях забравила за това.

— Какво съобщение? — пита намръщен. Той също очевидно е забравил.

— Пратеното от телефона на Джон. — Превъртам в телефона, а сърцето ми тупти нервно. Това е. Това е моментът, в който ще сваля това от плещите си. Имам го чисто и ясно, така че той да не може да го оспори. Джон не би го направил. — Ето — казвам. Подавам му телефона и Джеси го взима. Бръчката му се намества на челото, докато

чете съобщението. Лицето му добива замислено изражение. Очите му отскачат към моите, после отново към екрана. Наистина мисли за това.

Чувствам се нервна. След цяла вечност взирание в екрана Джеси започва да кима леко.

— Ще се занимая с това — отвърща. Хвърля телефона ми на плота. Изобщо не изглежда щастлив.

Отпускам се от облекчение. Мисля, че почти очаквах да я защити или да каже, че сигурно е бил някой друг, но кой друг би го направил? Няма нужда да казвам нищо повече. Той знае и съм толкова облекчена.

Телефонът ми започва да пее и го вдигам от плота. Виждам името на Рут Куин да проблясва на екрана и въздъхвам уморено. Отказвам обаждането. Скоро ще позвъни в офиса и ще разбере, че не съм на работа.

— Кой е това?

— Нова клиентка. Истински трън в задника.

Взема телефона и го плъзва отново на плота, после ме дръпва към гърдите си.

— Никаква работа днес. Готова ли си за нашата среща?

Кимвам до гърдите му.

— Да.

Притиска устни към темето ми и ме пуска, като протяга ръка с много изискан маниер. Усмиввам се, сплитам ръка с неговата и го оставям да ме поведе навън към асансьора.

Отразяваме се във всички огледала около нас. Където и да погледна, виждам него в цялата му прелест, вървящ до мен. Пъхнала съм ръка под сакото му, изпълнена с нежелание да го пусна. Той поглежда надолу към мен с ъгълчето на окото си.

— Би трябвало да получа едно извинително чукане тук и сега — казва с тих глас.

— Дължа ли ти извинение?

— Да. — Поглеждам напред и го срещам в отражението.

— За какво? — питам. Бързо премислям всичко, което може да има предвид, и откривам (в света на Джеси) твърде много неща, които би могъл да държи срещу мен. Но тази сутрин аз бях отстъпчива, а той беше доста разумен.

— Дължиш ми извинение за това, че ме накара да те чакам прекалено дълго — отвърща. Лицето му е напълно безизразно, а

думите му са пълни със значение.

Усмивам се и се притискам до него. Аз изобщо не съм го чакала много дълго. Само две скапани връзки. Докато той се е борил с множество демони, аз съм била блажено сляпа и съм минавала през вълненията на всяка нормална млада жена. Мисълта е странна.

Вратата на асансьора се отваря и ръката му обгръща нежно раменете ми, докато вървим през фоайето на „Луссо“.

— Клайв — кимва Джеси на портиера, който също кимва кратко в отговор и продължава с това, което привлича вниманието на бюрото му.

Излизаме в хладната вечер и Джеси отключва колата си.

— О, Кейт звъня. Може би трябва да ѝ се обадиш.

— Отново ли си вдигал телефона ми? — питам, но той просто свива рамене и подминава обвинението ми.

Въздъхвам и отварям чантата, за да извадя телефона, но след малко ровене не откривам такъв.

— Джеси, телефонът ми е останал горе.

Дълго и преувеличено ми показва какво неудобство създавам.

— Ето — подава ключовете. — Побързай или ще закъснеем за вечеря!

— Ще бъда бърза. — Изтичвам обратно във фоайето на „Луссо“ и се намръщвам към Клайв, който все още ме пренебрегва, после намирам кода на асансьора. Защо не е още на приземния етаж? Чакам нетърпеливо да се върне, после скачам вътре.

Излизам, преди вратата да се отвори напълно, и пъхвам ключа в бравата, като го оставям в ключалката, докато тичам към кухнята. Заковавам се с шокирано ахване, когато виждам двама души да седят на бар столовете. И двамата изглеждат много заплашително.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво... как... кога... — пелтеча и запъвам сериозно. Откъде се появиха те?

— Здравей! — казва мама рязко и остро. Баща ми просто седи там и клати глава.

Не мога да разбера дали е бясна, или не. Искам да се спусна към тях и да ги притисна силно. Не съм ги виждала от седмици, а те са тук, но не мога да оценя настроението им.

— Как се озовахте тук? — успявам да изрека пълно изречение.

— О, не знаеше ли? Баща ти е пенсиониран крадец по високите етажи. — Перфектно оформената вежда на мама се вдига към мен, а татко седи там и изглежда неодобрително и в лошо настроение.

— Мамо? — намръщвам се.

Тя въздъхва и става.

— Ава О'Ший, донеси си задните части тук и прегърни майка си! — отваря тя ръце за мен.

Разплаквам се.

— Знаех, че ще направи това! — мърмори баща ми. — Ужасни жени!

— Млъкни, Джоузеф! — Отново прави жест с ръце и аз отивам право в прегръдката ѝ. Подсмърчам като дете и трепвам леко, когато тя потрива топло гърба ми. — О, Ава! За какво плачеш? Престани, разстройваш ме!

— Толкова се радвам да ви видя — хленча в сивия жакет на мама и чувам как баща ми пуфти недоволно към двете жени в живота му, които реват и подсмърчат. Никога не е обичал да показва емоции. Всякаква привързаност го кара да се чувства страшно неудобно.

— Ава, не можеше да ни отбягваш вечно дори да сме на километри далеч. Нека те огледам! — казва. Тя ме отдалечава от себе си и избърсва сълзите ми.

Не може да се отрече, че съм дъщеря на майка си. Очите ѝ са също като моите — големи и шоколадови, само че косата ѝ, която е

също като моята на цвят, е отрязана в къса бухнала прическа. Изглежда добре за своите четиридесет и седем години, наистина добре.

— Накара ни да подивеем от тревога тези последни няколко седмици.

— Съжалявам. Имах няколко откачени седмици — отвърщам и се опитвам да се оправя. Спиралата ми сигурно се стича надолу по бузите ми и имам сериозна нужда да издухам носа си. — Почакай! — Поглеждам мама, после татко, който свива големите си рамене и сумти. — Как наистина се озовахте тук? — Бях толкова заслепена от шок и емоции, че съм забравила, че стоим в панорамния апартамент на Джеси за десет милиона лири.

— Аз ги поканих.

Обръщам се и виждам, че Джеси стои в извития вход, пъхнал ръце в джобовете на панталона.

— Не ми каза — запъвам. Объркана съм.

— Не исках да разваля изненадата — свива рамене. — Сега са тук.

Поглеждам към мама, която се усмихва широко, и с ужас виждам, че очевидно е повлияна от Джеси. Не знам защо съм ужасена. Той извлича същата реакция от всички жени и трябва да си напомня, че майка ми е по-близо по възраст до Джеси, отколкото съм аз.

— Ъ... мамо, татко, това е Джеси — соча между тях. — Джеси, това са мама и татко. Елизабет и Джоузеф. — Не бях планирала да стане така. Изобщо не го бях планирала всъщност.

— Запознахме се — казва Джеси.

Очите ми се стрелват към неговите.

— Какво?

— Запознахме се — повтаря той, което не е необходимо, защото го чух първия път.

Устните му трепкат. Добре, напълно съм объркана. Джеси въздъхва и тръгва към нас, докато не застава пред мен, малко близо, като се има предвид, че родителите ми са тук и това за тях е шокиращо. И за мен.

— Не отидох да тичам сутринта — казва той.

— Така ли? — мръщя се. — Беше облякъл екипа за тичане.

Засмива се.

— Знам. Не бих избрал точно него, за да се запозная с родителите ти, но отчаяните времена изискват отчаяни мерки — свива рамене.

— Сега с това облекло напълно компенсираш, Джеси — потупва мама облечената му в костюм ръка и устата ми зейва.

Какво става тук, мамка му? Искам да ругая до скъсване, но мама мрази псувните точно колкото и Джеси.

— Съжалявам — вдигам ръце и разтривам слепоочията си. — Объркана съм.

— Седни! — Джеси хваща ръката ми, отвежда ме до един стол и сяда до мен. Мама отново сяда до татко. — Говорих с майка ти късно снощи. Разбираемо, беше разтревожена за теб и ми зададе много въпроси — казва и вдига вежда към мама, която се засмива весело.

— Любопитна е, нали? — цъква татко, а мама го шляпва по рамото.

— Тя е моето момиченце, Джоузеф.

— Все едно — продължава Джеси, — реших, че е най-добре да дойдат и да видят сами, че не съм беснеещ луд, който те държи в плен в нашата кула. И така, ето ги тук.

— Ето ни тук — пропява мама. Явно няма проблем със зашеметяващия мъж, който гали нежно ръката ми.

Опитвам се да се възстановя от шока.

— Значи сте се срещнали тази сутрин? Защо?

— Трябваше да обясня — казва Джеси. Поглеждам към него и мога да заплача. Не мога да повярвам, че го е направил. — Ава, никой от нас не очакваше другия по различни причини. Знам, че мнението на родителите ти значи много за теб, съответно значи много и за мен. Ти си моята най-важна задача. Ти си всичко, което има значение за мен. Обичам те.

Виждам как романтичната същност на мама се срива на пода, а татко, въпреки че е емоционално отдалечен, кимва одобрително.

— Всичко, което един баща иска, е някой да се грижи за дъщеря му. — Татко протяга ръка на Джеси. — Вярвам, че ще се справиш добре.

Джеси приема предложената ръка.

— Това е моята основна работа — усмихва се Джеси. Мама едва не припада наистина, а аз се смея.

„Мили Боже!“

Джеси вдига вежда към мен язвително. Знае какво мисля. Мама и татко наясно ли са колко е сериозен, когато казва това? Но трябва да похваля Джеси за речта му. Спечели ги напълно и имам чувството, че от раменете ми е свалена огромна тежест, но осъзнавам, че те не знаят естеството на бизнеса на Джеси и какво прави, когато е пиан. Нито за наказанията, на които се подложи, защото е мислил, че ме е разочаровал и че заслужава възмездие... Нито пък това, че може да съм бременна. Обяснил ли им е за пиенето? След като Мат им се е обадил, сигурно се чудят.

Мама слиза от стола и обикаля кухненския плот. Очите ѝ са насълзени.

— Ела тук, глупаво дете! — изрича. Смъква ме от стола и ме обгръща с ръце. Изсъсквам няколко пъти и стискам очи. — Добре си се подредила. Влюбила си се. Трябваше да ми кажеш.

О, добре съм се подредила, но по още много причини, които тя не знае.

— Добре, ще ядем ли, или какво? Умирам за чаша бира. — Татко ме връща обратно в настоящето.

Мама ме пуска и оправя дрехите си.

— Имаш ли нещо против да използвам тоалетната, Джеси? — пита тя.

— Не. Вдясно и веднага отново вдясно. До фитнеса. Обслужвай се!

— Моля? — изтърсва мама.

Смея се.

— Съжалявам — усмихва се Джеси, хвърля ми поглед, после поглежда отново мама. — Давай! Както казах, вдясно и пак вдясно. До фитнеса.

— Благодаря. — Мама ми хвърля поглед, гласящ: „О, фитнес“, и грабва чантата си от плота. Оставя мен, Джеси и татко да водим учтив разговор.

— И каква кола караш? — започва татко и аз изстенвам. Страстта на татко за големи и скъпи коли сега ще бъде задоволена от Джеси.

Джеси ме дръпва обратно на стола.

— DBS.

— „Астън Мартин“?

— Точно така.

— Чудесно! — кимва татко и изобщо не може да скрие интереса си. — А хотелът е в Съри Хилс, така ли?

Джеси сигурно усеща, че съм се сковала, защото ме стисва леко.

— Да. Ще ви го покажа някой ден. Може би при следващото ви посещение.

— Разбира се. Елизабет обича лукса — извърта татко очи. Мама определено е скъпа за издръжка. — Хубав апартамент имаш тук. — Татко оглежда кухнята, после поглежда пак към Джеси.

— Благодаря, дъщеря ти е отговорна за това. — Започва да навива кичур от косата ми около пръста си. — Аз просто го купих.

— Значи това е големият проект, който отнемаше цялото ти време? — чуди се татко. — Свършила си добра работа.

— Благодаря, татко. — Повече от облекчена съм, когато чувам входния звънец. Татко и учтивите разговори не се връзват много добре.

— Искаш ли да отвориш? — Джеси потупва дупето ми и аз ставам.

— Кой е?

— Не знам. Иди и виж! — побутва ме и аз оставям татко и Джеси да продължат разговора, докато вървя към входната врата. Никой не може да се качи тук, без да знае кода, така че сигурно е Клайв.

Отварям и откривам Дан, Кейт и Сам да стоят във фойето пред апартамента. Първата ми мисъл е: „Дан и Кейт на по-малко от километър един от друг? Лошо“. Но после Дан пристъпва напред с голяма усмивка на лицето и аз направо се хвърлям върху него, забравила за болките в гърба и странното напрежение между него и най-добрата ми приятелка.

— Какво правиш тук? — стискам го аз и той се смее.

— Правя каквото ми е казано. — Откъсва ме от себе си и се отдръпва леко. — Добре изглеждаш — казва с ярка усмивка. — Къде е този нов мъж, на когото трябва да изнеса речта: „Ако я нараниш...“?

Вълна на страх преминава през мен при мисълта как Джеси ще приеме такава реч.

— В кухнята, но няма нужда да го правиш.

Оглежда ме предпазливо.

— Това е моя работа — заявява твърдо, а после поглежда покрай мен към апартамента. — По дяволите! — прошепва, докато оглежда мястото. Пуска ме и тръгва бавно.

Кейт пристъпва напред с чисто безпокойство на лицето. Обгръща ме с ръце.

— Това сигурно е най-неловката ситуация, в която съм се поставяла някога — прошепва в ухото ми. — Шибано противна.

Смея се.

— Полека с ръцете! — свивам леко рамене. — Сам знае ли? — прошепвам аз.

— Извинявай, но не. Няма никаква представа.

— Хей! Къде е любовта? — Сам отмества Кейт и ме прегръща нежно. — Ти си една луда жена — казва тихо.

— Знам.

— Повече не прави това! Къде е моят човек?

— В кухнята.

Пуска ме и се отправя към кухнята. Поглеждам към Кейт и тя поклатва глава.

— Ако можех да се измъкна от това, щях да го направя — въздиша напрегнато. — Хайде! — хваща ръката ми и отиваме в кухнята, където Джеси представя новодошлите. Дан хвърля предпазливи погледи между Джеси и Сам по съвсем различни причини.

Кати се появява от нищото с Луиджи и трима сервитьори и Джеси напуска кухненския плот, за да говори с тях. Гледам го как оставя Кати да го целуне по бузата, как разтърсва ръката на Луиджи, а после сочи към кухнята и към терасата. Кати го изкъшква и ми махва щастливо.

— Какво става? — питам го, когато се връща при острова.

— Ще вечеряме.

— Тук ли?

— Да. Уредих Луиджи да дойде и да поеме задължението. Ще ядем на терасата. Вечерта е приятна. — Поставя ме пред себе си и маха косата от лицето ми.

— Не мога да повярвам, че си направил това.

Килва глава настрани.

— Каквото е необходимо, знаеш го.

Ръцете ми се пъхват в ръкавите на сакото му и застават на бицепсите му.

— Вероятно ще трябва да изслушаш речта на любящия брат — усмихвам се извинително. — Мислиш ли, че ще успееш да я понесеш?

Устните му изтъняват до права черта.

— Имаш предвид... друг мъж да ми казва как да се грижа за теб ли? Не мисля.

Раменете ми увисват леко.

— Не беше ли каквото е необходимо? — прошепвам. Изобщо не мога да си представя колко го е заболяло от това, че трябва да говори с родителите ми. То е против естествените му инстинкти.

Поставя пръст под брадичката ми и целува леко ъгълчето на устата ми.

— Каквото е необходимо — потвърждава. — Ела!

Насочва всички към терасата, където откривам, че всичко е било подготвено за вечеря. Външната маса за хранене е подредена превъзходно, отоплителните тела са включени, за да смекчат хладния вечерен въздух, а бутилки вино и бира се охлаждаат в хладилника за напитки до голямото вградено барбекю. Хвърлям на Джеси въпросителен поглед. Как се е справил с всичко това? Той се усмихва и прави жест за сън. Докато съм подремвала целия ден, той е бил зает да се среща с родителите ми и да подготви всичко това? Все още съм шокирана.

Сякаш съм в транс, докато хората, които обичам най-много на света, разговарят, смеят се и пият, докато Луиджи и неговият екип приготвят и сервират обилен италиански пир. Джеси държи ръката си на моето коляно, избрал да яде с една ръка. Стиска го леко от време на време и особено силно, когато Дан започва своята реч на по-големия брат. Наблюдавам как Джеси се мъчи да остане учтив и когато майка ми долавя темата на разговора, съм изключително благодарна за намесата ѝ. Тя смъмря Дан и се усмихва мило на Джеси, а после продължава разговора си с Кейт, която се е отпуснала леко, въпреки че не може да се пренебрегне напрежението между нея и Дан. Сам обаче е в пълно неведение и кара баща ми да се смее силно на Бог знае какви истории.

— Кейт не прилича на себе си — отбелязва Джеси тихо, докато допълва чашата ми с вода.

— Тя и Дан имаха връзка — отговарям. — Сложно е.

Веждите на Джеси се вдигат изненадано.

— Разбирам. Хареса ли ти пастата?

— Прекрасна е. — Поставям ръка върху неговата на коляното ми. — Благодаря ти.

— За теб съм готов на всичко — намига ми. — Вече нищо не стои на пътя ни, нали?

— Не, пътят е чист — отвръщам. Усмиввам се и се разтапям, когато той ме озарява с усмивката си, запазена само за мен, а очите му проблясват доволно.

— Радвам се, че го каза. — Изправя се и това кара разговорите около масата да спрат и цялото внимание да се обърне към него. Издърпва стола ми. — Ставай! — Намръщвам се. — Извинете ни за няколко минути! — казва на замлъкналите ни гости и ме повежда за ръката.

— Къде отиваме? — питам.

Той спира, обръща се и пада на коляно пред мен, едва на няколко стъпки от масата. Чувам рязкото поемане на дъх на мама и веднага след нейното — собственото си. Поглеждам надолу към Джеси със зинала уста и ококорени очи, докато той поема ръката ми и ме поглежда с кристалночистите си зелени очи.

— Да го направим ли по традиционния начин? — пита тихо.

Започвам да треперя.

— Боже! — Опитвам се да вдишам през буцата с размер на пъпеш в гърлото ми. Обръщам се бавно и поглъщам с очи масата и седящите на нея, които гледат напрегнато. Мама е сложила ръка на устата си, а на лицето на татко има лека усмивка. Лицето на Дан е безизразно, а Кейт и Сам са се отпуснали в столовете си, еднакво ухилени.

Сърцето ми започва да препуска в гърдите ми, когато се обръщам отново към Джеси с насълзени очи. Едва се запозна с родителите ми. Не може да ми стовари това, не пред тях.

— Прегазих ги всички — казва и очите му проблясват. — Деликатно... почти. Дори попитах баща ти — усмивва се нежно и от устните ми се откъсва тихо ридание. — Трябва да знаеш колко трудно беше това за мен. — Пуска ръката ми и плъзга длани по задната част

на краката ми, за да ме придърпа по-близо. Ръцете ми се отпускат на раменете му. — Всичко, каквото е необходимо, Ава — прошепва.

Сплитам пръстите си в тъмнорусата му коса, когато поглежда към мен.

— Омъжи се за мен, бебче!

— Ти си напълно откачен — хълцам. Навеждам се да го целуна и с длани обхващам лицето му. — Ти си луд, луд мъж.

— Ще бъда ли луд и женен? — пита. — Моля те, кажи ми, че ще бъда луд и женен за теб! — Дръпва ме надолу, за да застана на колене, и държи раменете ми здраво. Очите му се навлажняват, докато оглежда изпитателно лицето ми. — Винаги си била ти и винаги ще бъдеш. До края на живота ми ще бъдеш само ти. Обичам те повече от лудо. Омъжи се за мен, Ава!

Падам върху гърдите му, хлипайки. Чувам как мама се разплаква.

— Това „да“ ли е?

— Да.

Чувам как си поема рязко въздух.

— Не мога да дишам — мърмори и пада назад, като ме дърпа със себе си, така че се озовава проснат на терасата. Поема устните ми в целувка на обожание. Моят предизвикателен невротичен бивш плейбой ще ме има където и когато пожелае. И изобщо не се срамува от това. — Толкова те обичам. — Дръпва ръката ми и пъхва пръстена ми обратно на пръста ми, после го целува и отново ме обгръща с тялото си, стискайки силно.

— И аз те обичам — прошепвам в ухото му.

— Толкова се радвам. Това е най-добрият подарък за рожден ден, който съм имал някога.

„Какво?“

Дръпвам се и го гледам с плувналите си очи. Той се усмихва почти засрамен.

— Имаш рожден ден?

— Да — отвръща и започва да дъвче устната си.

— Днес?

— Да — кима в отговор.

Присвивам игриво очи към него.

— На колко години си?

— На трийсет и осем.

Усмихвам се широко.

— Честит рожден ден!

Той ме благославя с усмивката, запазена само за мен, и ме дръпва отново към гърдите си, заровил нос в шията ми.

Разтопявам се в него.

Обичам този мъж в цялото му съвършенство и с всичките му предизвикателни и неразумни състояния. Той ме завладя силно и бързо. Накара ме да се влюбя в него. Накара ме да се нуждая от него.

Беше толкова неочакван, толкова страстен и толкова абсолютно неустоим. А сега е изцяло мой и аз съм безспорно негова.

Най-после го разбирам.

Най-после се озовах под този мъж.

Край

ДОПЪЛНИТЕЛНА ГЛАВА КЪМ

Бичуването — гледната точка на Джеси.

Не усещам болката от камшика. Няма го жиленето или пробождането, когато кожата се свързва с гърба ми. Единствената болка, която изпитвам, е в сърцето ми. Това е осакатяващата агония на провала — провала в защитата на единственото нещо в живота ми, което има стойност.

Пиенето щеше да вкочани това мъчение, но също така щеше да причини още болка... още провал. Едва мога да дишам от вината, която изпитвам сега. Не мога да се насиля да се изправа пред грешките си — те са толкова много и всичките са потенциални причини, които да прогонят красивото ми момиче.

Знам, че Сара се наслаждава на това. Видях доволния блясък в болните ѝ очи, когато влезе при мен с бутилка водка, надвиснала над устните ми. Мога да подуша неведението и бягството, което бутилката би предоставила, но мога да подуша и разкаянието, което ще последва.

Да се накажа. Това е единствената ми възможност. Бог знае, че накарах Ава да преживее достатъчно. А има какво още да узнае. Ето защо ми беше толкова лесно да оставя бутилката, да сваля тениската си и да падна на колене. Това ми дава и възможност да се моля.

Въпреки състоянието си на транс знам, че това никога няма да е достатъчно, но нямам представа какво да правя. Не знам как да се променя, как по чудо да стана достоен за любовта ѝ. Може би няма надежда за мен. Може би винаги ще провалям всичко добро, което се появи в живота ми. Може би това е моето наказание — Бог ми дава за кратко да усетя какъв може да бъде животът ми, като знае, че ще го съсия и ще остана още по-празен и изгубен отпреди.

Или може би един ден ще направя нещо в живота си както трябва.

Мисля, че чувам гласове. Или сънувам?

Гърбът ми се извива рязко и главата ми отлита назад, когато кожата отново среща плътта ми. Изгубил съм способността да говоря,

всъщност да издавам *какъвто* и да е звук. Така че какъв е този звук? Отнема ми едва част от секундата, за да осъзная. Силен вик. Изплашен.

Това е моят ангел.

Отмятам глава нагоре и откривам Ава, вкопчена в борба с Джон. Тя крещи, дърпа се и го удря.

— Ава? — едва оформям едничката дума, която обикновено изпълва сърцето ми с щастие. Само звукът на името ѝ отнема от мен цялата болка. Но не и сега. Тя застива, когато чува шепота ми, лицето ѝ се обръща към мен. Страданието и болката, гравирани върху красивите ѝ черти, ме осакатяват. Тя е тук. Как?

Извиква към мен и мъртвите ми мускули се задвижват. Нуждата ми да стигна до нея е отчаяна. Но нищо не се движи. Краката ми са като желе, а умът ми още е частично замъглен. Тя ме оглежда, дребното ѝ тяло се свива и тя пада на пода в краката на Джон.

— Ава? — Най-после шибаните ми крака ме слушат и успявам да се изправя. Мамка му, чувствам се по-вбесен, отколкото би могло да постигне каквото и да е количество водка. Надявам се всичко това да е лош сън, но когато разтърсвам глава и успявам да фокусирам, сърцето ми забавя ударите си. Тя ридае. Гледа ме с чиста агония, бликаща от тези зашеметяващи очи. — Исусе, не! — Тръгвам напред, но нещо ме задържа. Отнема ми няколко отчаяни мига да осъзная какво. — Разкарай се от мен! — Направо избутвам Сара и бързам към моето момиче. — Ава, бебче. Какво правиш тук? — Падам на пода до нея и опипвам лицето ѝ, за да мога да видя очите ѝ. Когато ги срещам, намразвам това, което откривам в тях — още болка. Колкото повече се приближавам, колкото повече гледам, толкова повече се усилва болката.

Ава ме избутва и аз я изпускам от ръцете си. Паникьосвам се.

— Ава, моля те! — Тя избутва и Джон и изчезва през вратата. Силата ми изглежда се връща, когато виждам как отново бяга от мен. Вдигам се на крака. — Мамка му!

Джон ми хвърля загрижен поглед, като преценява следващия ми ход. Няма нужда да пита. Едрото му тяло бързо се понася по коридора и аз го следвам.

Не усещам краката си, но те се движат бързо. Гледам как гърбът ѝ изчезва в дамската тоалетна и тичам след нея, а Джон след мен.

Звукът, който ме посреща, пробива дупка в корема ми. Тя повръща.

— Ава! — Би трябвало нежно да я подмамя да излезе от кабинката, но страхът ми расте с всяка секунда. Тропам. — Ава! Отвори вратата! — Чувам преместване, но вратата не се отваря. — Моля те! — Удрям от безсилие глава във вратата. Дланите и гърдите ми са притиснати в дървото, сякаш това ще ме приближи малко към нея. — Ава, моля те! Отвори вратата!

Нищо.

— Кой те пусна вътре? — Нямам намерение да удрия вратата от гняв. — Мамка му! Кой я пусна вътре, по дяволите?

— Джеси, не съм я пускал. Не бих я пуснал да влезе. — С голямата си длан Джон прави успокояващи кръгове по рамото ми. Няма нужда да гледам лицето му, за да разбере, че е откровен.

И двамата поглеждаме към вратата, когато Кейт връхлита вътре. Красивото ѝ лице се обръща към нас.

— Какво става? Мамка му! Джеси, какво се е случило с гърба ти?

— Нищо. — Мамка му! Не искам целият шибан свят да разбере за провалите ми.

— Недей да ми говориш така! Къде е Ава? Какво се е случило? Ава?

Трепвам от суровия ѝ отговор, но не съм в положение да ѝ се противопоставя. Заслужавам много повече от рендосване от най-добрата приятелка на Ава. Заставам до нея при вратата.

— Тук е. Не иска да излезе. Ава? Моля те, Кейт, изведи я оттук! — Тропам отново по вратата без никаква полза. Тя няма да излезе, докато съм тук. Знам го, въпреки че не искам да си го призная.

— Джеси! Каж ми защо се е заключила тук и защо ти кървиш отвсякъде? — смелата приятелка на Ава ме цапардосва с въпрос, който не мога да избегна.

— Ава видя нещо, което не трябваше да вижда — отвърщам. Неясен съм и вдигнатата вежда на Кейт потвърждава, че вече знае това. — И полудя. Трябва да я видя. — Паниката ми се усилва с всяка секунда, в която не мога да стигна до Ава.

— Ако си я наранил, Джеси... — крещи Кейт — Ава?

— Не! Не е така. — Прокарвам ръка през косата си. Какво ще правя, по дяволите?

— А как е тогава? Тя е там и повръща. Ава! — Кейт леко почуква по вратата. — Ава, хайде! Отвори вратата!

— Ава! — крещя. Ще разбия шибаната врата, ако трябва.

— Джеси, просто се махни!

— Не!

— Тя очевидно няма да излезе, докато си тук. Хей, голямото момче. Разкарай го оттук!

— Джеси? — Джон започва да дърпа ръката ми. Боботенето му е по-нежно от обичайното, но в тона му определено се усеща предупреждение. Може да съм гадно копеле, когато искам, но съм виждал Джон в действие и въпреки че знам, че ще го накарам да се изпоти, нямам нужната физическа сила. Ще ме смаже с палеца си. — Ела да те оправим, тъпо копеле!

Неохотно оставям Джон да ме изведе от дамската тоалетна и се надявам, че отсъствието ми ще насърчи Ава да излезе. Поглеждам Кейт умоляващо. Позволявам ѝ да види, че съм смутен. Тя никога няма да разбере, но още по-лошото е, че знам, че Ава също няма да разбере.

Джон направо ме завлича обратно в кабинета. Усещам втренчените погледи на членовете. Мъжете вероятно са доволни да ме видят в такова шибано състояние заради една жена и сигурно мислят, че съм си получил заслуженото. И са прави. Жените вероятно горят от желание да ме утешат, да откъснат ума ми от проблемите ми. Няма да се получи. Ако изгубя тази жена, само едно нещо ще може да отнеме болката. И съм повече от подготвен да го направя.

Джон избухва, щом вратата на кабинета ми се затваря. Стоя пред извисяващата му се фигура и приемам тирадата, която заслужавам.

— Ти, глупаво копеле! — вика. Ечащият му глас ме праща назад една стъпка. — От всички скапани жалки неща, които си правил, това обра шибания медал. — Той ме смущава леко в рамото, но е достатъчно, за да се олюлея. — Казах ти, по дяволите! Стой далеч от шибаното пиене! Това не значеше да го замениш с камшик. — Вдигам поглед и гледам как сваля очилата си. Нещо, което прави само когато иска другият да оцени колко е вбесен. *Наистина* е вбесен. Очилата се насочват към мен. — Ти си най-лошият си враг, Джеси.

— Знам — съгласявам се тихо. Нямам защита, нямам нищо, което да направи положението приемливо. Но ще опитам.

Главата на Сам се пъхва през вратата и той ни прекъсва. Усмивва ни се нервно, извинява се за прекъсването, а после тихо напуска.

Джон отново гледа към жалкото подобие на мъж пред себе си.

Аз.

— Казах ти да си облечеш ризата, да се върнеш при момичето и да оправиш нещата, а не да се търкаляш в шибаното си самосъжаление и да се присъединиш към Сара в шибаните ѝ садистични гадости. Бъди мъж, тъпо копеле! — възкликва и вдига ръце от безсилие. — И никога не се съмнявай в моята охрана!

— Тогава как е влязла тя, мамка му? — крещя. Думите на Джон ми напомнят тази малка мистерия.

— Нямам никаква шибана идея, но ще разбера, помни ми думите!

Искам да крещя още, когато уж небрежното посещение на Сам в кабинета ми бързо се връзва в объркания ми мозък.

— Мамка му! — изругавам, избутвам Джон и се втурвам по коридора. Той ме проверяваше. Искаше да е сигурен, че не съм на пътя, и го правеше с определена цел.

Пердаша обратно през Имението до вратата на дамската тоалетна. Спирам, когато откривам Ава да стои и да ме гледа, сякаш е очаквала пристигането ми. Между очите ни преминава тихо разбиране, докато се изучаваме един другото. Кейт остава тихо отстрани. Не съм подготвен да бъда разубеден, затова отивам напред, вдигам Ава и бързо напускам тоалетната. Докато вървя към кабинета си, държейки Ава на сигурно място в ръцете ми, усещам най-невероятното успокоение. То изобщо не подлежи на описание и в този момент осъзнавам, че всяка дума, която последва, трябва да е важна. Аз ще *направя* така, че всичките ми думи да са важни.

Кракът ми затваря вратата на кабинета и аз се настанявам на дивана. Държа Ава близо до себе си и се опитвам с всички сили да не трепна, когато кожата докосва възпалената ми плът. Вкочанеността избледнява и е заменена от парене, а пулсът ми най-сетне започва да се успокоява. Лицето ми инстинктивно търси нежната кожа на врата ѝ. Миризмата на косата ѝ ме успокоява малко. Но сълзите ѝ — не.

— Моля те, не плачи! Това ме убива.

— Защо? — казва. Тихият ѝ въпрос достига ушите ми и ме хваща неподготвен. Това е въпрос, който трябваше да очаквам и който

има нужда от отговор.

— Обещах ти, че няма да пия — изричам. Отговорът ми е слаб. Вероятно събирам кураж да ѝ дам отговорите, които търси и от които се нуждае. Да ѝ кажа какъв провал всъщност съм. Моля се тихо на Бог за прошка.

— Искаше ли да пиеш?

— Исках да спра.

— Погледни ме! — казва тя сурово, но не мога да я погледна. Не мога да се изправа пред болката, която ѝ причиних. — По дяволите, Джеси, погледни ме! — Тя се размърдва. Опитва се да ме измъкне от страхливото ми скривалище. Изсъсквам от болка и тя спира. — Три — спокойният ѝ глас ме кара да се вкочаня. Това е единствената дума, която ще доведе до отговорите по-бързо, отколкото ми се иска. Трябва да подреда мислите си, да подбера думите, които ще кажа. Тя използва собствената ми манипулация срещу мен. — Две.

— Какво ще стане на нула? — питам и вече знам отговора.

— Ще си тръгна.

Вдигам бързо глава. От потвърждението боли по-силно, отколкото мислех.

— Моля те, недей!

Лицето ѝ се отпуска. Негодуванието изглежда изчезва от думите ми. Нямах намерение да я карам да се чувства виновна. Тя се премества така, че да ме яхне. Ръцете ѝ внимателно ме обгръщат.

— Кажи ми какво искаше да спреш!

— Да те наранявам.

— Не разбирам. Бих предпочела да пиеш.

— Не би — възразявам. Иронична усмивка се появява на устните ми. Тя наистина няма представа.

Сяда назад, решена да срещне очите ми. Не мога да ѝ откажа.

— Бих предпочела да те видя, след като си изпил половин спиртна фабрика, само не и това.

Отпускам глава.

— Довери ми се, Ава, не би.

— Да ти се доверя? Джеси, чувствам се предадена. — Внезапно се вдига от тялото ми и загубата на меките ѝ извивки върху твърдите ми мускули е непоносима. Опитвам се да я върна, но съм отблъснат.

Това прерязва душата ми. — Не си тръгвам — изстрелва и ме кара да прибера ръцете си шокирано.

Започва упорито да обикаля кабинета ми. Обичайната мила гледка как потупва нежно предните си зъби, когато е замислена, изобщо не ме успокоява. Безпокойството ми не намалява, когато Ава се отпуска на отсрещния диван и демонстративно остава далеч от ръцете ми. Бавно оформям думите в главата си — думи, които да обяснят или да я накарат да се почувства по-добре, но все още не мога да ги подредя напълно. Не съм сигурен откъде да започна. Не мога да направя нищо, освен да гледам как въздиша и как започва да разтрива успокоително слепоочията си. Искам аз да направя това. Искам да направя всичко, което мога, за да я накарам да се чувства по-добре.

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

Опитвам се да скрия напрежението в тялото си.

— Какво например?

Възмутеният поглед на лицето ѝ е оправдан.

— Не знам, ти ми кажи! — вдига ръце към тавана. — Защо да предпочета това пред пияния Джеси?

Стискам зъби и се облягам напред, опитвайки се да намаля разстоянието между нас. Подпирам лакти на коленете си и копирам опита на Ава да облекча болката в главата си, като разтривам слепоочията си.

— Пиенето и сексът за мен вървят ръка за ръка — казвам думите, които ще започнат да разкриват тайните ми.

— Какво значи това?

— Ава, наследих Имението, когато бях на двадесет и една. Можеш ли да си представиш един млад мъж да получи това място и цял куп готови да му се отдадат жени? — Никога не съм се чувствал по-разкаян за егоистичния ми живот.

— Имаш предвид „топването“? — вмята. Гласът ѝ е тих и предпазлив. Тя вече започва да разбира всичко.

— Да, топването. Но всичко това е минало. — Сядам по-напред. — Сега съм само твой. — Тя трябва да разбере това. Може да ѝ помогне да приеме останалото.

— Значи си пил и си чукал?

— Да, както казах, пиенето и сексът вървят ръка за ръка. Моля те, ела тук!

Пренебрегнат съм.

— Значи не пи, защото щеше да поискаш да правиш секс?

— Не се доверявам на себе си, когато пия, Ава.

— Смяташ, че ще скочиш на най-близката жена ли?

Още една иронична усмивка се откъсва неволно от устните ми.

— Не мисля. Не бих могъл да ти причиня това. — Бих могъл да се понижа заради нахалството си и да ѝ спестя нуждата да се разправя с този откачен задник повече.

Веждите ѝ се вдигат.

— Не мислиш?

— Това не е риск, който бих искал да поема, Ава.

„Вече не е“ — добавям тихо на себе си.

— Пия твърде много и губя контрол, а жените ми се хвърлят с желание. Виждала си го.

— Не изглеждаше способен на нищо миналия петък.

— Да, това не е моето нормално пиянство, Ава. Бях решил да се докарам до безсъзнание. — Мамка му, как ще направя това, по дяволите?

— Значи обикновено поддържах кротко ниво на пиянство, а след това правиш много секс с много благосклонни жени? Никога ли не си пил, когато си спал с мен?

Не мога да го направя без допир, затова избутвам настрани масата, която ми пречи да падна на колене пред Ава.

— Не, Ава. Никога не съм бил под влиянието на алкохол, когато съм бил с теб. Нямам нужда от него. Алкохолът блокира чувствата ми, кара ме да забравя колко празен беше животът ми. Не ми пукаше за нито една от жените, с които съм спал. За нито една. И тогава се появи ти и всичко се промени напълно. Ти ме върна към живот, Ава. Не исках да се докосвам до алкохола, защото ако започна, може да не успея да спра, а аз не исках да изпусна нито един миг с теб — аз съм копеле. Отчаяно, безнадеждно копеле.

Виждам как сълзите се оформят в кафявите ѝ очи. Не съм сигурен колко по-зле може да стане.

— Правил ли си сънлив секс с някоя друга?

Изобщо не успявам да скрия раздразнението си от глупавия ѝ въпрос и въздишам шумно.

— Не.

— Ами вразумяващо чуване? — продължава. Изглежда свирепо.

— Ава, не! Никога не ми е пукало достатъчно, нито пък ми се е искало да начукам на някоя някакъв разум. — Намирам краката ѝ и ги стискам уверяващо. Не очаквам да подейства, но съм готов да опитам всичко. — Ти си единствена.

Ръцете ми са избутани настрани и тя става.

— Значи казваш, че ако в четвъртък беше пил водка, щях да те намеря да чукаш Сара, а не просто да си говориш мило с нея, докато тя седи на бюрото ти?

Какво? Сара ли? Тя луда ли е? Скачам и отивам към нея. Хващам здраво дребното ѝ тяло.

— Не! Не ставай глупава!

— Не мисля, че съм глупава. Достатъчно лошо е да се тревожа, че пиеш. Не знам дали мога да понеса и допълнителната тревога, че когато си пиян, искаш да чукаш други жени. — Тя губи контрол. Язвителните ѝ думи ме карат да отскоча назад от изненада, въпреки че нямам правото да се изненадвам.

Също така нямам право да я укорявам за лошия ѝ език... но все пак го правя.

— Би ли внимавала за шибания език? Не ме кара да искам да чукам други жени. Просто ме кара да искам да чукам.

— Тоест, най-добре е, за да съм сигурна, да бъда наблизко, когато пиеш, така ли?

Боже, да, трябва. Но вече е твърде късно.

— Няма да пия. Кога ще започнеш да ме слушаш, жено? — реагирам. Вече и аз губя контрол. Планът ми тези думи да имат смисъл бързо се разпада. — Нямам нужда от алкохол. — Боя се, че може да стисна твърде силно, затова я пускам, отдръпвам се от нея и прекосявам кабинета, опитвайки се да се успокоя. — Имам нужда от теб! — Това мое изявление е бързо контрирано.

— Имаш нужда от мен, за да замениш пиенето и чуването.

Откъде измисли това, по дяволите? Нуждая се от нея, за да дишам. Това е достатъчно просто.

— Ти ме манипулираш.

— Не те манипулирам — защитавам се шокиран, но знам, че наистина го правя. Постоянният допир, неразумните искания и

начинът, по който я зашеметявам, когато телата ни са съединени. Това са все начини да я задържа, но също така да я държа в безопасност.

— Напротив, правиш го. Със секс. Вразумяващо чукане, напомнящо чукане... Всичко това е манипулация. Аз имам нужда от теб, а ти използваш това срещу мен.

— Не! — крещя. Размахвам ръце и пращам отровата, заради която съм на това ужасно положение в живота си, с трясък на пода. Силният звън на счупени бутилки и чаши затихва и аз откривам, че отново държа здраво ръцете й.

— Имам необходимост да се нуждаеш от мен, Ава. Не мога да го кажа по-просто. Колко пъти трябва да ти го повтарям? Докато ти се нуждаеш от мен, аз ще се грижа за себе си. Просто е.

— И как боят с камшик се вписва в грижата за себе си? — крещи тя.

Косата ми понася жестоко наказание, когато я дръпвам свирепо.

— Нямам никаква представа. — Имам. Отчаяние. Безнадеждност. Мъка. Страх. Това са четири причини, а още не съм свършил.

— Аз наистина имам нужда от теб, но не така. — Поражението в гласа й ме тревожи още повече, затова поемам ръцете й нежно.

— Погледни ме! — Отпуска глава и очите й срещат моите. — Кажи ми какво чувстваш към мен? Знам какво чувствам аз към теб. Да, имал съм много жени, но с тях съм правил само секс. Безсмислен секс. Без чувство. Ава, имам нужда от теб.

— Как така имаш нужда от мен, след като те карам да си причиняваш това? Ти си по-себеразрушителен сега, отколкото си бил, преди да ме срещнеш. Аз те карам да се *нуждаеш* от алкохол, не да го искаш. Превръщам те в неразумен, побъркан мъж и със сигурност вече *не съм* стабилна. Не виждаш ли какво си причиняваме?

Думите й ме прерязват, въпреки че първата част от изявлението й вероятно е вярна. Но последната не е. Ние се обичаме, това е. Всичко, което правя, е, защото я обичам.

— Ава!

— И искам да знаеш, че не мога да понасям мисълта, че си спал с толкова много жени.

Поемам си дълбоко въздух. Тихо се съгласявам с нея. Но тогава тя ахва. Изпълненият с ужас звук изпомпва страх директно във вените

ми.

— Когато изчезна за четири дни... — думите засядат в гърлото ѝ. По красивото ѝ лице се плъзга тревога.

Очите ми се отварят още повече, искам тя да види разкаянието ми. Времето ми изтече.

— Те. Не. Означават. Нищо. Обичам те. Имам нужда от теб.

— О, Боже! — Тя се срива пред мен и започва да плаче от болка. Никога не съм се чувствал по-гадно, по-недостоеен и по-отчаян. — Чукал си други жени.

Падам на колене и я хващам здраво, но нежно. Разтърсвам я леко, но не знам с каква цел.

— Ава, чуй ме! Те не означават нищо. Бях влюбен в теб. Знаех, че ще те нараня. Не бих могъл да те нараня.

— Казваш, че не би могъл да ми причиниш това. Забрави да добавиш *отново*. Трябваше да кажеш, че не би могъл да ме нараниш *отново*.

— Не исках да те нараня.

— И за да не ме нараниш, реши да чукаш други жени? — Въпросът ѝ ме оставя без отговор. Питам себе си същото всеки ден, по десет пъти на ден. — Колко?

Трепвам.

— Ава, моля те, недей! Мразя се.

— Аз също те мразя! Как можа?

— Ава, защо не ме слушаш?

— Слушам те и не харесвам това, което чувам. — Тя се раздвижва и се отдалечава. Пресягам се паникьосано към хълбоците ѝ и поставям глава на корема ѝ. Емоциите ме завладяват напълно. Тялото ми започва да се тресе.

— Съжалявам. Обичам те. Моля те, умолявам те, не ме напускай! Омъжи се за мен!

— Какво? — реагира. Тонът ѝ показва колко е шокирана, отвратена. Каквото изобщо не искам да е. — Не мога да се омъжа за човек, когото не разбирам. — Тези думи ме довършват и ме карат да се срива на пода пред нея. — Мислех, че ти нося спокойствие — продължава. Гласът ѝ трепери. — Ти ме унищожи за пореден път, Джеси.

— Ава, моля те. Бях съсипан. Загубих контрол. Мислех, че мога да те забравя.

— Като се напиваш и чукаш други жени ли?

— Не знаех какво да правя. — Жалък съм, но само това имам. Съкрушителните тревога, страх и ужас, че е наранена, не са намалели. Никога няма да намалее. Нито пък болката при мисълта, че мога да я загубя. Но способността ми да бягам от истинската, сурова и силна любов се е подобрила. Извиненията ми, че я напуснах за тези четири дни, никога няма да са достатъчно добри. Страхът у мъж като мен е смешен, но ето до какво ме е свела тази жена. До развалина. Трагично подобие на мъж. Наистина не заслужавам любовта, която тя ми дава. Но съм прекалено голям егоист, за да се откажа лесно.

— Можеше да поговориш с мен — казва тя.

— Ава, ти отново щеше да избягаш.

— Всички извинения, които ми поднесе, са били, защото съвестта ти те гризе. Не защото си бил пиан или заради Имението. А заради това, че си ми изневерявал. Ти каза, че не си го правил откакто си с мен. Излъгал си ме. Всеки път, когато реша, че сме напреднали малко, се натъквам на неочаквани подробности. Не мога да понасям това повече. Не знам кой си ти, Джеси.

— Ава, ти ме познаваш. Прецаках всичко. Прецаках всичко, но никой не ме познава по-добре от теб. Никой.

— Забравяш Сара. Изглежда тя те познава прекалено добре — отсича. Тонът ѝ е равен, почти обиден. — Защо?

Тялото ми поддава и сядам върху петите си.

— Аз те предадох. Искях да пия, но ти бях обещал, че няма да го направя, знаех какво ще стане, ако го направя.

— И предпочете да те набият?

— Да.

— Не разбирам.

Свеждам поглед, за да не види срама в очите ми. Няма нужда.

— Ава, ти знаеш, че животът ми е бил много шарен. Разбивал съм семейства, отнасял съм се към жените като с предмети и съм взимал неща, които не са мои. Съсипал съм толкова много хора, че чувствам това като наказание. Намерих своето малко късче от рая, но сега изглежда всеки е готов да се отклони от пътя си, за да ми го вземе.

— *Tu* си единственият, който може да съсипе всичко. Само ти. С пиенето си, с това, че си властен маниак, с това, че чукаш други жени. *Tu!*

— Бих могъл да загърбя всичко това. Не мога да повярвам, че си моя, Ава. Ужасен съм, че някой ще те отнеме от мен.

— И затова караш жената, която ненавиждам, жената, която иска да *те* отнеме от мен, да те нашиба?

— Сара не иска да ме отнеме от теб — отричам. Мръщя се, но очевидно Ава не е съгласна, ако съдя по шока, изписан на лицето ѝ. И знам, че вероятно е права. Можех да не обръщам внимание, преди Ава да се появи с гръм и трясък в живота ми, но вече не.

— Напротив, Джеси, иска. Това, което си причиняваш, е истинска агония за мен. Ти наказваш мен, не себе си. Въпреки всичките гадости, които не спираш да сипеш върху мен, те обичам, но не мога да те гледам да си причиняваш това.

— Не ме изоставяй — изричам. Гласът ми е придобил неочаквано изискващ тон и аз хващам ръцете ѝ. — Ще умра, ако те загубя, Ава.

— Не казвай това! Водим откачен разговор.

Тя не вижда ли? Дръпвам я на колене.

— Не е откачен. Онзи кошмар, който сънувах, в който ти изчезна, изчезна просто ей така, ми даде представа какъв ще бъде животът ми без теб. — Напомнянето връща всички мъчителни картини. Чернота. Пустота. Невероятна болка. — Ава, това ще ме убие.

— Ако те напусна, това ще бъде, защото повече не бих могла да понеса да гледам как се нараняваш.

— Никога не би могла да разбереш колко много те обичам. — Хващам лицето ѝ, но тя отново ме избутва. — Нека те докосна! — Паниката се връща отново, а виденията от кошмара ми са прекалено истински.

— Разбирам, Джеси, защото аз се чувствам по същия начин! — този ѝ вик ме спира да я грабна отново в ръцете си. Как е възможно да се чувства по същия начин? — Въпреки че ти ме съсипа напълно, аз все още те обичам, мамка му, и се мразя за това. Така че не ми казвай, че не разбирам!

— Не е възможно. — По дяволите, тя няма никаква шибана представа. Твърдението ѝ предизвиква у мен гняв и аз я дръпвам към

себе си. — Това просто не е възможно.

Този път не ме избутва. Предала се е. Остава ме да я докосвам и да я поддържа в прегръдката си, преди нежно да се освободи от мен.

— Ще отида да потърся нещо, с което да изчистя раните ти. — Не искам да я пусна, но тя намира отнякъде невероятна сила и успява да се освободи. — Джеси, трябва да те почистя.

— Не си тръгвай заради мен!

— Казах, че няма да те напусна. Бях сериозна. — Излиза и ме оставя на колене, готов да се моля още. Това изобщо не е свършило и въпреки думите ѝ не съм убеден, че тя може да ме обича толкова силно, колкото аз нея. Как би могла? И няма нищо, с което да може да го докаже.

БЛАГОДАРНОСТИ

Скоростното влакче „Този мъж“ става все по-бързо и по-бързо с още лупинги, обрати и промени. Не искам никога да слизам от него. Както винаги, благодарностите ми към всички, които се присъединиха към мен по пътя, са огромни.

Продължавам да се грея приятно на слънцето на Седмото небе на Джеси.

Джоди

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.